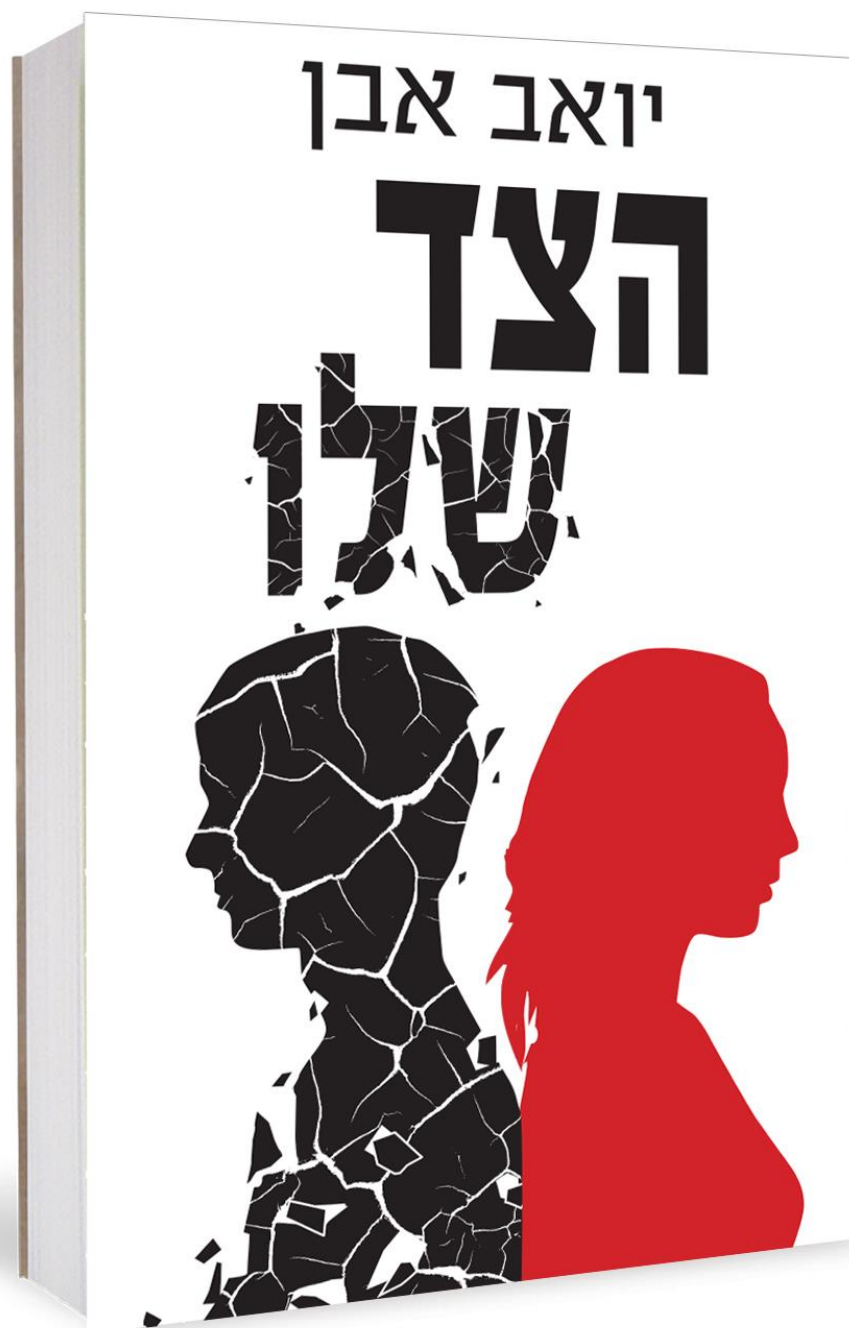

Viral book

ספר ויראלי

הצד שלו

יואב אבן

His Side

Yoav Even

כל הזכויות שמורות

© 2015 יואב אבן

Copyright © 2015 by Yoav Even

All Rights Reserved

עורך הספר: רמי רוטהולץ

עורכת לשונית: אמירה בנימיני-נבו

עיצוב העטיפה: אמרי זרטל

יועצת אסטרטגית: תמי שינקמן

המחבר מתיר הורדה והעברה של הספר האלקטרוני למטרת קריאה אישית, לרבות הפצתו ללא תמורה אישית כלשהי. אין לעשות בספר כל שימוש אחר בלי רשות מפורשת בכתב מהמחבר, ובין היתר אסור לעבד, להעתיק, לצלם, לתסרט, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע בתשלום, לגבות תמורה במישרין או בעקיפין על העתק או על צפייה או קריאה, לשדר או לעשות כל שימוש מסחרי שהוא בכל חלק שהוא מהחומר בספר זה. המחבר רשאי להגביל את הפצת הספר לפי שיקול דעתו.

(צילום: דביר ולצר)

הקדמה

יום שישי, 1 באפריל, שנת 2011

השורות הללו נכתבות כשמעמדי המשפטי הוא חשוד באונס, ואני כלוא במעצר בית של 12 יום. ישבתי גם במעצר אמיתי, יממה אחת. על פי החוק בישראל, העונש המקסימלי על עבירת אונס הוא 16 שנים בכלא. אני בן 37 כיום, כך שאם רשויות החוק יחמירו איתי, אני אזרק לכלא ואשתחרר לחופשי כשאגיע לגיל 53, בשנת 2027. תא קטן עם סורגים, מדי אסיר כתומים וטיול של שעה מדי יום בחצר. 16 שנים.

אז אני חשוד באונס. כשאתה חשוד באונס, יש למילה הזאת משמעות אחרת. זה **אתה** חשוד באונס, לא מישהו אחר. כרגע יש שתי אפשרויות: הטובה - שהפרקליטות תחליט לסגור את התיק נגדי, ואקבל בחזרה את חיי. הרעה - יוחלט להגיש נגדי כתב אישום, ויתקיים משפט פלילי: מדינת ישראל נגד יואב אבן. האישום: אונס ומעשה סדום.

אם בסופו של תהליך אמצא אשם ואשלח לכלא, אין לי כל כוונה להגיע לשם. אני מתכוון לסיים את חיי במו ידי, ואני מתכוון למילים אלה כפשוטן: מוות. הלוויה, תכריכים, קבר, שבעה, שלושים, יום השנה - כל החבילה. או שאתרום את גופי למדע כדי לחסוך חלק מההליכים המייגעים האלה. אני רווק, אין לי ילדים, כך שלא אפקיר לגורלה משפחה שתלויה בי. מובן שייגרם סבל לאנשים שאוהבים אותי, אבל הם יאלצו להתמודד עם זה. אין לי שום כוונה לשבת בכלא, אפילו לא יום אחד. מה הטעם בישיבה של שנים ארוכות בכלא, כשאתה יודע שאתה חף מפשע? מילא אם ביצעת את הפשע, כל פשע שהוא. תהיה גבר, תשלם את המחיר. אבל ככה? ומה הטעם בחיים שאחרי הכלא, עם אות קין של עבריין מין מורשע בפשע שלא ביצעת? שאף אחד לא יבלבל לי את המוח על "קדושת החיים". לא בכל מחיר. בטח שלא במחיר הזה.

יש לי תוכנית ברורה. לא חשפתי אותה בפני אף אחד. זאת הפעם הראשונה שאני נותן לה ביטוי. אין לי שום כוונה לספר עליה לאיש, גם לא לחברותי ולחבריי הקרובים ביותר, שעומדים לצדי מהרגע הראשון ועוטפים אותי במסירות.

אבי ואחי מחזיקים ברשותם אקדה ברישיון. אני אקח את האקדה של אחד מהם עם המחסנית, אוודא שהיא מלאה, ואגיע לרחבה שבכניסה לחדר המיון של בית החולים בילינסון בפתח תקווה. זה יהיה אתר ההתאבדות שלי. אני אעמוד שם בשקט, בלי למשוך

תשומת לב. ברגע שאתרשם שאף אחד לא מסתכל עליי, אני אוציא לפועל את התוכנית במהירות המרבית. הסיפור כולו אמור לקחת ארבע-חמש שניות, לא יותר: אני אשכב על גבי, ממש שם על רצפת הרחבה, אשלוף את האקדח בידי השמאלית (אני שמאלי), אדרוך אותו ואמתח את ידי הימנית למעלה, כדי שהקעקוע הגדול שמוטבע בחלקה הפנימי של הזרוע יבלוט לעיניהם של אלה שתכף ירוצו אליי. אז אני אקח נשימה עמוקה, אתקע את האקדח עמוק בתוך הפה שלי, אכוון את הקנה לגזע המוח כדי לוודא מוות מוחי ואסחט את ההדק.

בקעקוע שבזרועי חקוקות שתי מילים בעברית, שמטרתן למנוע ויכוחים מיותרים ליד הגופה שלי: "תורם איברים", כתוב שם. אני אמנם מחזיק ברשותי כרטיס תורם איברים רשמי ובתוקף (כרטיס אדי), ומובן שהוא יבצבץ מהכיס שלי ברגע המדובר, אבל גם לקעקוע יש חשיבות. הקעקוע - כך אני מקווה - יוודא שצוואתי אכן תקוים. אני מעריך שיהיה קשה להתווכח עם צוואה כל כך ברורה, ומאמין שקרובי משפחתי לא יקשו על מתאמת ההשתלות שתזעק למקום. אני מקווה שהכדור יקרע את הצורה לגזע המוח שלי, כדי שלא אשאר צמח, חלילה. במקרה כזה יחזיקו אותי בחיים ולא יקצרו את האיברים שלי, וחבל שכך, כי אפשר להציל באמצעותם הרבה חולים אומללים. עם כל הצרות שיש לי דבר אחד אי אפשר לקחת ממני: אני חזק ובריא כמו שור צעיר ועצבני.

*

זה שבע שנים אני משמש כתב לענייני בריאות של חדשות ערוץ 2, ומניסיוני - בית החולים בילינסון הוא המתאים ביותר לתוכנית שלי, כי ממילא רוב השתלות האיברים בישראל מתבצעות בו, ולא בבתי חולים אחרים. כך אני אחסוך את הובלת האיברים שלי עם כל הלוגיסטיקה הכרוכה במבצע שכזה - צידניות עם קרח, אמבולנסים וכולי. ישירות מהיצרן לצרכן. מרחק של כמה עשרות מטרים בלבד מרחבת המיון ועד לחדרי הניתוח. אני מקווה שייקחו הכול: לב, ריאות, כבד, לבלב, כליות, קרניות, עור ועצמות. זאת תהיה חגיגה של השתלות. אני חושב על התוכנית הזאת כבר יותר משבועיים, אני חושב עליה בקור רוח ולפרטי פרטים. ברגע שהחלטה תתקבל, אני אהיה מוכן.

אבל בינתיים ההיגיון אומר שיהיה בסדר. לא אנסתי את לילית. אני מעריך שחוקרי המשטרה, המשפטנים בפרקליטות והשופטים בבית המשפט יגיעו למסקנה הכול כך ברורה הזאת כשייחשפו לחומר החקירה במלואו. אבל זה ההיגיון, והמציאות לא תמיד מיישרת קו איתו. אני משוכנע שבמדינת ישראל יש לפחות אדם אחד חף מפשע, שמרצה

עונש מאסר של שנים ארוכות באחד מבתי הכלא. למרות שהוא חף מפשע. אני בטוח שגם הוא אמר לעצמו, כמוני, שיהיה בסדר, הוא הרי לא עבר כל עברה, בסופו של דבר האמת תצא לאור וייעשה צדק. כך הוא אמר לעצמו, ועכשיו הוא יושב בכלא. אני מאמין שיש יותר מאסיר אחד שכזה. הרבה יותר. מה לעשות? רופאים, מהנדסים, טכנאים, מלצרים, אנשי היי טק, פועלים פשוטים - כולם עושים טעויות. גם משפטנים בפרקליטות עלולים לטעות. אפילו לשופטים זה קורה לפעמים. אז אני נערך לכל התרחישים, וטעות כזאת היא בהחלט אפשרות ריאלית.

אסור לי להיות לבד אפילו לרגע אחד: שתיים מחברותיי הקרובות ביותר, אלה ומיטל, חתמו במזכירות של בית המשפט על ערבות של 15 אלף שקלים כל אחת ביום שבו שוחררתי למעצר בית. הן אמורות לוודא שאני מקיים את התנאים שנקבעו לשחרורי למעצר בית: אסורה עליי כל יציאה מהדירה, אסור לי ליצור קשר עם אף אחד, ולאף אחד מלבד קרובי משפחה מדרגה ראשונה אסור לבקר אותי. אם אפר את התנאים הללו, יזרקו אותי שוב לתא המעצר, והחברות יאלצו לשלם את הערבות שהתחייבו עליה בפני בית המשפט. הן עושות משמרות של 24 שעות, מתחלפות ביניהן. אלה היא עיתונאית, ומיטל עורכת דין. שתיהן עצמאיות שיכולות לעבוד גם מהבית, כך שהפגיעה בפרנסתן ובחיייהן האישיים קטנה יחסית, אבל הן בהחלט נפגעות מכך. יש להן חיים, יש להן בני זוג, יש להן קריירות. מדובר בעניין לא פשוט בשבילן. מחצית מזמנן הן איתי, כלואות בדירה שכורה, שני חדרים פלוס מרפסת במרכז תל אביב, ליד כיכר רבין. אני לא משוחח איתן יותר מדי, כדי שלא לבזבז את זמנן. ממילא אין לי יותר מדי חשק לדבר איתן (או עם אף אחד אחר), למרות אהבתי העזה אליהן. אני משתדל לעשות הכול כדי לאפשר להן לעבוד ולצמצם ככל האפשר את הפגיעה בפרנסתן. הן ישנות במיטה שלי, ואני עצמי ישן על הספה בסלון. אני הולך לישון הרבה אחריהן - לקראת שש או שבע בבוקר. יש לי הרבה זמן עם עצמי, לחשוב.

*

זהו היום השמיני של מעצר הבית. בסך הכול חלפו 16 ימים מאז הוגשה נגדי תלונה על אונס. אני מקבל אינספור מסרים מחברות ומחברים שמתקשרים לטלפונים הניידים של אלה ומיטל. אני עצמי מנותק. אסור לי לדבר בטלפון, וממילא המשטרה החרימה את הנייד שלי ואת המחשב האישי שלי. ההודעות מחממות את לבי, אבל אני מוצא אותן חסרות תכלית. לי הן לא מסייעות, ולתחושתי את אלה ומיטל הן מעסיקות שלא לצורך. ממילא

המקרה שלי השתלט על חייהן, ואני חש שלא בנוח. לפיכך אני מפציר בהן למהר ולסיים את השיחות. החברות והחברים שלי הרי לא יקבעו בסופו של דבר אם יוגש נגדי כתב אישום. את זה יקבעו פרקליטות ופרקליטים במחוז תל אביב. הם, כולם, ללא יוצא מהכלל, לא מכירים אותי.

חזרתי לעשן אחרי הפסקה של ארבעה חודשים כמעט. זה קרה ברגע שנודע לי שלילית הגישה נגדי תלונה על אונס, ושנפתחה חקירה משטרתית. ירדתי לפיצוץ ברחוב אבן גבירול, מול עיריית תל אביב, וקניתי חמש קופסאות סיגריות. לא סיגריה אחת בודדת, לא חפיסה קטנה ושובבה של שלוש או שש סיגריות, אלא חמש קופסאות, סה"כ 100 סיגריות. הבנתי מיד שלא מדובר במשבר חולף בתהליך הגמילה. פשוט חזרתי לעשן. מאז אני מעשן שתיים-שלוש קופסאות סיגריות ביום, טוחן קופסאות שלמות בזו אחר זו, 20 סיגריות בכל אחת. אני תופס קופסה ריקה בכף ידי, מועך אותה לכדור קרטון קטן, קולע אותו לפח האשפה, שולף קופסה חדשה, פותח אותה ומסתער על מקלות הרעל שבתוכה. לעתים קרובות אני מדליק סיגריה בסיגריה, ולפעמים אני שוכח שכבר יש לי סיגריה בוערת בכף ידי או בין שפתיי, מדליק אחת חדשה, ורגע אחר כך נבוך למצוא את עצמי עם שתי סיגריות דולקות.

בחישוב פשוט אני עם סיגריה בפה כמעט חצי מזמן הערות שלי. מעולם לא עישנתי כך. לפני שנגמלתי, עישנתי קופסה אחת ביום במשך עשר שנים. מעבר לכך זה פשוט יותר מדי בשביל הגוף שלי. מי שעישן בעבר או עדיין מעשן כיום, מבין בדיוק על מה אני מדבר: יש סיבה לכך שרוב המעשנים "מסתפקים" בקופסה אחת ביום, ורק מיעוטם מעשנים שתיים, שלוש או אפילו יותר. כולנו מעשנים כבדים, אבל נראה שגופם של אלה שמעשנים קופסה אחת ביום פשוט לא מסוגל לספוג כמות ניקוטין כפולה או משולשת. נדמה שהיצר לניקוטין כפוף ליכולת הספיגה של הגוף. מי שלא יכול להכיל יותר מקופסה ביום, מבחינה פיזיולוגית, פשוט לא ירגיש צורך לעשן יותר מזה.

אבל מצבי כרגע שונה. אני לא קשוב לפיזיולוגיה שלי. הצורך בעישון גדול יותר מיכולת הספיגה של הגוף שלי, והתוצאה נוראית: התקפי שיעול בלתי נשלטים, שמגררים את רפלקס ההקאה שלי. זה קורה בעיקר כשאני מתעורר מהשינה, אבל לא רק אז. לעתים אני מקיא מההתקפים הללו. זה הניקוטין הארוך, אין סיבה אחרת.

מלבד הסיגריות, חזרתי לכוס ציפורניים. שנים לא כססתי, עכשיו חזרתי לזה. כשאין לי סיגריה בפה, אני כוסס. אני חייב לפרוק את המתח. אני מתמודד עם המתח גם

באמצעות מאמץ גופני - אני מקפיד לעשות ספורט בבית, מה שאפשר: משקולות, שכיבות סמיכה, כפיפות מתח, כפיפות בטן. מתאמן ולא אוכל, לא מכניס קלוריות לגוף. ירדתי כמה קילו, אין לי מושג כמה. אני מניח שמעולם לא היו בגופי אחוזי שומן נמוכים כמו עכשיו. יותר שרירים ופחות שומן. אני גם שזוף, אסור לי לצאת מהבית, אז אני מעביר את רוב היום במרפסת. יושב בשמש. הימים האחרונים היו מוצפים בשמש. מי שלא מכיר אותי ומתרשם מהמראה החיצוני שלי יכול להגיע למסקנה שלפניו אדם בריא ומאושר: שזוף, רזה, שרירי, אבל זו רק מראית עין. בפנים אני אכול ומוטרד.

לפני עשר שנים פרסמתי ספר, הספר הראשון שלי. הוא נקרא "ברווזים" (הוצאת "אסטרוולוג"), והוא מורכב משש נובלות. תמיד ידעתי שיגיע הרגע שבו ארצה לכתוב ספר חדש. דמיינתי את עצמי לוקח חופשה, אורז תיק גדול, מתנתק מהכול ומכולם, ופשוט יושב וכותב. חשבתי על חוף אקזוטי באחד האיים בתאילנד, דמיינתי בקתה ציורית בסקוטלנד, או אפילו הצימר המעוצב של חגי, חברי מהמילואים, ביישוב חד-נס שברמת הגולן. לא העליתי על דעתי שזה יהיה במעצר בית בהוראת שופט.

כשאני לא כותב, אני חושב. אין לי יותר מדי סבלנות או חשק לעיתונים, לספרים ולטלוויזיה, ולגלוש באינטרנט או לשוחח בטלפון נאסר עלי בצו בית משפט. כאמור, יש לי המון זמן לחשוב.

הוריי ושני האחים שלי מבקרים אותי מדי פעם. על פי תנאי מעצר הבית, רק להם - למשפחה הקרובה - מותר לבקר. הביקורים הללו מעיקים עליי. אני מגדיר את עצמי טיפוס חברותי, אני שונא להיות לבד, נמנע מלהיות לבד, אבל זה המצב בדרך כלל, לא כרגע. עכשיו אני רוצה שיעזבו אותי בשקט. אני צריך את השקט שלי.

אני לא יודע אם הספר הזה יתפרסם אי-פעם. ברגע שהחקירה נפתחה, ביקשה המשטרה מבית המשפט להוציא צו איסור פרסום גורף על כל פרט בפרשה, כולל על עצם קיומה של החקירה נגדי, ואפילו על עצם קיומו של הצו אסור לכלי התקשורת לדווח. כלום, אפילו לא מילה. אבל לרכל מותר ללא הגבלה. אני יודע, כל העיר מדברת עליי. אני הנושא החם ביותר בשיחות של מה שנקרא ה"ברנז'ה", ומטבע הדברים, זה רק עניין של זמן עד שכמעט כולם ידעו.

לצו איסור הפרסום אין תוקף בזמן. תיאורטית, ואולי גם מעשית, הוא יכול להיות תקף לנצח. קרוביי, חבריי, מכריי, הקולגות שלי, המעסיקים שלי, ובעצם כולם משוכנעים שאני צריך להילחם בכל כוחי שהצו יישאר בתוקף לתמיד. אני מבין את ההיגיון בכך, אבל

גם את המשמעות הנוראית: לעולם לא אוכל לטהר לגמרי את שמי. גם אם התיק ייסגר, גם אם יהיה משפט שבו אצא זכאי. כל עוד לא אוכל להתראיין בתקשורת ולספר את גרסתי, הכתם יישאר. לנצח. עד יומי האחרון איאלץ להתמודד עם התלחשויות מאחורי גבי. ולמרות החרדה מכתם תמידי, ההחלטה כרגע היא להילחם כדי שצו איסור הפרסום יישאר בתוקף לנצח. ובכל זאת, אני כותב את הספר הזה, למרות ההחלטה, בתקווה שיום אחד אוכל להוציא אותו לאור. אני חושב שחשוב שהסיפור שלי יסופר. סיפורם של גברים, שחטפו תלונת שווא על מעשה אונס, חָדָל לעניין מהרגע שמתברר שלא היה אונס. סגירת תיקים במקרה כזה מדווחת בעמודים אחוריים, אם בכלל. לעתים קרובות ירמוז הדיווח שלמרות "ההתפתחות המפתיעה", ייתכן מאוד ש"היו דברים בגו". אין לדעת. הרמיזות האלה יתקבלו בהבנה, שהרי כולם יודעים ש"אין עשן בלי אש", ש"אין שחור ולבן בדברים האלה", וש"רק שניהם - החשוד והמתלוננת - יודעים מה באמת קרה שם". סיפורן של נאנסות מדווח בהרחבה, וטוב שכך. אבל מה עם סיפורם של גברים שהוגשה נגדם תלונת שווא על אונס? מה יכול לגרום לאישה לקבור גבר שלא עשה לה דבר? זה קורה מעת לעת. זה קרה לי. יכול להיות שזה קורה יותר מכפי שחשבנו. רבים מכנים את מה שעובר עליי עכשיו "הסיוט של כל גבר". יכול להיות שיש בזה משהו. הספר שלי ייקח אתכם יחד איתי לתוך הסיוט הזה בזמן אמת. אני מתכוון לכתוב אותו בעודו מתרחש. אבל קודם כול בואו נחזור כמה שבועות אחורה, יש לנו פערים להשלים.

תוכן עניינים

11.....	1. בוא נראה אם יש לך ביצים.....
14.....	2. יש לה העדפות.....
22.....	3. די נגמר.....
26.....	4. נורה אדומה.....
34.....	5. יש לי הקלטה.....
52.....	6. פחדתי להיפגש איתה שוב.....
56.....	7. לילית מתהפכת.....
60.....	8. הסיוט של כל גבר.....
69.....	9. מתקשר לספר לאימא.....
73.....	10. ניהום אבלים.....
77.....	11. בואו, תעצרו אותי.....
83.....	12. אני בורח לאוסטרליה.....
85.....	13. פייסבוק, החיים שלי בידיכם!.....
88.....	14. אורז תיק למעצר.....
100.....	15. דפיקה בדלת.....
113.....	16. חוקרים אותי.....
155.....	17. עוצרים אותי.....
164.....	18. מקלפים אותי שכבה אחרי שכבה.....
176.....	19. נשיא המדינה ואני בתא המעצר.....
184.....	20. מדינת ישראל נגד יואב אבן.....
201.....	21. קיבלנו שופטת
209.....	22. מסיבת שחרור.....
212.....	23. האם שמת ללילית סם אונס במשקה שלה?.....
219.....	24. בלי רחמים במלחמה על החיים.....
237.....	25. לשטוף את ריח המעצר מהגוף.....

241.....	26. אלה באה, מיטל הולכת
257.....	27. משוחרר עם כתם
262.....	28. מתכווץ, מצטמצם ונעלם
272.....	29. זה לא עובד
277.....	30. כמו כלב, לבד בבית
283.....	31. שיניה נעוצות בצווארו
289.....	32. משטרת ישראל נכנסת לי לתחתונים
300.....	33. סוף-סוף סקס
303.....	34. עושים לי זובור באינטרנט
309.....	35. בחזרה למעצר בית
317.....	36. יש שופטים בתל אביב
324.....	37. נעים מאוד, קלונקס
329.....	38. בשורות טובות
338.....	39. בשורות רעות
346.....	40. סוג של הרשעה
349.....	41. השגתי את חומר החקירה החסוי
353.....	42. הצד שלה
362.....	43. מנסה לחזור לשגרה
368.....	44. הפגנה נגדי
378.....	45. תאוות פרסום
385.....	46. שני אחוזי מיתוס
389.....	47. תבואי, תתלונני, אל תדאגי, יהיה בסדר
391.....	48. פמיניסטיות זועמות מחפשות אותי
398.....	49. תיקון
401.....	50. הנושא חדל להיות טאבו החל מעכשיו
415.....	51. ברגשי כבוד

1. בוא נראה אם יש לך ביצים

30 בינואר, שנת 2011

לילית - יצרה איתי קשר בפייסבוק מיד לאחר שהציעה לי חברות ואישרתי את בקשתה. עניתי בנימוס. תמיד אני עונה בנימוס. לכולם - גברים ונשים. לא רק ברשת, גם ברחוב: חיוך, לחיצת יד אם הוגשה לי, דיאלוג של 20 או 30 שניות, ורק אז - אם העניין הופך למעיק - אני מתנצל, מסביר שאני ממהר, לוחץ יד, מחייך, מברך לשלום והולך. כשאיש זר פונה אליי ברחוב במילים - "הי, זה אתה מערוץ 2, בוא'נה יש לי סקופ בשבילך, אתה חייב לשמוע" - אז אני מקשיב. לפעמים באמת יש לו סיפור מעניין. כבר שידרתי כתבות שנולדו כך.

פייסבוק כבר מזמן הפך, בין היתר, לכלי עבודה גם לעיתונאים. כמו בתחומים רבים אחרים, הרשתות החברתיות באינטרנט שינו את כללי המשחק. "אפילו" לכתבי טלוויזיה ולמגישים בה יש פרופיל בפייסבוק, הם נגישים, ואם יש לך סיפור מעניין - הם עונים מהר.

אז עניתי לה, ללילית. בתוך כמה הודעות הבנתי שהיא לא מנסה לעניין אותי בסיפור עיתונאי, היא פשוט רוצה להכיר אותי, לפגוש אותי בעולם האמיתי שמחוץ לרשת. הצצתי בפרופיל שלה וראיתי בחזרה חייכנית, נאה ומושכת. ולמרות זאת, התחמקתי בנימוס מהצעותיה להיפגש.

אני מגדיר את עצמי סלב סוג ג'. גם סביבנו - סוג ג' ומטה - קיימת הילה כלשהי. כולנו מותגים, ודאי אלה שמופיעים בטלוויזיה. במציאות שכזאת כל כתב טלוויזיה רווק הופך לגבר נחשק ומחוזר, גם אם הוא נמוך ומקריח כמוני. אני מקבל הרבה פניות מהסוג שקיבלתי מלילית, ומרובן המכריע אני מתחמק. חיי החברה שלי עמוסים, חיי המקצועיים תובעניים, אז כן - אני מתחמק. אבל אני לא סנוב.

לילית לא ויתרה. היא פנתה אליי כמעט מדי יום, שיתפה אותי בהתרשמויות שלה מדברים שכתבתי בפרופיל שלי, שלחה לי את מספר הטלפון שלה והוסיפה שתשמח אם אתקשר אליה. לא התקשרתי, אבל הרשיתי לעצמי לפלרטט איתה בצ'ט בפייסבוק, ואף החמאתי לה שהיא נראית סקסית בתמונות בפרופיל שלה.

הצלחתי לשחזר כמה מההתכתבויות בינינו בצ'ט של פייסבוק. בתאריך 2.2.2011, ימים ספורים לאחר שפנתה אליי לראשונה, קיבלתי ממנה את ההודעה הבאה, בתגובה על עצה כלשהי שנתתי לה במהלך ההתכתבות בינינו בצ'ט (הציטוט היה ראייה בחקירת המשטרה וסומן על ידי בית המשפט כ"מסמך בש/2"):

לילית: "תודה. אולי בעתיד תהיה איזו הצעה לדייט מעניין ואוכל לנסות

את הטיפ שלך ☺"

אני: "אולי..."

לילית: "אוקי.."

שבוע טוב אולי אני אזכה לצלצול ידידותי ממך השבוע.. זה יהיה נחמד

☺"

אני: "(-;"

לילית: "ולמה בחרת לשים לי את הסמיילי עם הנקע בעין (לילית

מתכוונת להודעה הקודמת שלי שהכילה רק אייקון של קריצה. י"א)???

חוסר תגובה מילולית פירושה???

1.אני לא שווה צלצול?

2.לא רשמתי את הטלפון?

3.כל טוב לגבירתי..

יש לי פה מודד אשכים/ביצים אז.. תן לי בראש!

יום מקסים"

את העניין עם "מודד האשכים" לא כל כך הבנתי ברגע הראשון. השקעתי בזה קצת מחשבה והגעתי למסקנה שזה מה שנקרא "טיזינג". לילית מתגרה בי. כאילו אומרת, "בוא נראה אם יש לך ביצים". נועזת אבל לא נועזת מדי. זה היה הרגע שבו הצליחה לילית לשכנע אותי. כתבתי לה: "בסדר, או-קיי, ניפגש מתישהו לקפה או לדרינק", בלי לפרט מתי ניפגש. השארתי את זה פתוח. אבל השתכנעתי. ערעור קל על גבריותי, והנה אני מתפתה ליפול למלכודת בשקל. וכל זה משום שמישהי שאני לא מכיר בכלל אבל נראית טוב בתמונות בפייסבוק, התגרתה בי כשרמזה שאולי אני גבר עם ביצים קטנות.

ובכל זאת, לא התקשרתי אליה. אמנם התכוונתי לממש את הבטחתי ולפגוש אותה, אבל בקצב שלי. לילית המשיכה ליצור קשר על בסיס כמעט יומיומי בעקשנות אך בחן ובחביבות. המשכתי לפלרטט איתה בצ'טים בפייסבוק, וכשביקשה את מספר הנייד שלי - שלחתי לה. אבל היא לא התקשרה. כנראה ציפתה שאני אהיה זה שיתקשר ראשון, ובינתיים נמשכו הדיאלוגים בפייסבוק והפכו מיניים יותר ונועזים יותר. לילית מעלה את הרף, אני מגיב, ואז היא מעלה עוד קצת. היא כתבה לי שהיא טובה במיטה והוסיפה שהיא "דומיננטית, אקטיבית ואגרסיבית". ניסיתי להבין למה בדיוק היא מתכוונת, ולילית הסבירה שהיא מעדיפה "מין חזק ואגרסיבי", היא אוהבת להגור דילדו למותניה, לדמיין שהיא גבר ו"לזיין מאחורה את הבחור". באלה המילים.

כתבתי לה שאני מחשיב את עצמי ליברלי מאוד, ושכל מה שנעשה בהסכמה של שני הצדדים ואינו פוגע באף אחד הוא לגיטימי בעיניי, אבל שהאקט המסוים הזה לא מסקרן אותי בכלל, ומשום כך אין סיכוי שאתנסה בו אי-פעם. לילית ניסתה לשכנע אותי שאני טועה, שזה נורא כיף, ושהרבה גברים מאוד אוהבים את זה. עניתי לה שהיא מבזבזת את זמנה, ושגם אם אי-פעם נגיע למצב שבו נקיים יחסי מין, מוטב שתשאיר את הדילדו שלה בבית.

ביום ההולדת ה-37 שלי, בתאריך 18.2.2011, כמעט שלושה שבועות לאחר שפנתה אליי בפעם הראשונה בפייסבוק, היא התקשרה לאחל לי מזל טוב. השיחה הפתיעה אותי. לא זיהיתי שזאת היא, כי לא הכנסתי את המספר שלה לזיכרונות של הטלפון. זאת הייתה הפעם הראשונה ששמעתי את קולה, אבל שמעתי לא טוב כי הייתי במקום רועש, במועדון שבו חגגתי את יום הולדתי. אמרתי לה תודה רבה, התנצלתי על הרעש מסביב, הסברתי שאני לא ממש יכול לדבר כרגע, אמרתי לה שאחזור אליה כשאוכל ונפרדתי ממנה לשלום. לא התקשרתי. גם היא לא התקשרה שוב. אבל המשכנו לפלרטט בצ'ט בפייסבוק. היא הזכירה לי שהבטחתי שניפגש. הסכמתי.

2. יש לה העדפות

יום שבת, 26 בפברואר 2011

בשעה עשר בלילה דפקה לילית על דלת הדירה שלי. הצעתי לה להיפגש בבר, בבית קפה, איפה שיתאים לה, אבל היא העדיפה לבוא אליי, לביתי. לחצנו ידיים, נשיקות נימוסין על הלחיים, כפי שמקובל. היא הביאה שוקולדים, והתיישבנו על הבר שמפריד בין הסלון למטבח שלי.

לילית נראתה טוב. היא בת גילי אבל נראית צעירה יותר. הייתה התאמה מלאה בין התמונות שלה בפייסבוק ובין המראה שלה במציאות. לא תמיד זה כך. הדבר הראשון שתפס אותי במראה שלה היה העיניים. עיניים גדולות בצבע ירוק כהה, מהפנטות ביופיון, שואבות. כשהצלחתי להתנתק מהן לכמה שניות, הבחנתי ביתר הפרטים: גובה ממוצע, שיער בלונדיני ארוך בוהק, שפתיים מלאות ובשרניות, סקסיות, גון עור ניטרלי, רזה אבל לא רזה מדי, מטופחת, אסתטית ואלגנטית. אפילו אלגנטית מדי. היא לבשה מכנסים מחויטים וחולצה מכופתרת עם מחשוף סולידי. עם האיפור המוקפד הייתה הופעתה מתאמצת ומשתדלת מדי לביקור בימי שוכה. אני עצמי לבשתי בגדים של בית - ג'ינס קרועים וגופייה.

לילית היא מסוג הנשים שנשים אחרות מחפשות בהן פגמים, ובסוף גם מוצאות. למרות שהיא נראית טוב, כמה מחברותיי שבחנו את תמונתה אמרו לי בדיעבד: "איך יכולת?" אבל זו שאלה שנשים שואלות. הרוב המוחלט של הגברים אינם מדקדקים בזוטות כמו מראה מלאכותי מעט או מתאמץ מדי כשרווקה פלרטטנית - שנראית טוב בסך הכול - מגיעה לביקור ספונטני בדירתם, בשעת לילה. מה לעשות, זאת האמת.

לילית שיחקה עם שערה הארוך, אספה אותו מעל ראשה ופיזרה אותו מחדש. נשים עושות את זה במפגשים כאלה, לא ברור למה, אבל במקרה שלה - המחווה הזאת החמיאה לה: היא חשפה צוואר ארוך, צר ויפה.

הצעתי לה לשתות משהו: קפה, תה, דיאט קולה, בירה, ויסקי או וודקה רד בול. אלה המשקאות שאני מחזיק בביתי דרך קבע. היא ביקשה ויסקי. מזגתי לשנינו מנה רגילה, שניים או שלושה סנטימטרים של הנוזל הצהבהב בכוס זכוכית רגילה, עם קצת קרח. שתינו והתחלנו לקשקש. זאת הייתה שיחה חמה, מעניינת, קולחת. הדקות חלפו,

החיוכים התרבו, החלו נגיעות קטנות, מרפרפות, הדדיות, כף יד שלי מרפרפת על הלחי שלה, כף ידה נוגעת קלות בברך שלי, דברים מהסוג הזה, שלעתים מתפתחים לסקס ולעתים לא.

ידעתי שמתישו בהמשך הערב אני אנסה לנשק את לילית, אבל לא עכשיו, זמן קצר כל כך לאחר שנכנסה לביתי. זה הרגיש לי מוקדם מדי, השיחה עניינה אותי, ונהניתי מהמתח המיני שרק הלך וגבר. לקחתי את הזמן. לא מיהרתי לשום מקום. מפגשים שמתחילים בעשר בלילה מתנהלים בקצב שונה מאלה שמתחילים בחצות או בשעה מאוחרת יותר. מובן שהבאתי בחשבון שייתכן מאוד שאני מפרש את הסיטואציה באופן שגוי, ושהיא עשויה לסרב לי כשאנסה, אבל זה לא הטריד אותי. אני מקבל סירובים כאלה בהבנה, בלי טיפה של תסכול, מהסיבה הפשוטה שבלעדיהם כל הסיפור היה די משעמם. כשניסיון שלי למגע מיני מתקבל בדחייה, אני לוחץ על כפתור דמיוני בתוך הראש שלי ועובר באופן מיידי ובלי שום בעיה למצב אפלטוני. בדרך כלל לא אנסה שוב אחרי הניסיון שנדחה. אם האורחת שינתה את דעתה, שתתכבד נא עכשיו ותיזום את המגע בעצמה, כי אני כבר המשכתי הלאה. זהו, עכשיו אני כבר בערב אפלטוני. אבל אני לא כועס ואני לא ממורמר. אם נעים ומעניין לי בחברתה של האורחת הסרבנית, אני בכנות ובשמחה אציע לה להישאר, לראות סרט יחד, להזמין פיצה. לעיתים קרובות היא תקבל הזמנה ללון בביתי, בלי סקס. אם כיף לי בנוכחותה, אז למה לא? באהבה אין חוקים, גם לא באהבה חד-פעמית של לילה בודד.

נחזור ללילה ההוא. לילית ואני ישבנו על הבר בביתי במרחק של כחצי מטר זה מזה, לא מרוחקים מדי, אבל מרוחקים מספיק כדי שמי שירצה ליצור מגע של ממש יאלץ להתקרב. ואז, בעיצומה של השיחה, לילית התקרבה. היא רכנה אליי וקירבה את פניה למרחק נשיקה.

התמונה המצורפת היא של "זירת הפשע", המקום שבו החל המגע. אני ישבתי על הכיסא הימני, לילית – על השמאלי. המרחק הוא של כמה עשרות סנטימטרים, תספרו בלטות, כל בלטה - 20 סנטימטרים.

עצמתי את עיניי. התנשקנו. זאת הייתה נשיקה נעימה, עדינה וטובה. בעודנו מתנשקים, פקחתי את עיניי והבטתי אל השעון שתלוי מעל הבר. השעה הייתה עשר וחצי. חצי שעה בלבד חלפה מהרגע שנכנסה לביתי ולחצנו ידיים. הופתעתי פעמיים, הן מהיוזמה שלה והן מהמהירות שלה. מובן שנענית ליה. כל גבר היה נענה.

לילית נעמדה על רגליה ונשענה על הבר. נעמדתי מאחוריה, חיבקתי אותה וליטפתי את שערה. היא הבליטה את ישבנה לאחור, הצמידה אותו לאזור החלציים שלי והפשילה מעט את מכנסיה, אל מתחת לפס השיזוף. הקצה העליון של ישבנה בצבץ החוצה. לבן, רך ונעים למגע. התחכנו אחד בשני. זה היה הזמן הנכון לעבור לספה.

היא ביקשה משקה נוסף. "ויסקי?" שאלתי. הנחתי שתעדיף להמשיך עם אותו משקה ששתתה קודם, אבל היא רצתה וודקה רד בול.

"את מערבבת משקאות, זה יכול לגרום לך כאב ראש ובחילה".

"שטויות, שני דרינקים, בקטנה".

הבאתי לה כוס נקייה, בקבוק וודקה ופחית רד בול. היא מזגה לעצמה. לעצמי מזגתי מנה נוספת של ויסקי. אחרי הדרינק הנוסף הזה, השני בסך הכול, לא מזגנו עוד אלכוהול. לא זכור לי אם היא סיימה בכלל את הדרינק השני שלה.

על הספה לילית העלתה הילוך. היא הייתה מלאת תשוקה אליי כאילו רצתה לטרוף אותי. באמת, אני לא מגזים, ואני לא אומר שזה קורה לי הרבה כי זה לא, אבל איתה כן. כפי שהעידה על עצמה בדיאלוגים שקדמו למפגש, היא הפגינה "דומיננטיות" ו"אקטיביות". את המרכיב השלישי של מאפייני המיניות שלה, כפי שהצהירה בצ'ט בפייסבוק, האגרסיביות, עוד לא הרגשתי.

התפשטנו. לילית נשכבה על גבה וסימנה לי לבוא אליה, הובילה את ראשי אל בין רגליה. היא הייתה חלקה, אסתטית, ריחנית וטעימה. קיוויתי שתבוא על סיפוקה כבר בשלב הראשוני הזה, אבל לצערי, זה לא קרה ואחרי כמה דקות הפסקתי. היא עצמה לא התאמצה בכיוון השני, ואני מצדי לא ביקשתי או רמזתי. זה לא מנומס לעשות את זה במפגש מיני ראשון. נשים מודעות לקיומה של האפשרות לענג בחזרה ובוחרות בה כשמגיע הרגע המתאים מבחינתן.

התרוממתי, ניגבתי את הרטיבות שלה מסביב לשפתיי ומהסנטר שלי ושלפתי קונדום מהתיק שלי. רק בניסיון השלישי הצלחתי להלביש אותו. בניסיון הראשון הוא סירב להימתח, ולכן הנחתי שהוא הפוך, בניסיון השני הוא באמת היה הפוך, והבנתי שהייתי צריך להתעקש יותר בניסיון הראשון. הפכתי אותו שוב והשלמתי את המלאכה. לילית צחקקה. זה היה קצת מביך.

כשסוף-סוף סיימתי להתמגן, נכנסתי אליה בעדינות. לילית חייכה ואמרה בלחש: "הוא קצת גדול בשבילי". ייתכן שביקשה להפיג את המבוכה שלי בגלל ההסתבכות עם הקונדום, או שבאמת התכוונה למה שאמרה. אני גבר ממוצע. אולי בכנות החמיאה, ואולי סתם ניסתה למצוא חן בעיניי. קשה לדעת אצל נשים אם המחמאה הזאת אמיתית. חייכתי בחזרה, קרצתי לה ואמרתי: "את תתרגלי". התנשקנו.

זמן קצר לאחר מכן, כשהיא עדיין שוכבת על גבה ואני מעליה ובתוכה (תנוחה מיסיונרית), דחפתי מעט למעלה את פלג גופי העליון באמצעות זרועותיי, כמו בתרגילי שכיבות סמיכה. נעלתי את המרפקים ונשענתי על הידיים שלי כאילו היו קביים, גבוה מעליה, כשבאזור המותניים נותרנו מחוברים אחד לשני. בתנוחה הזאת - כשהמרחק בין הראשים שלנו גדל מעט ואפשר לי זווית ראייה מעניינת יותר - הבטתי בפנים הנאות שלה,

בעודי ממשיך לחזור אליה לאט ובעדינות. עיני האיילה הגדולות והיפות הפנטו אותי. היה לי נעים וכיף. ואז חטפתי סטירה בפנים.

זה היה מהיר, מפתיע, מרגיז, חצוף, חזק, משפיל, די כואב, ובעיקר דוחה ומיותר. לא ראיתי את זה בא, וממילא לא היה לי שום סיכוי שבעולם לבלום אותה בתנוחה הזאת, כשהידיים שלי נושאות את כובד משקלו של פלג גופי העליון, מחזיקות אותי גבוה מעליה כשהמרפקים שלי נעולים. אפילו ברוס לי לא היה מספיק לבלום סטירה במצב גופני מוגבל שכזה.

יצאתי ממנה, התיישבתי על הברכיים שלי, בין רגליה, ובהיתי בה. הייתי המום.

"למה עשית את זה???"

היא לא ענתה, רק צחקה, פרשה את זרועותיה אליי וסימנה לי לחזור אליה.

"אל תעשי את זה יותר, טוב?!"

היא שתקה, אבל המשיכה לחייך אליי כשזרועותיה מכוונות אותי בחזרה אליה. נדרשו לי כמה שניות לשכנע את עצמי שמדובר באי-הבנה חד-פעמית, ואז התגברתי וחזרתי לתוכה, לסקס עדין ומענג כמו שהיה לפני התקרית האלימה. הנחתי שזאת באמת הייתה אי-הבנה.

*

20 שנה חלפו מאז איבדתי את בתולי, ברובן לא הייתה לי בת זוג קבועה. חיי המין שלי היו די פרוצים רוב הזמן, ואני לא מוצא סיבה להתנצל על כך. זאת זכותי, ואין בכך שום דבר רע. ראיתי, עשיתי וחוויתי כל מה שסקרן אותי, גם אם הייתה זאת סקרנות קלה ומהוססת. התנסיתי בכל הסוגים, המינים, הצבעים, ההרכבים, ההעדפות והפנטזיות. ישנם הרבה גברים רווקים בתל אביב שמנהלים אורח חיים כזה.

עם השנים למדתי שישנן נשים שאוהבות סקס אלים משני הכיוונים. ישנם גם גברים שאוהבים את הז'אנר הזה, שוב משני הכיוונים. אני לא בעניין, אף פעם לא הייתי, זה לא סקרן אותי, ולכן לא התנסיתי. חשבתי שלילית הבינה את זה. הרי הבהרנו את העניין עוד כשהתכתבנו בפייסבוק. היא ניסתה, אני סירבתי, הסברתי, וזהו - ממשיכים

רגיל מעכשיו והלאה. כבר קרה לי בעבר שנאלצתי לאכזב נשים חובבות מין אליים, וכולן קיבלו את זה בהבנה.

הסטירה השנייה הגיעה די מהר, תוך דקה או שתיים מהרגע שחזרתי לתוכה. מתברר שהיא לא שקלה אפילו להניח בצד את העדפותיה המיניות. הפעם כבר הייתי מוכן לכף היד שהתעופפה לכיוון הלחי שלי. בלמתי אותה וביקשתי ממנה שוב:

"אל תעשי את זה! זה לא הקטע שלי!!!"

אבל זה לא עזר. הנחתי שזה המרכיב השלישי במשוואה המינית שלה. את האקטיביות והדומיננטיות כבר הרגשתי, אז הנה עכשיו באה גם האגרסיביות. בדיוק כפי שהעידה על עצמה לפני המפגש בצ'טים בפייסבוק. הבנתי שזאת לא הייתה הסטירה האחרונה, שיבואו עוד. אם העזה שוב למרות בקשתי המפורשת, אז היא תמשיך.

המגע המיני איתה היה מוזר מבחינתי, כי הוא נע בין שני קטבים מנוגדים: רגע אחד אנחנו מתנשקים ומתלטפים, היא רכה, ענוגה, נעימה, חמה ואוהבת, ובתוך שבריר שנייה היא מתהפכת ומנסה לסטור לי. בכל פעם שזיהיתי שהזרוע שלה מתחילה להתרומם, פשוט תפסתי את כפות הידיים שלה והצמדתי אותן לספה, בסמוך לצדי ראשה, לשניות ספורות, עד שה"סכנה" תחלוף. היא חייכה אליי, אבל הרגשתי לא נוח בכל פעם שתפסתי את ידיה. אז שאלתי:

"לילית, זה כואב?"

"לא!"

"להפסיק?"

"לא, מה פתאום!"

וכך זה נמשך. אני "נטרלתי" אותה, היא צחקה, חזרנו לסקס רגיל, נטול משחקי כוח, לעתים עדין ולעתים חזק ומתפרץ, ואז שוב בריטואל קבוע: חיוך ממזרי, כף יד פתוחה שמתחילה לעוף לכיווני, בלימה, "הכנעה" באמצעות הצמדת כפות ידיה לספה, עוד חיוך, מתנשקים, מתלטפים ומתענגים, כשמדי פעם לילית נושכת אותי קלות בצוואר או בכתף, ואני משיב בנשיכות קלות משלי. זה היה נחמד. מלבד הסטירות היה קסם בסקס איתה.

במהלך האקט עשינו כמה הפסקות קצרות כדי להסדיר את הנשימה. ישבנו עירומים על הספה, אחד ליד השני, שתינו, שוחחנו, צחקנו, התנשקנו, ליטפנו אחד את השני וחזרנו לעשות סקס. אחרי ההפסקה השנייה או השלישית, כשהתקרבתי שוב ללילית כי היא סימנה שההפסקה הסתיימה, היא הדפה אותי ברגל שלה. עצרתי, אבל היא תפסה את כפות ידי ומשכה אותי אליה.

בשלב מסוים, כפי שקורה לעתים קרובות בסקס, החלפנו תנוחה. נשכבתי על גבי, לילית התיישרה עליי והחלה לרכוב עליי בעדינות. זה היה נעים. בתנוחה הזאת היא לא ניסתה לסטור לי. ליטפתי את השדיים שלה, את המותניים שלה ואת הישבן שלה. היא נאנחה, נשכבה עליי ונישקה אותי. כשהזדקפה שוב לתנוחת רכיבה, הנחתי את כף ידי בין רגליה ושיחקתי איתה. אני חושב שהיא אהבה את השילוב. היא נאנחה, הגבירה את קצב הרכיבה שלה, עצרה לרגע, שינתה משהו בזווית המגע שלה באצבע שלי, הגבירה שוב את מהירות הרכיבה וגמרה. או שזיפה.

לאחר שירדה ממני, לילית הסתובבה, נשכבה על הבטן שלה, סובבה אליי את ראשה וחייכה אליי. התיישבתי מעליה בעדינות, כדי שלא להכביד עליה, וליטפתי את הגב שלה. טיפסתי למעלה עם כפות הידיים שלי, אספתי את שערה עד שנראה כמו זנב סוס, וליטפתי אותו. בעודה שוכבת תחתי על בטנה, היא הקשיתה מעט את גופה כך שישבנה בלט כלפי מעלה, לכיווני.

סקס הוא שפה אוניברסלית. דברים לא תמיד צריכים להישאל או להיענות במפורש. קירבתי את כף ידי לפי, הרטבתי אותה במעט רוק, שימנתי את מקור הצרות שלי והנחתי אותו בין פלחי הישבן של לילית. עדיין לא ניסיתי לדחוף אותו פנימה, רק הנחתי אותו שם על נקודת הכניסה האחרת כדי לבדוק אם תירתע או תסתקרן. היא הסתקרנה. התחלתי לדחוף אותו לתוכה לאט ובעדינות. הנחתי שאם אכאיב לה, היא תבקש ממני לצאת או לעצור, אבל זה לא קרה.

גם בסיבוב הזה לא היו סטירות. המשכתי לחדור אליה לאט ובעדינות, כפי שמקובל ביחסי מין מהסוג הזה - אבל לא מקובל עליה:

"תזיין חזק!"

הגברתי עוד קצת את הקצב וגם את עומק החדירה. אבל נלחצתי קצת. החיים הם לא סרט פורנו. שאלתי אותה: כואב לך? להפסיק? היא אמרה שלא כואב לה והורתה לי להמשיך. אז המשכתי.

אחרי כמה דקות התעייפתי. כבר חלפה יותר משעה מאז עברנו לספה והסקס התחיל. רציתי לגמור. רציתי להתקלח. רציתי לשבת איתה על הבר, לקשקש, לאכול משהו. חשתי מיצוי. אז פשוט שאלתי:

"לגמור?"

"לא!"

שיט, אמרתי לעצמי והמשכתי. שיניתי תנוחה כדי להקל על עצמי. תחבתי את אמת ידי מתחתיה, לאזור שבין הצוואר לחזה שלה, ונשענתי עליה בעודה שוכבת מתחתיי. זה היה מין חיבוק אחורי שכזה, ספק חיבוק ספק לפיתה. אחרי כמה שניות הפסקתי כי היא השעינה את צווארה על היד שלי, וחששתי שתיחנק. לא היה לי נוח, רציתי לגמור עם זה כבר. זה לקח עוד כמה דקות עד שהתקבל אישור. גמרתי.

לילית נעמדה על רגליה, חייכה אליי ושאלה אותי אם היא יכולה להתרענן. ניגשתי לחדר השינה שלי, שלפתי מגבת נקייה מהארון, הבאתי לה אותה וליוויתי אותה לחדר הרחצה. היא נכנסה פנימה וסגרה את הדלת מאחוריה. כשיצאה, נישקתי אותה ונכנסתי פנימה בעצמי. עשיתי מקלחת ויצאתי. לילית לא הייתה בסלון, אבל הבגדים שלה היו פזורים על הספה. ניגשתי לחדר השינה שלי. היא שכבה על המיטה שלי, מכוסה בשמיכה שלי. כבר היה מאוחר, אחרי חצות. הבאתי לה כוס מים, סידרתי את השמיכה היטב על הגוף שלה כדי שלא יהיה לה קר, ושאלתי אם היא צריכה עוד משהו. היא אמרה לי שלא. נתתי לה נשיקת לילה טוב ויצאתי לסלון.

3. די, נגמר

היה בלגן בסלון. בלגן שסקס מותיר אחריו. כוסות, בקבוקים, בגדים פזורים, כיור גדוש. הייתה לי הרבה עבודה. הייתי מותש, אבל עדיין לא עייף לשינה. דפדפתי קצת בטלפון הנייד, מצאתי סט קצבי של מוזיקת האוס שאני אוהב במיוחד, חיברתי את האוזניות והתחלתי לסדר. אני מעדיף לשמוע מוזיקה במערכת הסטריאו, לא באוזניות, אבל לילית ישנה בחדר השני.

אחרי 20 דקות בערך נשאר לי רק הכלים בכיור. שלפתי את האוזניות, הרחקתי את הנייד שלא יירטב, הדלקתי את מערכת הסטריאו, הנמכתי את עוצמת הקול למינימום האפשרי שעדיין אפשר לשמוע משהו, והתחלתי לשטוף. אחרי כמה דקות התקשרה אליי נועה, חברה קרובה שאמה הייתה מאושפזת בבית החולים עם סרטן סופני בשלב מתקדם מאוד של המחלה. אני עונה לנועה בכל שעה, לא משנה מה הנסיבות. שיחה עם נועה לא סובלת דיחוי.

שוחחנו. מטבע הדברים, זאת הייתה שיחה מאוד חמה, רכה, אכפתית, אינטימית - כפי שהמצב מחייב. נועה ואני חברים טובים כבר הרבה שנים. הצמדתי את הנייד לאוזן באמצעות הכתף, שטפתי כלים ודיברתי איתה. אני זוכר היטב את הדברים שאמרתי לה בסופה של השיחה, נפרדתי ממנה במילים האלה:

"נועה, יפה שלי, את תהיי בסדר. את תעברי את התקופה הקשה הזאת, את תתאוששי ותמשיכי הלאה בחיים שלך, והכול יהיה טוב כי את בחורה יפה, מוצלחת, חכמה, מצחיקה..."

בדיוק כשאמרתי לנועה את המילים האלה, לילית יצאה מחדר השינה שלי. היא נעמדה בכניסה למטבח, הביטה בי והקשיבה לשיחה. היא קלטה את המילים שנאמרו בסיומה. חייכתי אליה.

הנה, כך זה נראה: היא עמדה ביציאה מחדר השינה, פחות או יותר במקום שבו יושב החתול, ואני עמדתי ליד הכיור. המרחק, כפי שאפשר לראות בתמונת האילוסטרציה שצילמתי בביתי, הוא שלושה-ארבעה מטרים:

היא בהתה בי כמה שניות, ואז החלה להתקדם לכיווני, בעודי ממשיך לקרצף. היא התקרבה, ראיתי אותה. היא ידעה שאני רואה אותה, כבר חייכתי אליה. נפרדתי מנועה בזריזות, הנחתי את הנייד על הבר מאחוריי, חייכתי אליה שוב והמשכתי לקרצף. כשהרגשתי שהיא כבר ממש קרובה אליי, הסתובבתי אליה וראיתי סטירה בדרך לפרצוף שלי. בלמתי אותה עם כף ידי השמאלית, שאחזה בסמרטוט רווי בסבון כלים. זאת הייתה בלימה של הרגע האחרון, סנטימטרים ספורים מהלחי השמאלית שלי. הסטירה עצמה נחסכה ממני, אבל הסמרטוט ניתק מכף ידי ונמרח על הפנים שלי. נכנס לי סבון לעין וגם קצת לפה. זה שרף. ועצבן.

ניגבתי את פניי והרמתי את קולי עליה:

"די כבר!!!"

היא לא ענתה, רק הביטה בי וחייכה. היא נראתה משועשעת. אפילו שלחה את כפות ידיה לכיוון המותניים שלי וניסתה לגעת בי. זזתי אחורה. לא התחשק לי.

"די, נגמר, אנחנו כבר אחרי הסקס, מיציתי".

"אה באמת, זהו? השתנו הכללים...?"

"כן, השתנו הכללים... אנחנו יכולים לראות סרט, להכין משהו לאכול או להזמין פיצה, לשבת ולדבר, ללכת לישון עוד מעט, ביחד. מה שבא לך.

אבל אין יותר סקס, זהו נגמר להיום".

"טוב..."

לילית הניחה לי, אבל בהמשך התברר שלא להרבה זמן. בינתיים היא אירחה לי לחברה במטבח ובסלון, עד שסיימתי לסדר ולנקות. קשקשנו קצת, צחקנו, מזגתי לנו דיאט קולה וניגשתי לאקווריומים כדי להאכיל את הדגים. לילית הסתקרנה ושאלה אם היא יכולה להאכיל אותם בעצמה. נתתי לה את הבקבוקון, הסברתי לה מהם המינונים הנכונים וצפיתי בה מאכילה אותם. אני מאוד נהנה כשאורחים מתרשמים מהאקווריומים שלי. הם גדולים, מטופחים, מגוונים ונקיים. בעיקר נקיים. את הניקיון בדירה עצמה אני קצת מזניח לפעמים, אבל האקווריומים לעולם יהיו נקיים ושקופים כמו מים מינרליים, אוי ואבוי אם יצמח לו כתם ירוקת שחמק מפיו של הנקאי, הדג שאחראי לניקיון (זה שיש לו פה כמו שואב אבק, והוא די מכוער בדרך כלל). כשאני מזהה מפגע אסתטי שכזה, בו במקום אני טובל יד פנימה ומנקה. רבים מחבריי צוחקים עליי, אז כשמישהו כבר מחמיא - אני קצת מתרגש. לילית החמיאה.

כשסיימה להאכיל את הדגים, היא עזרה לי להאכיל את קדוש ושירן, החתולים

שלי. היא ליטפה אותם כשהם אכלו. אני אוהב אנשים שאוהבים בעלי חיים.

אחרי כמה דקות היא שוב ניסתה לגעת בי. הפעם זה היה בלי אלימות, אז נתתי לה

ללטף ולחבק אותי. לא היה לי צורך בסיבוב נוסף של סקס, אבל בסופו של דבר השתכנעתי. עניין של אגו גברי, אני מניח. בשורה התחתונה, יש לי בבית אישה לא מסופקת שרוצה עוד. חבל, אילו ידעתי שתרצה סיבוב נוסף, לא הייתי בא על סיפוקי בסיבוב הקודם. אבל עכשיו מאוחר מדי. צריך להמשיך לעוד סיבוב. מה לעשות, גם

לגברים זה קורה לפעמים. סקס בלי חשק, שנעשה אך ורק כדי לרצות את הצד השני, הוא לא המצאה של נשים.

עברנו לחדר השינה. הסיבוב השני היה יותר קצר. הפעם היא לא ניסתה להכניס לי סטירות. אני לא זוכר כמה זמן זה נמשך, אבל אני מעריך שדקות ספורות. אולי עשר דקות, רבע שעה. לא יותר. אני זוכר שבשלב מסוים יצאתי ממנה, המשכתי לענג אותה בקצות אצבעותיי, עד שהגעתי למסקנה שהיא הגיעה לסיפוקה, ומיד לאחר מכן קמתי והתלבשתי. היא הופתעה ושאלה אותי אם אני לא רוצה לגמור גם. עניתי לה שאני בסדר ושהפעם לא יצאתי למטבח, הבאתי לה כוס מים, כיסיתי אותה, נתתי לה נשיקה, כיביתי את האור, יצאתי מהחדר וחזרתי לעניינים שלי בסלון.

לילית נשארה לישון אצלי. ישנו במיטה שלי יחד, מחובקים. כפיות. אני אוהב את החום והאינטימיות שבתנוחה הזאת. בסביבות שש או שבע בבוקר היא התעוררה, התלבשה והלכה. אני זוכר שהיא חייכה אליי, נתנה לי נשיקה ואמרה לי שלום. כשהתעוררתי, שעתיים אחר כך, מצאתי פתק על הדלת:

"תודה על האירוח, לילית".

4. נורה אדומה

למחרת היה יום שגרתי למדי בעבודה, אם כי די עמוס. לא היה לי זמן לחשוב על אמש. ברגעים הספורים שכן, הדבר היחיד שעבר לי בראש היה משהו בסגנון: לילית בחורה נחמדה אבל פרועה מדי, אפילו בשבילי. לא הפריע לי שהיא אוהבת להכניס סטירות כשהיא מקיימת יחסי מין, אבל מאוד הפריע לי שהיא המשיכה לעשות לי את זה למרות שביקשתי ממנה להפסיק. אני פשוט לא נמשך למין שכולל מכות.

אני חושב שבסך הכול הייתי מרוצה מחיי עד לאותו רגע. היה לי טוב. אני חי

חיים פשוטים למדי, למרות שאני "הכתב ההוא מהטלוויזיה". אני קם בבוקר, עובד שעה או שתיים מהבית, הולך לעבודה, עובד די קשה, מרוויח על כל זה הרבה פחות מכפי שנדמה לכם, חוזר הביתה קצת אחרי שמונה בערב בדרך כלל, רואה חדשות, עובד עוד קצת, מנקה קצת את האקווריומים אם צריך ומאכיל את הדגים, משחק עם החתולים שלי, מסדר קצת, יוצא לבלות מדי פעם, נפגש עם חברים וחברים או סתם נשאר לבד בבית. לעתים קרובות אני עובד גם בשישי-שבת ובחגים. אני לא הולך להשקות עמוסות סלבס וצלמי פפראצי למרות שלפעמים מזמינים אותי, אין לי חברים מיליונרים, אני לא יוצא עם דוגמניות, מסעדות יוקרה לא ממש מעניינות אותי, והפעם האחרונה שנסעתי לחופשה בחו"ל הייתה לפני חמש שנים, בקיץ 2006, מנוחה לאחר המלחמה בלבנון, וגם אז היה נופש בטורקיה, בבית מלון מסוג "הכול כלול".

עבודה, בילויים, חברים, משפחה - זוהי שגרת חיי, שום דבר יוצא דופן. אני משתדל ככל יכולתי לבקר את סבתי, סבתא פאולה, בבית האבות. אני מאוד קשור אליה. היא בת 89, והיא עמוק בתוך האלצהיימר. לפעמים לוקח לה כמה דקות לזהות אותי, אבל בסופו של דבר אנחנו תמיד מסתדרים. כשצריך לקחת אותה לבדיקות או לטיפולים רפואיים, אני לוקח יום חופשה ומתייצב. היא אלמנה, ואבי דן הוא בנה היחיד. אנחנו מתחלקים בינינו, שנינו, בטיפול בה. לפני כמה חודשים היא נפלה ושברה את עצם הירך. פציעה שכיחה אצל קשישים. ישבתי ליד מיטתה בימי האשפוז לאחר הניתוח שעברה, עד שהחלימה. מי כמוני יודע עד כמה קשה המצב בבתי החולים הציבוריים כאן, למרות מסירותם של רוב הרופאים והאחיות. לא רציתי שתישאר לבד, אז ישבתי שם. בעבודה התחשבו וניסו שלא לשבץ אותי לכתבות באותם ימים. עכשיו היא שוב בבית האבות.

לפעמים אני מצליח להגיע לבקר אותה בשעות הצהריים. אנחנו לוקחים את המגש עם האוכל שלה לשולחן ברחבת הכניסה, יושבים שם בשמש, ואני מאכיל אותה לאט-לאט, עושה לה אווירון עם מזלג עמוס פתיתים לתוך הפה. היא צוחקת. בדיוק כמו לפני 36 שנים, רק להפך. פעם צילמו אותי עושה את זה, והעליתי את התמונה לפייסבוק. הרבה אנשים הגיבו, כתבו שהמסירות שלי מרגשת, ואני לא הבנתי למה. זאת סבתא שלי, מה מרגש בזה?

אני כותב עליה עכשיו כי אני מאוד מתגעגע, אבל אני לא יכול ללכת לבקר אותה. אסור לי לצאת מהדירה שלי כי אני במעצר בית, אבל זאת לא הסיבה היחידה. בית האבות שבו היא חוסה ממוקם בתוך המתחם של המרכז הרפואי שיבא בתל השומר, מקום שבו אני מצלם כתבות רבות במסגרת עבודתי. אני יודע שמדברים על הפרשה שלי בבתי החולים, ולא מתחשק לי להיתקל שם במישהו שאני מכיר. נוסף על כך, ההתמודדות עם שני הדברים בו-זמנית גדולה עליי כרגע. האלצהיימר של סבתי הולך ומחמיר, ואני אולי הולך לכלא.

אבל אני גולש למחשבות שמציפות אותי **עכשיו** כשאני במעצר בית, אז אחזור לתחילתו של הסיפור, כמה שבועות **אחורה**. אנחנו ביום שלמחרת המפגש. אתמול לילית הייתה כאן. בבוקר עזבה. סיימתי את יום העבודה שלי, שבתי הביתה, הכנתי לי כוס קפה, התיישבתי מול המחשב ונכנסתי לפייסבוק. רבע שעה ואני זז, אמרתי לעצמי. תכננתי לבוא הביתה, לנמנם שעה על הספה בסלון ולצאת לבלות. הכנתי כתבה טובה לאותו ערב, סיפור מעניין ובלעדי. הייתי מרוצה, היה לי מצב רוח טוב. באופן כללי הייתי אדם מאושר עד אותו רגע. ככה זה, לפעמים אתם רואים בן אדם מחייך, מבסוט מהחיים שלו, וכמה ימים אחר כך מתברר לכם שהלכו לו החיים בצורה כזאת או אחרת, ואתם אומרים לעצמכם: "מה? איך זה יכול להיות???" רק אתמול/שלשום/בשבוע שעבר ראיתי אותו, והוא נראה בסדר גמור!"

אז הפעם האיש הזה הוא אני. נכנסתי לפייסבוק וראיתי שיש לי הודעה חדשה. הודעה מלילית. קראתי, והלב שלי התחיל לדפוק חזק ומהר. זאת ההודעה, מתאריך 27 בפברואר 2011, כפי שהיא נכתבה במקור, מילה במילה (הציטוט היה ראייה בחקירת המשטרה וסומן על ידי בית המשפט כ"מסמך ב/ש/2"):

"יואב

צריכה לחלוק איתך משהו ומראש אני אומרת שיתכן וזה לא יהיה נעים. למען הסר ספק אני לא מאשימה אותך.. אך אם משהו פוגע אז "מערכת התיקון" שלי מחייבת לירות את זה החוצה בכדי שגם אתה תדע. אתמול לא באתי אליך לזיון. רציתי להכיר אותך.. את הבן אדם. אבל משום מה השליש כוס ויסקי והוודקה רדבול הפכו אותי לסמרטוט מאוד מהר. הייתי עייפה באופן בלתי הגיוני, לא יכולתי לדבר, להגיב, לזוז, לחשוב, להפעיל שיקול דעת ולהתנגד כמו שאני פיכחת בלי האלכוהול. מעולם לא הייתי במצב הזה בעבר.

זה נכון שלא דחפת לי את המשקה לפה בכוח, אבל סמכתי עליך. חשבתי שגם לי מגיע שתיתן לי להחליט בזמן שאני צלולה אם זה מתאים לי. זה מאוד קשה להחליט החלטות שאתה חצי מת ולא צלול.

כאב לי מאוד.. אולי זה לא היה נראה לך אולי זה נשמע בעינייך אבל האקטים שלך והלפיתת זרוע סביב הצוואר שלי, כשאני על הבטן והכניסה האנאלית והאחיזות החזקות.. וכל מה שהכאיב **וניסיתי אך**

לא הצלחתי להתנגד הותירו בי המון סימנים חיצוניים וכאב..

כשהלכתי לשירותים וניגבתי זה היה כאילו קרום הבתולים שלי זה עתה נקרע ולא נדבר על התחת.

והכאב הזה הוא רק שלי.. אתה לא תרצה להכיר בו.. מפני שאני בוגרת ואני באתי אליך ואני שתיתי אצלך.. ותכלס אני הבאתי את עצמי למצב הזה. אבל אתה ראית אותי במצב סמרטוט ואפילו דיברת אלי כאילו דעתי שקולה וזה לא הפריע לך..

אני בטוחה שאתה בן אדם טוב ונחמד וצנוע כפי שאתה מעיד על עצמך. אבל בבקשה הבחורה הבאה שתבוא אליך ותרצה לשכב איתך הכי טוב שזה יהיה כשהיא 100% צלולה..

מהמעט שראיתי כשהייתי צלולה, שיש לך כל כך הרבה מה להציע בלי חומרים ממסטלים ובלי האלכוהול. ושוב.. אני לא מאשימה אותך, רק את עצמי. אבל רציתי לחלוק איתך את מה שבלב".

קראתי את ההודעה שש או שבע פעמים ברציפות כדי לוודא שאני לא הוזה. המילים "וניסיתי אך לא הצלחתי להתנגד" לא היו מודגשות בהודעה המקורית שלה, כמובן, אבל לי הן קפצו לעיניים. נלחצתי, נבהלתי, הייתי המום. לא צריך להיות משפטן דגול כדי להבין שלילית רומזת שאנסתי אותה, שהיא ניסתה להתנגד אבל לא הצליחה בגלל השפעת האלכוהול. **אלוהים ישמור! מאיפה היא הביאה את זה!?**

מיד עניתי לה (הציטוט היה ראייה בחקירת המשטרה וסומן על ידי בית המשפט כ"מסמך ב/ש/2"):

"הי מותק,

האמת שזה מאוד מפתיע אותי מה שאת כותבת...

כי לא היה שום דבר בהתנהגות שלך שהעיד על זה שאת לא צלולה או לא בשליטה,

וגם לא שתינו כל כך הרבה...

אבל אם את כבר אומרת שאת לא זוכרת - אז בואי אני אזכיר לך קצת: ההתנהגות המינית שלך היא מאוד מאוד אקטיבית, ולעתים אפילו קצת אגרסיבית... זה כמובן מדליק ונחמד, אבל מדי פעם זה היה אפילו יותר מדי בשבילי... את הכנסת לי סטירות לפרצוף, למרות שהדגשתי בפניך שזה לא הקטע שלי, את בעטת בי, את היית לא ברורה, אבל מצד שני - כשהיה לי ספק לרגע - אמרתי לך: לעזוב אותך? ואת ענית בלי להסס: לא, מה פתאום!

אני מעולם לא ניצלתי בחורה תחת השפעת אלכוהול, וגם לא אתמול. ממש לא.

אני לא ראיתי אותך במצב סמרטוט, לילית: אני ראיתי אותך במצב שבו את היית מאוד מאוד בטוחה ונחושה במיניות שלך. יתירה מזאת: אחרי שהאקט נגמר, את הלכת לישון אצלי בחדר, ואני באתי וכיסיתי אותך, נתתי לך נשיקה והבאתי לך כוס מים ושאלתי אם את צריכה עוד משהו. ואז מאוחר יותר את קמת, ורצית עוד... עוד סקס. ואני כבר לא רציתי, אני שטפתי כלים, ואת באת ונתת לי סטירה כי חשבת שזה ידליק אותי

או לא יודע מה. ואני אמרתי לך - אני זוכר בדיוק - אמרתי לך: די, אנחנו כבר אחרי הסקס. זה לא מדליק אותי, בבקשה די. ואת הפסקת, אבל אחר באת והתחלת שוב לגעת, ואז שכבנו שוב, ביוזמתך, אבל הפסקנו כי לא רציתי.

בקיצור, אני יכול להמשיך ולהמשיך, אבל... עדיף שלא. עדיף שלא נדבר על זה שבזמן שזיינתי אותך בתחת, הסתובבת אליי ואמרת: תזיין אותי חזק יותר, תזיין כמו גבר!!!
כן, ביקשת.

מאיפה לי לדעת שיכאב לך?

אל תבקשי בפעם הבאה...

לילית, את בחורה מקסימה והיה לי מאוד מאוד כיף איתך.

אבל בואי לא ניתמם: שנינו ידענו מה הולך לקרות. עובדה שרצית לבוא כבר בשבוע שעבר, אבל לא באת כי היית במחזור. אפילו אמרת: אני לא באה רק כי אני במחזור.

היה לי ממש ממש כיף איתך,

אבל אני דוחה בתוקף כל ניסיון שלך להאשים או אפילו לרמוז שניצלתי את מצבך.

דוחה בתוקף.

יואב"

שלחתי לה ונותרתי נטוע במקומי, קפוא, בוהה במסך המחשב, קורא שוב ושוב את ההודעה המפחידה שלילית שלחה לי. היא אמנם כתבה שם פעמיים, "אני לא מאשימה אותך" בשום דבר אלא רק רוצה לשתף, אפילו כתבה שהיא בטוחה שאני "אדם טוב ונחמד", אבל זה לא הרגיע אותי. ניסיתי לחשוב על כל הדיאלוג הזה כסוג של אי-הבנה שניתן ליישב בפגישה נוספת, אבל המשפט הנוראי הזה שהיא כתבה שם - "וניסיתי אך לא הצלחתי להתנגד" - הטריף את דעתי. דמיינתי את עצמי עם אזיקים בבית המשפט, יושב על הספסל באולם המעצרים, ממתין לתורי כשאני טובע בחרדות מהחלטת השופט - האם יאמין לי, או שיאריך את המעצר שלי? הזכרתי לעצמי איך זה עובד ושקעתי בהרהורים. אני מכיר היטב את אולם המעצרים של בית המשפט. ביליתי שם לא מעט

בעבר בצד השני, בתור מחליף זמני של הכתב שמסקר את תחום הפלילים במקום שבו אני עובד, חדשות ערוץ 2. מדובר במקום נוראי, מפעל עצוב ומדכא. האולם נמצא בצדו השמאלי של בניין בית המשפט בתל אביב, בקומת הקרקע, ליד הקפיטריה. מתחם העצירים עצמו ממוקם בצדו הפנימי של האולם, תחום במחיצת פרספקס שקופה. הוא נראה כמו אקווריום ענקי ללא מכסה, אבל במקום דגים יש בו אנשים עם אזיקים על הידיים והרגליים. האנשים הללו יושבים על ספסל עץ ישן זהוי ומחכים לתורם אצל שופט המעצרים התורן.

בחלקו המרכזי של האולם, מול דוכן השופט המוגבה, ניצבים ספסלים שמשמשים מקום מושבם של קרובי המשפחה של העצורים, סתם סקרנים, וכמובן - כשמדובר במעצר מתקשר - עיתונאים וצלמים. על פי הכללים בבית המשפט, מותר לצלם באופן חופשי בתוך אולמות בית המשפט, אבל כשהשופט בפנים - אסור. צלם שמפר את הכלל הזה עלול לעורר את חמתו של השופט, וכבר קרו מקרים שצלם חוצפן ו/או חסר ניסיון נשלח בעצמו למעצר בו במקום.

לפיכך הצלמים מנצלים כל שנייה פנויה, שבה העציר שמעניין אותם נמצא באקווריום, אבל רק לפני כניסתו של השופט לאולם ומיד לאחר שהוא יוצא ממנו. לעציר עצמו אין שום אפשרות להתחמק מצבא הצלמים, שנצמד לדופן השקופה ומתעד אותו ברגעי השפל שלו. יש עצירים שמנסים להסתיר את פניהם באמצעות ז'קט או קפוצ'ון, אחרים מכסים את פניהם בכפות ידיהם. פרטיותו של החשוד וכבודו נתונים בידי גורם אחד בלבד: אנשי החוק, שוטרים או אנשי שירות בתי הסוהר, שמחליטים מתי להכניס את העציר פנימה ומתי להוציאו החוצה. אם ירצו, העציר יוכנס לאולם בדקה ה-90, בזמן שהשופט עצמו נכנס, ואז כבר יהיה מאוחר מדי לצלמים. במקרים אחרים הם יכניסו את העציר לאולם כבר בהפסקה, דקות ארוכות לפני כניסת השופט, ויפקירו אותו לאש הצולבת של הפלאשים. יש להם הרבה כוח, לאנשי החוק, ולעתים הם סוחרים בו במיומנות מופלאה. מדובר בסחר תת-קרקעי וסמוי מן העין. מי שלא מכיר את המערכת, לא יזהה אותו גם אם יתרחש לנגד עיניו, אבל מי שנמצא בתוך המערכת הזאת - מכיר את התופעה מצוין. כך נראית מפת האינטרסים:

- האינטרס של הצלמים והעיתונאים הוא לצלם את העצירים ולנסות לראיין אותם. זאת עבודתם, והיא תחרותית מאוד.

- האינטרס של אנשי החוק (חלק מהם, לא כולם) הוא להצטלם עם המדים המגוהצים שלהם ליד העציר. למחרת, כשתמונתם תתפרסם בכותרת הראשית של העיתון, הם יזכו לכבוד רב.

- האינטרס של עורכי הדין (רבים מהם, אבל לא כולם) הוא להצטלם עם החליפות המהודרות שלהם והעניבות השחורות שלהם, כשהם נשענים על מחיצת האקווריום השקופה ומתלחשים עם החשוד שאותו הם מייצגים. מדובר באינטרס כלכלי טהור: תמונה בעיתון או צילום שמשודר במהדורת החדשות בטלוויזיה משדרגים את מעמדם, מזרימים לקוחות חדשים ומאפשרים להם להעלות את התעריף שלהם. ישנם סנגורים פליליים שבנו קריירה על צילומים כאלה. לעתים הצילום עלול דווקא להזיק לענייניו המשפטיים של הלקוח שלהם, אבל לרבים מהם זה פשוט לא מזיז. כשאתם רואים צילום של פרקליט לוחש על אוזנו של חשוד שהוא מייצג, אתם ודאי חושבים שמדובר בתדרוך משפטי חשוב של הרגע האחרון לפני דיון מכריע, אבל לעתים קרובות זה לא. זאת רק הצגה. לו יכולתם לשמוע את ההתלחשויות הללו, הייתם שומעים את הסנגור אומר ללקוח שלו משהו בסגנון: "תישאר ככה צמוד אליי כמה שניות ותהנהן מדי פעם. הצילום הזה טוב בשבילך, תאמין לי. אבל תזוז טיפה ימינה כדי שלא תסתיר אותי. כן, בדיוק ככה, יופי".

המסחר עצמו מתבצע באמצעות מבטים, קריצות, התלחשויות, צעקות וטלפונים ניידים. הצלם קורץ לשוטר, והופה - העציר מובל פנימה. עורך הדין לוחש לעיתונאי: "אני אתן לך מידע מעניין ובלעדי מהחקירה, ואתה תדאג שהתמונה שלי תיכנס ושיכתבו נכון את השם שלי!" השוטר לוחש לצלם: "ראית, הכנסתי לך פנימה את העציר בדיוק כמו שביקשת בפעם הקודמת. דיר-באלק אם הפעם חותכים אותי מהתמונה בעיתון!"

למסחר הזה יש מנגנוני פיקוח ובקרה מסתוריים, שמאפשרים לו להתנהל ביעילות ובחשאינות: כך למשל, לפעמים, במקרים שבהם לא התאפשר לצלם את העציר בעודו באולם הדיונים, "באופן מפתיע" ידעו הצלמים בדיוק איפה לארוב כדי להשלים את המלאכה. בדרך כלל זה יקרה במסדרון פנימי ונחבא מן העין או ביציאה האחורית של בית המשפט, כשהעציר מוכנס לניידת. בקיצור, כולם מרוויחים. כולם מלבד החשוד עצמו, כמובן, שהמסחר הזה מתבצע על חשבוננו. הוא הסחורה.

אין לי טענות נגד השיטה. אני חלק ממנה. בדמוקרטיה חשוב שהצדק גם ייראה, ולא רק ייעשה. השלטון צריך להראות לנתיניו שמי שחוטא משלם מחיר, אבל רק לאחר

שניתנה לו הזדמנות הוגנת להוכיח את חפותו בבית המשפט. משום כך טוב שיש צלמים בבית המשפט. אבל לשיטה יש מחיר. הצילום הופך את המצולם לעבריינין, אף שבמקרים רבים הוא לא עבריינין. רוב תיקי החקירה לא מגיעים בכלל להעמדה לדין. הם נסגרים. לעתים מדובר באי-הבנה, במקרים אחרים מדובר בטעות בזיהוי האשם האמיתי, ולפעמים מדובר בעלילת שווא שמישהו טפל עליהם. חלק מהעצורים הם אנשים רגילים שפשוט עובר עליהם יום רע במיוחד.

אבל אני שוב גולש, אז נחזור לסיפור. לילית לא השיבה להודעה ששלחתי לה. בהיתי במסך המחשב, בודק מדי כמה שניות אם ענתה, אבל כלום. המילים האלה שכתבה לי - "וניסיתי אך לא הצלחתי להתנגד" - הוציאו אותי מדעתי. כתבתי לה קודם בצורה מנומסת אך נחרצת שהיא טועה, הזכרתי לה מה באמת היה שם, והוספתי ש"אני דוחה בתוקף כל ניסיון שלך להאשים או אפילו לרמוז שניצלתי את מצבך". הייתי לחוץ. רציתי לקרוא את תשובתה, להבין מה היא חושבת על מה שכתבתי לה. אני חייב להבין איפה אני עומד. אבל היא לא ענתה. פתאום הבנתי מה אני צריך לעשות.

חייגתי לעורך הדין כרמל בתו, כרמי אנחנו קוראים לו בחבר'ה. סיפרתי לו על הלילה שעברתי עם לילית, הקראתי לו את ההודעה המבהילה ששלחה לי, ושאלתי אותו מה לעשות. כרמי היה נחרץ. לא מבוהל כמוני אלא רגוע לגמרי, אבל חד-משמעי: "תתקשר אליה ותקליט את השיחה. עכשיו". הודיתי לו, ניתקתי את השיחה וחייגתי ללילית.

5. יש לי הקלטה

השיחה עם לילית נמשכה כמעט 19 דקות ושימשה ראיה מרכזית בחקירת המשטרה. היא התקיימה בתאריך 27.2.2011, יום לאחר המפגש בינינו, בשעה שמונה בערב, פחות מיממה לאחר הפגישה. להלן התמלול המדויק של השיחה (למעט פרטים שעלולים לזהות את לילית, ומספר מצומצם של הערות שיופיעו בסוגריים), שסומנה על ידי בית המשפט כ"מסמך ב/ש/3":

יואב: "לילית?"

לילית: "כן?"

יואב: "זה יואב, מה העניינים?"

לילית: "הי מותק, מה קורה?"

יואב: "בסדר, אני חייב פשוט להשאיר את הנייד שלי פנוי כי יכול להיות שתכף מקפיצים אותי שוב לאולפן, אז התקשרתי מהקווי. אה, אני, אני מה זה מופתע ממך. אני חייב להגיד. כאילו, מה? מה? מה? תגידי...מה?"

לילית: "מה מה?"

יואב: "אני בהלם ממך, כאילו..."

לילית: "למה אתה בהלם ממני? מה...?"

יואב: "כי, את באת אלי..."

לילית: "מה לא היה ברור? כאילו..."

יואב: "לא היה ברור, לא היה ברור..."

לילית: "מה?"

יואב: "שאת אפילו קרובה, למשהו שנדמה או מתקרב, לאיזשהו חוסר שליטה או חוסר מודעות, או את... אני... לא יודע איך את... חבל שלא צילמתי אותך..."

לילית: "אני לא יכולתי לעמוד על הרגליים, על מה אתה מדבר בכלל?"

יואב: "אני לא מדבר על אחרי זה, שהלכת לישון, אני מדבר..."

לילית: "לא, אבל גם לפני, זה פשוט – אתה לא... שאני לא יכולה לזוז, אני לא מגיבה שדיברת אלי אפילו, אתה דיברת אלי ואני לא יכולתי לענות לך..."

יואב: "אחרי מאמי, אחרי, את יודעת שהרוב היה היוזמה שלך? את יודעת שהרוב היה יוזמה שלך?"

לילית: "עוד פעם, אני ממש לא... זה לא לעניין, יואב."

יואב: "לא, אני פשוט מנסה להבין. הנה, בואי תגידי לי, אני מקשיב... בואי תגידי לי..."

לילית: "תשמע, אתה לא מכיר אותי, זאת הבעיה בדיוק. אה..."

יואב: "אז בואי תלמדי אותי, בואי תסבירי לי. מה הייתי אמור לקלוט שלא קלטתי?"

לילית: "אוקי, דבר ראשון..."

יואב: "באמת אני מנסה להבין..."

לילית: "אני לא יודעת למה, אבל הוודקה רדבול והערבוב הזה שהיה לי כאן – נראה (כנראה) לא עשה לי טוב."

יואב: "שהזרת אותך, אגב, כשאמרת..."

לילית: "מה?"

יואב: "הזרת אותך, כשאמרת לי..."

לילית: "אמרת לי, נכון, אמרת לי (לא לערבב סוגים שונים של אלכוהול)".

יואב: "אמרת לך – לא כדאי לך תמשיכי עם ה... (מה ששתית מקודם, אל תערבבי)".

לילית: "אני לא מאשימה אותך שעשית לי משהו..."

יואב: "אהה".

לילית: "חס וחלילה, אתה יודע..."

יואב: "בחיים, בחיים לילית..."

לילית: "אבל, אני רק אומרת ש..."

יואב: "אהה..."

לילית: "ש..."

יואב: "את קראת אגב את התשובה שלי, ש... ששלחתי לך?"

לילית: "כן, עכשיו..."

יואב: "אה, אוקי, אוקי..."

לילית: "אה... אני לא מחפשת להאשים אותך, אבל, אה..."

יואב: "אבל את קצת מאשימה אותי וזה נורא מעליב".

לילית: "אני לא האשמתי אותך. אני באתי לחלוק איתך מה שאני הרגשתי. אם היה לי טוב, זה לא היה קורה. זה לא היה קורה. אני הייתי יודעת מה אני עושה, אני לא ידעתי מה אני עושה".

יואב: "אז בואי אני, שנייה, באמת אני רוצה לספר לך על זה מהזווית שלי. אוקי? קודם כל, אנחנו לא ישר התנפלנו אחד על השני והתחלנו עם הסקס, אנחנו דיברנו והכרנו, והיה הכי כיף איתך בעולם, וזה ממש לא קשור לסקס, אני אף פעם לא הייתי ואני אף פעם לא אהיה גבר שמייחס איזושהי חשיבות לכן סקס או לא... אה?"

לילית: "אגב אני רציתי להגיד לך משהו כי אני ראיתי מה שכתבת לי".

יואב: "כן".

לילית: "אני, לא באתי בגלל המחזור כי אני לא הולכת במחזור לשום מקום, לשום אירוע, רק בגלל הכאבים שיש לי (לילית מתייחסת לדברים שכתבתי לה בפייסבוק לפני כמה דקות: 'בואי לא ניתמם: שנינו ידענו מה הולך לקרות. עובדה שרצית לבוא כבר בשבוע שעבר אבל לא באת, כי היית במחזור. אפילו אמרת: אני לא באה רק כי אני במחזור')".

יואב: "אהה".

לילית: "זאת האמת".

יואב: "אוקי".

לילית: "ולא באתי אליך בכוונה כשאני לא במחזור כדי שתזיין אותי".

יואב: "אוקי, אני, אני מקבל את זה. אני מקבל את זה, אבל אני חייב שנייה לספר לך על זה מהזווית שלי, כי אני, כאילו, אני לא, אני מודה על האמת – לא נתקלתי בהרבה בחורות כמוך. את, כאילו, בשנייה שהתחלנו קצת להתחרמן, אוקי? ואני לא יודע אם זה אלכוהול או שאת ככה, באמת שאני לא יודע. את היית נורא אגרסיבית, לילית. את נתת לי סטירות שכאבו לי. אוקי? אני, כאילו... את בעטת בי, אוקי, את נתת לי

סטירה, אני, כאילו, בכל הקטע של הסקס, היו שלבים שאני ממש כאילו פחדתי שלא להחזיק לך את הידיים, כי ידעתי שאיך שאני עוזב לך את הידיים אני חוטף איזה סטירה. ואני גם זוכר שאמרתי לך: לילית, זה לא כיף לי, זה לא מושך לי, זה לא מושך אותי, זה לא הקטע שלי. אמרתי לך. וצחקת. ו..."

לילית: "אני צחקתי?"

יואב: "מה?"

לילית: "אני צחקתי?"

יואב: "כן".

לילית: "אני פשוט..."

יואב: "צחקת".

לילית: "אני פשוט הייתי חסרת שליטה, תבין אותי".

יואב: "איזה חסרת שליטה? חסרת שליטה? את הרבצת לי, על מה את מדברת..."

לילית: "אני לא הייתי עם שליטה, לא חשבתי, למה אתה, אתה מעמיד אותי פה במצב לא... לא לעניין".

יואב: "לא, אני לא מעמיד, אני כאילו אני תמיד אומר – אם יש לך מה להגיד, תגיד, ואני לא באתי רק להשמיע, באתי גם לשמוע מה את חושבת כי אני הייתי בהלם ממה שכתבת לי, את יודעת את דיברת על כל הקטע של האקט עצמו. את יודעת שהיה איזשהו קטע שכאילו – אני אני בכוונה הייתי עדין, ו...את הסתובבת אלי, ו...ואמרת לי, אה...אולי תתחיל לזיין כמו גבר, אולי תזיין כמו שצריך, ואני בחיים..."

לילית: "אני אמרתי לך דבר כזה?"

יואב: "את אמרת לי מאמי את לא זוכרת שאמרתי לי?"

לילית: "לא, אני לא זוכרת שאמרתי לך דבר כזה".

יואב: "אז אני אומר לך שאמרתי לי. אמרת לי. אמרת לי. אמרת לי. אני הייתי בהלם".

לילית: "היה איזה קטע שאמרתי איזה משהו, אבל אני לא אמרתי כמו גבר".

יואב: "תזיין כמו שצריך, משהו כזה. תזיין חזק. אולי השתמשת במילה חזק".

לילית: "אוקי, יכול להיות שאמרתי את זה, זה קורה לי הרבה באקטים, בסקס. זה קורה, אומרים את זה".

יואב: "אז איך אני אמור לדעת שאני עושה משהו לא בסדר..."

לילית: "אבל תשמע, זה היה בזמן שאני הייתי סמרטוט. אתה ראית אותי במצב של להקשיב לך? אני אפילו לא זוכרת, אני כאילו התפלאתי, אמרתי איך אתה לא, איך אתה לא רואה שהבן אדם הוא חצי מסטול".

יואב: "את יודעת שאני לפחות פעמיים, אני לפחות פעמיים, במהלך האקט עצמו, לפחות פעמיים, שאלתי אותך - כואב לך? להפסיק? כי פחדתי, כי אני לא, בכל זאת, כאילו, עשינו את זה מאחורה וזה יכול לכאוב, ואמרת לי..."

לילית: "זה כאב".

יואב: "אבל אמרת לי, 'לא'. שאלתי אותך אם... (כלומר ענית לי - אל תפסיק)".

לילית: "אני אמרתי לך שזה לא כואב בתחת, נכון?"

יואב: "אמרתי, שאלתי אותך אם להפסיק, אמרת לי..."

לילית: "באמת שירד לי דם, אני לא צוחקת איתך. אני אומרת לך את האמת".

יואב: "אבל שאלתי אותך אם להפסיק אמרת לי לא. אני לא..."

לילית: "אני אמרתי לך להפסיק בתחת, זה בטוח שלא אמרתי לך - כן, תמשיך".

יואב: "שאלתי אותך אם להפסיק, אמרת לי לא. אמרת לי לא".

לילית: "אין מצב".

יואב: "נו, אני אומר לך".

לילית: "אז אני, אז או שלא שמעת אותי או שאני לא שמעתי אותך..."

יואב: "אין מצב, לילית, אין מצב שאמרת לי להפסיק ולא הפסקתי. אין מצב. אין מצב בעולם".

לילית: "זה ברור כי היה באיזשהו שלב כבר הייתי צריכה להגיד את זה כמו שצריך".

יואב: "היית צריכה להגיד את זה!"

לילית: "אולי הייתי צריכה להגיד כל הזמן את מה שאני מרגישה, כי לא ראית על הפרצוף שלי שזה כואב".

יואב: "אבל מה זה לא ראיתי... תקשיבי, אני אגיד לך משהו בכנות, לילית..."

לילית: "טוב עזוב, נו..."

יואב: "לא... אנחנו מדברים, את לא רוצה לדבר - לא נדבר, כאילו אני מדבר איתך, אני מדבר איתך הכי, כאילו הכי אמיתי והכי מהלב. כי אני מאוד מאוד מאוד הופתעתי. ממה שאת אמרת לי. את... את... התנהגת, ו... כאילו לא בקטע רע אני אומר את זה, אני אומר את זה בקטע טוב - את התנהגת כמו מישהי שכאילו לא יודע, שרוצה לטרוף אותי, ב... בסקס. שפשוט רוצה עוד ועוד ועוד. אני אגיד לך את האמת - אני כבר הייתי מותש בסוף. ושאלתי אותך, לגמור? לגמור? ואת אמרת לי - לא, אל תגמור עוד. אמרת לי, לא - אל תגמור עוד. מה, איך אני יכול להסיק מזה? איך אני יכול להסיק..."

לילית: "אני לא אמרתי לך דבר כזה".

יואב: "אני כן (כלומר - את כן)".

לילית: "יואב, אני לא אמרתי לך על ה..."

יואב: "לא אמרת לי אל תגמור, שאלתי אותך - לילית, לגמור? אמרת לי: עוד לא. שאלתי אותך. אז אמרתי לך - טוב, אז תגידי לי מתי. ואת יודעת מתי גמרתי? גמרתי כשאת אמרת לי - יואב תגמור. תגמור כבר".

לילית: "כן. כן".

יואב: "מה?"

לילית: "כן כן, זה אני זוכרת".

יואב: "אז את זוכרת, נו".

לילית: "את זה אני זוכרת, אבל לא את הקטע שאמרתי לך - לא, אל תגמור".

יואב: "כי אני עוד לפני זה רציתי כבר לגמור..."
לילית: "אבל זה לא משנה מה אמרתי לך, כי אני אגיד לך – אני אומרת לך, אני הייתי מסטולית. אוקי? תבין".

יואב: "אבל בסדר..."
לילית: "אני הייתי מסטולית, אני לא יכולתי, לא יכולתי, אני לא יכולתי לזוז, זה לא... אם אם הייתי שפויה אתה היית חוטף את הבומבה שלך בפנים, אני לא יודעת מאיפה..."

יואב: "מאמי אני חטפתי לא מעט בומבות אתמול. בואי..."
לילית: "כן, אבל זה היה..."

יואב: "זה היה מה?"

לילית: "אבל לא משנה. תשמע - באמת, אתה..."
יואב: "לא, כי אני..."

לילית: "זה לא זירת מלחמה, אני לא מנהלת מלחמות איתך".

יואב: "לא, אני גם לא מנהל מלחמות איתך אני פשוט מנסה להסביר לך את הצד שלי".

לילית: "ואני לא נימפומאנית חולת סקס ומניפולטיבית שמנסה להפיל אותך..."

יואב: "אני לא חושב שאת נימפומאנית חולת נפש, אני פשוט חושב שאת אוהבת סקס שהוא קצת אגרסיבי, ולי זה היה יותר מדי אגרסיבי..."

לילית: "אני לא אוהבת סקס אגרסיבי, אני אוהבת שנעים, שכיף לי, אבל משום מה אתה... אני לא יודעת איך הגענו למצב הזה, אני... אני לא יודעת למה אתה חושב שאני צריכה... אולי קצת..."

יואב: "שאת צריכה מה?"

לילית: "קצת אולי עשיתי איזה משהו שהיה נראה משהו תוקפני מדי ואז התחלת לקבל את (זה) כאילו...לא יודעת מה אני לא יכולה..."

יואב: "לא, אני פשוט הבנתי שאם אני לא תופס לך את הידיים אני חוטף סטירה לפרצוף, זה מה שהבנתי. בשיא הכנות. אני הבנתי שאם אני לא תופס לך את הידיים אני חוטף סטירה לפרצוף. אז תפסתי לך את הידיים".

לילית: "כן, אבל אתה יודע מה? גם בגב שלי יש סימנים, וגם בידיים יש לי..."

יואב: "סימנים של מה?"

לילית: "וגם אתה תפסת אותי וחנקת אותי ממש. עם הלפיתה הזאת ביד שלך והשיער שלי כואב, מה לא."

יואב: "בסדר..."

לילית: "אני אומרת לך שלפעמים..."

יואב: "אהה..."

לילית: "כשאדם שותה, יכול להיות שהייתי מפלצת. אבל צריך, כאילו..."

יואב: "אני חשבתי שככה את עושה סקס, לילית. כי את הזהרת אותי מקודם. את הזהרת אותי מקודם, את עשית לי שיחה, ואת אמרת לי – תשמע, אני קצת אגרסיבית, יש לי את הקטע שלי, אני הייתי צריכה להיוולד גבר, אני אוהבת בכלל לזיין..."

לילית: "לא נכון, לא נכון, לא הייתי צריכה ל..."

יואב: "אבל אמרת לי את הדברים האלה לילית!"

לילית: "לא, אני אמרתי לך דבר אחד, אמרתי לך..."

יואב: "לא אמרת לי שאת אגרסיבית בסקס ושאת אוהבת לזיין גברים? את האמת".

לילית: "אני לא אמרתי שאני... אמרתי שאני לא אגרסיבית, אמרתי – אקטיבית".

יואב: "אקטיבית, כן..."

לילית: "ואמרתי שאני כן, היה לי קטע - אבל לא באתי ואנסתי אותם או הכאבתי להם".

יואב: "לא, ברור שלא, אבל את ניסית לשכנע אותי שאני אעשה את זה איתך ואני לא רציתי כי אני אמרתי לך שזה לא הקטע שלי".

לילית: "אה, בסדר. לא..."

יואב: "גם את זה לא אמרת?"

לילית: "זה לא אומר שאני מחפשת לפתות אותך לעשות, אמרת לי..."

יואב: "אני לא חושב שמישהו פיתה מישהו. אני חושב שכאילו היה לנו מאוד כיף לפני הסקס, ואני חושב שהיה לנו מאוד כיף לדבר, ולהכיר ולהתקשקש, ואני חושב שאחרי זה התחלנו להתחרמן וזה התפתח לסקס, ואני, כאילו – עד שקיבלתי את ההודעה הזאת ממך, לא הייתי מודע, מודע לזה בכלל שמישהו לא בסדר מבחינתך. בואי אני אגיד לך עוד שני דברים – את יודעת, את כאילו... סיימנו את האקט הראשון, ואז את הלכת למיטה, אני באתי, אני כיסיתי אותך, אני נתתי לך נשיקה, אני הבאתי לך כוס מים, שאלתי אותך אם את צריכה עוד משהו אמרת לי לא אני רק רוצה לנוח, ישנת איזה שעה שלמה ישנת, ואת יודעת מה – ואז את יצאת, את התעוררת, אני שטפתי כלים, את יודעת מה את באת..."

לילית: "כן, אני זוכרת..."

יואב: "את יודעת מה את באת ועשית? ששטפתי כלים?"

לילית: "אני זוכרת משהו עם הסבון".

יואב: "מה את זוכרת?"

לילית: "שהעפתי עליך סבון?"

יואב: "שהעפת לי סבון? את יודעת מה את עשית לילית? אני הייתי בהלם... בזמן שאני החזקתי את הסמרטוט של הסבון של הכלים, את באת ואת דפקת לי סטירת לחי, והדבקת לי את הסמרטוט של הסבון לתוך הפרצוף. כל הפנים שלי היו מלאות בסבון. זה עצבן, וזה פגע, וזה העליב, תקשיבי טוב..."

לילית: "קודם כל, אני מתנצלת. ואני אומרת לך..."

יואב: "רגע רגע, שנייה לילית אני אגיד לך יותר מזה גם, אני גם אגיד לך יותר מזה, ואז את כאילו באת ואת ניסית לחבק אותי, ואז אני אמרתי לך: לילית, אנחנו כבר אחרי הסקס. זה לא עושה לי את זה. זה לא כיף לי. ואני זוכר גם מה את ענית: את אמרת לי, אה, מה אנחנו כבר אחרי? יש כללים אחרים? אמרתי כן! כן, יש כללים אחרים. בואי, את רוצה, אני אכין לך משהו לשתות, אני אכין לך משהו לאכול, אני אסדר לך את המיטה, מה שאת רוצה. אנחנו כבר אחרי הסקס..."

לילית: "אני לא הבנתי אותך במה שאמרת לי..."

יואב: "אבל, בואי אני אשאל אותך שאלה, לילית - שנייה, למה נתת לי את הסטירה הזאת? שבאת אלי למטבח?"

לילית: "אין לי שום מושג, אין לי שום מושג! אם הייתי יודעת, אז לא הייתי שותה".

יואב: "אבל את מבינה שבאת פאקינג אוט אוף נו וור ודפקת לי סטירת לחי? (באנגלית: שבאת לפתע משום-מקום וכולי)"

לילית: "יכול להיות. יכול להיות שניהלת שם איזה שיחה שם עם זה, ו... לא יודעת מה עשית שם..."

יואב: "כן, אני אגיד לך בדיוק מה עשיתי שם: אני דיברתי עם חברה שלי בקריות שאמא שלה גוססת מסרטן ואני עונה לה בכל שעה שהיא מתקשרת".

לילית: "בסדר, אוקי, אני לא באתי אבל, תבין אותי, אני... המשקה הזה... הפיל אותי. המשקאות האלה הפילו אותי".

יואב: "לילית מה עשיתי לא בסדר? מה עשיתי לא בסדר מבחינתך?"

לילית: "לא..."

יואב: "בואי תגידי לי".

לילית: "בחיי לא עשית כלום".

יואב: "עשיתי משהו לא בסדר?"

לילית: "לא, אתה עשית... אתה... יש פה משהו לא בסדר, אתה... אני סמכתי על הראש שלך".

יואב: "שמה?"

לילית: "בטחתי בך אפשר להגיד. בדבר אחד קטן. שאם אני שותה ואתה רואה שאני כמו סמרטוט, אם היית חבר שלי אמיתי היית מזהה אותי והיית אומר – כן, הילדה הזאת שיכורה. אבל לא, לא זכרת את זה..."

יואב: "אני אגיד לך בדיוק מה אני ראיתי. אני בכלל לא ראיתי סמרטוט".

לילית: "סמרטוט..."

יואב: "אני ראיתי אישה, תקשיבי טוב, אני ראיתי אישה, בטוחה בעצמה, חזקה, אסרטיבית, שרוצה לעשות איתי סקס. זה בדיוק מה שראיתי. אני שתיתי בדיוק כמוך".

לילית: "ולא ראית ששתייתי, ואין מצב שההתנהגות הזאת..."

יואב: "לילית, לילית את התנפלת עלי! את התנפלת עלי!"

לילית: "אז זה לא היה, לא יכולת להעמיד אותי בצד ולהגיד לי, תשמעי גברת – תירגעי..."

יואב: "מאיפה אני יודע...מאיפה אני יודע, אני אמרתי לעצמי, יו – איזה בחורה פרועה, איזה כיף. מאיפה לי לדעת?"

לילית: "תשמע..."

יואב: "מאיפה לי לדעת?"

לילית: "אני רציתי את השיקול דעת שלי, זאת אומרת – לא שאני באתי להגיד שאתה לא... עוד פעם, שבן אדם, שהוא לוקח שתייה, והוא שותה והוא לוקח סמים ולא יודעת מה הוא עושה..."

יואב: "את לא לקחת סמים, את שתית שני דרינקים."

לילית: "לא, אני לא, אני שתייתי (...)"

יואב: "שני דרינקים, וודקה וויסקי אחד, זהו".

לילית: "כן, ומשום מה – זה השפיע עלי, אולי בגלל שלא אכלתי כל היום, אבל..."

יואב: "אהה..."

לילית: "תשמע, אני לא הייתי אני, וזה יצר מצב כזה שאני קמתי, וכולי, כל הגוף שלי סימנים, ואני אומרת לך – בגב יש לי, וברגליים יש לי, חוץ מהמכה שאז קיבלתי..."

יואב: "זה כי היה סקס פרוע, לילית, כי היה סקס פרוע".

לילית: "כי הידיים שלך, ואתה אומר לי שאתה ניסית להגן על עצמך ממני, ועל אחת כמה וכמה זה אומר שגם אתה צריך להיזהר מהדברים האלה".

יואב: "אני צריך להיזהר? אני חשבתי שככה את עושה סקס, את הזהרת אותי ממקודם... אני חשבתי שככה את עושה סקס, אני אשכרה הייתי מוכן לזה. אני ידעתי מראש שאם יהיה בינינו סקס..."

לילית: "ומה הקטע הזה של הצוואר?"

יואב: "של הצוואר?"

לילית: "כן".

יואב: "לא יודע, חשבתי ש..."

לילית: "שמה, שאני אוהבת שחונקים אותי?"

יואב: "אני לא ממש חנקתי אותך, אם הייתי חונק אותך לא היינו מדברים עכשיו... אבל, סליחה, את יודעת איזה סימנים את עשית לי? את נשכת

אותי. את נשכת אותי בכל הגוף, אז מה אני..."

לילית: "גם אתה יש לך..."

יואב: "בסדר, בסדר, אבל אין לי טענות! זה היה סקס פרוע. את אומרת לי, הייתי סמרטוט. מאמי, את לא היית סמרטוט".

לילית: "אני הייתי סמרטוט..."

יואב: "את לא היית סמרטוט. את היית, בחורה..."

לילית: "העיניים שלי היו למטה..."

יואב: "את היית בחורה פרועה שבאה לעשות סקס".

לילית: "לא..."

יואב: "זה מה שאת היית".

לילית: "לא".

יואב: "אז אני אומר לך שכן".

לילית: "יואב, אני יודעת איך אני כשאני עושה סקס, כשאני צלולה, אני פי אלף יותר אה... יותר כיפית מאשר שאני שיכורה..."

יואב: "אז אל תשתי מאמי, אז אל תשתי. אז אל תשתי, אם את רגישה..."

לילית: "אז זהו... אתה לא אשם, אמרתי לך, אתה לא, אתה לא הכנסת את זה לפה שלי, אתה לא בכוח דחפת לי משקה, זה אני..."

יואב: "אני לא עשיתי לך שום דבר בכוח, לילית".

לילית: "נכון. אבל..."

יואב: "אז אני מרגיש שכאילו את מאשימה אותי וזה לא פייר".

לילית: "אני לא מאשימה אותך..."

יואב: "אני קצת מרגיש שזה לא פייר, כי אני הייתי כל כך... לא יודע,

הייתי כל כך נחמד וחם ו... כאילו..."

לילית: "אתה היית חם. ייאמר לזכותך שאחרי זה, באמת..."

יואב: "ודאגתי לך וטיפלתי בך, את יודעת - נכון עשינו סקס..."

לילית: "טיפלת בי ודאגת לי".

יואב: "נכון עשינו סקס עוד פעם, לילית? מאוחר יותר? את יודעת שאני

לא רציתי את הסקס הזה? בואי אני אגיד לך את האמת..."

לילית: "אני, אני לא רציתי, אני, אני לא יודעת, את האמת אני..."

יואב: "אז הנה, בואי אני אספר לך: אני, אני, טיפוס, אוקי, של, סיבוב

אחד... אני יכול לילה שלם, אבל אם גמרתי - אוקי - אז הסיפור נגמר.

ככה אני, כל החיים הייתי ככה, זה המבנה הפיזיולוגי שלי, אורגזמה

אחת. סבבה? כשאת רצית לעשות עוד פעם סקס, אני כבר לא רציתי.

אני לא הייתי חרמן. באמת. לא הייתי חרמן. את יודעת למה עשיתי את

זה? אני עשיתי את זה כי באת אלי כששטפתי כלים והכנסת לי סטירה

והתחלת לגעת בי, אז הבנתי שאת חרמנית. אז כאילו - זה פתאום היה

נראה לי לא גברי מצדי, שהבחורה באה ורוצה סקס ואני לא מספק את

זה. אז, עשיתי את זה בגללך! כאילו..."

לילית: "כן אבל אני לא יכולתי, אתה ראית..."

יואב: "את יודעת שכשיצאת מהבית שלי, את יצאת מהבית שלי, את

רשמת פתק..."

לילית: "כן".

יואב: "יואב, תודה על האירוח, לילית".

לילית: "כן. אני רשמתי".

יואב: "אז, אני פשוט לא מבין מאיפה כל זה בא..."

לילית: "רשמתי והלכתי..."

יואב: "אז אני פשוט לא מבין מאיפה כל זה בא, בחיי שאני לא מבין".

לילית: "כי אני... בוא נגיד (...)"

יואב: "אני מרגיש שאת כועסת... את יודעת מה אני מרגיש, לילית? אני

מרגיש שאת כועסת על עצמך ואת מוציאה את זה עלי. זה מה שאני

מרגיש. זה מה שאני מרגיש".

לילית: "אני לא כועסת עליך".

יואב: "אין לך על מה... אין לך על מה".

לילית: "אני לא כועסת עליך".

יואב: "אז ככה זה מרגיש".

לילית: "אני כועסת על משהו אחד. שלא יכולתי לעשות את הבחירה,

שאני לא... שאני לא שותה".

יואב: "אז בסדר, אז בפעם הבאה תעשי את הבחירה...".

לילית: "אתה יכולת לגשת אלי, ולהניח את הכוס בצד ולתת לי דיאט

קולה ולהגיד סבבה, ו...".

יואב: "אני הצעתי לך שלוש פעמים דיאט קולה, את לא רצית... את לא

רצית".

לילית: "אתה, אתה...".

יואב: "עד שלא הוצאתי, תקשיבי, עד שלא הוצאתי את הבקבוק ומזגתי

לך בלי לשאול אותך – את לא שתית. והצעתי לך מים, ומזגתי לך

פעמיים מים, מה לא עשיתי?"

לילית: "תשמע, אתה כרגע... זה נשמע, באמת... אני לא באה, עוד פעם,

אני לא באה להאשים אותך, שזה יהיה ברור. אבל, אבל...".

יואב: "אבל כשאני פותח את הפייסבוק... (ורואה את ההודעה המלחיצה

ששלחה)"

לילית: "עוד פעם, אתה גורם לי לחשוב שאני הייתי איזה נימפומאנית

חולת מין...".

יואב: "את לא היית נימפומאנית!"

לילית: "ו... מניפולטיבית שמחפשת עוד פעם להפיל אותך...".

יואב: "לא, לא!"

לילית: "וזה נכון שאני אקטיבית, אני מודה, ואני גם אגרסיבית בסקס, זה

בסדר, אה... אבל במקרה הזה זה באמת לא יצא לפועל כמו שאם הייתי

צלולה".

יואב: "אני יכול לשתף אותך במשהו? תקשיבי, אני - עד ששלחת לי את

ההודעה הזאת בפייסבוק, הייתה לי מה זה, כאילו... היה לי מה זה טעם

טוב מאתמול. באמת. באמת אני אומר לך. היה לי ממש טעם טוב. כאילו

אמרתי -יואו, איזה בחורה מגניבה, והיא גם יפה, והיא גם סקסית, והיא גם מעניינת והיא גם מפתיעה והיא גם סוערת ואני לא מהגברים הפרימיטיביים האלה ש..."

לילית: "זה קשה לך.. קשה לך לקבל את זה שבן אדם אמיתי איתך ואומר לך את האמת? אומר לך הגרסה שלו?"

יואב: "בכלל לא. בכלל לא. אני מכבד את זה, אני מעריך את זה".

לילית: "למה את (אתה) חושב שבן אדם אם עובר עליו משהו, צריך לשתוק ו..."

יואב: "אני לא חושב שאת צריכה לשתוק, אני לא חושב שאת צריכה לשתוק, אבל אני הרגשתי שאת מאשימה אותי והרגשתי שזה לא פייר וזה לא מגיע לי".

לילית: "אני לא מאשימה אותך, אני באה להגיד שהיה הרבה יותר טוב אם לא הייתי שותה והייתי עושה את מה ש..."

יואב: "אז בפעם הבאה אל תשתי מאמי. אז בפעם הבאה אל תשתי. איתי או עם מישהו אחר, פשוט אל תשתי. אם את יודעת שיש לך את הרגישות הזאת לאלכוהול, פשוט אל תשתי מאמי. זה הכל".

לילית: "בסדר".

יואב: "לא קרה כלום".

לילית: "ברור. לא קרה כלום, אני לא באתי להאשים אותך, אני באתי..."

יואב: "אז ככה זה הרגיש לי לילית, ככה זה הרגיש לי. באמת אני אומר לך, ככה זה הרגיש לי".

לילית: "אנחנו שני אנשים בוגרים, לפעמים כשאתה עושה משהו רע ואתה לא שם לב או כשאני עושה משהו רע ואני לא שמה לב - צריך לדעת, צריך לדעת איך בן אדם הרגיש, כדי שלא יקרה עוד פעם".

יואב: "ואת... אז אני שמח ששיתפת אותי..."

לילית: "...אז אני יכולה עכשיו לשתות איתך. אני יכולה לשתות איתך וסבבה והכל ואני יודעת איך אני ואתה צריך לדעת שזה ככה..."

יואב: "אז עכשיו אני אדע... עכשיו אני אדע. אם, אם עוד פעם נגיע לסיטואציה הזאת..."

לילית: "אולי זה בגלל שלא הכרת אותי..."

יואב: "נשתה רק דיאט קולה... אה? ... מה אמרת?"

לילית: "אולי גם בגלל שלא הכרת אותי, אתה יודע. אולי גם בגלל זה, שלא..."

יואב: "זה לא סתם שלא הכרתי אותך. לא הכרתי אותך, והייתי משוכנע שאת אה... שזה הקטע שלך בסקס, כי זה מה שאמרת לי מוקדם יותר. אבל בסדר, לילית..."

לילית: "תשמע, אתה..."

יואב: "אני חושב שאת פשוט צריכה להיות מודעת לזה ולהיזהר מאלכוהול בפעם ה... לפחות בפעם הראשונה. זה הכל..."

לילית: "אני יודעת, אני... אני למדתי את הלקח שלי".

יואב: "זה הכל".

לילית: "אבל אל תכעס אם באים ומשתפים אותך בדבר..."

יואב: "אני לא כועס מאמי, אני אוהב שמתפתים אותי..."

לילית: "לא אמרתי לך – צא לדרכך, אתה אשם, תתמודד עם זה..."

יואב: "אבל ככה זה הרגיש לי עד שדיברנו עכשיו, ככה זה הרגיש לי".

לילית: "אז טוב שדיברת איתי".

יואב: "נכון. בשביל זה התקשרתי".

לילית: "אני שמחה שדיברתי איתך".

יואב: "אני גם שמח".

לילית: "ואני לא מאשימה אותך, ואתה, אתה מקסים בעיני, ואני בטוחה..."

יואב: "גם את מקסימה בעיני..."

לילית: "יש לך הרבה מה להציע, אבל, אבל... זה רק רציתי שתדע, זה

לא כדי להאשים אותך, לפעמים רוצים לחלוק עם אנשים את מה ש..."

יואב: "אז אני שמח ש... אני שמח שחלקת איתי, ואני לא אומר את זה

בציניות, ו... אני פשוט כאילו קיבלתי את התחושה המוטעית, בדיעבד,

אבל פשוט קיבלתי את התחושה שאת מאשימה אותי ואת זה לא הייתי

מוכן לקבל, אבל עכשיו שדיברנו..."

לילית: "אני לא מאשימה אותך".

יואב: "אז אוקי, אז עכשיו שדיברנו..."

לילית: "זאת אני הטיפשה, אמרתי לך וכתבתי לך – אני אשמה, אני זאת ששתיתי".

יואב: "אז, אז..."

לילית: "השארתי לך את זה..."

יואב: "אז, בואי, אז בואי נסכם שהיה לנו, בואי נמחוק, נמחק, את כל הדיאלוג הזה עכשיו, ובואי נסכם שהיה לנו לילה מדהים, ואת בחורה מדהימה ואת הורסת ואת יפה ואת סקסית ואת מיוחדת, והיה לנו הכי כיף בעולם, גם אם קצת כואב לך עכשיו, ו... ושטוב שדיברנו וזהו".

לילית: "בסדר גמור".

יואב: "בסדר? אני לא בן אדם רע לילית. אני בן אדם טוב".

לילית: "אני יודעת שאתה לא".

יואב: "אני לא רוצה, אני כאילו..."

לילית: "אחרת לא הייתי אומרת לך כלום".

יואב: "אני לא בקטע של להחמיא לעצמי אבל תדעי לך - אני בחיים לא עושה רע לאף אחד. בחיים".

לילית: "אתה חושב שלא ידעתי את זה?"

יואב: "אני פתאום הרגשתי שאת לא... שלא בטוח שאת יודעת את זה".

לילית: "אני, אני, עוד פעם - אני מסתכלת עליך כאדם אה... שהוא, אתה יותר מקושר ממני, לך יש יותר, אז אני מניחה שבחיים שלך אתה פוגש הרבה אנשים, ויוצא לך להתרועע איתם וגם להיכנס איתם למיטה או מה שזה, ו... ואני עוד אחת. אז אני מסתכלת על זה ככה שהנה עוד אחת הזאת... בעצם..."

יואב: "את לא עוד אחת. את לא עוד אחת. את לא עוד אחת, ו... אין ספק שזה אחד הלילות היותר מיוחדים ומוטרפים שהיו לי, ואני אומר את זה במובן החיובי..."

לילית: "...אמרתי לך..."

יואב: "את מיוחדת, את מפתיעה, את מסעירה, את פראית, את בלתי צפויה, אוקי? ובתשעים אחוז, שמונים אחוז מהזמן זה בא לי טוב, בעשרה אחוז או עשרים אחוז מהזמן – זה פתאום בא לי לא טוב. ואז

העמדתי אותך במקום... מה?"

לילית: "קח בחשבון שזה בגלל השתייה".

יואב: "מה?"

לילית: "קח בחשבון שזה בגלל השתייה".

יואב: "לקחתי בחשבון, מחקתי, לא קרה כלום".

לילית: "יפה... "

יואב: "טוב מותק".

לילית: "בסדר".

יואב: "אז אני שמח שדיברנו".

לילית: "אני עדיין חבר (חברה). שלך".

יואב: "מממ? חברים?"

לילית: "אני עדיין חברה. כן".

יואב: "טוב מאמי".

לילית: "ביי".

יואב: "ביי".

לילית: "לילה טוב".

*

סגרתי את הטלפון בתחושה של הקלה. הנה, היא לא מאשימה אותי, היא רק משתפת אותי בתחושותיה! נו, בסדר. לא קרה כלום. שמחתי ששוחחנו כי נרגעתי, אבל לא רק בגלל זה שמחתי: הרגשתי רע עם זה שמישהי אמרה שניצלתי את מצבה כשהייתה שיכורה. לא רק שזה הלחיץ אותי, זה ממש העליב אותי. שמחתי על כך שניתנה לי ההזדמנות להעמיד את לילית על טעותה.

ובכל זאת, ליתר ביטחון, שמרתי ארבעה עותקים של ההקלטה: במייל שלי, בדיסק

און קי, בדיסק די-וי-די רגיל ובדיסק הקשיח במחשב הנייד שלי.

6. פחדתי להיפגש איתה שוב

למחרת קיבלתי מלילית הודעה חדשה, הראשונה לאחר שיחתנו המוקלטת. בשיחה ביקשתי ממנה לקרוא את ההודעה הראשונה ששלחה לי לאחר המפגש, אותה הודעה שכל כך הלחיצה אותי. רציתי שתבין מדוע נבהלתי כל כך. היא קראה, לכן ההודעה החדשה ששלחה נפתחת במילים, "קראתי מה שכתבתי" (ההודעה התקבלה בתאריך 28.2.2011. הציטוט היה ראיה בחקירת המשטרה וסומן על ידי בית המשפט כ"מסמך ב/ש/2". פרטים שעלולים לחשוף את זהותה של לילית, בציטוט הבא ובציטוטים נוספים, נמחקו מהטקסט):

"קראתי מה שכתבתי..

הצהרתי שאני רוצה לחלוק איתך את תחושותיי, מראש ציינתי שאני לא באה להאשים אותך. כפי שכתבתי הבעיה היתה שהשתכרתי ברמה שמעולם לא הכרתי ולא רציתי לעשות סקס בזמן שאני הרגשתי "סמרטוט" ואם אני שותה לידך סימן שאולי סמכתי עליך ובטחתי בך... זכרתי שיחות קודמות שהיו לנו..

קיוויתי שתזהה שאני לא צלולה תיתן לי נשיקה וחיבוקים אבל לא סקס כזה.

רציתי שתבין אותי תשמע אותי, לא האשמתי אותך! רציתי סקס משליטה עצמית....

אני לא יכולה להסביר את עצמי יותר.. ואני מרגישה שכלל שאתעמק בזה כך ארגיש רע יותר ויותר. אז בבקשה אל תזכיר לי.. ותמחק את ההודעה הזאת והיא אם זה מפחיד או פוגע בך. עדיף!

בחרתי לחלוק איתך את הבאלגן הזה. עד כאן! אני לא ביצית מניפולטיבית ונימפומנית שמחפשת להאשים אותך בפשע..עד כאן! אני, וכל מי שמכיר אותי יודע שאני הכי טובה בעולם, עם הלב הכי טוב והכי טהור...

וידעתי לפני שאתה גבר שאתה בראש ובראשונה בן אדם טוב אמיתי ואכפתי ושאם אספר לך תבין אותי ותדע להתמודד עם זה ולעזור לי "לתקן" את סערת הרגשות שהתחוללה בי. אני יריתי וציפיתי שתדע להתמודד כמו שגם אני הבנתי והתמודדתי. תאמין במה שבא לך, אין לי אפשרות לעזור לך. אני לא צריכה "חבר" שיחשוש ממני ויחפש אצלי רעות. אתה חופשי בעולמך וזכותך לבחור מי יצעד איתך ולצידך. ביי"

לא עניתי לה. לא היה לי מה להגיד, וממילא מפלס החרדה מאתמול ירד בעקבות שיחת הטלפון שהוקלטה.

החל מאותו רגע ובמשך ארבעה ימים לילית יצרה איתי קשר כמעט מדי יום, לעתים אף יותר מפעם ביום, באמצעות הצ'ט בפייסבוק. היא ניסתה להיפגש שוב, ביקשה לראות אותי, אבל אני התחמקתי. פחדתי. פחדתי ממנה. אמנם לא האמנתי שהיא תתלונן עליי במשטרה, לאחר שאמרה לי בשיחתנו שזאת הייתה אי-הבנה ושהיא לא מאשימה אותי. אבל הזעזוע מהמשפט שכתבה לי בהודעה הראשונה – "וניסיתי אך לא הצלחתי להתנגד" – היה גדול מדי. אז התחמקתי וחיכיתי בסבלנות שהיא תתייאש ותניח לי.

היא פנתה אליי בעניינים שונים. לצערי, לא ממש הצלחתי לשחזר את הצ'טים האלה, מלבד אחד. אני מאוד מקווה שהמשטרה תצליח יותר ממני במסגרת החקירה, אבל הצ'ט שהצלחתי לשחזר משקף היטב את אופי הדיאלוג בינינו בימים הללו: לילית יוזמת, ואני עונה בחביבות. להלן הצ'ט שהצלחתי לשחזר. התאריך הוא 2.3.2011, כלומר שלושה ימים לאחר המפגש בינינו (הציטוט היה ראייה בחקירת המשטרה וסומן על ידי בית המשפט כ"מסמך ב/ש/2". פרטים שעלולים לחשוף את שם מקום העבודה של לילית, נמחקו):

לילית: "שלום"

סליחה על ההפרעה. מאחר ואתה כתב ערוץ 2 ומקושר אשמח לקבל סיוע במציאת קישור לכתבה ששודרה אתמול בחדשות 2 בשעה 18:00

ויתכן שבשעה 21:00 בנוגע ל...XXXX... האם ידוע לך באיזו כתבה מדובר אשמח לקישור. תודה".

יואב: "הי, איזה רשמית את..

את לא מפריעה חס וחלילה.

הכל באינטרנט, אני שולח לך לינק לדף חיפוש שעשיתי עם השם XXX, פלוס המילים חדשות 2, אבל תוצאות רק מהיממה האחרונה. זה חייב להיות שם, ואם לא אז פשוט כנסי לאתר של מאקו (שידורי קשת) או לאתר של רשת - זה שם, בוודאות".

לילית: "רשמית? מתנצלת.. מרגישה קצת לא נוח.. מה לעשות?! ☺

חרשתי על מאקו ולא מצאתי, אני אנסה את הקישור שלך. תודה רבה".

ביום שלמחרת הדיאלוג הזה, כלומר חמישה ימים לאחר המפגש בינינו, לילית התקשרה. לא הקלטתי את השיחה. חבל שלא. אחרי סמול טוק קצר של "מאמי, מה נשמע", "מאמי, מה העניינים" וכולי, היא הגיעה לעיקר: היא רוצה להיפגש שוב. לדרינק, לקפה, לכל דבר, לא משנה לה. היא פשוט מעוניינת לפגוש אותי, והיא לא מבינה למה אני מתחמק. החלטתי שאני מפסיק להתחמק ממנה ואומר לה את האמת: **סיפרתי לה שאני מפחד ממנה**. אמרתי לה שקשה לי לבטוח באישה שרמזה שניצלתי את מצבה בהשפעת אלכוהול וכפיתי את עצמי עליה בכוח. הסברתי לה שהדברים שכתבה לי לפני כמה ימים הפתיעו אותי והכניסו אותי לחרדות.

לילית הופתעה. ממש הופתעה. היא אמרה לי שחשבה ש"כבר עברנו את זה בשיחת הטלפון הקודמת". היא התכוונה, כמובן, לשיחת הטלפון שבה הקלטתי אותה. היא הסבירה לי שוב ושוב שהיא לא מאשימה אותי בכלום, שזאת בסך הכול הייתה "אי-הבנה", שהיא חשבה שיישרנו את ההדורים ושהיא "פשוט לא מבינה אותי". אמרתי לה שאני לא מצליח להשתחרר מהמילים האלה שכתבה לי בהודעה הראשונה – **"וניסיתי אך לא הצלחתי להתנגד"**. סיפרתי לה שלמרות שסיכמנו בשיחה הקודמת שזאת הייתה אי-הבנה, ולמרות שהיא אמרה לי שוב ושוב שהיא לא מאשימה אותי בכלום, אני לא מצליח להירגע מהמילים שכתבה לי, שבהן היא למעשה מאשימה אותי באונס. הסברתי לה שתלונה במשטרה על אונס שלא היה היא הסיוט של כל גבר. ביקשתי שתבין את הרתיעה שלי. היא לא רצתה להבין, היא רצתה להיפגש. את החלק הבא של שיחתנו אני מצטט מהזיכרון:

לילית: "אתה יודע, אי אפשר סתם ככה ללכת להתלונן על אונס... אונס זה דבר שמשאיר סימנים פיזיים בגוף, בודקים את הדברים האלה. אני לא יכולה סתם לבוא ולהמציא, אין עליי סימנים של אונס".
יואב: "את יודעת, לילית, גם אני חשבתי על העניין הזה, ואת יודעת מה? אני חושב שעצם זה שאנחנו מדברים על זה עכשיו, זאת בדיוק הבעיה... זה לא אמור להיות ככה!"

את תשובתה לעולם לא אשכח:

"יש משהו בדברך..."

אני בוחר להדגיש את התשובה שלה, ובהמשך יובן מדוע. על כל פנים, השיחה הזאת הסתיימה ללא הסכמה. זאת הייתה שיחה מנומסת, לא רבנו ולא צעקנו, רק התווכחנו. אבל לילית לא הצליחה לשכנע אותי לפגוש אותה שוב.
זאת הייתה טעות נוראית שלא פגשתי אותה שוב. זה כל מה שהיא רצתה, ואני הייתי אטום לזה. הייתי מבוהל ונסתי על נפשי. זה הרגע שבו גורלי נחרץ.

7. לילית מתהפכת

למחרת, בתאריך 4.3.2011, פחות מיממה לאחר שהבינה משיחתנו הטלפונית שאני לא מעוניין להיפגש איתה, קיבלתי ממנה הודעה בפייסבוק (הציטוט היה ראייה בחקירת המשטרה וסומן על ידי בית המשפט כ"מסמך ב/ש/2"):

"אתה טוב יואב, כמעט ששכנעת אותי שבאמת אני אשמה.

עד אתמול חשבתי שאני לא בסדר ושאולי זו הייתה אי הבנה...

כשהאלכוהול התחיל להשפיע עלי בבום אחד כי (לא אכלתי) אתה התחלת להתקרב מנשיקה להוביל אותי לספה למזמז אותי ודי מהר להתפשט.. ואין מצב בעולם שהייתי זורמת איתך כשאני לא שיכורה. לא הייתי מסכימה כי אני צריכה מקלחת לפני.. ולא רציתי שתד לי ואמרתי לך שאני לא נקייה (באנגלית) ובכ"ז דחפת לשון... כנראה שזה היה אתגר בשבילך ובאותו ערב שביצעת בי מין אנאלי ואפילו לא עשית "הכנה" כמו שצריך לעשות לפני וזה כאב רצח ולמרות השכרות שלי התנגדתי והשתוללתי ונתתי לך כאפות וכשזה הגיע אליך תפסת לי את הידיים חזק בכדי לא לחטוף ואמרתי לי ואני לא אשכח: "אין מה לעשות... זה יתרגל". בפעמים שנרגעתי זה כנראה היה מגע יותר נעים וחדירה למקומות הנכונים.

אבל לא עזבת לי את התחת.. גם בספה וגם במיטה.

אני זוכרת שבאמבטיה היה קשה לי לעמוד וכשהלכנו לישון במיטה באיזשהו שלב אמרתי שאני לא מרגישה כל כך טוב.. ומשום מה לא הגבת. ולהזכירך דיממתי מכל החורים וזה ממש לא הקטע שלי.

ושורה תחתונה כל הזמן הזה הייתי שיכורה ומסטולית כמו סמרטוט. היחס הכביכול חם והנחמד כשהנקבה מסטולית זו האבטחה שלך וזה הקטע שלך. אלכוהול מקל על ה"עבודה" להרבה אנשים לטוב או לרע.

אני טיפשה כי בכל זאת רציתי להאמין שהיתה ביננו אי הבנה, שאולי לא הבנתי אותך. אתמול לחצת עלי כל כך ודחקת אותי. אמרת לי דברים

מתוך רצון לברוח מלקחת אחריות לנקות את השטח וכל הזמן חזרת על עצמך והעדפת להישאר בפינה הזאת בכדי להרחיק כדי שלא תסתבך. להבדיל ממני שרציתי באמת ובתמים ובטמטום להאמין לך. אבל לא עוד! והמילים בצ'אט ובמייילים שלך הופכות אותך לשקוף ומסגירות אותך. ואני רוצה יואב שתדע שאני לא הולכת להתלונן ולא לפגוע בך... אל תדאג! אבל תצטרך לחיות עם העובדה שפגעת בי מאוד ואני הבן אדם עם הנפש הכי עדינה וטובה בארץ... אם לא בעולם. יותר מכל אדם אחר בעולם, פעלת באנוכיות ובחוסר רגשות. צחקת עלי, השפלת אותי וגרמת לי לבושה ועוגמת נפש. אתה לא בן אדם טוב כמו שאתה מעיד על עצמך, אתה רע ואכזר וחבל שהכרתי אותך! לא רוצה לשמוע תגובה שלך בלעתי אתמול מספיק רוע ובולשיט ממך. מעתה אשמור מרחק ממך וסיימתי את הקשר איתך וזה הדדי.. הרווחת! מקווה שהפצעים יגלידו ושלא אכיר בחיים יותר בן אדם כמוך ואת החשבון אני משאירה בינך לבין אלוהים. שרק הוא יסלח לך.

לילית"

החלטתי לענות לה. זאת התשובה שלי, שנשלחה עוד באותו היום, 4.3.2011 (הציטוט היה ראיה בחקירת המשטרה וסומן על ידי בית המשפט כ"מסמך ב/ש/2"):

"תשמעי,

את פשוט בחורה לא יציבה, אין לי מה להגיד. במשך שעתיים ניסית לשכנע אותי אתמול שזאת הייתה אי הבנה, שאת לא מאשימה אותי בכלום, ושאת נורא רוצה להישאר בקשר, אני הסברתי לך שאני חושש ממך, ולכן אני מעדיף שלא. ניסית לשכנע אותי שאני טועה, ואני מודה שכמעט הצלחת, והנה אני מתעורר בבוקר להודעה המטורפת הזאת, ואומר לעצמי: איזה מזל שלא השתכנעת... כי את יודעת - ההודעה הזאת שלך מוכיחה שאני צודק בפחד שלי ממך. יש בך משהו לא בסדר, לילית. אגיד זאת שוב:

באת אלי, שתית בסך הכל שתי כוסות, יזמת מגע איתי, עשינו סקס, היית מאוד מאוד נלהבת ואקטיבית, היית גם קצת אגרסיבית למרות שזה לא היה לי נעים כל הסטירות האלה וביקשתי שתפסיקי, נהנית מאוד מזה שזיינתי אותך בתחת - ואפילו אמרת לי: "זה כזה כיף, איך אתה יכול לוותר על זה בעצמך!", גמרנו, הלכת להתקלח, אחרי זה נכנסת למיטה שלי, כיסיתי אותך, נישקתי אותך, הבאתי לך כוס מים, סגרתי את האור, ישנת קצת, התעוררת, באת למטבח, אני שטפתי כלים וכבר לא הייתי חרמן בכלל. ניסית שוב פעם לעורר אותי. הכנסת לי סטירה שמרחה לי את הסבון כלים על הפרצוף, לא היה לי מושג למה עשית את זה וזה מאוד עצבן אותי, אמרתי לך לילית, די אנחנו כבר אחרי הסקס, זה לא נעים לי, הפסקת, ואז הלכנו לישון, ושוב פעם - רצית סקס, אז עשינו עוד קצת למרות שאני לא הייתי חרמן בכלל. לא עשיתי שום דבר בכפייה. כבר אמרת שאת מצטערת שהאשמת אותי, כבר התנצלת על זה, יותר מפעם אחת, לא מבין - מה קרה מאז? התחרטת? את פשוט מוכיחה לי דבר אחד נורא פשוט בהתנהגות הלא יציבה שלך: שהאינסטינקט שלי לברוח ממך כי את מפחידה אותי - הוא נכון".

לילית ענתה לי. זאת ההודעה ששלחה בפייסבוק באותו היום - 4.3.2011 (הציטוט היה ראיה בחקירת המשטרה וסומן על ידי בית המשפט כ"מסמך ב/ש/2". פרטים שעלולים לחשוף את שם מקום העבודה של לילית, נמחקו):

"אני מאוד יציבה ורוצה לראות את הצד הטוב של האדם.. תמימה. ואתה חי בסרט של עצמך ואני מתה מפחד מאנשים רעים כמוך. מה התהפוך? רק תקשיב לעצמך כי רק את עצמך אתה שומע ועוד מטיח בי האשמות ופוגע ומסובב את הסכין ועושה בי רצח אופי. בקיצור שמעתי אותך ואת הגרסה החצי בדיונית וגיליתי כבר את פרצופך האמיתי. אמרתי לך אני על התמימות והטיפשות שלי שילמתי ולמדתי לקח חשוב.

אתה רק צריך לחיות עם הידיעה שפגעת בי מאוד ושאלוהים יסלח לך.
 מה שתגיד עלי לא יעזור לך מאחר שאני בחורה שרבים מחברי ומכרי
 בחיים וגם בעבודה ,XXXXXX ,XXXXXX... יודעים בדיוק כמה אני יציבה
 ובעלת חוש צדק מפותח וכמה שאני טובת לב. ועל זה אין ויכוח!!!
 שלא תנסה להפוך אותי לנעל שלך, חפש פראיירית תורנית אחרת.
 ובבקשה אל תפנה אלי שוב, לא רוצה "תיקון" יותר!
 לא רוצה קשר יותר!
 לא רוצה לזכור שהייתי איתך ושהכרתי אותך!
 ולא רוצה לשמוע ממך!
 שמעתי מספיק ובבקשה אל תחזור אלי בהודעה.."

החלטתי להיענות לבקשתה. לא השבתי לה על הודעתה האחרונה. ממילא כבר לא היה לי
 מה להגיד. זה היה סופו של הדיאלוג בינינו. הקשר נותק. לא יצרתי איתה קשר, וגם היא
 לא ניסתה מצדה. שמונה ימים לאחר שהקשר נותק, ביום שבת, נשלחתי במסגרת עבודתי
 לאיתמר שבשומרון כדי לדווח על פיגוע קשה, שבו נטבחה באכזריות משפחה שלמה.
 בערב, כשחזרתי, העליתי לפייסבוק תמונה שצילמתי בסלולרי שלי, שבה רואים שלט גדול
 שמזהיר מפני כניסה לשטחי הרשות הפלסטינית. כמה מחבריי הגיבו על התמונה,
 ולהפתעתי הרבה - גם היא. לילית כתבה: "אהבתי את הרקע". לא הבנתי את התגובה
 החביבה והפומבית שלה בפייסבוק שלי אחרי הדברים הקשים שכתבנו זה לזה לפני כמה
 ימים. תהיתי אם זה מרמז על כך שהיא אולי מתחרטת על הדברים הקשים שהטיחה בי
 בהודעות ששלחה לי. חשבתי שאולי אקבל בקרוב הודעת התנצלות, או שאפילו תתקשר
 כדי לבקש סליחה.

8. הסיוט של כל גבר

שבועיים נמשך הנתק בינינו. לא שמעתי ממנה, חיי חזרו לשגרה. זה קרה ביום חמישי, 19 ימים לאחר המפגש בינינו. "חג חמישי", כך אני מכנה את יום חמישי בערב. זהו הערב האהוב עליי בשבוע. הוא מגיע בסיומו של יום עבודה מפרך, שמסיים שבוע מפרך. הנה נפתחות חגיגות סוף השבוע, יומיים וחצי של מנוחה והתפרקות: הבילוי של חמישי בלילה, השינה המתוקה שסופה ביקיצה טבעית למחרת, חוף הים של תל אביב, קפה בצהרי שישי בשדרות רוטשילד, חדר כושר, תנומה קלה, ארוחת ליל שישי אצל ההורים, הבילוי של שישי בלילה, ואחרי כל זה - עדיין יש יום שלם של חופשה, שבת. איזו תחושה נפלאה זאת לחזור הביתה מהעבודה ביום חמישי בערב.

הערב המקולל ההוא התחיל כערב שמח במיוחד: ערב פורים. פעמיים חג - חג חמישי וחג פורים. בניגוד למסורת האקלימית בחג הזה, מזג האוויר היה שמשי ונעים, והיה צפוי להימשך כך בימים הקרובים. מצב רוחי היה נפלא. התכוננתי לתנומה קלה ומפנקת של שעה או שעה וחצי, ואחר כך מסיבת פורים. ואז הטלפון צלצל. על הקו הייתה שרון, חברה טובה שלי. היא שחקנית, מגישת טלוויזיה ועוסקת גם ביחסי ציבור. היא מעוררת, היא יודעת מה קורה, היא מעודכנת.

שרון שאלה אותי אם הכול בסדר אצלי. היא נשמעה מודאגת. אמרתי לה שכן, כמובן, אבל היא שאלה שוב אם אני "בטוח שהכול בסדר". עניתי לה שוב שכן, בטח, הכול בסדר. היא רצתה לדעת אם אני מסתיר ממנה משהו, ואני עניתי לה:

" מה פתאום! למה? מה קרה? "

הייתה שתיקה קלה של כמה שניות ואז זה הגיע:

"יש עליך שמועה חזקה בעיר שמישהי הגישה נגדך תלונה על אונס."

ככה, ישר לפרצוף.

"את בטוחה? מאיפה את יודעת? מי סיפר לך?"

"אתה לא יודע על זה כלום?"

"לא, אני לא יודע על זה כלום."

"אתה בטוח?"

"כן."

"אתה בסדר?"

"כן, מותק, תודה בכל מקרה."

"טוב, מאמי. חג שמח."

"ביי."

חמש דקות חלפו, הנייד שוב טרטר. הפעם זה היה עיתונאי. כתב לענייני פלילים באחד העיתונים. הוא ביקש את תגובתי על כך שמישהי התלוננה נגדי על אונס. **פאק! זה רציני!!!** זהו, אני גמור. ישבתי על הבר בביתי, בדיוק באותו המקום שבו ישבתי כשאירחתי את לילית, וחשבתי: **איך? היא הרי יודעת שלא היה אונס, איך היא מסוגלת!?**

אני זוכר כל שנייה מהרגע שניתקתי. רעדתי, אני זוכר שרעדתי בכל הגוף. הפה שלי התייבש, הרגשתי שרפה בתוך הראש. הגולגולת שלי בערה מבפנים. מעולם לא הרגשתי ככה. קמתי מהכיסא הגבוה של הבר, וכמעט נפלתי. הייתה לי סחרחורת. ניגשתי לברז בכיור של המטבח, שטפתי את הפנים, הרטבתי את ראשי ושתיתי. ישר מהברז. שנים לא שתיתי כך, ישירות מהברז במטבח, מאז שהייתי ילד קטן. הרגשתי כמו ילד קטן. אבוד.

מה אני עושה עכשיו?

התיישבתי שוב והתקשרתי לחברי כרמי, עורך הדין כרמל בתו. הוא סגור פלילי, הוא זה שיעץ לי להקליט את לילית. כרמי לא ענה. פאק, איפה הוא עכשיו? ניסיתי שבע או שמונה פעמים, אבל כרמי לא היה זמין. בנייד שלו נשמע צליל חיוג, אבל הוא לא ענה. אולי שכח אותו על רטט. לא יכול להיות שהוא מסנן אותי כל כך הרבה פעמים ברציפות. אולי פעם אחת או פעמיים, אבל לא שמונה פעמים. נו, שיענה כבר, אני לא יודע מה לעשות! **מה לעזאזל עושים עכשיו?**

מיד הבנתי שזאת מכה ענקית, שאי אפשר לשרוד אותה ללא נזק עצום. זה אונס, זה הרבה שנים בכלא! גם אם אני אצליח להימנע מהעמדה לדין וממאסר בכלא, אני יכול לשכוח מהתפקיד שלי ומהקריירה שלי! זה כתם, זה אות קין!

הדלקתי את המחשב ותחבתי פנימה את הדיסק און קי שמוצמד לצרור המפתחות שלי. הגברתי את עוצמת הקול במחשב, כדי לוודא שההקלטה של השיחה עם לילית אכן מגובה בדיסק. הקול שלה הציף את חלל הסלון והמטבח שלי. זה היה סימן טוב, ההקלטה תקינה, ובכל זאת - שוב היה לי חם בתוך הראש למרות שהרטבתי אותו לפני רגע. הוא בער. היה לי קשה לנשום. נשמתי עמוק, אבל לא נכנס מספיק אוויר. מה עושים עכשיו?

לקחתי את המפתחות, תחבתי את הארנק לכיסי וירדתי למטה. וידאתי שהדיסק און קי מוצמד היטב לצרור המפתחות שלי. זהו, מעכשיו הוא צריך להיות עליי כל הזמן, גם אם אני רק מוריד את הזבל. בכל רגע נתון, בבית או מחוצה לו, עלולים להגיע שוטרים ולעצור אותי, וחשוב מאוד שההקלטה תהיה עליי, כדי שאוכל להשמיע להם אותה.

צעדתי לפיצוצייה הקרובה ברחוב אבן גבירול. קניתי חמש קופסאות סיגריות, בכל המזומן שהיה עליי. פרלמנט קצר. רגיל, לא לייט. אלה סיגריות חזקות במיוחד, פרלמנט. הדלקתי אחת בכפות ידיים רועדות, עוד לפני שיצאתי מהפיצוצייה. שוב סחרחורת. נשענתי על אחד ממקררי המשקאות שם כדי שלא אתמוטט. המוכר שאל אם אני בסדר. עניתי שכן, בטח שבסדר. מה אני אגיד לו? אני מניח שהייתי חיזור מאוד, אבל לא ראיתי את עצמי. פתחתי את המקרר, לקחתי בקבוק מים, שילמתי, שתיתי ויצאתי החוצה.

חצי שנה לא עישנתי. כבר הייתי משוכנע שנגמלתי מההרגל הזה. הגוף הופתע מזריקת הניקוטין שקיבל, אבל הוא הסתגל במהירות. מפלצת הניקוטין הרדומה שבתוכי התעוררה בתוך רגע, התמתחה קצת וחזרה לעניינים. אני יודע כמה קל להעיר אותה, למדתי עליה בספר שגמל אותי ממנה. ועכשיו אין ספק שמצפה לה תקופה פעילה מאוד. צעדתי חזרה הביתה, מדליק סיגריה בסיגרייה, מנסה שוב ושוב לתפוס את כרמי אבל לא מצליח. כרמי עדיין לא זמין. חרא. מה עושים עכשיו?

בכניסה לבניין שלי עמד גבר כבן 45 או 50. נראה כאילו הוא ממתין למישהו, אולי לאחד הדיירים שאמור לרדת למטה. הפנים שלו היו מאוד מוכרות לי, אבל לא זכרתי מאין. הוא הביט בי, ואני הבטתי בו. ואז, בעודי צועד לכיוון חדר המדרגות, הוא שלף מצלמה גדולה, אמר לי, "סליחה, אני ממש מצטער", וצילם. זה היה צלם של העיתון "ידיעות אחרונות", והוא צילם הרבה תמונות ברצף. מתוך אינסטינקט הרמתי את ידי

וכיסיתי את פניי. איזו טעות! תמונה קלאסית של אשם, וזאת התמונה שתימרה מחר על השער של העיתון! כבר היה עדיף שפשוט אכנס פנימה ואתעלם.

פאק! כבר יש צלמים! מה זה אומר? אולי השוטרים כבר בדרך אליי כדי לעצור אותי? עליתי למעלה במהירות בלתי הגיונית, גומע ארבע או חמש מדרגות בכל דילוג, 68 מדרגות עד לדירה שלי. נכנסתי פנימה וסגרתי את הדלת, מתנשף, משתעל, נחנק. ואז התמוטטתי על הרצפה. לא היה לי אוויר. ניסיתי לקום אבל לא הצלחתי, אז נותרתי לשבת על הרצפה, כמו שאני, ספק יושב ספק שוכב. הייתה לי סחרחורת נוראית. הגוף עדיין לא התרגל בחזרה לניקוטין, ופתאום הוא מקבל שלוש או ארבע סיגריות ברצף, ואז המאמץ של הטיפוס המהיר לקומה הרביעית. יותר מדי בבת אחת. נשארתי מוטל על הרצפה הקרה וניסיתי לחשוב. החתולים שלי, קדוש ושירן, התקרבו אליי ובהו בי בסקרנות. שירן התחככה בי, ניסתה לחלץ ליטוף. אולי ביקשה לעודד אותי (היא יותר רגישה מקדוש). **מה עושים עכשיו?**

נשמתי נשימות עמוקות. הרבה. שואף אוויר מהאף ונושף מהפה, לאט, ושוב. לנשום עמוק זה תמיד טוב, אבל בעיקר כשרע. אחרי כמה נשימות אחזתי בידית הדלת, התרוממתי לאט ונעמדתי. יופי, הצלחתי. זאת התחלה טובה. נעלתי את הדלת מבפנים. אני אף פעם לא נועל את הדלת מבפנים, אבל הפעם כן. נעלתי עם המפתח, ועם המנעול שמחובר לדלת. התקשרתי שוב לכרמי. הוא לא היה זמין. חתיכת מזדיין, איפה הוא עכשיו? השוטרים עלולים להגיע בכל רגע ולקחת אותי איתם, ואין לי מושג איך אני אמור להתנהג! כדאי לי להשיב על שאלותיהם? למה לא, בעצם? אין לי מה להסתיר! אבל רגע, אולי עדיף להתעקש ולשמור על זכות השתיקה עד שיאפשרו לי לשוחח עם כרמי? אני יודע שזאת זכותי על פי חוק, לדבר עם עורך דין לפני שאני נחקר. את זה כולם יודעים. אבל מה אני עושה אם הם אומרים לי שעצם הסירוב שלי להשיב מיד לשאלותיהם מפליל אותי? הרי מי שומר על זכות השתיקה? מי שיש לו סיבה לשמור על זכות השתיקה! עבריינים אמיתיים! ואני, מאיפה לי לדעת מה עושים? מעולם לא היו לי עניינים עם המשטרה!

ניסיתי שוב את כרמי, אבל הוא עדיין לא ענה. הרצתי את הדילמה בגוגל, ולאחר שסרקתי בזריזות כמה תוצאות שנראו לי אמינות ומקצועיות, הבנתי שאם עוצרים אותי ומיד מתחילים לחקור אותי, אני עונה בנימוס שאשיב על כל השאלות שלהם כי אין לי מה להסתיר, אבל רק לאחר שאדבר עם עורך הדין שלי, ואני עומד על כך כי זאת זכותי על פי

חוק. בקיצור הבנתי את הנקודה, ימות העולם אני לא עונה על שום שאלה עד שאני מדבר עם כרמי. או-קיי, קיבלתי החלטה, סגרת פינה, אני מסוגל לחשיבה בהירה. אבל מה עכשיו? **מה עושים עכשיו?**

התיישבתי על הבר, נכנסתי לפייסבוק וקראתי את ההתכתבויות שלי עם לילית. התחלתי לדבר לעצמי, לנסות להתעודד קצת. אני שומע את עצמי ממלמל: יואב, אתה חייב להירגע ולחשוב בהיגיון! אסור לך לאבד את קור הרוח! אתה חזק כמו פלדה, אתה קשוח, אתה לוחם. אתה תהיה בסדר! זה עזר. ניסיתי שוב את כרמי. לא עונה. פאק. **מה עושים עכשיו?**

המשכתי לדבר עם עצמי: יואב, קודם כול, אתה לא אנסת אותה. מתישהו כולם יבינו את זה. דבר שני, יש לך הוכחות. יש לך את השיחה המוקלטת, ויש לך את ההתכתבויות בפייסבוק, ויש לך את כרמי שהוא עורך דין פלילי מצוין, ונוסף על כך הוא גם חבר וגם שייך לאותם חברים. זה טוב פעמיים כי חבר וחברה זה לא תמיד חופף, ובנסיבות כאלה כל אחד מהם הוא יתרון בפני עצמו. **ובכל זאת, מה עושים עכשיו?**

ניסיתי שוב את כרמי. לא זמין. והמשטרה בדרך. אולי. ואז זה הכה בי: רגע, מה יקרה אם לילית מוחקת עכשיו את ההתכתבויות בינינו בפייסבוק? זה יכול להביא למחיקתן גם אצלי? שיט! בדקתי. ההודעות עדיין שם. ניסיתי להדפיס, המדפסת לא הגיבה. מכשיר ארוך, תמיד חשדתי שהיא סתם תופסת מקום על השולחן! **לעזאזל, מה עושים עכשיו?** ניסיתי לשמור את ההתכתבויות בדיסק הקשיח במחשב שלי. לחצתי על "שמור בשם" ובחרתי שם לקובץ: "מסמכים לחקירה". לחצתי על המקש "אנטר" (enter), וקיבלתי אישור. יופי. ואז ניסיתי לפתוח את הקובץ השמור. פאק, זה לא נשמר כמו שצריך. ניסיתי שוב, הפעם בחרתי באפשרות של: "Save as HTML document" (שמירה כקובץ פורמט שונה, או משהו כזה). לא הצליח. ניסיתי פורמטים אחרים לשמירת קבצים. לא הצלחתי. הכול עובד נגדי, אני מרגיש את זה. איזה חרא. התקשרתי שוב לכרמי. לא עונה הבן זונה. **מה עושים עכשיו?**

הנחתי את הסלולרי על הבר. חשבתי. אני חייב לדבר עם מישהו, מישהו שאני סומך עליו. לקחתי שוב את הסלולרי והתקשרתי לחבר הכי טוב שלי, אוהד. ענתה לי בחורה:

"שלום, אוהד שם?"

"מי?"

"אוהד, אוהד יתח".

"אני מצטערת אבל אין כאן אוהד, טעות במספר".

"סליחה".

חייגתי שוב. על הצג של הסלולרי שלי מופיע הכיתוב: "מחייג לאוהד יתח". שוב היא עונה. הפעם היא פחות נחמדה. אמרה שטעיתי שוב וטרקה. מה קורה פה, לעזאזל? נכנסתי לפירוט של השיחות היוצאות בסלולרי ובדקתי. על פי הרישומים שם, שתי השיחות היוצאות האחרונות אכן היו לאוהד יתח, אבל המספר עצמו שהופיע מתחת לשמו לא היה המספר שלו! אני זוכר את המספר שלו בעל פה, וזה לא מה שהופיע לי מול העיניים באותו רגע. מאזינים לי. מצותתים לי. זאת הסיבה לבעיה בשיחות היוצאות. המשטרה יושבת על הטלפון שלי!

אבל אני חייב לדבר עם אוהד. ניגשתי למכשיר הטלפון הקווי שבבית, למרות שהנחתי שגם הוא נתון להאזנה, וחייגתי אליו:

"הלו?"

"אוהד, זה יואב".

"מה העניינים, אחי? מתי אתה רוצה לזוז לכיוון המסיבה?"

"אחי, אין מסיבה. תקשיב טוב, אני צריך שתגיע אליו דחוף. מישהי

הגישה נגדי תלונה על אונס".

"מה? אתה בטוח? איך אתה יודע???"

"יש כאן צלמים למטה. יאללה תגיע".

"פאק. חמש דקות אצלך. דבר עם כרמי!!!"

התקשרתי לכרמי. לא זמין. צלצול בדלת. נבהלתי כל כך! זאת לא הייתה דפיקה בלב, זאת הייתה מכה חזקה של פטיש חמישה קילו, וזה כאב. כאב חד, עמוק בצד השמאלי של בית החזה שלי. קפצתי ממקומי. מי זה יכול להיות? זה בטח השוטרים שבאו לקחת אותי! מה עושים עכשיו?

הצצתי בעיניתי. כבר שנה שאני גר בדירה הזאת, ואף פעם לא השתמשתי בה. לא שמתי לב שהיא נמצאת שם בכלל. זה אוהד. הוא נכנס פנימה, מתנשף, מבוהל. נעלתי שוב את הדלת, נעילה כפולה. סיפרתי לו את הפרטים העיקריים. ניסינו יחד לגבות את ההתכתבויות עם לילית בדיסק הקשיח במחשב שלי, אבל לא הצלחנו. הוא היה מזועזע, אבל זה לא היה הזמן לדון בתחושותינו, זה היה הזמן לפעול. רשמתי לאוהד את שם המשתמש שלי בפייסבוק ואת הסיסמה. הוא תחב את הפתק לכיס שלו ורץ הביתה להדפיס. שוב אני לבד. הטלפון מצלצל. משטרה? לא, חברים. בטח רוצים לקבוע מתי יוצאים למסיבה. אני מסנן. **מה עושים עכשיו?**

ואז כרמי התקשר. הוא היה בסדנת יוגה, והסלולרי היה בתיק. סיפרתי לו מה קרה. שוחחנו. הוא שאל הרבה שאלות טכניות, כולל דברים שבאותם רגעים לא הבנתי מדוע הם חשובים בכלל, אבל עניתי בלי להתווכח. הוא תדרך אותי והרגיע אותי:

- זה נכון שיכולים לעצור אותי בכל רגע, אבל יותר סביר שזה ייקח כמה ימים. כבר לילה. אילו היו רוצים לעצור אותי היום, כבר הייתי עצור עכשיו.
- זה ייקח קצת זמן, אבל בסוף יהיה בסדר. יהיה בסדר כי אני לא אנסתי אף אחת. בסופו של דבר, רשויות החוק יבינו את זה.
- עד שיקרה מה שכתבתי בסעיף הקודם, אני אעבור גיהנום.

ניתקתי את השיחה עם כרמי, רגוע מעט יותר. קבענו להיפגש למחרת בבוקר. היו לי שלוש שיחות שלא נענו, שיחות ממתונות שהגיעו בזמן ששוחחתי עם כרמי. אולי התקשרו מהמשטרה? אני בודק. לא, הם לא התקשרו. אלה החברות והחברים שהולכים למסיבה. הם כבר אמורים להיות בדרך. מן הסתם, תוהים למה אני לא עונה להם. צריך לעדכן אותם, אבל עוד לא. עוד מעט. ידעתי שקודם כול אני חייב להודיע לבוס שלי, ואחר כך לבשר להורים שלי.

גם השיחה עם הבוס שלי, אבי וייס, מנכ"ל חברת החדשות של ערוץ 2, הייתה מעודדת. הוא מכיר אותי כבר 12 שנים, הוא גידל אותי, טיפח אותי, קידם אותי, תמיד האמין בי, ועכשיו מאמין לי. הוא הרגיע אותי שאין לו ספק קל שבקלים שלא אנסתי. הוא בטוח שאני אצליח להוכיח את חפותי. ובנוגע לעתידי בחדשות ערוץ 2, הוא היה נחרץ מאוד:

"יואב, התפקיד שלך מחכה לך אחרי שכל הסיוט הזה ייגמר. מבחינתי, שיערה ממעט השערות שנתרו על ראשך - לא תיפול".

התרגשתי ושאלתי אותו אם אני יכול לצטט אותו עוד מעט, כשאתקשר לאימא שלי ואספר לה מה קרה. אבי ענה שכן, ודאי שכן.

השיחה עם הבוס שלי הייתה לי מקור חזק וחשוב של חמצן ואדרנלין. הודיתי לו והמשכתי לדבר לעצמי: או-קיי, יואב, הקריירה והפרנסה שלך לא בסכנה. הכול יהיה בסדר. עכשיו נשאר רק לשרוד את המלחמה הזאת. ולנצח, כמובן. לשרוד זה לא מספיק. יהיה קשה. זאת תלונה על אונס, זה לא צחוק. עשיתי גוגל על המילה "אונס": 16 שנים בפנים אם בית המשפט יחליט להחמיר איתי; 7-8 שנים אם אקבל עונש ממוצע; ואם יהיה לי "מזל" ויציעו לי "עסקת טיעון טובה" - אני גומר את הסיפור הזה במאסר של "רק" שנתיים או שלוש בכלא.

ניצחון במלחמה פירושו לשכנע את חוקרי המשטרה שלא היה אונס, ואז התיק נגדי נסגר ואני לא מועמד לדין. כך הסביר לי כרמי בשיחתנו בטלפון. הוא אמר שמי שהוחלט להעמידו לדין - קרוב לוודאי שייזרק לכלא, כי שיעורי ההרשעות בעברות מין גבוהים מאוד - 95 אחוזים. אמרתי לו שהנתון הזה נשמע לי מאוד מפחיד, אבל כרמי השיב שהוא בטוח שלא יוגש נגדי כתב אישום, ושהפרקליטות תסגור את התיק. קיוויתי שהוא צודק, אבל ידעתי ששום דבר לא בטוח, ושכל האפשרויות פתוחות.

ועוד עניין כבר היה ברור לי לגמרי בשלב הזה: המלחמה הזאת לא תהיה רק קשה, היא תהיה גם מאוד מלוכלכת. אני כתב בטלוויזיה, אני נכנס לביתם של אנשים דרך המסך כשאני חנוט בחליפה ובעניבה, ובעבר דיווחתי בעצמי על מעצרים של גברים שנחשדו בעברות מין. והנה בעוד רגע יהיה אפשר לצלם אותי מובל לבית המשפט עם אזיקים על הידיים והרגליים. הגיהנום שעובר עליי עכשיו הוא סיפור עיתונאי טוב ועסיסי: "כתב הטלוויזיה, שדיווח על עברייני מין בעבר, נעצר בעצמו בחשד לאונס". הצלם שהמתין לי למטה לפני שעתיים ודאי רק מבשר את הבאות; תמיד יש צלם אחד שמקבל טיפ ממקור מסתורי ומקדים את כולם. אבל בעוד רגע יגיעו היתר, ואין לי שום ספק שזה מה שיקרה. להקות שלמות, לא רק סנונית אחת מנומסת שמתנצלת בפניי כשהיא מצלמת אותי. יהיה הרבה בלגן. הרבה לכלוך.

עכשיו, אחרי שדיברתי עם כרמי ועם הבוס שלי, הגיע הזמן לספר להורים שלי שהבן הבכור שלהם חשוד באונס. אני חייב להתקשר לאימא ולבשר לה. לאימא, לא לאבא, כי אם הם יחד כרגע, עדיף שאבי ישמע מאמי ולא להפך. אני דוחה את זה כבר יותר משעתיים, ואוי ואבוי אם הם יקראו על זה באינטרנט או ישמעו ברדיו. פאק. זה הולך להיות קשה. לקחתי נשימה עמוקה, שתיתי מים, שוב ישר מהברז במטבח, וחייגתי.

9. מתקשר לספר לאימא

"היי, מותק, מה שלומך?"

"בסדר. אימא אני צריך לספר לך משהו".

"קרה משהו? הכול בסדר?"

"הכול יהיה בסדר, אני כבר מספר לך, אבל אני צריך שתבטיחי לי משהו

לפני זה".

"בטח".

"אני צריך שתבטיחי לי שאת סומכת עליי, שאת יודעת שאני אוהב אותך,

ושאת מאמינה לי כשאני אומר שהכול יהיה בסדר. טוב?"

"טוב, מותק שלי".

"אימא, מישהי הגישה נגדי תלונה על אונס. אבל יהיה בסדר, אל

תדאגי..."

"אלוהים, אוי ואבוי לי!!!"

דממה של שתי שניות, ואז בכי. בחיים שלי לא שמעתי את אימא שלי בוכה ככה. זה לא

היה סתם בכי, זאת הייתה התפרקות טוטלית, התנפצות לרסיסים. נתתי לה להתפרק במשך

כמה שניות. אין ברירה, היא חייבת להוציא את זה. ואז ניסיתי להרגיע אותה:

"אימא, אל תבכי, יהיה בסדר..."

בכי

"אימא, תקשיבי לי, הרי לא אנסתי, הם יבינו את זה מתישהו..."

בכי

"אימא, יש לי הוכחות, יש לי תיעוד של ההתכתבויות שלנו בפייסבוק, יש

לי הקלטה של שיחה שעשיתי איתה, ישר מבינים שהיא התהפכה עליי כי

לא רציתי להישאר איתה בקשר..."

בכי

"אימא, האנשים במשטרה ובפרקליטות לא מטומטמים. הם יחקרו, הם ילמדו את הראיות, בסופו של דבר, האמת תנצח. הם יהיו חייבים להגיע למסקנה שלא היה כאן אונס..."

בכי

"אימא, אני פשוט אספר להם את האמת, אני אענה על כל השאלות, אני אבקש מהם לעשות לי בדיקת פוליגרף, לעשות לי עימות איתה, יש הרבה דרכים לחקור תלונה כזאת, וכולן טובות בשבילי כי לא אנסתי..."

בכי

"אימא, תשמעי, דיברתי עכשיו עם אבי וייס, המנכ"ל. בכוונה התקשרתי אליו לפני שחייגתי אלייך. הוא אמר לי, 'יואב, אני משוכנע שלא עשית שום דבר רע ושהכול יהיה בסדר, ואני מבטיח לך שהתפקיד שלך מחכה לך, ושאף שיערה ממעט השערות שנותרו על ראשך לא תיפול'. ככה הוא אמר, אימא! ואני אמרתי לו שאני הולך לצטט אותו כשאדבר איתך, והוא אמר שזה בסדר, אין בעיה, תצטט אותי!"

בכי

"אימא, תקשיבי, זאת תהיה תקופה קשה לכולנו, אבל אנחנו נעבור את זה. אנחנו חזקים ונעבור את זה..."

בכי

"אימא, אני יוצא עכשיו למלחמה על החיים שלי, אבל אני חזק כמו פלדה. אני חזק כמו פלדה, ואני יודע שיהיה בסדר כי לא עשיתי שום דבר רע..."

בכי

"**אימא, די!!!** אני רוצה שתירגעי עכשיו ותקשיבי לי טוב: אני יוצא עכשיו למלחמה. אני חזק באופן שאת לא מבינה בכלל, אבל אני צריך שקט מאחור. **אני צריך לדעת** שגם את חזקה, שאת סומכת עליי, ושאת מבינה שהכול יהיה בסדר. **אם אני ארגיש שאת חלשה**, זה יחליש אותי. את מבינה את מה שאני אומר לך עכשיו?"

שתיקה. לא עוד בכי, ואז היא אמרה:

"כן, אני מבינה".

"מצוין. תחשבי על זה ככה: אנחנו במלחמה כרגע. אני החזית, ואת העורף. החיילים בחזית חייבים לדעת שהעורף בטוח ומוגן, כדי שיוכלו להילחם כמו שצריך. הבנת?"

"כן".

"טוב מאוד. אז עכשיו אני רוצה שתחזרי אחריי: אני מבינה שיהיה בסדר, ואני מבטיחה לך שאני אהיה חזקה כדי שגם אתה תוכל להיות חזק".

"או-קיי. יהיה בסדר..."

"לא, אימא! תחזרי בדיוק על מה שאמרתי לך: אני מבינה שיהיה בסדר, ואני מבטיחה לך שאני אהיה חזקה כדי שגם אתה תוכל להיות חזק".

"אני מבינה שיהיה בסדר, ואני מבטיחה לך שאני אהיה חזקה כדי שגם אתה תוכל להיות חזק".

"מצוין".

"אבל, יואבי שלי, למה היא עושה לך את זה???"

"היא נוקמת בי על זה שלא רציתי אותה. היא כנראה החליטה שאם היא לא תקבל אותי, אז אף אחת לא תקבל אותי".

"אבל איך היא מסוגלת לעשות דבר כזה? היא הרי יודעת שלא אנסת אותה!"

"אה... את זה אני לא יודע, אימא, והאמת היא שזה גם לא ממש חשוב עכשיו. מה שחשוב זה שתקיימי את ההבטחה שלך. טוב?"

"טוב, ילד יפה שלי".

"מצוין. ו... אימא... אני מאוד מאוד אוהב אותך, גם אם אני לא אומר לך את זה מספיק".

"אני אוהבת אותך, ילד יפה שלי. תהיה חזק".

"חזק כמו פלדה, אימא. את מכירה את הילד שלך".

"טוב".

"ביי, אימא".

"ביי, חמוד שלי".

ניתוק.

פאק, זה היה קשה. אפילו לכתוב את זה עכשיו, שלושה שבועות אחרי השיחה, קשה לי. ניתקתי את השיחה והבטתי בצג של הסלולרי. שמונה שיחות שלא נענו. אולי המשטרה? אני בודק. לא, אלה החבר'ה במסיבה. הם מחפשים אותי, בטח מודאגים. טוב, צריך לספר גם להם.

10. ניהום אבלים

ניסיתי להירגע קצת מהשיחה עם אמי. כמה נשימות עמוקות, עוד שתי סיגריות, ואז שוב לקחתי את הנייד וחייגתי למיטל, חברה טובה שלי, מעמודי התווך של החבר'ה.

"הלו?"

"היי, מותק".

"מאמי! איפה אתה? כולם כבר כאן במסיבה ואתה לא עונה לנו!"

"מיטל, מישהי הגישה נגדי תלונה על אונס. נפתחה חקירה במשטרה".

"אני באה אליך".

"או-קיי".

בתוך עשרים דקות היא דפקה בדלת. יפה, בלונדינית, זוהרת ומחופשת לאיזה משהו. היא נראתה מבוהלת. חיבקה אותי ואמרה: "אבן, יש עוד שתיים או שלוש מוניות בדרך אליך. כל החבר'ה שלנו שבמסיבה, כולם בדרך אליך. עכשיו תספר לי מה קרה".

ביקשתי ממנה להתאפק כמה דקות. רציתי לספר את הסיפור פעם אחת, כמו שצריך, לכולם. זה לקח פחות מעשר דקות, והסלון שלי התמלא באנשים מודאגים עם תחפושות. מיה ובעלה אמיר, אביגיל, ענבר, דקלה (דינקי) ובעלה עמית, ירון, ירון, וגם אוהד חזר בינתיים עם תדפיסי ההתכתבויות של לילית ושלי. התחלתי לדבר. השתררה דממה בסלון. אף פעם לא הקשיבו לי ככה.

סיפרתי להם את הסיפור, כפי שסופר כאן עד כה. הקראתי להם את ההתכתבויות, וכשהגענו לשלב ההקלטה - פשוט חיברתי את המחשב למערכת הסטריאו בסלון והשמעתי. כשסיימתי, אמר אחד החברים:

"מה זה החרא הזה...? המשטרה תשחרר אותך בשנייה שהם ישמעו

את ההקלטה הזאת! הרי זה כל כך ברור!"

הבטתי על ירון, מורה באחד מבתי הספר היסודיים באזור מגוריי, שעד לפני שנתיים עבד במשטרה. סקרן אותי לדעת מה הוא חושב. ירון סימן לי "לא" עם הראש ושיגר לעברי חיוך עגמומי. הבנתי מיד למה הוא מתכוון. לא, זה לא יהיה כל כך פשוט למרות ההקלטה. הוא היה שוטר, הוא יודע על מה הוא מדבר.

המשכתי לספר את הסיפור, וכשסיימתי, נזכרתי שלא הצעתי שתייה וכיבוד. התנצלתי. ניגשתי למטבח והוצאתי את מה שהיה לי. קפה, אלכוהול, דיאט קולה וקצת מתוקים. לא הייתי ערוך לארח, ודאי שלא כל כך הרבה אנשים.

התפתח דיון בסלון. כולם אמרו את הדברים הצפויים: יהיה בסדר, במשטרה ובפרקליטות יבינו שלא עשית כלום, אין מצב שעשית את זה, אתה בן אדם טוב וזה לא מגיע לך, זה ייגמר יותר מהר ממה שאתה חושב וכולי. אחרי שהדיון מיצה את עצמו, החלו האנשים לדבר זה עם זה. מן הסתם, לא רק עליי דיברו, אלא גם על ענייני חולין. לרגע זה נראה כמו עוד ערב של החבר'ה. יושבים בבית של אחד החברים, מוזיקה ברקע, כיבוד, אלכוהול. כאילו לא התהפך העולם.

פתחתי לעצמי בקבוק בירה, ניגשתי למרפסת והדלקתי סיגריה. הייתי צריך קצת שקט, לנסות לסדר את המחשבות. אחת הבנות ניגשה אליי עם דמעות בעיניים וחיבקה אותי. "יהיה בסדר", היא אמרה. "יהיה בסדר", עניתי בחזרה. שנינו ידענו שאין לנו מושג מה יהיה, אנחנו יכולים רק לקוות. חייכתי אליה. היא נכנסה בחזרה פנימה, ואז יצא חבר. הדיאלוג היה זהה, רק בלי הדמעות. אחרי שהוא חזר פנימה, יצאה אליי חברה אחרת, גם היא דומעת. את מקומה תפסה עוד חברה. כמו בסרט נע. גם אחרי שאני חזרתי פנימה זה נמשך. פתאום קלטתי - זה ניחום אבלים! אנשים באו לכאן כי הם רצו לבוא, כמובן, אבל גם מפני שזה לא מנומס לא להגיע בנסיבות כאלה. יש כיבוד קל, אבל לא יותר מזה. אנשים משוחחים, פה ושם אפילו צוחקים קצת, אבל האווירה הכללית היא אווירת דכדוך, וכל אחד כאן ניגש אליי בתורו, מחבק, מנשק, מחזק, מעודד ומבטיח שיהיה בסדר למרות ששום דבר לא בסדר. והנה כבר חלפו שעותיים, ויש חברים שניכר בהם שהם רוצים ללכת הביתה אבל נשארים כי לא נעים ללכת. זה בדיוק כמו ניחום אבלים, אחד לאחד. אני המנוח, ואותי מנחמים. החלטתי להפסיק להתגלח. כמו באבל.

בארבע לפנות בוקר החברות והחברים עזבו. אחרון עזב אוהד, לא לפני שניסה

להפיג במעט את המתח והאימה באמצעות הומור:

"אחי, אני לא רוצה להיות קטנוני, אבל רק שתדע שהרסת לכולם את מסיבת פורים היום, וזה ממש לא לעניין!"
 "אוהד, די, לא עכשיו! יאללה עוף מפה, אבל תישאר זמין למקרה שהשוטרים יבואו לעצור אותי".

אוהד הלך. הבטתי סביבי. הכול היה מסודר ונקי. הבנות ניקו את השולחן מהכיבוד ומהשאריות והדיחו את הכלים. יפה מצדן. באמת. רק נשים חושבות על דברים כאלה. כיביתי את מערכת הסטריאו והתיישבתי בסלון. היה שקט. ממש שקט. מן הסתם, זהו השקט שלפני הסערה. לא סערה, צונאמי הולך להסתער עליי. אני עומד לעבור טלטלה שאין לי מושג איך אני יוצא ממנה. דבר אחד בטוח: מה שיהיה הוא לא מה שהיה. כך או אחרת חיי ישתנו, ולא לטובה. אין אפשרות אחרת.

פתחתי לעצמי בקבוק בירה חדש. הקשבתי לשקט. ואז זה הכה בי. הבנתי. הבנתי שלא משנה כמה תמיכה וחיזוקים אני אקבל, **אני לבד בסיפור הזה**. לגמרי לבד. ניסיתי לבכות, אבל לא הצלחתי. הזכרתי לעצמי כמה המצב שלי עצוב ומחורבן, אבל זה לא עזר. כלום, עיניים יבשות לגמרי, אפילו לא לחלוחית. ניסיתי להשאיר את עיניי פקוחות בלי למצמץ כמה שיותר זמן, בתקווה שזה יגרה את מנגנון הדמעות, אבל ללא שינוי. אני יודע שזה מאוד אופנתי כיום, אבל אני פשוט לא מהגברים שבוכים. פעמיים בלבד בכיתי בחיי הבוגרים, וכשזה קרה - הבכי היה בלתי נשלט: בפעם הראשונה כשרבין נרצח, ובפעם השנייה כשצילמתי (במסגרת עבודתי) יהודים עטופים בטליתות נתלשים מספסלי בית הכנסת הגדול בנווה דקלים שבגוש קטיף ומפונים משם, כשהם ממררים בבכי, על ידי שוטרים וחיילים. ניסיתי לשחזר את המועקה באותן סיטואציות, אבל גם זה לא עזר. אני לא מסוגל לבכות וזהו.

כנראה הגוף שלי מסמן לי שאין לנו זמן לשטויות עכשיו. מה יועילו דמעות? איזו תועלת אפיק מרחמים עצמיים? אסור לי להתפרק עכשיו. זה הזמן להילחם, לא להתבכיין. אני חייב לשדר עוצמה וביטחון עצמי החוצה לסביבה, אבל גם פנימה לעצמי. אסור לי לשקוע ברחמים עצמיים. אין טעם במחשבות, כמו למה זה קרה לי, למה אני, למה זה מגיע לי וכולי. מה זה משנה בכלל? מחשבות מהסוג הזה עלולות לבזבז לי תאי מוח שאני צריך למחשבות חשובות יותר. חולשה זה לחלשים, ואני חזק. מעתה והלאה לא אבזבז אנרגיות

על שום דבר שאיננו חיוני למלחמה על חפתי ועל חיי. אפילו לא מחשבות. המלחמה הזאת היא לא הדבר הכי חשוב, היא הדבר היחיד שחשוב.

הדלקתי את המחשב, פתחתי מסמך וורד חדש, האזנתי לשיחת הטלפון שהקלטתי עם לילית ותמללתי אותה. כרמי ביקש שאני אעשה את זה באופן הכי מדויק שאני יכול. האינטרס שלנו הוא חקירה מהירה ואינטנסיבית כי אני חף מפשע, ואם החוקרים יקבלו לידיהם רק את ההקלטה, זה עלול לעכב אותם. מוטב לספק להם תמלול מוכן עם ההקלטה. שאלתי את כרמי איך ייתכן שהמשטרה תסמוך על התמלול שלי, הרי אני החשוד, אבל כרמי ענה שאם יתרשמו שהתמלול שלי אמין ומדויק, הם ישמחו מאוד כי זה יקל עליהם. אבל הוא הזהיר אותי שאם התמלול שלי לא יהיה מדויק, הם יעלו על זה ויקרעו לי את הצורה בחקירה שלי. אז תמללתי מדויק ככל שיכולתי, לא ויתרתי על שום פסיק או נקודה, וגם לא על ההבדל ביניהם.

כרמי צדק: בקרוב יתברר לי שחוקרי המשטרה, השופטים, אנשי הפרקליטות - כולם התבססו על התמלול שאני כתבתי, התמלול שאתם קראתם. זה לקח כמעט חמש שעות, שלושה בקבוקי בירה וקופסת סיגריות. סיימתי לקראת תשע בבוקר והלכתי לישון.

11. בואו, תעצרו אותי

יום שישי, 18 במרס 2011

השעה שתיים-עשרה בצהריים. לא הצלחתי להירדם אפילו לדקה, ואחרי שעה במיטה, בעשר בבוקר, התייאשתי וחזרתי לסלון. זה היה לילה לבן, או ליתר דיוק - שחור. ידעתי שאני חייב לישון, אבל הבנתי שאין סיכוי שאירדם. איך אפשר לישון ככה? הגוף שלי היה מפוצץ באדרנלין. אני משוכנע שאם היו מודדים את ריכוז החומר בגוף שלי, התוצאה הייתה דומה לריכוזו בגוף ברגע קפיצה ממטוס בצניחה חופשית. אלא שבצניחה חופשית החומר מתפוגג מהגוף לאחר כמה דקות, אולי קצת יותר, ואילו אצלי זה נמשך כבר 16 שעות ברציפות. יכולתי ממש להרגיש את ההורמון המעורר שוצף בעורקים ובוורידים שלי. אני יודע מהן השפעותיו של האדרנלין: פעימות לב חזקות, לחץ דם גבוה, התרחבות של כלי דם והתכווצותם, אישונים מורחבים וצמרמורת. ניגשתי לחדר האמבטיה והבטתי בעצמי במראה. נראיתי רע. רע וחיוור. משהו השתנה בארשת הפנים שלי. פשוט נראיתי אדם אחר.

בשתיים-עשרה הטלפון צלצל. זה היה כרמי, הוא רצה להיפגש, ועכשיו. זרקתי על עצמי משהו בזריזות, ירדתי למטה, עלייתי על האופנוע ודהרתי לביתו של כרמי שעל יד שדרות רוטשילד. העיר הייתה שמחה ושטופת שמש, וכיכר רבין המתה אנשים מחופשים. צעירים, ילדים, מבוגרים ומשפחות שלמות - כולם נראו שמחים ומאושרים. כיף להם, פורים, ואין גשם. הבטתי בהם דרך המשקף הכהה של הקסדה, הרגשתי כמו בטיול ביקום אחר. אני תייר, מטייל בעולם שעד לפני רגע הייתי חלק ממנו, ועכשיו כבר לא. אני מועמד לשלילת חירות. אני עדיין כאן, איתכם, אבל לא באמת. אני באזור הדמדומים.

כרמי פתח לי את הדלת וחיבק אותי חיבוק ארוך, חזק וממושך. לפני שנכנסתי פנימה, הוא ביקש שאחלוץ את הנעליים ואניח אותן בכניסה. במצב רגיל הייתי מציק לו על הבקשה המוזרה, אבל זה לא היה מצב רגיל. התיישבנו בחדר העבודה בביתו עם שתי כוסות של קפה שחור ברזילאי משובח. את הלקוחות הרגילים שלו הוא פוגש במשרד שלו, לא בביתו, אבל אני לא לקוח רגיל.

סיפרתי לו את הסיפור כולו, מהרגע הראשון ועד הרגע שדפקתי על דלתו. נתתי לו לקרוא את ההתכתבויות בין לילית לביני בפייסבוק והשמעתי לו את ההקלטה של שיחת

הטלפון. כרמי קרא והאזין לכול פעמיים ברציפות, ורשם לעצמו הערות. כשסיים, הוא הסביר לי שהיתרון העיקרי שלי הוא שאני דובר אמת, ושאין לי מה להסתיר. זה יתרון עצום: אני לא צריך לחשוב אילו פרטים להסתיר מהחוקרים, אני לא צריך לשקר, אני לא צריך לחשוב איך לבנות את הסיפור שלי בצורה אמינה כדי שהשקרים בו לא ייחשפו, אני לא צריך לחשוב ששלב הגרסה שלי יקרוס בגלל שקרים, ואולי הכי חשוב - **אין לי מה לפחד מבדיקת פוליגרף**. למה? כי לדוברי אמת אין סיבה אמיתית לפחד ממכונת הפוליגרף. כך אמר כרמי והוסיף שמדובר ביתרון חשוב מאוד בחקירה משטרתית, מעין פריווילגיה של חפים מפשע. חשודים שיש להם מה להסתיר מסרבים להיבדק בפוליגרף, אבל אני - כך הורה לי כרמי - **אדרוש בתוקף להיבדק** במכונת אמת ברגע שיעצרו אותי. ואז אמר כרמי שהוא מתרגש כי זאת בסך הכול הפעם השנייה בקריירה שלו שהוא מייצג חף מפשע, והוא עובד כבר הרבה שנים כסגור פלילי.

היעד שלנו, הזכיר לי כרמי, הוא לא להגיע בכלל לכתב אישום. עניתי לו שהסטטיסטיקה הזאת של 95 אחוזי הרשעות נשמעת לי מפחידה מאוד, אבל כרמי הרגיע אותי:

"עזוב את הסטטיסטיקות, אתה לא עשית שום דבר רע, ואם תעשה מה שאני אגיד לך - אני בטוח שאתה לא תועמד לדין בכלל ושהתיק נגדך ייסגר".

"אז-קי", ומה אני צריך לעשות בשביל זה?"

"אתה צריך לעשות **בדיוק** מה שאני אומר לך לעשות. שים לב, יואב, לא מילימטר יותר ולא מילימטר פחות. אתה תעשה **בדיוק** מה שאני אגיד לך. הבנת?"

"כן".

היה לו מבט רציני כשהוא אמר את הדברים האלה. מאוד רציני. כמעט כועס, אבל לא כועס. אף פעם לא ראיתי אותו כך בעבר, כשנפגשנו לקפה של שישי בצהריים בשדרות רוטשילד או כשיצאנו לדרינק. אבל עכשיו זה היה שונה. כללי המשחק השתנו, ואיתם השתנתה גם הדינמיקה של הקשר בינינו. אני חשוד באונס, וכרמי הוא הסגור שלי. חיי תלויים בו, ואני סומך עליו בעיניים עצומות. אין לי מושג מה אני אמור לעשות ואיך אני

צריך להתנהג, ולכן כל דבר שידרוש ממני - אעשה בלי להתווכח. **כל דבר**. יבקש ממני לנקות את ביתו כדי לפנות לו זמן לעבור על המסמכים שהבאתי לו? בשמחה, אני מפשיל שרוולים ומסתער, כולל אמבטיה ושירותים. אם צריך אני עושה גם תריסים ופאנלים. יורה לי לחתוך את הוורידים ואז להתחרט ולהתקשר למד"א, כי כך מתנהג חף מפשע שלפתע מגלה שהוא חשוד באונס? אני חותך בלי למצמץ. אני רציני לגמרי, וזה אפילו לא מפחיד אותי. ממילא אני לא מרגיש כאב פיזי בגלל האדרנלין.

"כרמי, אני אעשה כל מה שתגיד לי. הכול!"

"יואב, זה לא רק מה לעשות, זה גם **מה לא לעשות**. שים לב: מעכשיו ועד הודעה חדשה אתה לא עושה שום דבר ללא רשותי. אני רציני לגמרי. אתה לא מדבר עם אף אחד, אתה לא יוצר קשר עם אף אחד, אתה לא הולך לשום מקום אלא אם כן אני מאשר לך".
"או-קיי".

"תדע לך שחלק לא קטן מעבודתו של הסנגור הפלילי הוא למזער נזקים שנגרמו בגלל שטויות שהלקוח שלו עשה, ואתה מועד לפורענות".
"אני? למה...?"

"כי אתה לא עבריין ומעולם לא היית בחקירה במשטרה, זה למה. ויש עוד משהו שמותר לך לעשות: ספורט. בעצם, זה לא סתם שמותר לך - אתה חייב. הבנת? תמשיך להתאמן כרגיל בחדר כושר, וגם אימוני ריצה, כאילו לא קרה כלום. הבנת?"
"כן".

"אה, ועוד משהו קטן: **אתה לא מתקשר אליי יותר מהסלולרי שלך, ברור?! תארגן לך מכשיר אחר שלא רשום על שמך, ותתקשר אליי רק ממנו**. אבל תתקשר, אל תשלח הודעות טקסט. הבנת?"
"כן, כרמי".

בהמשך הפגישה הבנתי שהסיבה לכך שעד כה לא פורסם דבר בתקשורת היא שמיד לאחר שלילית התלוננה במשטרה, פנתה המשטרה לבית המשפט להוציא צו איסור פרסום גורף על כל פרט בחקירה, על עצם קיומה של החקירה, ואפילו על עצם קיומו של הצו. בית

המשפט נענה לבקשת המשטרה. המשמעות: לכלי התקשורת אסור לפרסם שום דבר, אפילו לא שאיש תקשורת חשוד באונס ושאסור לציין את שמו. כלי תקשורת שיפרסם משהו, כל דבר, מפר צו של בית משפט ומבצע עברה פלילית שדינה עד חצי שנת מאסר. מדובר, כמובן, בהתפתחות טובה. אבל כרמי אמר שאסור לנו להתבלבל: חוקרי המשטרה לא ביקשו את צו איסור הפרסום כי הם חוששים לפגיעה בשמי הטוב. הם עשו את זה כי הם מעדיפים שהחקירה תהיה חשאית כרגע, ולכן בינתיים הם מעכבים את המעצר שלי. כרמי לא הסכים להגיד לי מאין הוא יודע שכך הם עשו, אבל הסביר לי שזה הדבר הנכון מבחינתם כרגע, כי כך הם יכולים לעקוב אחריי מרחוק באמצעות האזנה לטלפון שלי, ולבדוק אם אני מנסה ליצור קשר עם לילית ולשכנע אותה לבטל את תלונתה נגדי. אם אעשה זאת, אני מבצע עברה פלילית של שיבוש הליכי חקירה, ואז אני שוקע עמוק יותר בבוץ: נוסף על 16 שנות מאסר בגין ביצוע אונס, אני מסתכן בעברה נוספת שדינה שלוש שנות מאסר. בסך הכול 19 שנים בכלא.

יצאתי מביתו של כרמי, עליתי על האופנוע ונסעתי לכיוון ביתי. בדרך עברתי בשדרות רוטשילד. איזה יום יפה. ונוראי. כשעברתי ליד בית הקפה שעל השדרה עצמה, בפנית רחוב מאז"ה, זיהיתי חברים ומכרים. כמה מהם מחופשים. זהו אחד מבתי הקפה האהובים עליי, אני יושב שם כבר שנים. איזה סיוט. סגרתי את המשקף הכהה של הקסדה והאצתי כדי להימלט משם מהר ככל האפשר.

הגעתי הביתה, נעלתי את הדלת מבפנים והתקשרתי לאימא שלי. סיפרתי לה על הפגישה עם כרמי. התמקדתי רק בדברים החיוביים, לא אמרתי לה ש-95 אחוזים מהגברים שעומדים לדין באשמת אונס, מורשעים ונזרקים לכלא. שאלתי אותה אם היא סיפרה לאבי ולאחים שלי. היא בכתה. לא, היא לא סיפרה. היא רצתה, אבל לא הייתה מסוגלת. הרגעתי אותה והבטחתי לה שאני אספר להם עכשיו. כל כך חששתי אתמול מהשיחה איתה, ששכחתי שיש לי גם אבא (דן) ושני אחים קטנים (עמית, בן 36, נשוי פלוס שלוש בנות, ודורון, בן 30, נשוי ללא ילדים).

התקשרתי לשלושתם, ופשוט סיפרתי להם בקצרה. ממש בקצרה. הסברתי להם שיש לי המון עבודה לקראת החקירה, ושאין לי זמן לשיחות. הם הבינו, ולא התווכחו. לכל אחד מהם הסברתי לאיזו עזרה אזורקק ממנו ובאיזה שלב, ומכולם ביקשתי שישמרו על אימא כי היא החוליה החלשה. לא בגלל שהיא חלשה, בגלל שהיא אימא.

שלוש השיחות עם אבי ואחיי היו קצרות, בלי בכי ובלי דמעות משום צד, למרות שמן הסתם זאת הייתה מכה חזקה מאוד גם בשבילם. תסלחו לי שאני קצת מיושן, אבל אני סבור שאם כבר נפתחת עליך אש קטלנית, זה לא מזיק אם שלושת הגברים האחרים במשפחתך הגרעינית הם כולם יוצאי יחידות קרביות. שמחתי שהשיחות הללו היו תמציתיות ותכליתיות, כי לא הייתי עומד בעוד שלוש שיחות כמו זאת עם אימא שלי. אין לי עניין ברגשנות שרק תעיק ותעמיס עליי, לא מצדם של קרובי משפחה ולא מצד חברים. ברור לי שאזדקק להרבה עזרה בקרוב, ושאני צריך סביבי אנשים חזקים שרוצים ויכולים לעזור. נשים חזקות וגברים חזקים. רק לחברות ולחברים מהסוג הזה יש מקום עכשיו בחיי החדשים. מי שלא יתאים, יורחק.

השעה הייתה שש בערב, ואחרי התלבטות קצרה הלכתי לישון, אבל לא הצלחתי להירדם. קמתי מהמיטה, התקלחתי ולבשתי טרנינג וגופייה, מדי הבית שלי. מה עושים עכשיו? אולי אני אכין לי משהו לאכול? לא אכלתי כלום מאתמול בצהריים. אבל לא. אני לא רעב. פתחתי בירה, הדלקתי סיגריה ויצאתי למרפסת. הראש התפוצץ ממחשבות. **מתי יבואו לעצור אותי כבר?** הציפייה הזאת הרגה אותי. הייתי כמו החיילים האמריקנים בסרט "להציל את טוראי ראיין" של סטיבן ספילברג, כשהם בדרכם לחופי נורמנדי כדי להילחם בנאצים. הם יודעים שהם בשר תותחים ושרבים מהם לא יחזרו, אבל עכשיו הם שטים להם באוקיאנוס המזוין, מעשנים להם סיגריה בתוך כל הפסטורליות המזויפת הזאת.

אז מה עושים עכשיו? אני רוצה להיחקר כבר. אני לא סתם רוצה להיחקר, אני ממש משתוקק להיחקר. להתפוצץ על החוקרים, לשפוך עליהם את העובדות, לשרוף אותם עם האמת שלי. אני רוצה להראות להם את ההתכתבויות בין לילית וביני ולהשמיע להם את ההקלטה של שיחת הטלפון בינינו. אני רוצה לראות איך הם יגיבו כשישמעו שלילית מודה בקולה שלה, בשיחה מוקלטת יום לאחר המפגש בינינו, שייתכן שביקשה ממני במהלך האקט לזיין אותה חזק.

אבל היום יום שישי, וכרמי אמר שלא יעצרו אותי ויחקרו אותי במהלך סוף השבוע. גם השוטרים צריכים לנוח. אולי ביום ראשון? שני? שלישי? מתי זה יקרה כבר, לעזאזל?! הן, אתם שם, אני חשוד באונס! למה אתם לא באים לקחת אותי? אני אמור להיות אדם מסוכן לציבור מבחינת המשטרה. למה הם מחכים? **ומה עושים עכשיו?**

החלטתי ללכת להתאמן בחדר כושר. אם אני לא אוכל ולא ישן כמו שצריך, לפחות אתחזק ואשמור על כושר. הולך להיות קשה, בעיקר במעצר. ואני הולך לבלות שם לפחות

יממה אחת. ואם ילך רע בבית המשפט - אולי יותר. אולי אפילו שבוע, שבועיים, חודש. לך תדע. מעצר זה סיפור לא פשוט. אתם מכירים את הסיפורים, את הבדיחות על הסבון שנופל על הרצפה וצריך להרים אותו. זה מצחיק כבדיחה, אבל זה לא משעשע כשאתה יודע שבעוד רגע זה אתה שנזרק לשם. הרי מאיפה הגיעו הבדיחות? זה באמת קורה לפעמים. אם זה לא היה קורה, לא היו בדיחות.

בקיצור, ייתכן מאוד שאצטרך ללכת מכות. אני חייב לשמור על כושר, כולל אימוני ריצה. סבולת לב-ריאה היא עניין קריטי כשהולכים מכות. לעתים המפסיד בקטטה הוא לאו דווקא החלש יותר פיזית, אלא הראשון שנגמר לו האוויר. לקחתי מגבת, נעלתי נעלי התעמלות ויצאתי לחדר הכושר. גם אחרי האימון עדיין לא הייתי רעב. ובכל זאת, שלפתי מהארון קופסת שימורי טונה ואכלתי. ככה, עם מזלג, בלי שום דבר ליד. לא היה לי תיאבון, אבל רציתי להכניס חלבונים לגוף כדי לחזק את השרירים שעבדו קשה עכשיו במכון. הטונה הייתה מגעילה כי לא הייתי רעב, אבל הכרחתי את עצמי לתקוע קופסת שימורים שלמה. כשסיימתי, השעה כבר הייתה שמונה בערב. ידעתי שאני חייב לנסות לישון, אפילו רק קצת. חישוב זריז גילה לי שלא ישנתי כבר יממה וחצי, 36 שעות. צחצחתי שיניים ונכנסתי למיטה.

חרא, מי יכול להירדם במצב כזה? אחרי חצי שעה התייאשתי וניסיתי משהו שתמיד עוזר לי, הדבר הזה שלאחר השיא שלו נשים מתעוררות וגברים נרדמים. כמו כדור שינה, אבל טבעי, בלי חומרים שמשחקים עם המוח. ניסיתי, התעקשתי, התווכחתי, ניסיתי להתחכם, שחזרתי חוויות חזקות במיוחד מהעבר שנחקקו בדמיוני לעד, עשיתי טיול נוסטלגיה במחשבות על כל אחת מבנות זוגי לשעבר, אך לשווא. ויתרתי.

רצחו את הליבידו שלי, והבנתי שכנראה זה חלק מהמחיר. החלטתי לנסות חומר אחר שירדדים אותי. קמתי מהמיטה וניגשתי לפריזר. מה שלא יעשו ההורמונים יעשה האלכוהול. מזגתי לי צ'ייסר של וודקה קפואה ורוקנתי אותו לתוך הגרון. זה שרף, אבל הקור של הפריזר צינן מעט את השרפה. העריתי לתוכי עוד שלושה צ'ייסרים בבת אחת, התיישבתי על הבר והדלקתי סיגריה. האלכוהול החל להשפיע, ולפתע נזכרתי בקתרין. קתרין אהובתי האוסטרלית! איך לא חשבתי עליה קודם? אני אארוז מזוודה, אעלה על מטוס ואברח אליה!

12. אני בורח לאוסטרליה

את קתרין, כתבת פוליטית של אחת מרשתות הטלוויזיה הגדולות באוסטרליה, הכרתי לפני חצי שנה. המעסיקים שלי בחדשות ערוץ 2 שלחו אותי להשתלמות במטה הראשי של רשת הטלוויזיה האמריקנית סי-אן-אן באטלנטה, ארצות הברית. מדובר בהשתלמות מאוד מאתגרת, יוקרתית ומעניינת, בהשתתפות כתבי חדשות ומגישי חדשות מרחבי העולם. זאת הייתה חוויה של פעם בחיים: 11 משתתפים מרשתות טלוויזיה במקומות שונים על פני הגלובוס, שנבחרו על ידי התחנות שבהן הם מועסקים, ונשלחו לאטלנטה: פאולה מזרום-אפריקה, דייגו מספרד, לואיס מאוקראינה, ג'קי מהפיליפינים, פוטני מתאילנד, אקירה מיפן, ג'יזל מאקוודור, איינו מפינלנד, אנה משוודיה, אני מישראל, וכמובן - קתרין אהובתי מאוסטרליה הרחוקה.

כבר ביומה הראשון של ההשתלמות, בספטמבר 2010, הרגשתי קרוב לקתרין. זה קרה כשהיא סיפרה לי כבדרך אגב, שסבתה היא ניצולת שואה יהודייה, שנולדה בפולין ושרדה את אושוויץ. היא אמרה את זה כאילו מדובר בסתם פרט ביוגרפי, חסר חשיבות ממשית. הופתעתי, לא חשבתי שלצעירה היפה עם העיניים המלוכסנות ותווי הפנים האסיאתיים יש שורשים יהודיים. כשסיפרה לי, חיבקתי אותה חזק ושאלתי:

"איך לא סיפרת לי את זה עד עכשיו?"

"כי הכרנו רק עכשיו, ולא חשבתי שזה חשוב כל כך..."

"ברור שזה חשוב, את יהודייה!"

"לא נראה לי שאני נחשבת יהודייה... אבא שלי הוא יהודי בגלל סבתא שלי, אבל אצלכם זה הולך לפי האימא, ואימא שלי היא פיליפינית קתולית... אז אני חושבת שלפי הדת היהודית, אני גויה, נכון...? ככה אומרים, גויה...?"

"כן, ברמה הטכנית, אבל זה לא משנה את העובדה שבעורקים שלך זורם דם יהודי".

"טוב, תשמע, לא ידעתי שזה כל כך חשוב, אתה יודע... במשפחה שלי לא ממש מייחסים חשיבות לדברים האלה... למה זה כל כך חשוב?"

"ברור שזה חשוב. לי זה חשוב. למשל, אם נגיד עכשיו אנחנו באונייה ואני הקפטן ויש סערה בים, ויש לי סירת הצלה קטנה ובה מקום רק לאדם אחד מהקורס שלנו כאן בסי-אן-אן, אז אין שאלה בכלל - אני מציל אותך גם אם אני לא סובל אותך".

הרומן עצמו התפתח כמה ימים אחרי השיחה הזאת ונמשך עד סופה של ההשתלמות. כשחזרנו הביתה, היא לסידני ואני לתל אביב, שמרנו על קשר טלפוני ובפייסבוק. קשר חם ואוהב, אבל מאוד בוגר ומפוכח: אף אחד מאיתנו לא הציע אפילו לנסות באמת להיות יחד כזוג, בישראל או באוסטרליה. אבל תכננו לאסוף את החברות והחברים מהקורס ולהיפגש לחופשה משותפת ביוון או בטורקיה בקיץ הקרוב.

עכשיו המצב השתנה. עכשיו אני בורח לאוסטרליה ומתחתן עם קתרין. יש לי לאן לברוח, ובעיקר יש לי מאיפה לברוח. אני יודע שאוסטרליה היא מקום נפלא, למרות שמעולם לא ביקרתי שם. רק דברים טובים אני שומע על הארץ הרחוקה הזאת: אנשים נחמדים וחמים, רמת חיים גבוהה, ים, מרחבים, נופים, קהילה יהודית גדולה למי שחשוב לו להימצא בסביבה יהודית. לא במקרה חיים שם הרבה ישראלים. אני מניח שלא תהיה לי בעיה למצוא עבודה, אולי אפילו בתחום העיסוק שלי, עיתונות. האנגלית שלי טובה, ובתוך כשנה תהפוך למעולה. אני כבר אסתדר. קתרין תעזור לי, אני סומך עליה. אני רק צריך לשאול אותה אם זה בסדר מבחינתה.

ניגשתי לשולחן העבודה שלי, פתחתי את המגירה ובדקתי אם הדרכון שלי בתוקף. כן, הוא בתוקף. מחר בבוקר אברר אם לאוסטרליה ולישראל יש הסכם הסגרה, ואדבר עם קתרין. הלכתי לישון, מסוחרר מהאלכוהול. סוף-סוף נרדמתי.

13. פייסבוק, החיים שלי בידיכם!

אחרי שלוש שעות התעוררתי משינה טרופה ומההזיה על אוסטרליה. לא הבנתי מה עבר לי בראש. אפילו סתם לטייל בחו"ל אני לא אוהב, אז לחיות שם? לא. אני נשאר כאן ומתמודד. אני לא בורח. אני נלחם.

הייתי עייף. שלוש שעות שינה אחרי יממה וחצי של ערנות מוטרפת זה לא מספיק, אבל לא הצלחתי להירדם שוב. התקלחתי, התלבשתי והלכתי לאוהד. ביקשתי משתי חברות שיגיעו דחוף. אחת מהן היא לי, חברה קרובה מהעבודה, והשנייה היא שרון, אושיית פייסבוק מדופלמת, שכינויה הווירטואלי הוא "ליידי לייק", ושלפרנסתה עוסקת בשיווק, במיתוג ובקידום מכירות באמצעות רשתות חברתיות באינטרנט. שתיהן כבר ידעו מה קורה, ושתיהן התייצבו מיד בלי לשאול שאלות. הבטחתי להן שלא אבקש מהן שום דבר שיסבך אותן עם המשטרה, חלילה. בדיעבד הצטערתי שהבטחתי.

נזקקתי לעזרתה של כל אחת מהן בנפרד. עזרה מעשית, לא תמיכה, חיזוקים ועידוד. מהדברים הללו כבר עייפתי. שרון הגיעה עם המחשב הנייד שלה. הכנסתי אותה לפרופיל שלי בפייסבוק, ובתוך שניות היא שדרגה שם את מערכת ההודעות, באופן שמאפשר לשחזר גם את הצ'טים המיידיים שהתנהלו כאשר לילית ואני היינו מחוברים וזמינים, און ליינ, ולא רק את ההודעות הרגילות שנשלחו באופן דומה למיילים רגילים (INBOX).

התוצאה הייתה מיידית וטובה: הודות לשרון הצלחתי לשחזר כמה התכתבויות פלרטטניות מלפני המפגש ביני ללילית, אבל את ההודעות שבהן היא ניסתה לשכנע אותי להיפגש שוב, לאחר ששכבנו, לא הצלחתי לשחזר. נלחצתי. היא הרי תכחיש שניסתה להיפגש שוב אחרי ש"נאנסה", ואם אין לי תיעוד לכך שהיא משקרת, אני בבעיה. ביקשתי משרון לעזור לי לפנות להנהלת פייסבוק כדי לנסות לשחזר את ההודעות החשובות. נלחצתי מכך שלא הצלחתי להגיע אליהן, כי רציתי להציג אותן בפני השוטרים שיבואו לעצור אותי בקרוב.

שרון אמרה שייתכן שבפייסבוק יוכלו לעזור. היא הסבירה שהסיכוי לא גבוה, אבל שווה לנסות. אז כתבנו. הסברנו אילו הודעות חסרות לנו וחתמנו במיילים האלה:

"בקשה זו איננה בקשה שגרתית, היות שההתכתבויות האלה משמעותיות לעניין משפטי: אני חשוד בעברה חמורה, וההודעות האלה יוכיחו שאני חף מפשע.

פייסבוק, מדובר במקרה חירום.

החיים שלי, החופש שלי, כל אלה בידיכם עכשיו!

בתודה מראש,

יואב אבן"

כשסיימנו לכתוב, רשמתי על פתק את שם המשתמש שלי בפייסבוק ואת הסיסמה שלי, נתתי לשרון וביקשתי ממנה שתשלח את הפנייה הזאת לכל כתובת רלוונטית בשירות הלקוחות של פייסבוק (מתברר שישנן כמה כתובות כאלה). בינתיים ביקשתי מחברתי לי שתתלווה אליי למרפסת בביתו של אוהד. לקחתי איתי את הקלטת השיחה ואת תדפיסי ההתכתבויות ביני ללילית. התיישבנו על הכיסאות שם, הדלקנו סיגריות, וסיפרתי לה את הסיפור כולו. הראיתי לה את התכתובות והשמעתי לה את שיחת הטלפון המוקלטת. לאחר שסיימנו, ביקשתי ממנה משהו שהיה לי חשוב מאוד באותם רגעים:

"לי, תקשיבי לי טוב, זה מאוד מאוד חשוב לי: נכון לעכשיו - את ואוהד החברים היחידים מהעבודה ששמעו את הסיפור במלואו. אתם היחידים שראו את התכתובות, ששמעו את ההקלטה, אתם היחידים שלא רק מאמינים שלא עשיתי שום דבר רע, אתם היחידים שיודעים את זה. תספרי בעבודה את מה שקראת ושמעת עכשיו. תספרי הכול, לכולם, ואל תחסכי בפרטים. אני רוצה שאנשים ידעו את האמת. בגלל זה ביקשתי שתגיעי דחוף. את מבינה מה אני מבקש ממך?"

היא הבינה, הבטיחה, ובדיעבד התברר שקיימה את הבטחתה. זה היה חשוב לי כבר אז, ברגעי האימה הראשונים, להילחם לא רק על חפותי, אלא גם על שמי. חזרנו לסלון, לי ואני. התיישבתי ליד השולחן וגיביתי את כל המסמכים החשובים - כולל ההקלטה, כמובן - במחשב של אוהד ובמחשב הנייד של שרון. שיהיה, על כל מקרה. כשסיימתי, הדפסתי שוב את המסמכים במדפסת של אוהד בכמה עותקים. שיהיה גם על נייר, למקרה שלפתע

פתאום יכה בנו גל אלקטרומגנטי מסתורי, שימחק את כל קובצי המחשב בביתי, בעירי, בארצי או ביקום כולו. קורים לי דברים מוזרים לאחרונה, צריך להיערך לכל התרחישים. הבטתי על השולחן בסלון ועל שולחן העבודה של אוהד. החיים שלי היו פזורים שם - מסמכים, דיסק און קי, דיסקים, סיסמאות למיילים ולפייסבוק שלי, וחברים טובים שמוכנים לעשות הכול בשבילי. המקום נראה כמו חמ"ל קטן ואינטימי. אני מקווה בשבילכם שלעולם לא תזדקקו לחמ"ל שכזה. בדרך כלל, הוא מוזעק בנסיבות מאוד מפחידות.

14. אורז תיק למעצר

נפרדתי מהחברות ומהחברים בחיבוקים ובנשיקות והלכתי הביתה. לבד. ככה זה, בסופו של דבר אתה לבד בסיפור כזה. ניסיתי להירדם אבל לא הצלחתי. יצאתי לסלון ועברתי שוב על המסמכים וההקלטה. אני לא זוכר מתי נרדמתי, אבל אני זוכר היטב שהשמש כבר זרחה ברום השמים כשזה קרה.

התעוררתי בשבת בצהריים, כמה שעות של שינה טרופה לגמרי, שלוש-ארבע לא יותר. כך אני ישן בימים אלה. מציץ בסלולרי. שמונה שיחות שלא נענו ו-15 הודעות טקסט. חברות וחברים. השמועה החלה להתפשט. אני לא מחזיר טלפון לאף אחד, אבל שולח הודעת טקסט לכולם, הודעה זוהה: "תודה רבה, מקווה שיהיה בסדר. אם אתם רוצים לשמוע מה הסיפור, תדברו עם אוהד או עם לי, הם מכירים את הפרטים". שתיתי קפה, עישנתי סיגריה, הלכתי לחדר הכושר, התאמנתי, חזרתי, התקלחתי, טחנתי קופסת טונה, שתיתי שתי בירות ועישנתי קצת יותר מחצי קופסת סיגריות.

בשבע בערב קיבלתי הודעת טקסט מחבר טוב מהמילואים. הוא לא ניסה לעודד או להציע עזרה. לא היה לו מושג. הוא שאל אם אני צריך טרמפ מחר בבוקר. רק אז נזכרתי שלמחרת, יום ראשון בבוקר, אני אמור להתייצב לשירות מילואים. חמישה ימים, אימון חי"ר ברמת הגולן. אמור להיות קשה. מסעות ארוכים, משקל על הגב, זחילות, הסתערויות, דברים כאלה. המילואים לפני מלחמת לבנון השנייה ואלו שאחריה הם משהו אחר לגמרי. צה"ל הפיק לקחים, אומרים לנו המפקדים וקורעים לנו את הצורה באימונים.

פתחתי בקבוק בירה, הדלקתי סיגריה והבטתי בתצלום הגדול הממוסגר שתלוי בסלון ביתי, על הקיר מעל לספה. שבעה מילואימניקים שנתלשו מהחיים שלהם בן-רגע, ועכשיו הם יושבים עם קסדות ונשק בתוך שוחה שחפרו באדמה. התמונה הזאת היא המזכרת היחידה שיש לי מהמלחמה בלבנון לפני ארבע שנים וחצי. בהיתי בתמונה, מתעכב לכמה שניות על דמויותיהם של החברים שיושבים לידי: צחי, שחר, רועי, קובי, איתן וסטניסלב. לקחתי כמה נשימות עמוקות וחייגתי למ"פ שלי, רב-סרן (במיל') יואב פלדמן. יואב הוא בחור דתי בשנות השלושים לחייו, אגרונום במקצועו. אני חייל בפלוגה שלו כבר הרבה שנים. הוא מפקד טוב. אחרי כמה צלצולים הוא ענה לי:

"הי, זה יואב אבן. מה העניינים?"
 "או... מר אבן. מה שלומך? שיחה ממספר חסוי זה סימן לא טוב.
 מהניסיון שלי, כשחייל מתקשר מחסוי ערב לפני המילואים, זה בדרך כלל
 כדי לבקש שחרור של הרגע האחרון. מה קורה, אבן?"
 "תשמע... קרה לי משהו ממש רע."
 "מה קרה?"
 "מישהי הגישה נגדי תלונה על אונס."
 "די! אלוהים ישמור!"
 "כן..."
 "איפה אתה עכשיו? מה קורה? לא עצרו אותך?"
 "אני בבית, מחכה שהשוטרים יבואו לעצור אותי. הולך להיות לי שבוע
 קשה... מתישהו השבוע יבואו לקחת אותי לחקירה, וכנראה אחרי זה
 יזרקו אותי למעצר"
 "הבנתי. טוב, אבן, אתה משוחרר מהמילואים. תהיה חזק! אני מקווה
 שהסיוט הזה ייגמר כמה שיותר מהר, בעזרת השם."
 "גם אני... תשמע רגע, אם החבר'ה במילואים שואלים..."
 "אל תדאג, אני כבר אמציא משהו. אבל, אבן, תעדכן אותי מה קורה,
 טוב?"
 "או-קי. תשמע, אני... אני חिकיתי למילואים האלה, לא תכננתי
 להבריז..."
 "ברור, אני יודע. תהיה חזק, אבן, ואם אני יכול לעזור במשהו..."
 "אחי, תתפלל בשבילי, להזיק זה לא יכול..."
 "ככה אומרים. יבוצע. שמור על עצמך!"

הנחתי את הטלפון, הדלקתי את הטלוויזיה, פתחתי בקבוק חדש של בירה וצפיתי בשלושה סרטים ברצף. שש שעות מול הטלוויזיה, שלושה בקבוקי בירה, ארבעה צ'ייסרים של וודקה וקופסת סיגריות שלמה. התנוודדתי בדרכי לחדר השינה וארזתי תיק למעצר. בגדים להחלפה, מברשת שיניים, משחת שיניים ודאודורנט. בדקתי את הסלולרי. 34 שיחות שלא נענו ו-43 הודעות טקסט. אני זוכר היטב את המספרים האלה, כי זה אותו המספר אבל

להפך. שקלתי להכין לי משהו לאכול, כי לא אכלתי כל היום. החלטתי שלא. הלכתי לישון ונרדמתי לחמש שעות.

בוקר יום ראשון, 20 במרס 2011

אין סימן למשטרה. אולי לילית התחרטה וביטלה את התלונה שלה? לא, לא סביר. והשוטרים עלולים לדפוק בדלת בכל רגע. התלבשתי בבגדי ספורט, לקחתי מגבת ויצאתי לחדר הכושר. יצאתי מהבניין בזהירות, הסתכלתי מסביב. אולי השוטרים כאן בחוץ, ממתינים לי? אולי יש צלמים? עליתי בחזרה למעלה ולקחתי את התיק שארזתי למעצר, למקרה שהשוטרים יחכו לי מתחת לבניין כשאשוב. מאותו רגע החלטתי שאני לא אז לשום מקום בלי התיק הזה. מצאתי לו שם נחמד: "פק"ל מעצר".

חזרתי מהאימון. אין שוטרים בכניסה לבניין. עליתי למעלה, התקלחתי ואכלתי קופסת טונה. **מה עושים עכשיו?** החלטתי לנסות להירדם. כבר כמעט שלושה ימים שאני בקושי ישן. ניסיתי שוב את הפתרון הטבעי שתמיד עוזר לי להירדם, אך כמו בפעם הקודמת, זה פשוט לא הצליח. בירה אחת וארבעה צ'ייסרים מהירים של וודקה עשו את העבודה. נרדמתי. איזה חרא, אני הופך לאלכוהוליסט! ואימפוטנט!

אחרי רבע שעה הטלפון צלצל. קפצתי מהמיטה וזינקתי עליו. משום-מה הייתה לי הרגשה שזאת שיחה חשובה. הלב שלי דפק כל כך חזק, שהרגשתי את הווריד במצח מתנפח. ממש הרגשתי אותו מתכווץ ומתרחב לפי קצב פעימות לבי, תיק תיק תיק תיק תיק. אולי זאת שיחה מהמשטרה? לא, זה לא הם, זאת הייתה חברה. בטח שמעה מה קרה והתקשרה לעודד. סיננתי, חזרתי למיטה ומשכתי את השמיכה מעל לראש. אני לא מצליח להירדם. לא סתם אומרים שאדרנלין הוא הסם הכי חזק שיש. ניסיתי שוב את הפתרון הטבעי. הוא לא נענה.

אחרי כמה דקות ושני צ'ייסרים נוספים של וודקה הצלחתי שוב להירדם. לחצי שעה, עד שהנייד צלצל שוב. הפעם זה היה כרמי, והוא רצה להיפגש. שאלתי מתי. הוא שאל, מה זאת אומרת מתי? עכשיו! עם הזמן למדתי ש"עכשיו" זה הזמן האהוב עליו ביותר לפגישות.

כרמי רצה להכין אותי לחקירה. הוא עבר שוב על כל החומר, והיו לו כמה דגשים. בעצם, "דגשים" זאת לא המילה הנכונה: היו לו הוראות, הוראות ברזל שיש לבצען

במלואן וכלשונן. חקירה משטרתית קשה וממושכת כמו זאת שאני הולך לעבור בקרוב, כך מתברר, היא עניין לא פשוט גם כשאתה חף מפשע ואין לך מה להסתיר. במהלך הפגישה היה כרמי ממוקד וחד כמו חרב של סמוראי. הוא היה תכליתי, ולפרקים קצת חסר סבלנות בגלל קוצר הזמן, אבל עם זאת - היה שופע חום ואהבה. אין לי מושג מה הייתי עושה בלעדיו. מן הסתם, הייתי מוצא עורך דין אחר בליגה שלו, אבל היחס והמסירות היו, ועודם, אחד ממקורות האור היחידים בתקופה החשוכה הזאת. אחרי הפגישה עם כרמי נפגשתי עם חברתי הטובה לילך. כיום אנחנו עובדים יחד, אבל אנחנו חברים עוד מבית הספר היסודי בגבעתיים. נפגשנו בקפה הלל בשדרות רוטשילד. היא חיבקה אותי וסיפרה לי שכולם בעבודה יודעים "שאין מצב שאנסתי", שכולם תומכים בי, שכולם "משוכנעים שיהיה בסדר". הודיתי לה, ובלי לבזבז זמן ניגשתי לסיבה שבגללה ביקשתי להיפגש איתה: סיפרתי לה את הסיפור כולו, הראיתי לה את ההתכתבויות עם לילית והשמעתי לה את ההקלטה של שיחת הטלפון. לאחר שסיימנו, היא אמרה:

"איזה סיפור!"

"כן. ספרי לכולם! כל מי ששואל, תספרי. הכול. אני רוצה שאנשים בעבודה ידעו. לילך, זה חלק מהמלחמה על השם שלי, ואני חייב להתחיל להילחם כבר עכשיו. את מבינה מה אני מבקש ממך?"

לילך הבטיחה, ואז נפרדתי ממנה לשלום ונסעתי לחבר אחר מהעבודה - רוני. בזמן שרוני הכין לנו קפה שחור עם הל, פתחתי את החלון הגדול בסלון שלו ונשענתי עליו. רוח חזקה ופראית הכתה בי. הוא גר בקומה ה-31. תהיתי כמה שניות יחלפו עד שאתרסק על הקרקע, אם אקפוץ. איזה סטייל להתאבד ככה, ממגדל מפואר במתחם הבורסה ברמת גן! אם אחליט מתישהו להתאבד בקפיצה ולא בבית החולים בלינסון, זה יקרה כאן.

סגרתי את החלון וביקשתי מרוני בדיוק את מה שביקשתי מלילך ומלי. שלושתם מחבריי הקרובים ביותר בעבודה, ועם אוהד - הם החברים היחידים מהעבודה שמכירים עכשיו את הסיפור המלא. היה חשוב לי שאנשים יבינו, והקפדתי להמשיך לשגר אותה הודעה לחברות ולחברים שסימסו לי חיזוקים ועידודים: "תודה רבה. אם את/ה רוצה לדעת מה הסיפור, את/ה יכול/ה לדבר עם אוהד, לילך, לי ורוני. הם מכירים את כל הפרטים".

יום שני, 21 במרס 2011

השעה שתיים בצהריים. בבוקר נפגשתי שוב עם כרמי, והמשכנו להתכונן. הפעם הוא הכין אותי לרגעים קשים במיוחד בחקירת המשטרה ואימן אותי להתמודד איתם: מה עושים כשהחוקר צועק עליך ומשפיל אותך; מה להשיב כשיטיחו בי שהפגנתי "התנהגות פלילית" כשהקלטתי את לילית ללא ידיעתה; איך להתמודד עם הטענות שיועלו נגדי בשלב כלשהו של החקירה, כאילו ניסיתי לשבש את החקירה לפני שעצרו אותי; לכל הדברים האלה ישנן תשובות ברורות. צריך לדעת מה לענות. צריך לתרגל.

באותה תקופה נפגשנו לפחות פעם ביום ושוחחנו בטלפון מדי כמה שעות. הוא תדרך אותי, הכין אותי והסביר לי שוב ושוב מה יקרה כשהמשטרה תבוא לקחת אותי ואיך עליי להתנהג. הוא הלחיץ אותי, הרגיע אותי, הטריף אותי, הפחיד אותי, עודד אותי, עצבן אותי, ערבב אותי, לחש לי סודות שאינני יכול לספר לכם, הוא אימן אותי, שמר אותי דרוך ונחוש, והכי חשוב - הוא חישל אותי. בתוך ימים ספורים הוא הפך אותי מאזרח שומר חוק, שנחרד רק מהמחשבה על המפגש הצפוי עם אגרופי הפלדה של רשויות החוק, לנחקר קר רוח וקשוח. הוא פתח את כל הבקבוקים ושחרר את כל השדים, וכשאלה התנפלו עליי - הוא שיסה אותי בהם ועודד אותי מהצד, עד שהכרעתי אותם. כשהשדים הרעים האלה היו מוטלים על הרצפה אחרי שהכנעתי אותם, הוא הכריח אותי לבצע בהם וידוא הריגה. הוא אילץ אותי להסתכל לתוך הלבן בעיניים של המפלצת המפחידה, שעוד רגע תדפוק על דלת ביתי ותציג תעודת שוטר, ובזכותו הסתכלתי, ולא מצמצתי. הייתי כמו ילד קטן בספרטה העתיקה, שעובר מסלול הכשרה אכזרי ומפרך, שהופך אותו ללוחם המיומן ביותר בעולם העתיק. אז זה לקח 14 שנה, אצלי נמשכה ההכשרה פחות משבוע.

במהלך הפגישה אצל כרמי התקשרה חברה. סיננתי. היא ניסתה שוב, פעמיים, אבל המשכתי לסנן. ואז קיבלתי ממנה הודעת טקסט:

"יואב, תענה. זה קשור לבלגן שלך וזה חשוב."

יצאתי למרפסת בדירתו של כרמי, הדלקתי לעצמי סיגריה והתקשרתי אליה. התברר שהייתה לה פיסת מידע מהמשטרה, מידע בדוק ומעניין, בעניין החקירה נגדי. היא רצתה לשתף אותי. זה הלחיץ אותי. אמרתי שאיני מעוניין. אם המשטרה מאזינה לשיחות שלי,

וחברתי תעביר לי את המידע, יהיה מדובר בשיבוש הליכי חקירה. הדגשתי בפניה שאני לא רוצה לדעת, וביקשתי ממנה שלא תספר לי גם אם ניפגש פנים מול פנים. באמת לא הייתי מעוניין לדעת מהי פיסת המידע הזאת. פשוט לא רציתי. הסברתי לה ששיבוש הליכי חקירה היא עברה פלילית, שהעונש עליה הוא שלוש שנות מאסר בכלא. או משהו כזה. היא נבהלה, נלחצה והתנצלה. הרגעתי אותה והסברתי לה שעצרנו בזמן. אסור לי לעשות טעויות. נכנסתי בחזרה פנימה וסיפרתי לכרמי על השיחה. הוא חייך. אמרתי לו:

"כרמי, אתה יודע - זה מוזר, כי כאילו הלכתי נגד האינסטינקטים שלי. אני אומר לה, מותק, אל תספרי לי, אני לא רוצה לדעת, כשבעצם אני מאוד רוצה לשמוע... מה זה רוצה לשמוע? מת לשמוע!"
 "חמוד... זאת התנהגות של עבריינין".

עברנו שוב על המסמכים וההקלטה, והלכתי הביתה. האנרגיות של כרמי והתובנות שלו גרמו לי להרגיש חזק וקשוח, שש אלי קרב. בבית אני מתאמן במלחמות עיניים עם החתולים שלי קדוש ושירן. כל מי שמגדל חתול מכיר את ההתמודדות הזאת: מדובר ביצור שמסוגל להיעמד לך מול הפרצוף ולהביט לך בתוך העיניים בלי לזוז אפילו עשר דקות או רבע שעה רצוף, עד שתישבר ותסיט את מבטך. דרושה לא מעט נחישות כדי לנצח חתול עקשן במלחמת מבטים שכזאת ולגרום לו להסיט את מבטו לפניך. זה משחק משעשע, וגם שיטה מאוד יעילה להראות להם מי הבוס האמיתי בבית, כי חתולים נוטים להתבלבל. עכשיו, בימים האחרונים, לשעשוע הזה התווסף היבט מבצעי - אימון לקראת החקירה. על פי סדרות הטלוויזיה המשטרטיות שכולנו מכירים, אמור להיות שם חוקר קשוח, שידפוק לי מבט מפחיד לתוך העיניים ויבהה בי במשך שניות או אפילו דקות בלי להוציא מילה, אז מוטב שאתאמן כדי שלא אשפיל מבט ראשון. אני מתאמן בעיקר מול קדוש כי הוא יותר קשוח משירן. נדמה לי שהוא שם לב שבימים האחרונים יש לי עניין מיוחד במלחמות הללו, והוא החל ליזום אותן בעצמו: הוא פשוט קופץ על הכיסא שלידי, על הבר, מתיישב ובוהה בי.

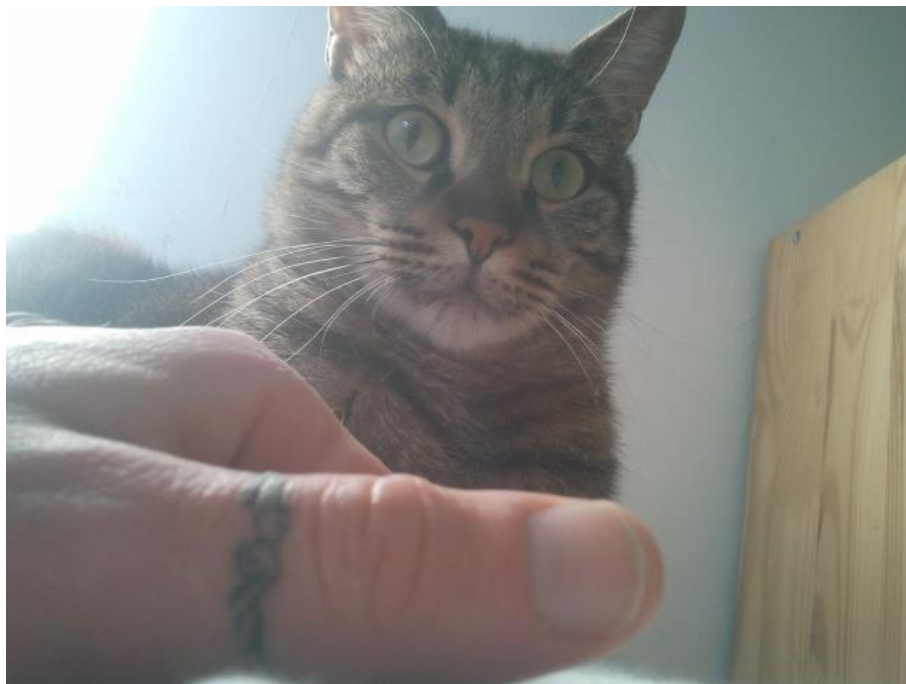
הצלחתי לתעד אימון כזה - באמצעות מצלמה שיש בה אפשרות לצילום מושהה:

אני משוכנע שקדוש המתוק באמת הבין שהאימונים האלה חשובים לי, והוא לקח את העניין הזה ברצינות רבה. וכך באותם בקרים הייתי מתעורר לתוך זוג עיניים ענקיות שבהו בי ממרחק של פחות מחצי מטר, ממתינות לאימון בוקר במלחמות עיניים.

צילמתי אותו. כך זה נראה, ואין לי מושג כמה זמן הוא המתין בדריכות

עד שאתעורר, בעודו בוהה בי:

בתשע בערב, אחרי שלוש כוסות וודקה, שתי קופסאות סיגריות ושעה שלמה של מלחמות עיניים עם החתולים, החלטתי שנמאס לי. ארבעה ימים של המתנה לשוטרים שיבואו לקחת אותי עשו את שלהם. התקשרתי לכרמי.

"כרמי, אני לא יכול לחכות יותר ככה, קח אותי למשטרה. שיחקרו אותי, שיעצרו אותי, שיעשו מה שצריך. אני לא מפחד מהם, ואני כבר לא מסוגל לחכות. די, זה לא אנושי!"

"מה, עכשיו? פשוט ככה?"

"פשוט ככה. ארזתי תיק. אני מוכן. בוא נבקש מהם שיעצרו אותי ויחקרו אותי."

"אבל זה לא נהוג, זה לא מקובל..."
 "לא אכפת לי. בוא נלך."

שתיקה של כמה שניות, ואז כרמי ענה:

"אתה יודע מה? או-קיי, אני בא לקחת אותך. תיקח גם את המחשב הנייד שלך, הם יזדקקו לו בחקירה."
 "או-קיי".

"ואל תשכח את הפק"ל מעצר".

"ברור, אין מצב שאני אשכח. אני לוקח אותו איתי אפילו כשאני מוריד את הזבל".

שעה לאחר מכן החנה כרמי את מכוניתו במגרש החניה שמאחורי תחנת יפתח בדרום תל אביב. ניסיתי לפתוח את דלת האוטו ולצאת החוצה, אבל לא הצלחתי. היד שלי רעדה. חזק. נשענתי לאחור על המושב, לקחתי כמה נשימות עמוקות, ייצבתי את עצמי וניסיתי שוב. הפעם זה הצליח. יצאתי החוצה, לקחתי את פק"ל המעצר ואת התיק עם המחשב הנייד, נשענתי על האוטו, הבטתי על הדגל עם הסמל של משטרת ישראל שהתנוסס על קיר הבניין, והדלקתי סיגריה. כרמי נעמד מולי. הוא נראה לחוץ. ואז הוא ביקש סיגריה.

"אה...? מה פתאום, כרמי, אתה הפסקת לעשן!"
"כן, אבל... בוא נגיד שמה שאנחנו הולכים לעשות עכשיו זה קצת... לא משנה... בקיצור, תביא סיגריה."
"אתה בטוח?"
"כן".

בתשע וחצי בערב נעמדנו מול הקצין התורן בתחנת יפתח שבדרום תל אביב. הוא לא הבין מאיפה נפלנו עליו, ומה אנחנו רוצים מחייו: עורך דין בחליפה מהודרת ובעניבה, ובחור צעיר שאולי מוכר לו מהטלוויזיה ואולי לא, אשר טוען שנודע לו שהוא חשוד באונס והוא רוצה להיחקר עכשיו, מיד. היה לו מבט מופתע, מאוד מופתע. בחנתי אותו בעיניי והקשבתי לו היטב. צעיר בשנות השלושים לחייו, מדים מגוהצים, דיבור רהוט, עברית צחה ועשירה, מבטא ערבי. הבטתי על התג המשטרתי הכסוף שהיה מוצמד לחולצת המדים המכופתרת שלו, וקראתי. נדמה לי שקראו לו אחמד, אבל בשבילי הוא היה "אדוני הקצין". אחרי כמה שניות הוא התעשת ושאל את כרמי:

"אתה עורך דין פלילי, נכון?"
"כן, בוודאי".

"אז אדוני בוודאי יודע שאין דבר כזה. מאין לו לדעת שנפתחה נגדו חקירה? אולי מרשך הוטעה, ולמעשה, אין תלונה ואין חקירה? אם צריך לחקור אותו אז יחקרו אותו, הוא לא יכול לבוא להיחקר מיוזמתו שלו".

הם דיברו עליי כאילו אני לא שם, מתעלמים לחלוטין מקיומי. בסיומו של הדיאלוג ביניהם כרמי התנצל בנימוס בפני הקצין על בזבוז זמנו היקר, אמר לו שהוא צודק, כמובן, אבל התעקש לוודא שהביקור שלנו במקום מתועד ברישומים המשטרתיים. כשהחוקר הקליד את פרטי הפנייה שלנו במחשב שלו, כרמי הסתובב אליי וקרץ לי.

לפני שנכנסנו לאוטו שלו ונסענו הביתה, עישנו עוד סיגריה. שאלתי את כרמי אם הוא חוזר לעשן עכשיו בגללי. הוא לא ענה לי. פשוט עמדנו ככה מחוץ לתחנת המשטרה והצפנו את הריאות שלנו ברעל. שאלתי אותו אם זה רע לנו שאי אפשר לחקור אותי

עכשיו כמו שרציתי, אבל גם על השאלה הזאת הוא לא השיב לי. אבל הוא וחיידך. התרשמתי שמשום-מה הוא דווקא מרוצה מהביקור במשטרה, למרות תוצאותיו המאכזבות ולמרות שהוא חזר לעשן. עישנו עוד אחת, והוא הסיע אותי הביתה.

יום שלישי, 23 במרס 2011

התעוררתי בשמונה בבוקר, מין שעה נורמלית שכזאת, שעה של אנשים שקמים לעוד יום של עבודה, ולא יושבים בבית וממתינים לשוטרים שיבואו לעצור אותם. לבשתי בגדי ספורט, לקחתי את פק"ל המעצר, הלכתי להתאמן בחדר הכושר, חזרתי הביתה, תקעתי קופסה של טונה, התקלחתי והתלבשתי. תכננתי לשבת שוב על המסמכים ולהמשיך בהכנות לחקירה, אבל אז כרמי התקשר והורה לי להדפיס משהו שלא ייחסתי לו חשיבות עד לאותו רגע. הוא אמר שזה דחוף. חשבתי לקפוץ להדפיס אצל אוהד, אבל נזכרתי שהמדפסת שלו היא מדפסת רגילה, שחור לבן. לא טוב לי. אני צריך מדפסת צבעונית. התקשרתי למיטל, יש לה מדפסת צבעונית. סיפרתי לה במה מדובר ואמרתי לה שאני בא אליה עכשיו. היא הסכימה. לקחתי את פק"ל המעצר, יצאתי מהבית, עליתי על האופנוע ודהרתי לכיוון הבית שלה.

מיטל פתחה לי את הדלת, ומיד הובילה אותי לחדר העבודה שלה. המדפסת כבר דלקה, מוכנה לשימוש. נכנסנו לפרופיל של לילית בפייסבוק והדפסנו אלבום תמונות שלם שלה שם. אלה היו תמונות פרובוקטיביות במיוחד: לילית, לבושה בחליפת עור שחורה צמודה עם מחשוף נועז, דגמנה שם פוזות מגרות מול עדשת המצלמה, כשהיא אוחזת בשוט שחור מעור. עד לרגע שכרמי התקשר, 20 דקות קודם לכן, לא ייחסתי שום חשיבות לתמונות הללו. אז מה אם היא מצטלמת כך? כשדיברנו על זה קודם כשהוא התקשר, אמרתי לו שאני לא חושב שהתמונות הללו חשובות בכלל, כי גם אם אישה מתלבשת באופן פרובוקטיבי - זה לא אומר שמותר לאנוס אותה, או שתלונתה על אונס איננה אמינה. כרמי לא התרשם. הוא קטע אותי, הרים מעט את קולו, אמר לי שדעתי בנושא לא רלוונטית כרגע ובישר לי שכדאי מאוד שבתוך שעה אני אהיה אצלו במשרד עם כל התמונות המודפסות ועם גיבוי שלהן בדיסק און קי. לפני שניתקנו הוא הוסיף שלפעמים אני ממש טיפש, ושהוא מאוד מקווה שהיא לא מחקה אותן בינתיים. בדיעבד התברר שהוא צדק: כבר למחרת - לילית אכן מחקה את התמונות. עניין של פחות מיממה, והיינו מפספסים ראייה שבעתיד הקרוב יתברר שיש לה חשיבות.

בתוך שעה, כפי שהבטחתי לכרמי, התיעוד של התמונות היה אצלו במשרד. כשחזרתי הביתה, השעה כבר הייתה ארבע אחר הצהריים. כמעט חמש יממות שלמות חלפו מאז נודע לי שלילית התלוננה עליי, ושנפתחה נגדי חקירה בחשד לאונס. לא ראיתי את ההורים אפילו פעם אחת בכל הימים האלה. הם גרים במרחק של עשר דקות נסיעה ממני, יכולתי לקפוץ בקלות, אבל העדפתי להימנע מכך. ידעתי שכל מפגש שלי איתם לפני המעצר והחקירה - עלול להחליש אותי. בשביל מה אני צריך את זה עכשיו, להתמודד עם הבכי של אימא שלי פנים מול פנים? כל מה שעלול להחליש אותי, מורחק. כולל הורים.

בכל הימים הללו התמקדתי בדבר אחד בלבד: להתכונן ולהתחזק לקראת החקירה והמעצר. עברתי שוב ושוב על התכתובות ועל תמלול ההקלטה של שיחת הטלפון, הדגשתי בטוש צהוב זוהר את הסתירות בגרסה של לילית ולמדתי אותן בעל פה למקרה שהמסמכים לא יהיו מולי בחקירה.

כשלא התכוננתי לחקירה, לבד או עם כרמי, השתדלתי לעשות הרבה ספורט. הסלולרי שלי לא הפסיק לטרטר לרגע באותם ימים, שיחות והודעות טקסט. רובן מחברות וחברים שרצו לשמוע פרטים ולחזק אותי. את השיחות סיננתי, ואת ההודעות קראתי, אבל לא עניתי עליהן. אפילו לא תשובה קבוצתית זהה. עניתי רק לאלה שיכלו לסייע לי ושבאמת נזקקתי לעזרתם באותו הזמן. מי שהתבקש לעזור, עזב את ענייניו והתייצב באופן מידי ללא שאלות. הייתי אגואיסט כפי שמעולם לא העזתי.

כמה חברות ששכבתי איתן בעבר ועכשיו שמעו מה קרה, הציעו שילכו מיוזמתן למשטרה ויבקשו להיחקר ולהעיד שאני לא אלים במיטה. נבהלתי וביקשתי באופן נחרץ שלא יעזו, כדי שחלילה לא יתקבל הרושם שאני מנסה לשבש הליכי חקירה. כמה מהדיאלוגים האלה התנהלו בהודעות טקסט בסלולרי, והבאתי בחשבון שהמשטרה תיירט את ההודעות האלה ותקרא אותן, כי זה מה שכרמי אמר לי. אני זהיר, אסור לי לעשות טעויות.

ניסיתי להירדם, אך לא הצלחתי. קמתי מהמיטה, שטפתי פנים, לבשתי בגדי ספורט ויצאתי לכיוון כיכר רבין, לחדר הכושר. מעולם לא התאמנתי פעמיים ביום. גם לא מדי יום. אני מתאמן פעמיים-שלוש בשבוע, לא יותר. אבל זה בתקופות שגרה, לא כשאני חשוד באונס ואמור בכל רגע להיזרק למעצר. כשצעדתי בדרך חזרה הביתה, שמתי לב שנהיה קריר יותר. מישהי שחלפה על פניי אמרה לחברתה שצעדה לידה שיש ריח של גשם באוויר. אבל אני עצמי לא הרחתי גשם. הרחתי אבק שרפה. בקרוב תפרוץ מלחמה.

נכנסתי לתחום הבניין בהליכה מהוססת, סורק את החצר ביסודיות במבטיי. אולי השוטרים כבר פה למטה, מחכים לי? לא, הם לא פה. אבל גם אילו היו כאן, זה היה בסדר מבחינתי. התיק עם פק"ל המעצר עליי. ההקלטה של השיחה עם לילית גם עליי. אני מוכן לקראתם.

בשעה עשר בלילה כרמי התקשר. הוא הודיע לי שלא אלקח לחקירה. לא היום, לא מחר ולא מחרתיים. זה ייקח קצת זמן. שאלתי אותו איך הוא יודע ואם הוא בטוח בכך, והוא ענה שהוא בטוח במיליון אחוז, אבל לא מוכן לפרט. הוא ביקש שאסמוך עליו. אני סמכתי עליו. הוא פקד עליי ללכת לישון. שינה ארוכה. הוא הדגיש שזה ממש חשוב העניין הזה של השינה:

"יואב, אני רוצה שתלך לישון. אתה חייב לישון כמו שצריך. אני יודע שאתה לא ישן בימים האחרונים, וזה לא טוב לנו."
 "כן, אני לא ממש מצליח לישון..."
 "אז לך לישון, תכבה את הטלפון, ומצדי תקום מחר בצהריים. הבנת?"
 "מה, פשוט לכבות את הטלפון? ואם יתקשרו מהמשטרה, או ש..."
 "הם לא יתקשרו מחר! תכבה את הטלפון ולך לישון. תקום כשתקום.
 הבנת?"
 "כן".

עברתי שוב על המסמכים ועל ההקלטה, הורדתי שני צ'ייסרים של וודקה ונכנסתי למיטה. השעה הייתה אחת-עשרה בלילה. כיביתי את הנייד ונרדמתי מיד לשינה ארוכה וממושכת לראשונה זה חמישה ימים.

15. דפיקה בדלת

טוב, זאת לא הייתה דפיקה, זה היה צלצול. צלצול ארוך, חזק, עצבני ומקפיא דם. הצצתי בעיניתי. זה מנהג שרכשתי רק בזמן האחרון, לבדוק מי עומד מצדה השני של הדלת דרך החור הקטן, שעד לפני כמה ימים לא הייתי מודע כלל לקיומו. הוא נותן לי תחושה של ביטחון בכל פעם שאני מציץ דרכו, ורגע לאחר מכן נושם לרווחה, כשאני מגלה שבצד השני עומד חבר ולא שוטר. אבל זאת אשליה. הרי השוטרים יגיעו, וכשהם יגיעו אני אפתח, לא אברח. החור בסך הכול נותן לי עוד כמה שניות להתכונן, להסדיר את הנשימה ולהתרכז לפני שאני פותח את הדלת לגורלי.

עמדו שם כמה גברים גדולים וחסונים שאת אף אחד מהם אני לא מכיר. פתחתי את הדלת. הם היו ארבעה, לבושים ג'ינס, נעלי התעמלות, טי שרט ובלטיטה של אקדח מתחת לחולצה. אחד לבש מעיל עור, אחר סוויטשרט עם קפוצ'ון.

"בוקר טוב, יואב, משטרה. אתה יודע למה אנחנו פה."

מובן שאני יודע. הדובר הציג את עצמו בשמו, זיהה את עצמו באמצעות תעודת קצין בדרגת פקד ואמר שהוא מפקד הצוות (מעכשיו יכונה כאן: "מפקד החיפוש").
נזכרתי שכרמי אמר לי אמש שאין סיכוי שהם יגיעו מחר בבוקר. יופי, כרמי!
אמרתי לעצמי בלב. באמת, יופי של מידע מודיעיני יש לך!

"בוקר טוב, תיכנסו", אמרתי.

הם נכנסו פנימה, ומיד החלו להסתכל סביבם. שאלתי אם אני יכול לגשת לאמבטיה להתרענן. מפקד החיפוש ענה שאני יכול. לקחתי איתי את פק"ל המעצר, נכנסתי לחדר האמבטיה וסגרתי את הדלת באופן חלקי בלבד. הנחתי שזה לא יהיה רעיון טוב לסגור אותה לגמרי. הבטתי על עצמי במראה. התלבטתי אם להתקלח או להסתפק בשטיפת פנים ובצחצוח שיניים. החלטתי להתקלח. אני לא מסוגל להתחיל את היום בלי מקלחת. כך אני מתעורר. חיכיתי להם שבוע שלם, אז עכשיו שהם יחכו חמש דקות. לא יקרה כלום.

התפשטתי והתקלחתי. זריז, אבל מקלחת. התנגבתי בזריזות, צחצחתי שיניים, שמתי דאודורנט ולבשתי את הבגדים שהכנתי מראש בפק"ל המעצר: מכנסי כותנה מכובדים למדי בצבע בז', טי שרט לבנה ומעל לטי שרט חולצה לבנה ארוכה, מגוהצת, עם צווארון וכפתורים. לבוש מהוגן, אבל לא מהודר. יצאתי אליהם. מפקד החיפוש הביט בי ואמר:

"יואב, באנו לקחת אותך לחקירה במשטרה, בחשד לביצוע של עברות אונס ומעשה סדום. יש לנו צו של שופט שמתיר לנו לעשות חיפוש בדירה שלך. אתה יכול לקרוא למישהו שיהיה עד מטעמך במהלך החיפוש, אבל אתה לא חייב. אתה תהיה נוכח בחיפוש, ואנחנו נבצע אותו אך ורק מול העיניים שלך. מה אתה בוחר?"

"אני יכול לקרוא לחבר שלי אוהד יתח או לחברה שלי אלה הר-נוי?"
 "הם עיתונאים?"

"כן, אלה עיתונאית, ואוהד הוא מפקח שידור בחדשות ערוץ 2."

"אז לא. יש לך עוד מישהו?"

"תן לי רגע לחשוב..."

"תשמע, יואב, אני ממליץ לך לוותר על זה. אנחנו לא נגדך, וכמו ששמת לב, אנחנו מאוד מנומסים, ואתה בטח יכול לתאר לעצמך שאנחנו לא תמיד ככה. אין לך מה לחשוש מהחיפוש. אתה תפקח על כל שלב, ייקח כמה שייקח. חדר אחרי חדר, אתה לידנו."

"אני יכול להתייעץ עם עורך הדין שלי?"

"עדיין לא. אגב, תביא בחשבון שאנחנו גם יכולים לרדת קומה ולבקש משכן או משכנה שיהיו העדים מטעמך."

"טוב, בסדר, תחפשו."

"תחתום לי פה בבקשה."

חתמתי. החיפוש החל. השוטרים היו אדיבים, אבל החיפוש היה קפדני. הם פתחו את המכסים של הרמקולים במערכת הסטריאו, הסירו את כיסויי הכריות של הספה בסלון, עברו על כל פיסת נייר במגירות שלי ופתחו את כל קופסאות הזיכרונות בבידעם, שהיו

מכוסות בשכבה עבה של אבק. גלויות מחופשה בחו"ל בגיל 15, מכתבי אהבה מלפני 17 שנים, תשע שנים, חמש שנים, וגם כאלה מלפני שנה. מדי פעם שאלו וביקשו הבהרות:

"מה זה הדרכון הזה, מאוריציוס גולדנשטיין?"

"זה של סבא שלי".

"למה הוא אצלך?"

"זאת מזכרת, הוא מת".

"יש כאן עוד פספורט, פאולינה גולדנשטיין. זאת הסבתא?"

"כן".

"מתה?"

"לא, היא בחיים. היא בבית אבות".

"ומה זה כל המסמכים האלה עם השם שלה? תל השומר, מכבי שירותי

בריאות, משרד הרווחה..."

"אני מטפל בכל הבירוקרטיה של הבית אבות ולוקח אותה לטיפולים

רפואיים כשצריך. יש לה אלצהיימר, ולפני כמה חודשים היא נפלה בבית

האבות ושברה את עצם הירך".

השוטרים חיפשו בחדר האמבטיה, מאחורי האסלה, בחדר השינה, במרפסת ואפילו מתחת

לארגז החול של החתולים שלי. הם מצאו דברים שאבדו לי בעבר, וכבר התייאשתי

מלמצוא אותם בעצמי. זה שעשע אותי, למרות האימה.

זה נמשך קצת יותר משעה, כשבאותו הזמן הם מפטטים איתי כאילו הם בעלי

מקצוע שבאו לתקן משהו בביתי:

"מאיפה התמונה הזאת כאן על הקיר?"

"מלחמת לבנון השנייה, מילואים".

"איפה הוצבתם?"

"בגזרה המזרחית".

"איפה אתה עושה מילואים?"

"אלכסנדרוני, זה כמו המילואים של גולני".

"אני בצנחנים".

"אני הייתי בגבעתי", מצטרף חוקר נוסף לשיחה.

"גם אני בגבעתי", מוסיף השלישי.

"אני הייתי ג'ובניק", מסיים הרביעי.

כל אותה העת חזרתי והזכרתי לעצמי: הם לא חברים, הם חוקרי משטרה, והחקירה כבר החלה, גם אם לא באופן רשמי. כל מה שאני אומר, נרשם. אולי גם מוקלט.

"כמה חתולים יש לך?"

"שניים, זכר ונקבה - קדוש ושירן".

"אחלה שמות. לי יש כלב".

"גם לי".

"לי יש שניים".

"תיארת לי לעצמי, אתם לא טיפוסים של חתולים".

"למה? איך נראים טיפוסים של חתולים...?"

"בואו נגיד שהם לא נראים כמוכם".

החיפוש הסתיים. מפקד החיפוש פנה אליי:

"בוא תחתום כאן על הטופס, זה פירוט של החפצים שנמצאו במהלך

החיפוש ומוחרמים כרגע לצורך החקירה".

הוא הקריא מהרשימה והציג בפניי כל פריט ברגע הקראתו: טלפון סלולרי, מטען לטלפון סלולרי, מחשב נייד, מטען של מחשב נייד, תיק של מחשב נייד, מכתבים (בעיקר מכתבי אהבה ישנים), שני דיסק און קי, שבעה דיסקים, יומן עם הלוגו של סי-אן-אן ושש אסופות מסמכים. הם החרימו את כל הראיות שהכנתי לחקירה, ההתכתבויות וההקלטה שמוכיחות שלא אנסתי. נלחצתי:

"רגע אחד, סליחה! מה שאתם מכנים 'אסופות מסמכים' זה מה שהכנתי בשביל החקירה, עם הערות שהוספתי בכתב ידי. ובדיסק און קי וגם באחד הדיסקים ישנם קבצים שאני רוצה להציג בחקירה. איך אני אראה לכם את זה בחקירה אם אתם מחרימים לי את זה? זה החיים שלי, הדברים האלה שלקחתם לי, אני הכנתי את זה בשביל החקירה!"

"יואב, זה ברור וזה מובן, ואתה תוכל להתייחס לפריטים הללו בחקירה שלך. זה ההליך המקובל, ככה זה עובד. עכשיו תחתום בבקשה".

לקחתי את העט, חתמתי, ומתחת לחתימה שלי הוספתי: "מבקש לאפשר לי להציג בחקירה את אסופות המסמכים עם ההערות שלי, וגם את הקבצים". מפקד החיפוש הסתכל על החתימה ועל הכיתוב מתחת ואמר לי:

"אתה לא אמור להוסיף הערות, רק לחתום".

"ביקשת שאני אחתום? אז זאת החתימה שלי".

"יואב, אנחנו לא נגדך, התפקיד של המשטרה הוא לחקור בצורה יסודית ככל האפשר כדי להגיע לגילוי האמת".

"אני מבין את זה, וזה מאוד הגיוני, אבל בשבוע האחרון קורים לי דברים מאוד לא הגיוניים, ואני כבר לא יודע מה לעשות, ואתם לא נותנים לי לדבר עם עורך הדין שלי, אז אין לי בררה אלא לפעול על פי האינסטינקטים שלי".

מפקד החיפוש הביט בי כמה שניות והמשיך מאותה נקודה שבה הפסקנו בוויכוח על החתימה שלי:

"טוב, שיהיה. אפשר ללכת? אתה מוכן?"

"אני מוכן כבר שבוע".

"הכנת תיק?"

"יש לי פה תיק מוכן".

"מה לקחת בתיק?"

"בגדים להחלפה, דאודורנט, מברשת שיניים ומשחת שיניים. אני לוקח גם את התיק הרגיל שלי, של היומיום. כבר חיפשתם שם, ראיתם - יש שם מסטיקים, ארנק, סיגריות, מצית, תעודת זהות, פנקס, ביפר, עט, מפתחות ומשקפי שמש".

"קח גם סדין".

"בשביל מה סדין?"

"למקרה שיוחלט לעצור אותך. אין סדינים במעצר".

הוצאתי סדין מהארון והבטתי עליו לשנייה או שתיים, לפני שהכנסתי אותו לפק"ל המעצר. הוא היה לבן, נקי וריחני. קיוויתי שלא אזדקק לו, שישחררו אותי מיד לאחר שישמעו את גרסתי, אבל הנחת העבודה של כרמי ושלי הייתה שאני הולך "לבלות" לפחות לילה אחד במעצר. על כל פנים, לא היה לי זמן לבזבז על המחשבות האלה. באותו הרגע התמקדתי בדברים דחופים יותר, כמו לנסות להימנע מתמונה מביכה שלי עם אזיקים, למקרה שממתנים לנו צלמי עיתונות מתחת לבניין:

"אתם לא הולכים לשים לי אזיקים עכשיו, נכון?"

"ממש לא".

"אני יכול לשים לחתולים אוכל ומים לפני שאנחנו יוצאים?"

"כן".

החלפתי מים לחתולים, מילאתי את הקערה שלהם במזון, ויצאנו מהדירה. לפני שסגרתי את הדלת, נתתי מבט אחרון פנימה. ידעתי שיכול להיות שייקח עוד הרבה זמן עד שאחזור לכאן. הבנתי היטב שכך או אחרת, אחזור לכאן אדם אחר. טרקתי את הדלת ונעלתי אותה, הרמתי את העיתון שהיה מונח על השטיחון בכניסה, והכנסתי אותו לפק"ל המעצר. ירדנו למטה. בדרך, במדרגות, ניסיתי לברר עם מפקד החיפוש מה מחכה לי בעוד רגע:

"יש צלמים למטה?"

"לא, אף אחד לא יודע שאנחנו פה".

התפללתי בלבי שמפקד החיפוש לא משקר, אבל הבאתי בחשבון שאולי כן, אז כשיצאנו מהבניין, הקפדתי שכפות ידיי יהיו לצדי גופי כשאני צועד, בולטות בחופשיותן, כדי שלא ייראה חלילה שאני אזוק אבל מנסה להסתיר את זה. צעדתי לצדם של השוטרים בגו זקוף ובראש מורם. למזלי, מפקד החיפוש לא שיקר. לא היו צלמים למטה. התחלה טובה. נכנסנו לניידת. ניידת סמויה, כמובן. רכב רגיל לגמרי, סקודה לבנה כמו של המוניות. אבל ניידת משטרה.

"אנחנו צריכים לעצור ליד האופנוע שלך, לעשות בו חיפוש".

גם האופנוע עבר חיפוש משטרתי. כשפתחו את תא המטען, השוטרים מצאו שם מגבת שמשמשת אותי לייבוש המושב מאגלי הטל של הבוקר, כדי שלא יירטבו לי המכנסים כשאתיישב עליו. גם קופסה ריקה של סיגריות הם מצאו שם. נסענו למשטרת מרחב ירקון ברחוב ראול ולנברג בתל אביב.

"תגידו, יש צלמים בכניסה למשטרה?"

"לא, יואב, אין צלמים. אנחנו מאוד משתדלים לשמור על כבודך".

תודרכתי לא להאמין להם. המשכתי:

"אם במקרה יהיו צלמים, אני יכול להתכופף פה בתוך הניידת, כדי שלא

יראו אותי?"

"אתה יכול להתכופף. אבל אין צלמים, אל תדאג".

ובכל זאת, דאגתי. איך לא אדאג? אני הרי חלק מהשיטה. אמנם אני רגיל להיות בצד של המצלמות, לא בצד של האזיקים, אבל עדיין - זאת אותה השיטה. מי לא ראה בחדשות את פרצופו ההמום של אדם מוכר, כשהוא מובל החוצה מביתו עם אזיקים על ידיו, היישר לתוך ים של הבזקי מצלמות שלא מפסיקות לתקתק? ומי לדעתכם מזמין את הצלמים...?

"תגיד, אתם תהיו אלה שיחקרו אותי?"

"לא, זה יהיה צוות אחר. אנחנו מהבילוש, אנחנו אלה שמבצעים את הפעולות בשטח. מי שיחקור אותך זה החוקרים".

הבטתי החוצה מבעד לחלון וניסיתי לעכל את שינוי הסטטוס שלי מאדם חופשי לאדם לא חופשי. אני במושב האחורי של ניידת משטרה, מוקף בארבעה שוטרים - שניים במושבים הקדמיים ושניים במושב האחורי, יושבים לידי, סוגרים עליי מימין ומשמאל. אני אמנם ללא אזיקים, וגם מבחינה משפטית אני עדיין לא עצור אלא רק מעוכב לחקירה, אבל אלה פרטים טכניים בלבד, שלא הפחיתו מעוצמת הטלטלה: **לראשונה זה עשרות שנים אני לא ברשות עצמי**. נשללה ממני היכולת לקבל החלטות אישיות כלשהן וליישם אותן, לפני שאבקש ואקבל רשות. אפילו לא להשתין. אני חושב שהדבר היחיד שמותר לי לעשות בלי שאקבל אישור מראש, זה לנשום.

"יואב, תגיד, אז מה זה הסיפור עם הבחורה הזאת?"

את השאלה הזאת שאל השוטר שישב מלפנים, ליד מפקד החיפוש שנהג בניידת. נקרא לו מעתה "הג'ינג'י הגבוה".

"לא עכשיו. אני אספר לכם הכול כשהחקירה תתחיל, אחרי שאני אדבר עם עורך הדין שלי. תאמין לי שאני אספר לכם הכול, כבר שבוע שלם שאני מחכה לרגע הזה. אני מבקש לעבור בדיקת פוליוגרף כדי שתדעו שאני לא משקר. אתם יכולים לשאול אותי בפוליוגרף מה שאתם רוצים. ונוסף על כך, אני מבקש לעבור עימות עם המתלוננת".

"בסדר, אבל בינתיים – רק תגיד לי בגדול, מה הסיפור?"

"אני אספר לכם הכול בחקירה, כשנגיע, ואני מבקש שתעדכנו את עורך הדין כרמל בתו שאני בדרך לתחנה. אני אתן לכם את מספר הטלפון שלו, אני זוכר אותו בעל פה. תתקשרו אליו, בבקשה, ותעדכנו אותו שבאתם לקחת אותי לחקירה. זאת זכותי, ואני לא עונה על שום שאלה עד שאני לא מדבר איתו".

"או-קיי, איך שאתה רוצה".

מפקד החיפוש לא שיקר, אכן לא היו צלמים בכניסה למרחב ירקון, אבל בהמשך היום התברר לי שהוא לא דייק כשאמר שלא הם יחקרו אותי כי הם בכלל מהבילוש: "הג'ינג'י הגבוה", שניסה לדובב אותי כבר במהלך הנסיעה, הוא לא מהבילוש, כמו שלושת השוטרים האחרים שבאו לקחת אותי איתו. הוא חוקר ממפלג התשאול, קצין בדרגת פקד, שהצטרף אליהם רק כדי לנסות להוציא ממני מידע כבר בשלב המוקדם של החיפוש ושל הנסיעה לתחנת המשטרה. כפי שחשבתי, החקירה החלה כבר לפני שעה וחצי או שעתיים, מיד לאחר הצלצול בדלת. בדיעבד התברר לי שגם שני השוטרים הנוספים שבאו לביתי הם קצינים בדרגת פקד (דרגה מקבילה לסרן בצה"ל). וגם מפקד החיפוש הוא פקד. בקיצור, צוות השוטרים, שהגיע לבצע חיפוש בביתי ולעצור אותי, הורכב מקצינים בלבד. אני מניח שזה לא היה מקרי. אני חקירה רגישה.

עלינו לקומה חמש, למפלג התשאול. כשנכנסנו פנימה, שמתי לב שאני מעורר עניין רב סביבי: מבטים, הסתודדויות, לחישות לתוך מכשירים סלולריים. "הוא פה", "הוא הגיע". הצלחתי לשמוע קצת. רגע האמת הגיע. כבר שבוע שלם שהם חוקרים עליי, והנה עכשיו הם הולכים לחקור אותי.

נמסרתי לידי של חוקר בדרגת רס"ב (רב-סמל בכיר), חובש כיפה, שמעתה יכונה כאן "החוקר הדתי". חזותו הייתה שונה מזו של שוטרי צוות הבילוש שאספו אותי מביתי; הם נראו כמו גברים שמתפרנסים מקרבות רחוב, ואילו הוא נראה רואה חשבון, איש של תיוקים וניירת: סבר פנים נעים, קול רך, מבנה גוף ממוצע לגמרי, ולבוש מוקפד שכלל מכנסי כותנה מגוהצים היטב, חולצה מכופתרת בתוך המכנסיים וחגורה מכובדת. הוא הושיט לי את ידו, חיך אליי והציג את עצמו בנימוס. לחצתי את ידו ואמרתי, נעים מאוד. משהו בחזותו ובאופן התייחסותו אליי שידר לי שאני יכול לסמוך עליו. ואז הוא הביט בי ואמר:

"יואב, אני רוצה ליידע אותך שאתה חשוד בביצוע של אינוס ובביצוע של מעשה סדום. אני רוצה להזהיר אותך שכל מה שתגיד בחקירה יכול לשמש נגדך כראיה בבית המשפט. אתה יכול לשמור על זכות השתיקה אם אתה רוצה, אבל אתה צריך לדעת שאם תעדיף שלא לענות - זה יכול לחזק את הראיות נגדך, וככל שהראיות נגדך חזקות יותר - כך הסיכוי

שיוחלט להגיש נגדך כתב אישום גדול יותר. כמו כן מותר לך להתייעץ עם עורך דין לפני החקירה".

כן, החלק הזה היה ממש כמו בסרטים. כל כך התכוננתי להצהרה הזאת, ובכל זאת - היא הכתה בי חזק כשהוטחה בי. אמרתי לחוקר הדתי שאני עומד על זכותי לדבר עם עורך הדין שלי לפני החקירה, ושאלתי אותו אם אני יכול לגשת לשירותים. קולי רעד כשביקשתי זאת ממנו. הרגשתי שאני מתחנן. לא אהבתי את זה.

החוקר הדתי נענה לבקשתי והוביל אותי לתא שירותים מסוים, כנראה התא שבו מתבודדים הנחקרים טרם חקירתם. נעלתי את הדלת מאחוריי, ומיד שמעתי אותו נוזף בי:

"יואב, אל תנעל!"

שחררתי את הנעילה. כאבה לי הבטן. מעולם לא הייתי לחוץ כל כך. נשמתי עמוק, שטפתי פנים ויצאתי. ואז ראיתי את כרמי עומד שם במסדרון, ליד הכניסה לשירותים, לצדו של החוקר הדתי שהמתין לי. הוא הסתכל עליי, חיך וקרץ לי. כרמי! אלוהים, כמה שהייתי צריך אותו באותו רגע!

כרמי ביקש מהחוקר הדתי לדבר איתי. החוקר השיב בחיוב, הוביל אותנו לאחד החדרים בהמשך המסדרון והותיר אותנו לבד. כמה חיכיתי לרגע הזה! ידעתי שהשוטרים חייבים לאפשר לי לשוחח עם כרמי לפני החקירה, וידעתי שזאת תהיה שיחה פנים אל פנים, לא שיחת טלפון. לכן נתתי לשוטרים שבאו לקחת אותי את מספר הטלפון של כרמי, וביקשתי מהם לעדכן אותו שהם לקחו אותי. ידעתי שהם חייבים לעדכן אותו. ידעתי שהוא יגיע. ידעתי הרבה דברים לאחר שבוע שלם שכרמי הכין אותי לחקירה הזאת. רק דבר אחד לא ידעתי: עד כמה אזדקק לשיחה הזאת איתו רגע לפני שהחקירה מתחילה.

ועכשיו תדרוך אחרון לפני החקירה. כרמי מזכיר לי לא לבטוח באף אחד מהשוטרים. הוא מסביר לי שוב את מה שאני כבר יודע - שכל אחד ואחד מהם ישמח להיות זה שיצליח להכניס לכלא כתב טלוויזיה, ושצריך להיזהר במיוחד מהנחמדים שביניהם. דווקא הם עלולים להיות מסוכנים במיוחד. אבל לא צריך לפחד. לעמוד על המשמר - כן, לפחד - לא. כי לא אנסתי. הוא מזכיר לי שהאסטרטגיה שלי פשוטה מאוד והגיונית: אני עונה על כל השאלות, מביכות ככל שיהיו, מספר הכול, **לא משקר אפילו**

בפסיק, דורש בתוקף להיבדק בפוליגרף ומבקש עימות עם לילית. **וזהו**. לא יותר, לא פחות.

כרמי חיבק אותי, איחל לי בהצלחה והלך. הביטחון העצמי שלי, שהתערער קצת מאז שהשוטרים באו לקחת אותי, חזר בכוחות מחודשים. שוב הרגשתי חזק, נחוש ומשוכנע בחפתי. קדימה, שוטרים, שחררו לזירה את החוקר הכי קשוח ורע שיש לכם, אני מוכן לקראתו. כבר שבוע שלם שאני מחכה לו, ואני משתוקק למלחמה שנכפתה עליי. אני גלדיאטור. כן, גלדיאטור, זאת המילה. כמו בקרבות בימי קדם, זהו קרב לחיים או למוות. אם אפסיד, אמות (בכניסה לבית החולים בילינסון). וכמו בקרבות ההם אז, בעת העתיקה, גם כאן יהיה קהל. הצופים אמנם לא ישבו על ספסלי אבן ביציע ויריעו, ואפילו לראותם לא אוכל, אבל אני לחלוטין מודע לקיומם. כשהחקירה תתחיל, הם יתיישבו בחדר ליד - שלושה, חמישה אולי אפילו עשרה שוטרים - ויצפו בה על מסך טלוויזיה שמחובר למצלמה הנסתרת בחדר שבו אני נחקר.

אבל לפני הקרב הזה אני צריך סיגריה. חייב סיגריה! אז ביקשתי. בלי להסביר, בלי להתנצל ובלי לנסות לעורר רחמים כמו קודם, כשביקשתי לגשת לשירותים:

"אני חייב לעשן סיגריה לפני החקירה".

"אתה כתבנו לענייני בריאות, אתה אמור לדעת שזה לא בריא".

החוקר הדתי לקח אותי לחדר גדול ובו חלון גדול בקצה המסדרון, נעמד בכניסה וסימן לי להיכנס פנימה. נעמדתי ליד החלון, הדלקתי סיגריה ושאפתי את העשן עמוק לתוך הריאות במשך שלוש או ארבע שניות. אז הרמתי את מבטי למעלה, לשמים האפורים שניבטו אליי מהחלון, ונשפתי. ידעתי שבעוד רגע אני נכנס לחקירה קשה וממושכת, ולא היה לי מושג מתי אוכל לעשן שוב. אחרי שלוש או ארבע יניקות כאלה נגמרה הסיגריה. נתתי עוד מבט אחרון בשמים ויצאתי למסדרון.

"אני מוכן".

"בוא איתי".

הלכתי אחרי החוקר הדתי, ונכנסנו לחדר אחר במסדרון. הוא התיישב ליד שולחן ועליו מחשב וסימן לי - בנימוס - לשבת מולו. התיישבתי. הוא החל לשאול אותי שאלות, הקליד את התשובות שלי, הקריא אותן מילה אחר מילה, כאילו מבקש את אישורי שהתמלול מדויק. השאלות עצמן התמקדו בפרטים ביוגרפיים שלי - כתובות, מספרי טלפון, קרובי משפחה, שירות צבאי, לימודים וכולי. מין שאלון טכני שכזה, מהסוג שכל אחד מכם מילא כמה כמוהו בחייו, אבל מקיף הרבה יותר.

קצב ההקלדה של החוקר היה אטי, אז ניצלתי את הזמן והתבוננתי סביבי. ממש למדתי את החדר. במבט ראשון הוא נראה חדר משרדי רגיל, מאוד נקי ומסודר, אבל ריק. שום דבר מלבד שולחן, מחשב ושני כיסאות. וזהו, כלום. לא ארון, לא ארונית, לא שידה, לא תמונות, וכמובן - שום חפצים אישיים של מישהו מהחוקרים. זה לא משרד, זה חדר חקירות.

חדרי החקירות, לפחות אלה במפלג התשואול של מרחב ירקון, נראים כמו חדרים רגילים לגמרי בבניין משרדים ממשלתי ממוצע. אין שום דמיון למה שראיתי בסרטים ובסדרות טלוויזיה, כמו מחיצות שקופות מצדן החיצוני ואטומות מהצד הפנימי. זה נראה כמו סתם חדר. אבל זה לא סתם חדר, וקרוב לוודאי שיש כאן מצלמות נסתרות שמצלמות אותנו עכשיו, אבל אי אפשר לראות אותן. הסתכלתי למעלה ולצדדים וניסיתי לאתר אותן, אבל לא הצלחתי. בעודי מנסה לפצח את חידת מקומן של המצלמות, סיים החוקר הדתי להקליד את תשובותיי האחרונות ושאל אותי:

"יואב, יש לך משהו להגיד לפני שאנחנו שואלים אותך שאלות פפציפיות?"

חיכיתי לרגע הזה. ידעתי שזה שלב חשוב בחקירה. התרכזתי ועניתי:

"כן, יש לי מה להגיד. אני רוצה להגיד לך שאני אענה על כל השאלות שלכם כי אין לי מה להסתיר. לא עשיתי שום דבר רע, לא ללילית ולא לאף אחד אחר. אני רוצה שתדעו שאני לא מפחד מכם או מהחקירה. עצוב לי שבשבוע הזה במקום לשרת את המדינה שלי כחייל קרבי במילואים, אני צריך להתמודד עם הגיהינום הזה. אבל אני מקבל את זה

כמו שגבר אמיתי צריך לקבל את זה. זה הגורל שלי. אני מבקש מכם לאפשר לי להציג בחקירה את המסמכים שהכנתי, הניירות וההקלטה של שיחת הטלפון. אתם החרמתם לי את כל הדברים האלה, ובלעדיהם אני לא יכול להוכיח לכם שאני חף מפשע. במהלך החקירה אני מבקש מכם לאפשר לי מדי פעם הפסקות עישון ושירותים. כמו כן היות שאני לא מתכוון לשקר בחקירה, אני מבקש מכם לעשות לי בדיקת פוליגרף ולשאול אותי שם כל מה שאתם רוצים. כמו כן אני מבקש עימות עם לילית, אם היא תסכים לזה. **תרשום בבקשה שאני מבקש פוליגרף ועימות.** ועניין אחרון: אני מבקש מכם להימנע ממעצר שלי שלא לצורך. אם תחליטו לעצור אותי, תביאו בחשבון שאני לא עבריין. אני אדם נורמטיבי ללא עבר פלילי, ואני מוכר להרבה אנשים מהטלוויזיה. אני מבקש מכם לנקוט את כל האמצעים הדרושים כדי לשמור עליי, אם תחליטו לעצור אותי. אם יקרה לי משהו במעצר, אתם האחראים לכך. זהו".

החוקר הדתי הקליד את מה שאמרתי במדויק. הוא חזר אחריי כדי לוודא שאינו טועה, וביקש ממני מדי פעם להאט את קצב הדיבור. הוא היה מאוד נחמד. חשבתי לעצמי שבסך הכול זה לא כל כך נורא, העניין הזה של החקירה במשטרה. הנחתי שכנראה מאז שהגענו לכאן, הם כבר הספיקו לשמוע את ההקלטה של שיחת הטלפון, קראו את התכתובות בינינו, ושכבר עכשיו הם מאמינים לי. קיוויתי שכל מה שקורה פה עכשיו זה אך ורק משום שצריכה להתנהל חקירה, רק בשביל הפרוטוקול.

לפתע נכנס לחדר קצין במדי משטרה מגוהצים, עם הרבה דרגות כסופות מברזל על הכתפיים. הוא נעמד לידי ואמר: "שלום, יואב, אני סגן ניצב ד", והושיט לי את ידו. נעמדתי, לחצתי את ידו ואמרתי: "שלום, נעים מאוד". איזה יופי, חשבתי לעצמי. הקצין הבכיר (מקביל לסגן אלוף בצה"ל) הגיע לוודא שמתנהגים אליי יפה! איזה טיפש אני.

16. חוקרים אותי

סגן ניצב ד' ייקרא מעתה ואילך ה"בכיר". הוא החווה לחוקר הדתי בראשו מין סימן קטן כזה, שבקושי היה אפשר להבחין בו. אבל החוקר הדתי ראה. בתוך פחות משנייה הוא התרומם מכיסאו, יצא החוצה וסגר את הדלת. הוא אפילו לא השלים את השאלה שנקטעה עם כניסתו של הבכיר.

הבכיר התיישב מולי והביט בי ארוכות ישר לתוך העיניים. הוא לא הוציא מילה. הבטתי בו בחזרה, עין בעין, אישון באישון. זה נמשך לא מעט זמן. אף אחד לא מוריד מבט. אף אחד לא זז. בניגוד לחוקר הדתי, הוא לא חיך. גם אני לא. בסופו של דבר, זה היה הוא שהוריד את עיניו ראשון. הוא עיין בערמת המסמכים שקודמו השאיר על השולחן, דפדף קצת, ואז המשיך את החקירה מהמקום שבו הפסיק החוקר הדתי, אותן שאלות טכניות. אבל לאחר דקה או שתיים הוא שינה כיוון. אני משחזר את עיקרי החקירה מזיכרוני, נאמן לחלוטין לתכניה, לא בהכרח לניסוחיה.

"יואב, בוא תספר לי על ההעדפות המיניות שלך. מה אתה אוהב לעשות בסקס?"

עניתי לו שהתנסיתי בכל דבר שהוא יכול להעלות על דעתו, מלבד סקס אלים. הוא ביקש שאפרט. פירטתי. זה היה מביך. רציתי לעשן.

"תגיד, אני יכול לעשן?"

"לא. אולי אחר כך, אם גם לי יבוא לעשן - אז תעשן גם אתה. הבנת?"

"כן".

"ואתה מבין למה אתה פה, יואב?"

"כן, אני מבין מצוין. כי מישהי מנסה לחסל אותי".

"מה זאת אומרת מנסה לחסל?"

"לחסל, לחסל. כשאישה מאשימה גבר באונס **שלא היה ולא נברא**, זה ניסיון התנקשות לכל דבר ועניין".

"מה אתה אומר, מעניין".

"זאת האמת".

"יואב, אתה יודע, זה לא קל לה, לאישה, ללכת למשטרה ולהתלונן על אונס. החשיפה, הבושה, השאלות החטטניות, ואחרי כל זה - לעמוד בבית המשפט ולענות על שאלות משפילות בחקירה הנגדית של הסנגור של הנאשם. בגלל זה יש הרבה נשים שנאנסו אבל מעדיפות שלא להתלונן, כי הן יודעות שלא יעמדו בזה".

הבכיר ניסה להתבונן על הסיפור מהצד שלה, של לילית. הכיוון הזה לא היה טוב לי, אז תקפתי:

"היא הרי יודעת שהיא לא נאנסה, היא מבינה שלא יהיה משפט ושהיא לא תצטרך לעבור חקירות משפילות. היא יודעת שהתיק נגדי ייסגר כשיגלו שהיא שיקרה. אבל מבחינתה, היא כבר השיגה את שלה **ברגע שהיא נכנסה לתחנת המשטרה**. היא יושבת כאן כמה שעות, ערבבה אתכם עם השקרים שלה, ותראה איזה יופי - מבחינתה, כמוכן - **כבר עכשיו** היא הרסה לי את החיים. וכל זה רק בגלל שהיא באה אליכם ואמרה משהו לא נכון. זאת הנקמה המושלמת, ובמקרה שלה המניע כל כך ברור, שאי אפשר לפספס אותו".

הבכיר לא קנה את הטיעון הזה. "היא הרי לא התלוננה אחרי עשר שנים או אחרי חמש שנים", הוא אמר לי והמשיך:

"ואפילו לא אחרי שנה. לקח לה פחות משלושה שבועות! זה מעט זמן. זה לא ממש משחק לטובתך, העניין הזה. אתה מבין מה אני אומר לך, יואב?"

"אבל אני אומר את האמת, ויש ראיות שמוכיחות את זה. וכמו שאתה בטח יודע בתור קצין חקירות בכיר, היא לא האישה הראשונה שמשקרת בדבר כזה, וגם לא האחרונה. אם תיתנו לי להסביר לכם ולהראות לכם

את הראיות שהבאתי איתי - אותן ראיות שהחוקרים בצוות שלך בטח לומדים ממש ברגע זה באחד החדרים לידנו - אתם תראו שאני לא משקר, ושלא אנסתי. אני מניח שלפחות את ההקלטה של השיחה כבר שמעת לפני שנכנסת לכאן".

"כן, שמעתי. פעם אחת".

"או-קיי. אז אתה רוצה שאני אראה לך עכשיו, בראיות שהכנתי ושלקחתם ממני, איפה ממש רואים שהיא משקרת?"
"לא עכשיו".

"בכל מקרה, היות שאין לי מה להסתיר, מבחינתי, תיכנסו לכל המיילים שלי, לפייסבוק, צ'טים, הודעות, מה שאתם רוצים - אני אתן לכם את שם המשתמש שלי ואת הסיסמה לכל מה שיש".

"אתה בטוח?"

"כן".

"יואב, שים לב, אני שואל אותך שוב - אתה בטוח שמבחינתך אתה מאשר לנו להיכנס לכל המיילים ולכל החשבונות שלך ולפייסבוק והכול?"

אתה בטוח שאתה מאשר לנו?"

"כן. אני מאשר לכם".

לא הבנתי למה הוא שאל את השאלה האחרונה בדרמתיות כזאת, ואף חזר עליה שוב, כאילו הוא שואל אם אני מודה באשמה. הרי ממילא בטח יש להם אישורים וצווים של בית משפט לעשות את זה גם בלי הרשות שלי. מוזר.

כבר היינו בשעה השנייה של החקירה, והחוקר הבכיר חזר להתנהלות המינית שלי. הוא רצה לדעת עם מי אני מקיים יחסי מין, באיזו תדירות, אם היו לי בנות זוג, כמה, כמה זמן נמשכו מערכות היחסים האלה, מה הם שמותיהן המלאים, מדוע נפרדנו, אם נשארנו בקשר, ואם כן אז אם אנחנו עדיין שוכבים. עניתי מהר ופירטתי ככל שיכולתי. חמש מערכות יחסים משמעותיות, כולן נמשכו כחצי שנה, מלבד האחרונה שנמשכה כמעט שנתיים וכללה מגורים משותפים. נשארתי בקשר טוב עם כולן, אבל אני לא שוכב עם אף אחת מהן.

הבכיר הדליק לעצמו סיגריה ונשען לאחור. שאלתי אם גם אני יכול לעשן. הוא אישר לי. הדלקתי סיגריה. מאותו הרגע ועד לסוף החקירה לא הפסקנו לעשן. הוא עישן המון, ואני - בערך פי שניים ממנו.

כשמיצינו את הפרק של מערכות היחסים הממושכות והמחייבות שהיו לי, הוא עיין באחד הניירות שהביא איתו, ושינה כיוון למערכות יחסים מסוג אחר:

"אני רואה שלפני חמישה ימים קיבלת סמס ממישהי, ג', היא כתבה לך,

'בא לי סקס'. זה נכון?"

"כן."

"מה היא רצתה?"

"סקס".

"איתך?"

"ברור שאיתי".

"אבל היא לא כתבה, 'בא לי סקס איתך', היא כתבה, 'בא לי סקס'".
 "כן, אבל היא שלחה את זה אליי, והיא לא נוהגת לעדכן אותי במצב היצר המיני שלה סתם ככה מאוחר בלילה".

"יכול להיות שהיא שלחה את ההודעה הזאת לכמה גברים?"
 "בטח. זה היה בשעה שתיים בלילה, והיא הייתה אחרי בילוי במועדון. יכול להיות שהיא הייתה לחוצה על סקס, אז היא שלחה את ההודעה לעוד חבר או שניים, לא רק לי. בחורות עושות את זה לפעמים".

"וזה מעליב אותך?"

"מה מעליב אותי?"

"שאולי היא שלחה את זה לכמה".

"לא, למה שזה יעליב אותי?"

"או-קיי. ותגיד, אתה נפגשת איתה באותו יום?"

"לא".

"למה לא?"

"זה היה אחרי שנודע לי שלילית הגישה תלונה נגדי, אז לא ממש התחשק לי לעשות סקס באותם ימים".

"אני רואה שקיבלת עוד הודעה מהסוג הזה ממישהי אחרת, ר', יומיים קודם לכן. זה עוד מלפני שהתלונה הוגשה. גם זאת הייתה הצעה לסקס?"

"כן."

"ואיתה אתה כן נפגשת באותו יום?"
"לא."

"למה לא?"

"כי לא התחשק לי באותו יום."

"סתם ככה לא התחשק לך?"

"כן, סתם ככה."

"ושבוע קודם לכן, ההצעה מ-ח'?"

"כבר היו לי תוכניות."

"איזה תוכניות?"

"יצאתי לבלות עם חבר, אוהד."

"איפה ביליתם?"

"במועדון שנקרא 'החתול והכלב', זה ברחוב קרליבר."

"והעדפת בילוי עם חבר על פני סקס עם ח'?"

"כן."

"היא נראית טוב, ח'?"

"כן."

"ואתה תמיד מעדיף לבלות עם אוהד במועדון הזה במקום להיפגש עם

בחורות שנראות טוב ורוצות להזדיין איתך?"

"לפעמים."

"למה?"

"אני אוהב לבלות שם, זה המקום הקבוע שלי, ואני גם חבר של בעל

הבית שם, קוראים לו רונן מיילי."

"אתה מבלה בעוד מקומות?"

"פה ושם, בקטנה, אבל בעיקר ב'חתול והכלב'."

"טוב. לפני שלושה שבועות קיבלת הודעה מעוד מישהי, ו'. היא כתבה לך שהיא 'חרמנית עליך ברמות קשות', ככה היא כתבה, וש'מלא זמן לא נפגשתם והיא רוצה שתבוא אליה'. הלכת?"

"לא".

"למה?"

"הייתי עייף".

"אתה יודע, אתה מקבל המון הצעות לסקס".

"זה לא כזה הרבה".

"אל תשחק לי אותה צנוע פה, הסלולרי שלך מפוצץ בהודעות כאלה".

"תשמע, אני רווק, אני חי בתל אביב כבר הרבה שנים, ואני מאוד אוהב לבלות. ככה זה עובד, ולא רק אצלי. יש הרבה רווקות ורווקים, ואנשים עושים סקס".

"תשמע, מה אני אגיד לך, יש לי הרבה חברים רווקים, אף אחד מהם לא מקבל כל כך הרבה הצעות לסקס כמוך".

"אני לא מכיר את החברים שלך, אז אני לא יודע".

"תגיד, אתה בן 37, אתה לא רוצה להתחתן?"

"אני רוצה, אבל אם זה לא יסתדר אז לא נורא".

"בוא נחזור לבחורות".

"בוא נחזור".

"תגיד, יואב, מה הסיכוי שכשיתפרסם הסיפור שלך, יגיעו עוד בחורות למשטרה ויתלוננו נגדך?"

"אפסי".

"יואב, אפסי זה לא טוב".

"אני התכוונתי לאפס. לא סיכוי אפסי, אפס. אין סיכוי".

"אתה בטוח?"

"מיליון אחוז".

הבנתי שהם כבר הספיקו לחטט לי בסלולרי, אבל לא הבנתי למה התכוון החוקר הבכיר. הוא מאיים עליי? מה הוא חושב - שאני אתוודה על אונס שלא ביצעתי? ומה אם תצוץ לה

פתאום מישהי מהעבר - מישהי כועסת, מאוכזבת, מתוסכלת או אפילו שבורת לב - ותנצל את ההזדמנות הנפלאה להתנקם? מה לעזאזל אני עושה במצב כזה? אין לי התכתבויות, אין לי הקלטות, אין לי כלום, יש לי רק את המילה שלי, ובתלונות שווא על עברות מין - לעתים קרובות זה פשוט לא מספיק. התעצבנתי.

"אני לא מבין מה מטרת השאלות האלה, ואיך זה קשור. כן, אני מקבל הצעות לסקס פה ושם, אבל זה לא כזה חריג, וכמו ששמת לב - אני לא כזה פעיל כמו שיכולתי להיות. בדרך כלל אני מעדיף לצאת לבלות. אני אוהב סקס, אבל אני לא עובד בזה ואני לא מכור לזה. אין לי בת זוג כרגע, ומותר לי להתפרפר ולהתפזר. אם מישהי נמצאת איתי בקשר של הודעות באמצע הלילה, זה בגלל שככה היא בחרה וככה היא רוצה. אני לא הכרחתי אף אחת. אתה רוצה להאשים אותי ברווקות? בסדר, אני מודה באשמה. אבל אני לא אנס, ואני מאוד מקווה שלא תרוצו לתקשורת עם הסיפור שלי סתם ככה ותהרסו לי את החיים".

שילך להזדיין, לא פחדתי. הייתי חם, חז, ממוקד, דרוך ומרוכז. הוא נשען לאחור, ושוב הסתכל לי לתוך העיניים. אם הופתע מהמתקפה שלי, הוא לא הפגין זאת כלפי חוץ. אבל אני מניח שהוא לא הופתע. הייתה לי הרגשה שגם אם יתפוצץ עכשיו רימון הלם בתוך החדר, הוא לא יזוז ממקומו ולא יסיר ממני את מבטו. הסתכלתי בחזרה לתוך עיני הפוליגרף שלו, מקפיד שלא להשפיל את מבטי ראשון, והמשכתי:

"חוץ מזה, סליחה שאני שואל - איזה מין שיטת חקירה זאת, לפרסם בתקשורת ולראות אם יגיעו מתלוננות נוספות? איזה מין דבר זה? אין לי שום עבר של עברות מין, או עבר פלילי בכלל, והנה באה מישהי ואמרה שאנסתי אותה, ואני אומר שלא. יכול להיות שאני משקר, אבל יכול להיות שזאת היא שמשקרת. שתי אפשרויות, אין עוד - או שהיא משקרת או שאני משקר. אז בסדר, תבדקו מי מאיתנו משקר, זה התפקיד שלכם. אבל מה פתאום לפרסם ולראות אם יגיעו מתלוננות נוספות? ואם אין מתלוננות נוספות, ובהמשך יתברר שגם זאת הייתה תלונה שקרית? זה

יגרום לי נזק בלתי הפיך! בשבילי זה לא 'רק' כתם נוראי לכל החיים, זה יגמור את הקריירה שלי. ומה תעשו אז? תגידו: אופס, סליחה שהרסנו את החיים שלך סתם ככה, על כלום, כי רצינו לראות אם יגיעו מתלוננות נוספות?"

הבכיר לא התרגש וגם לא השיב לשאלה שלי. זה הוא ששואל כאן את השאלות, לא אני. הוא פשוט התעלם ובהה בי. בהיתי בו בחזרה. הוא הוריד את מבטו לדפים, עלעל בהם במשך כמה שניות והמשיך:

"או-קיי, אז בוא תספר לי קודם כול - איך נודע לך בכלל שיש נגדך תלונה ושנפתחה חקירה?"

"התקשרה אליי חברה טובה בשם שרון, היא שחקנית ומגישה בטלוויזיה"

"איזה שרון? יש לך הרבה שרון בסלולרי שלך. אולי זאת שרון האדמונית, אולי שרון הפרחונית..."

"אין אדמונית ואין פרחונית. קוראים לה שרון זלי..."

"שרון זליקובסקי. תמשיך, יואב."

"היא התקשרה אליי ביום חמישי, ערב פורים, ב-17 במרס, בשעה שבע וחצי בערך, ושאלה בטון מבוהל אם הכול בסדר. אמרתי לה שכן, בטח, ואז היא אמרה לי, 'יואב, תגיד לי את האמת, אתה בטוח שהכול בסדר?' אמרתי לה, 'כן, בטח. למה, קרה משהו?' והיא אמרה לי: 'תקשיב, יש עליך שמועה חזקה בעיר שמישהי התלוננה נגדך במשטרה שאנסת אותה'. אמרתי לה שאין לי מושג על מה היא מדברת. שאלתי אותה מי אמר לה, היא אמרה שהיא לא יכולה להגיד לי, וסיימנו את השיחה. רבע שעה אחרי זה התקשר אליי איזה עיתונאי שאני מכיר, וביקש את תגובתי על כך שהוגשה נגדי תלונה על אונס. ברגע הזה הבנתי ש..."

"מי זה הכתב שהתקשר אליך?"

עניתי לחוקר הבכיר בחוסר חשק מופגן. הוא שתק, הביט בי כמה שניות במבט בוחן, ואז שאל:

"העיתונאי הזה, הוא שאל אותך עוד משהו? הוא אמר עוד משהו? מה עוד היה בשיחה הזאת?"
"זהו, זה מה שהיה שם, הוא רק ביקש את תגובתי, ואני אמרתי לו שאין לי מושג על מה הוא מדבר. בכל מקרה, ככה הבנתי - בצירוף השיחה עם שרון, שזה אמיתי."
"יואב, אתה בטוח שלא היה עוד משהו בשיחה הזאת?"
"כן, אני בטוח. זאת הייתה שיחה קצרה ועניינית."

עד לאותו רגע הבכיר נשען לאחור בכיסאו, אבל עכשיו הוא פתאום התקרב לשולחן, נשען עליו עם כפות ידיו, רכן קדימה לכיווני, התקרב אליי מאוד, הסתכל לי לתוך העיניים במבט מאיים, ולראשונה הרים עליי את קולו:

"אתה משקר לי עכשיו!!!"

לראשונה מתחילת החקירה השפלתי את מבטי. פאק. הוא צדק. שיקרתי. כן, היו עוד כמה דברים בשיחה הזאת, והיא לא הייתה כזאת קצרה. רק בדיעבד הבנתי שייתכן ששמעתי בשיחה הזאת דברים שלא הייתי אמור לשמוע. שיקרתי ביודעין, בניסיון לגונן על העיתונאי. חששתי שדברים שאמר בשיחה עלולים להיחשב שיבוש חקירה מצדו, ולא רציני שהוא יסתבך. אז שיקרתי. והנה, עכשיו אני הוא זה שהסתבך! איזה חרא, תפסו אותי בשקר, עכשיו בטוח יעצרו אותי! הלב שלי דפק חזק, והתחלתי להזיע בכל הגוף. כעסתי על עצמי - איך יכולתי להיות טיפש כל כך? הרי ידעתי שיכול להיות שהם מאזינים לי לסולררי! איזה זין! אסור לי לעשות טעויות!
הוא המשיך:

"תקשיב לי טוב, יואב: אני בודק את האמינות שלך עכשיו. אתה מבין מה אני אומר לך? אני בודק את האמינות שלך, והבדיקה הזאת תשפיע על כל החקירה, הבנת את זה?"

הבנתי, ברור שהבנתי. הבנתי שהם יודעים הרבה יותר ממה שאני חושב שהם יודעים, והבנתי שאם אשקר - גם אם יש לי סיבה מוצדקת לכך - אני טובע עמוק בתוך הבוץ, ואני כבר עכשיו תקוע שם די חזק, אז כדאי מאוד שאזהר.

ביקשתי סליחה מהעיתונאי בתוך לבי, סיפרתי לחוקר הבכיר את כל מה שנאמר בשיחה ההיא, והסברתי לו מדוע שיקרתי קודם. כפות ידיי רעדו. הורדתי אותן מהשולחן והצמדתי אותן לירכיי. קיוויתי שלא יראה. נתפסתי על חם משקר, אז פשוט סיפרתי הכול. מדי פעם הוא קטע אותי והשלים בעצמו את הפרט הבא שתכננתי לספר. הוא פשוט ידע הכול. הבנתי שהשוטרים האזינו לי לטלפון עוד לפני שידעתי על החקירה, לפני ששרון התקשרה לספר לי, לפני שהעיתונאי ביקש תגובה, לפני שכרמי הזהיר אותי מהאזנות.

כשסיימתי לספר לבכיר על השיחה עם העיתונאי, הוא נשען שוב לאחור בכיסאו, נעץ בי מבט מפחיד למשך כמה שניות, ואז ביקש ממני לספר לו הכול על המפגש עם לילית, לפי הסדר. הזכרתי לו שאני מבקש לעבור בדיקת פוליגרף ועימות עם לילית. סיפרתי לו את כל מה שסיפרתי כאן קודם לכן. בפרטי פרטים, פריים אחרי פריים.

הבכיר אפשר לי להציג את המסמכים שהכנתי, אשר הוחרמו לי בבוקר: תמלול ההקלטה של שיחת הטלפון עם לילית, ותדפיסי ההתכתבויות בינינו בפייסבוק. התמקדנו בעיקר ב-14 הדפים של תמלול השיחה: הניירות מונחים בינינו, אני מקריא, מתעכב על הנקודות שמוכיחות שלילית משקרת, והוא מתווכח, מקשה, מערער, שולל ומציק:

"אני לא מבין, למה לא הפסקת את הסקס אם אתה כל כך לא בקטע של הסטירות האלה, וזה עצבן אותך כל כך?"

"חשבתי והחלטתי שזה קצת לא גברי מצדי, אתה יודע. חוץ מזה, האלימות הזאת הגיעה בהתפרצויות של כמה שניות, שמיד דעכו. ביתר הזמן היא הייתה מאוד עדינה, נעימה, חמה, מלטפת ורכה."

"אני במקומך הייתי אומר לה: 'תיקחי את הדברים שלך ותעופי מכאן לקיבינימט'."

"אני לא מדבר ככה לנשים".

"תגיד, ולמה הסכמת לשכב איתה שוב?"

"אמרתי לך, כי היא לא הפסיקה לנסות. ברגע שהיא התעוררה מהמנוחה שלה אחרי הסיבוב הראשון, היא באה למטבח והעיפה לי את הסטירה שמרחה לי את הסבון על הפרצוף, ואז אמרתי לה שאני לא בקטע של סקס עכשיו, שדי, נגמר. אבל היא כל הזמן באה וליטפה אותי וניסתה לעורר אותי, והפעם היא עשתה את זה בעדינות, בלי סטירות, אז בסוף נשברתי ואמרתי יאללה, לא מתאים בחורה לא מסופקת אצלי בבית כי אני לא מזיין אותה שוב. נעשה עוד סיבוב קטן בשבילה, שתהיה מרוצה".

"אתה יודע מה נראה לי? נראה שלא זאת הסיבה. אני חושב שהסיבה

היא שעמד לך הזין, ולא יכולת לשלוט בעצמך!"

"זה ממש לא נכון, ואתה גם יכול לבדוק את זה בקלות. אנחנו הרי מדברים כאן על סיבוב שני, אחרי שכבר גמרתי פעם אחת. אין לנו ויכוח שמדובר כאן בסיבוב שני, נכון?"

"יואב, איך זה קשור...?"

"תכף אני אסביר לך, אבל בוא תענה לי קודם: נכון שאין לנו ויכוח שמדובר בסיבוב שני, אחרי שכבר גמרתי בסיבוב הראשון? אני מניח שגם לילית אמרה שככה זה היה, אז אין לנו ויכוח בנקודה הזאת, נכון?"

"או-קיי, אין לנו ויכוח בנקודה הזאת. עכשיו תסביר איך זה קשור".

"אני אסביר: אני כמעט אף פעם לא ממשיך לסיבוב נוסף כי פשוט לא בא לי, אני מסופק. אז אני מושך את הפעם הראשונה כמה שבא לי, אבל כשזה נגמר, הסיפור נגמר. אין סיבוב שני, אין שלישי, אין כלום. ככה אני. אתה יכול לזמן לחקירה איזה בחורה שבא לך מהחייטוטים שלכם בפייסבוק ובסלולרי שלי, מישהי שאתם מבינים ששכבתי איתה, כמובן, ולשאל אותה. תראו מה הן יגידו לכם. לא תמצא אחת שתגיד שהתנפלתי עליה לסיבוב שני. אם תמצא אחת כזאת - תגיד לי - יואב, שיקרת, אתה לא אמין".

"אתה יודע, אולי אני באמת אעשה את זה".

"לך על זה".

הרגשתי רע עם זה. אני יושב מול אדם זר ומפטפט על עניינים אינטימיים של נשים, שמעולם לא נתנו את הסכמתן לפגיעה מגעילה כל כך בפרטיותן. אני חושף את זהותן המלאה, מספר על יחסי מין שקיימתי איתן, ואפילו "מזמין" את משטרת ישראל לחקור אותן על כך. באיזו זכות אני עושה את זה? מילא הפרטיות שלי שמתנפצת כאן לרסיסים, אבל למה הפרטיות שלהן צריכה להירמס ככה!?

אבל לא הייתה לי בררה. מה יכולתי לעשות? אני חשוד בעברות מין קשות, ואני נחקר באזהרה על החשדות האלה. הבנתי שאם אשקר או אסתיר מידע בניסיון לשמור על פרטיותן של נשים ששכבתי איתן, אני עלול להיזרק לשנים ארוכות לכלא. תכננתי להתנצל בפני החברות הללו בעתיד אם הן אכן יזומנו לחקירה, וזהו.

אנחנו פחות או יותר בשעה הרביעית של החקירה. הייתי די מוטרד מכך שיעצרו אותי, למרות שעניתי על כל השאלות באופן מלא וברור. הבכיר שינה כיוון:

"למה אתה חושב שהיא התלוננה נגדך, אם לא אנסת אותה?"

"אני לא יודע. אני יכול רק לשער, לנחש".

"יאללה בוא נשמע את הגרסה שלך".

"אני חושב שהיא לא התכוונה להתלונן עליי בכלל. זאת הייתה אי-הבנה. כשהיא שלחה את ההודעה הראשונה למחרת המפגש בינינו, היא לא התכוונה להאשים אותי בכלום. היא גם כתבה את זה ממש בהתחלה, שהיא לא מאשימה אותי. ובאמת, היא בעיקר ניסתה לתקן את הרושם הרע שהיא חשבה שיצרה, כאילו היא בחורה קלה להשגה ששוכבת בקלות כבר בפגישה הראשונה. היא בחרה לתרץ את קלות הדעת שלה באלכוהול, למרות שהיא בעצמה מודה ששתתה רק שני דרינקים. ואז היא עשתה טעות טקטית, מבחינתה, והלכה רחוק מדי בשביל לתקן את הרושם שיצרה: היא רמזה שניצלתי את מצבה כי ראיתי שהיא 'סמרטוט', למרות שהיא לא הייתה סמרטוט בכלל. היא בעצם אמרה: תשמע, אני הייתי לגמרי בסדר, ואני לא כזאת קלה וזולה, זה האלכוהול, וזה לא רק שאני הייתי בסדר, זה אתה, יואב, שהיית קצת

לא בסדר, אתה היית צריך לעצור את זה כי ראית שאני לא צלולה בגלל האלכוהול. וזאת הייתה הטעות שלה: במקום להתקרב אליי באמצעות תיקון הרושם שהיא יצרה, היא רק הרחיקה אותי כי נבהלתי ממנה. כשהיא הבינה שזה גורם לי לברוח ממנה, היא ניסתה לתקן את הנזק של הטעות הזאת והסבירה לי שוב ושוב שהיא לא מאשימה אותי בכלום, שפירשתי לא נכון את הדברים שלה, שהיא שמחה שפתחנו את זה, שאני בחור מקסים ושהיא רוצה להישאר בקשר. אתה הרי שמעת את ההקלטה, היא ממש אומרת את זה במילים שלה! אבל היא לא הצליחה לתקן את הנזק שהיא גרמה, ואני לא הסכמתי לראות אותה שוב. היא חיה בסרט שאנחנו זוג עכשיו, כי הרי הבטחתי לה בטלפון שניפגש שוב, ואפילו אמרתי לה שבפעם הבאה שניפגש היא תשתה רק דיאט קולה כי אלכוהול עושה לה לא טוב. גם את זה שומעים בהקלטה. אבל אחרי שבוע היא הבינה שאנחנו לא זוג ולא נעליים. אני לא מוכן לראות אותה שוב למרות שהבטחתי. אז היא כנראה קיבלה החלטה שאם אני לא אהיה שלה, אני לא אהיה של אף אחת. ועכשיו היא מוציאה לפועל את ההחלטה הזאת, ואם אתם החוקרים לא תעשו את העבודה שלכם ברצינות ולא תגיעו לאמת הזאת, אז הלך עליי".

"מה אני אגיד לך, יואב, תיאוריה מעניינת יש לך... לא נראה לי שהיא נכונה, אבל אין ספק שהיא מעניינת".

"זאת לא תיאוריה, זה בדיוק מה שקרה. היא אמרה את זה בעצמה בהקלטה, היא אמרה לי - אתה בחור מפורסם, אתה בטח מכיר הרבה בחורות ושוכב עם הרבה בחורות, ואני לא רציתי להיות סתם עוד אחת שככה שוכבת איתך. תגיד לי אתה - מה אתה מבין ממשפט כזה?"

"מה שאני מבין זה שבתוך פחות מיממה אחרי המפגש ביניכם היא מאשימה אותך שעשית לה בכוח. אתה מבין, יואב? היא לא אומרת את זה אחרי חודש, ולא אחרי שנה או עשר שנים - היא אומרת את זה למחרת! למה שהיא תמציא דבר כזה?"

"אבל אני הרגע אמרתי לך למה היא המציאה... היא ניסתה לתקן את הרושם ה'זול' שהיא חשבה שיצרה אצלי, בגלל שהיא שכבה איתי בדייט

ראשון, ולא סתם שכבה - עשינו סקס אנאלי. היא אומרת את זה בעצמה, שהיא לא רצתה שאני אחשוב שהיא איזו נימפומנית, והיא לא נרגעה עד שהבטחתי לה שניפגש שוב! למה שהיא תרצה להיפגש שוב עם מי שאנס אותה...?"

"לפעמים נאנסות מבקשות להיפגש שוב עם האנס. זה קורה לפעמים, וזה לא אומר שהן לא נאנסו!"

"זה לא אומר שהן לא נאנסו, אבל בדרך כלל נשים שבאמת נאנסו - לא מתעקשות להיפגש שוב עם האנס. אני לא אנסתי אותה. שאלת אותי למה אני חושב שהיא התלוננה עליי. ענית ליך".

"אז אני אומר לך, יש הרבה סימני שאלה בגרסה שלך..."

"איזה סימני שאלה? אתה יודע שבשיחה שהקלטתי אותה יום אחרי המפגש, היא אמרה 15 פעם שהיא לא מאשימה אותי בכלום? מספרתי לכם את זה בתמליל, מרקרתי עם טוש צהוב זוהר כל פעם שהיא אמרה את זה! לא פעם, לא פעמיים, 15 פעמים היא אמרה לי שהיא לא מאשימה אותי בכלום!"

"יואב, מצדי שתגיד 57 פעם שהיא לא מאשימה אותך בכלום. זה לא אומר שלא אנסת אותה!"

"מה זאת אומרת, 'זה לא אומר שלא אנסתי אותה'? אבל היא עצמה אומרת את זה! 15 פעם!!! הבחורה אומרת יום אחרי המפגש - אומרת בקול שלה, אף אחד לא הכניס לה מילים לפה - היא אומרת, אני לא מאשימה אותך בכלום! רק אחרי שלושה שבועות, כשהיא מבינה סופית שאני לא מתכוון לפגוש אותה שוב למרות שהבטחתי - היא מחליטה להתלונן נגדי. אין לזה שום משמעות בעיניך...?"

"יואב, אמרתי לך - קח 57 פעמים, 15 משלך ועוד 42 על חשבוני, עליי..."

"מה זאת אומרת 'עליי'? מה, אתה לא מייחס חשיבות לזה שהיא אמרה את זה? אני לא מבין..."

"אני לא אומר שאין לזה חשיבות, אני רק אומר שזה שהיא אמרה לך יום אחרי שנפגשתם שהיא לא מאשימה אותך, לא אומר שלא אנסת אותה,

ושגם אם היא הייתה אומרת את זה 57 פעם, זה עדיין לא היה אומר שלא אנסת אותה".

"ומה עם יתר הדברים שהיא אמרה בשיחה? למשל, שהיא זוכרת שהזהרתי אותה שלא לערבב אלכוהול כי זה יעשה לה רע? איזה אנס דואג לנאנסת שלו שלא תשתכר?"

"יש כל מיני סוגים של אנסים. לא שמעת על האנס המנומס?"

"יש גם כל מיני סוגים של מתלוננות. שמעת פעם על נאנסת שמבקשת

מהאנס שיזיין אותה חזק? היא מודה, שומעים את זה בהקלטה!"

"יואב, היא לא מודה שהיא ביקשה ממך שתזיין אותה חזק, אל תבלבל

את המוח. כדאי שתדייק. בחקירות משטרתיות עניין הדיוק הוא קריטי".

"מה?!"

לא הבנתי למה הוא מכחיש דברים שלילית אמרה בצורה ברורה כל כך בשיחה שהוקלטה. האם הוא באמת שמע את ההקלטה? האם האזין לה בקשב, או שמיהר ודילג על קטעים? אולי הקובץ שהחוקרים האזינו לו פגום? אולי נמחקו ממנו קטעים שלמים בשיחה? או ש... רגע, האם ייתכן שהחוקרים חיבלו בהקלטה ומחקו ממנה קטעים שמוכיחים שלא אנסתי כדי להפליל אותי?

ואז נזכרתי שיש לי גיבויים להקלטה המקורית. כמה וכמה כאלה, גם אצל חברות

וחברים. אפשר להירגע. לא, אין סיכוי שהשוטרים חיבלו בהקלטה. החקירה קשה, אבל

אסור לי להיכנס לפראנויות. ניסיתי להבין למה הבכיר מתכוון:

"אתה אמרת ששמעת את ההקלטה, לא הגעת לקטע הזה?"

"שמעתי את ההקלטה, והיא לא אומרת שם שהיא ביקשה ממך לזיין

אותה חזק".

"היא לא אומרת את זה ככה, אבל כשהזכרתי לה שהיא אמרה, אז היא

ענתה לי: 'או-קיי, יכול להיות שאמרתי את זה, זה קורה לי הרבה

באקטים, בסקס'. זה אותו הדבר, היא מודה!"

"לא, זה לא אותו הדבר, יואב. היא אומרת 'יכול להיות!'"

"אבל זה בדיוק אותו הדבר! היא לא פוסלת אפשרות שאמרה! היא יכלה להתווכח איתי ולהגיד - 'יואב, אין מצב שאמרת את זה!' היא יכלה להגיד המון דברים, אבל היא לא אמרה. בשורה התחתונה - יום לאחר המפגש היא מודה שייתכן שאמרה לי, 'תזיין אותי חזק', בזמן שאנחנו עושים סקס".

"יואב, בשורה התחתונה - זה לא שהיא אומרת לך, 'כן אני זוכרת, אמרתי לך תזיין אותי חזק'. חוץ מזה, יכול להיות שהיא הייתה מעורערת בגלל האונס שעברה, ובגלל זה היא אמרה דברים כאלה. לא שמעת על נשים שהיו במצב נפשי קשה אחרי שנאנסו?"

"שמעתי. ותגיד, אתה לא שמעת על מתלוננות שמשקרות? רוצה שאני אזכיר לך כמה מקרים? לאחרונה היו הרבה מקרים של גברים מפורסמים ששחטו אותם וקרעו להם את הצורה במשטרה ובתקשורת, ובסוף התברר שהם לא עשו שום דבר, והתיק נגדם נסגר מחוסר אשמה. ואלה רק הסיפורים שהתפרסמו כי מדובר במישהו ידוע, תאר לך כמה מקרים כאלה יש, של אנשים לא מוכרים שלא מדווחים עליהם. אז ככה בדיוק יהיה במקרה שלי, אתה תראה שהתיק נגדי ייסגר מחוסר אשמה".

"יואב, זאת כבר הפעם השנייה שאתה אומר את זה. מאיפה הבאת את זה בכלל? איך אתה יודע שהתיק נגדך ייסגר מחוסר אשמה, יואב? מאיפה לך לדעת שהתיק ייסגר בכלל? אולי יוחלט להעמיד אותך לדין? אתה יודע, החקירה רק התחילה, ובינתיים - איך אני אגיד את זה בעדינות - זה לא נראה טוב מבחינתך".

"אז אני אומר לך שאני יודע שהתיק נגדי ייסגר כי אני לא אנסתי, ואני חושב שגם אתה יודע טוב מאוד שזה מה שיקרה בסופו של דבר, אבל אסור לך להגיד לי את זה!"

"מה אתה אומר, יואב!"

"כן, זה מה שאני חושב. לא סתם חושב, בטוח".

"יואב, שום דבר לא בטוח כרגע. תביא בחשבון שיש כל מיני ראיות נוספות בחומר החקירה, ראיות שאתה לא מכיר, והראיות האלה לא ממש משחקות לטובתך. אתה מבין מה אני אומר לך...?"

לא פחדתי. שלא יזיין את המוח. לילית לא יכולה לייצר ראיות למשהו שלא קרה. כרמי הכין אותי לרגע הזה, שבו יטיחו בי שישנן ראיות שאני לא מכיר. הוא הסביר לי שאני לא צריך לדאוג, והבטיח שגם אם לילית ניסתה לעשות את זה - הוא יוכיח שאלה ראיות מזויפות.

נשענתי לאחור בכיסאי והבטתי לו בתוך העיניים. הוא בהה בי ושתק. הבעת פניו הייתה קפואה לגמרי, אותה הבעה בדיוק מהרגע שהוא נכנס לחדר ולקח את הפיקוד. ואז הוא התקרב אליי ואמר:

"היא אומרת ששמת לה סם אונס במשקה!"

"מאיפה היא יודעת ששמתי לה סם אונס? היא ראתה אותי שם לה משהו במשקה?"

"לא, היא לא ראתה, אבל היא אומרת שאין לה הסבר אחר למה שקרה שם. היא אומרת שהיא הייתה סמרטוט, שהיא לא הייתה בשליטה".
 "פחחחח עאלק סמרטוט, היא הייתה לגמרי בשליטה, היא ידעה בדיוק מה היא עושה, היא יזמה הכול, היא הובילה הכול, ודרך אגב - נראה שהיא מאוד נהנית מזה. אני די משוכנע שהיא גמרה, ואם לא - כנראה היא באמת טובה בזיופים. כמו שהיא מזייפת ראיות, היא מזייפת גם אורגזמות. היא שחקנית, אתם לא קולטים שהכול הצגה? בכל מקרה, שלא תבלבל את המוח, אני לא שמתי לה סם אונס".

החוקר הבכיר התקרב אליי עוד קצת ושתק. אני עדיין נשענתי לאחור והסתכלתי לו בעיניים. הוא דפק על השולחן בכף ידו הפתוחה, הרים את קולו ושאל:

"יואב אבן, האם שמת ללילית סם אונס במשקה שלה? אני מזכיר לך שאתה נחקר באזהרה בחשד לאונס ולמעשה סדום, ואני מזכיר לך שבחומר החקירה ישנן ראיות שאתה לא מכיר, והראיות האלה מעלות סימני שאלה בנוגע לגרסה שלך, אז אני מציע לך לחשוב טוב טוב לפני שאתה עונה לי!"

הבנתי שהגענו לשלב קריטי בחקירה, אבל לא פחדתי. התקרבותי אליו לאט-לאט, בלי להסיר את מבטי מעיניו, ובהיתי בו. היינו ממש קרובים, עד כדי כך שיכולתי לראות אם הוא פספס בגילוח (הוא לא). הוא המתין לתשובתי, אבל לקחתי את הזמן. שתקתי עוד כמה שניות, ואז הרמתי את קולי ועניתי לו:

"טוב, אני אדבר עכשיו לאט, ברור ובקול רם, כדי שישמעו אותי טוב בצילומי המצלמות הנסתרות כאן: **לא, לא שמתי ללילית סם אונס במשקה.** לא לה ולא לאף אחת אחרת. מעולם לא קניתי סם אונס, מעולם לא קיבלתי סם אונס, מעולם לא החזקתי סם אונס ביד שלי, ומעולם לא ראיתי סם אונס. אין לי מושג איך זה נראה אפילו. אני יודע שזה קיים כי כותבים על זה ומדברים על זה, אבל אין לי מושג איך זה נראה אפילו".

"אתה יודע, זה שהזהרת אותה שלא לערבב משקאות, לא אומר **שלא** שמת לה סם אונס".

"נכון, אבל זה גם לא אומר **שכן** שמתי לה".

"אז אני אומר לך, יואב אבן, שלפי איך שהיא מתארת את מצבה באותם רגעים, **זה נשמע כאילו היא הייתה בהשפעה של סם אונס.**"

"אז מה אם ככה היא אומרת? מילים לא עולות כסף. אני מציע לכם לשאול אותי בפוליגרף אם שמתי לה סם אונס".

"יכול מאוד להיות שבאמת נעשה את זה".

"למה רק יכול להיות שבאמת נעשה את זה? מה, אתם לא הולכים לעשות לי פוליגרף? פשוט תעשו את זה. קח אותי עכשיו לפוליגרף! אני לא צריך הכנה, לא צריך להתייעץ עם העורך דין שלי שוב, ואני אפילו לא צריך ללכת לשירותים לפני זה או לעשן סיגריה. קח אותי עכשיו, בוא נלך!"

"יואב, אני מנהל את החקירה הזאת, לא אתה".

"אני יודע, רק הצעתי".

"יואב, בוא נמשיך".

"בוא נמשיך".

"תגיד, איך היא נראתה במהלך הערב? היא הייתה שיכורה?"
 "ממש לא! היא שתתה בסך הכול שני דרינקים! אפילו פחות משניים, כי את השני היא לא סיימה. זה כלום, רבאק! היא הייתה יכולה לעבור את בדיקת האלכוהול הזאת שאתם במשטרה עושים לנהגים שיכורים, נו איך קוראים לזה... ינשוף, נכון?"

"יואב, זה שהיא שתתה רק שני דרינקים לא אומר שהיא לא הייתה מטושטשת בגלל האלכוהול".

"מה אתה אומר! אני לא מבין, מה זה הדבר הזה...? מה, אני אמור לעשות ינשוף לאישה לפני שאני שוכב איתה?"

"לא, זה אומר שאתה לא עושה סקס עם בחורה שלא נמצאת בשליטה בגלל אלכוהול, ולא משנה כמה היא שתתה!"

"אבל המצב שלה היה מצוין! היא לא ניסתה להתנגד בכלל, להפך! זאת היא שיזמה והובילה הכול!"

"היא אומרת שהיא הייתה סמרטוט, מסטולית לגמרי".

"אז מה אם היא אומרת! אני אומר לך שהיא לא הייתה ככה, ממש לא. היא הייתה צלולה לגמרי ולחלוטין בשליטה".

"ואיך אתה מזהה שאישה צלולה לגמרי? איך אתה יודע?"

"מה זאת אומרת איך? היא מדברת לעניין, היא קוהרנטית, היא שולטת במעשים שלה ובמילים שלה, היא עונה לעניין, היא מגיבה לעניין, והיא לחלוטין מודעת לעצמה. נגיד עכשיו אני יושב מולך, ואני רואה שאתה צלול לגמרי. אז ככה גם היא הייתה".

"היא אומרת שזה לא נכון, שהיא הייתה לגמרי לא בפוקוס, סמרטוט, לא צלולה".

"אז היא אומרת. היא שקרנית, ואתם יודעים את זה טוב מאוד".

"יואב, אנחנו לא יודעים כלום, הבנת? כלום! אנחנו לא מכירים אותה, ואנחנו לא מכירים אותך. היא התלוננה שאנסת אותה, וזאת עברה מאוד מאוד חמורה. אתה מבין מה אני אומר לך?"

"אני מבין היטב, אני רק אומר לך שוב - היא הייתה צלולה לגמרי, עד כדי כך שהיא הייתה עוברת בדיקת ינשוף בלי שום בעיה".

"אני אומר לך שוב - הינשוף הזה שלך, אין לו שום משמעות מבחינתי!"
 "סליחה? מה זאת אומרת? לכמות האלכוהול שהיא שתתה אין משמעות? היא עצמה אומרת שהיא שתתה רק שני דרינקים! איך אפשר להשתכר משני דרינקים? אם כמות האלכוהול שמכניסים לגוף חסרת משמעות, אז למה כן יש משמעות?"

"ואני אומר לך שזה שהיא שתתה רק דרינק וחצי או שניים, לא אומר שהיא לא הייתה שיכורה!"

"מה אתה אומר! אז אני אומר לך שמה שאתה אומר כאן זה מופרע לגמרי, תסלח לי. ואני אגיד לך יותר מזה: נגיד שהיא הייתה שותה שלושה דרינקים או ארבעה דרינקים, והיא עדיין הייתה בסדר גמור, אז מה? זה היה הופך אותי לאנס? על מה אתה מדבר בכלל? בחור ובחורה נפגשים, מקשקשים, פותחים בקבוק יין ועושים סקס! ככה זה בכל העולם! אז מה, אתה יושב וסופר לאישה כמה כוסות היא שתתה, ואז מחליט אם ללכת על זה או לא? ברור שלא! אם אתה רואה שהיא לא בפוקוס אפילו שהיא שתתה מעט, אז ברור שאתה לא נוגע בה, אין שאלה בכלל! אבל אם היא בסדר גמור, אז מה אכפת לי כמה היא שתתה? לפי מה שאתה אומר לי כאן, כמעט כל האקטים המיניים שמתקיימים בסיומו של דייט בבר או במועדון, הם אונס. הרי טכנית, ברגע שבחורה שותה אפילו לגימה אחת קטנה של אלכוהול, היא כבר לא מאה אחוז צלולה. אז אני אומר לך שגם אתה וגם כל השוטרים כאן עשיתם בעבר סקס עם נשים שתכל"ס לא היו צלולות במאה אחוז. אז מה, זה הופך אתכם לאנסים? מה אני אמור לענות למישהי שמסמסת לי ביום שישי בשתיים בלילה, 'אני שיכורה וחרמנית, אתה בא אליי?' אם אני נענה להזמנה, אני עברייין?"

"יואב, אתה אומר שראית עליה שהיא לגמרי בשליטה למרות שהיא שתתה אלכוהול. איך אתה יודע, בעצם? אתה הרי לא מכיר אותה!"

"תשמע, גם לילית אמרה לי בדיוק אותו דבר כשהקלטתי אותה. היא אמרה לי, 'אתה לא מכיר אותי, ובגלל זה לא זיהית שאני לא בשליטה'. עכשיו, תסלח לי שאני אומר את זה, כן? אבל זה טיעון מטומטם בעיניי. להיות בשליטה ולהיות צלול זה לא עניין סובייקטיבי, אתה לא צריך להכיר את הבן אדם לפני זה! אתה בעצם רומז כאן שהיא לא הייתה בשליטה, אבל אני לא זיהיתי את זה כי זאת הייתה פגישה ראשונה ואני לא באמת מכיר אותה. זה מה שאתה אומר. לפי ההיגיון הזה, צריך להוציא סטוצים אל מחוץ לחוק... כי לך תדע, אולי הבחורה בעצם לא בשליטה ולא צלולה, אבל אתה לא מזהה את זה כי רק עכשיו הכרת אותה!"

אני מעריך שאנחנו כבר בשעה החמישית של החקירה. רצוף.

"תגיד, אני יכול בבקשה לקום קצת, לעמוד? אני צריך לתת לדם לזרום..."
"כן".

הבכיר מנסה כיוון חדש.

"תגיד, למה הקלטת אותה?"
"אמרתי לך למה, כי היא שלחה לי הודעה שהבהילה אותי למחרת היום שנפגשנו. כל גבר היה נבהל. אני בן 37, איבדתי את הבתולים שלי לפני עשרים שנה ושכבתי עם הרבה נשים מאז. מעולם אף אחת אפילו לא רמזה שניצלתי את מצבה כשהיא לא צלולה. בחיים לא. אז נבהלתי והקלטתי אותה".

"ההתנהגות הזאת היא התנהגות פלילית, יואב".
"סליחה, למה התנהגות פלילית? זאת לא עברה להקליט מישהו ללא ידיעתו כשאני עצמי מדבר איתו! אני מכיר את החוק - רק אם אני מקליט

אנשים אחרים ללא ידיעתם, כשאני עצמי לא חלק מהשיחה - רק אז זאת עברה פלילית".

"אני אמרתי שזאת התנהגות פלילית, לא עברה פלילית".

"מה זאת אומרת, התנהגות פלילית? אני לא מכיר את המושג הזה. או שבוצעה עברה פלילית של האזנת סתר או שלא, ובמקרה הזה - לא בוצעה שום עברה!"

"אני מתכוון לזה שמדובר בהתנהגות עבריינית, התנהגות של מישהו שיודע שהוא ביצע עברה פלילית, ועכשיו הוא מנסה לטשטש את הראיות באמצעות מניפולציות. אני שמעתי את השיחה הזאת, יואב, אתה שמת לה מילים בפה!"

"סליחה, אני ממש לא שמתה לה מילים בפה. מה זה בכלל לשים מילים בפה? אני יכול להכריח אותה להגיד משהו שהיא לא רוצה?"

"אתה הובלת אותה למה שנח לך!"

"מה זה 'הובלתי אותה'? אני דיברתי איתה על הנושאים שהטרידו אותי: דיברתי איתה על זה שהיא אמרה שהיא לא הייתה צלולה, למרות שהיא כן הייתה צלולה; ודיברתי איתה על זה שהיא אמרה שהיא ניסתה להתנגד, למרות שהיא לא ניסתה להתנגד. על מה רצית שאני אדבר איתה בנוסבות האלה? על מזג האוויר?"

"יואב, זאת התנהגות פלילית קלאסית: אדם מבצע עברה, נבהל, מתקשר לעורך הדין שלו, עורך הדין שלו אומר לו תקליט..."

"רגע רגע, סליחה, ממה שאני יודע - יש חיסיון מוחלט על השיחות בין הסנגור הפלילי ללקוח שלו, נכון?"

"נכון".

"אז אני רוצה להבין: אתה שואל אותי עכשיו על שיחות שניהלתי - או שלא ניהלתי - עם עורך הדין שלי? כי אם כן, אני רוצה שנחדד את השאלה, ושתגיד לי עכשיו שאתה שואל אותי על שיחות שלי עם עורך הדין שלי".

"לא, יואב, אני לא שואל אותך שאלות על השיחות האלה, אני רק מסביר שמדובר בהתנהגות פלילית, מחשידה".

"אז בוא נדבר על ההתנהגות שלי ונשאיר את עורך הדין שלי בצד. ההתנהגות שלי, אתה יכול לקרוא לה איך שאתה רוצה: התנהגות פלילית, התנהגות עבריינית, ערמומית, מניפולטיבית, מכוערת, מה שבא לך. לא אכפת לי, כי אני יודע את האמת, והאמת היא שזאת התנהגות חכמה, ובזכות ההתנהגות הזאת אני אצליח לצאת מזה בשלום. כשאני יושב מולך עכשיו, אחרי יותר מחמש שעות של חקירה, ומנסה לדמיין מה היה קורה אילו לא הייתי מקליט אותה - עוברת בי צמרמורת".

ידעתי שהחוקר הבכיר צודק, **זאת אכן התנהגות עבריינית**, אבל גם אני צדקתי בדבריי: מובן שזה היה הדבר החכם ביותר שיכולתי לעשות באותו רגע, להקליט! פשוט ידעתי שמתישוהו במהלך החקירה הוא יטיח בי את ההאשמה הזאת של התנהגות עבריינית, אבל תודרכתי מראש באימונים אצל כרמי שלא להתרגש ממנה.

אני חושב שזאת כבר הייתה השעה השישית של החקירה, ובסך הכול הרגשתי שאני מתמודד איתה לא רע. הגעתי מוכן. עניתי על כל מה שנשאלתי בפירוט רב, והזכרתי לעצמי שוב ושוב שאין לי סיבה לפחד כי אני דובר אמת, ושחקירה יסודית שלי עם בחינה מדוקדקת של הראיות שהכנתי והוחרמו לי, יוכיחו שאני לא אנסתי. אבל אז התקרב אליי החוקר הבכיר, הביט לתוך עיניי וצעק עליי:

"אני אגיד לך למה הקלטת אותה: אתה הקלטת אותה כי אנסת אותה, ונלחצת מזה!"

לא ראיתי את זה בא. דווקא קיבלתי את הרושם שהחוקר הבכיר מתחיל להאמין לי. הופתעתי מהתזמון של ההאשמה הקשה, אבל לא מהתוכן שלה. התקרבותי אליו, נעצתי בו מבט והרמתי גם אני את קולי:

"תגיד לי, למה אתה משפיל אותי?"

הוא הופתע. כך לפחות זה נראה, אם כי אין לדעת. הוא נסוג, נשען לאחור בכיסאו ושאל:

"אני משפיל אותך...?"

"עד לפני רגע לא השפלת, אבל עכשיו כן".

"מה אתה אומר, יואב... ומה בדיוק בדברים שלי השפיל אותך?"

"אתה אמרת לי שאנסתי אותה. למה אמרת את זה? סיימת את החקירה? ישבת על כל הראיות וניתחת אותן, וזאת המסקנה שהגעת אליה? הרי לא עשית את כל הדברים האלה, החקירה שלי רק התחילה, אז למה אתה אומר שאנסתי אותה?! עד עכשיו שאלת שאלות, ופתאום אתה מאשים!"

"יואב, זאת חקירה משטרתית, ואתה חשוד באונס ובמעשה סדום.

ככה זה. תתמודד!"

פאק. תשובה טובה. ידעתי שהוא צודק. זה הוא שקובע כאן את הכללים, לא אני. כרמי שוב פספס - אתמול בערב הוא אמר לי שאני יכול לישון בשקט כי המשטרה לא תבוא היום, ועכשיו העצה המטופשת הזאת לדרוש בתקיפות שלא ישפילו אותי. נו, ואם הוא ישפיל אותי שוב, מה אני כבר יכול לעשות? להגיד לו שאני מסרב לענות לו אם הוא לא יתייחס אליי בכבוד? הוא יכול להגיד לי, אין בעיה - אני אכתוב, "החשוד מסרב לענות לשאלות". זה עלול לסבך אותי בהמשך. אסור לי לעשות טעויות. החלטתי שאם הוא ישפיל אותי שוב, אני פשוט אספוג את העלבון ואענה לו בלי לעשות סצנה. אבל הבכיר לא השפיל אותי שוב עד סוף החקירה. רק שאלות, שאלות קשות שלעתים נשאלות בתוקפנות, אך ללא הטחת האשמות. כרמי ידע מה הוא אומר. המשכתי:

"בכל מקרה, כפי שהתחלתי לספר לך קודם, מעולם לא ניצלתי מצב עם מישהי שיכורה. להפך, אני זוכר מקרה של מישהי שממש התווכחה שהיא בסדר, ולא הסכמתי. אני זוכר את זה היטב, למרות שזה היה לפני כמה שנים טובות: היינו אחרי בילוי בבר שנקרא 'בוקובסקי'. היא רצתה לבוא אליי, ואני לא הסכמתי, התעקשתי לקחת אותה הביתה. אתה יכול לבדוק איתה בעצמך, תשאל אותה, קוראים לה (אמרתי לו את שמה המלא). מספר הטלפון שלה מופיע בסלולרי שלי, תחייגו אליה, תזמנו אותה לחקירה ותראו מה היא תגיד לכם".

"אולי באמת נעשה את זה".

"תעשו, אני לא מפחד. ואם נדמה לך שתכננתי את זה לקראת החקירה אצלכם, ודיברתי איתה לפני שנעצרתי ותדרכתי אותה מה להגיד לכם, אני מודיע לך שלא יצא לי לדבר איתה כבר כמה חודשים. ואם אתה חושב שאני משקר, אתה מוזמן להוסיף על זה שאלה לפוליגרף שביקשתי שתעשו לי".

עוד פגיעה בפרטיות של חברה. עוד התנצלות בדרך, למקרה שהשוטרים יזמנו אותה לתת עדות במשטרה. מה יכולתי לעשות? היא תבין. המשכתי:

"אתה באמת לא רואה את זה? לילית ניסתה להיפגש שוב, היא נורא רצתה לראות אותי שוב! רואים את זה בתיעוד - ברגע שהיא מבינה שלא ניפגש שוב למרות שהבטחתי לה - היא מחליטה שבעצם היא נאנ..."

"יואב, אני מזכיר לך - זה שהיא ניסתה להיפגש איתך שוב, לא אומר **שלא** אנסת אותה!"

"אז מה? וזה שהיא באה ומתלוננת עליי, לא אומר בהכרח **שכן** אנסתי אותה!"

"יואב, גם אם תגיד מאה פעם שהיא רצתה להיפגש איתך שוב, זה לא ישכנע אותי שלא אנסת אותה!"

"גם אם תגיד לי מאה פעם שזה לא אומר שלא אנסתי אותה, זה לא ישכנע אותי שזה פרט לא חשוב. אני יודע שזה חשוב, מאוד חשוב. אני הרי **לא** ביקשתי ממנה להיפגש שוב, **לא** איימתי עליה, זה **לא** שהיא עובדת אצלי ופחדה לאבד את הפרנסה שלה, היא **לא** הייתה תלויה בי בשום דבר, כלום. היא פשוט רצתה להישאר בקשר כי מצאתי חן בעיניה, והיא מאוד כעסה כשסירבתי, אז עכשיו היא נוקמת. אין הסבר אחר. אני משוכנע בזה במיליון אחוז, ואתה יכול להכחיש את זה מאה פעם, אלף פעם, מיליון פעם, אבל אני בטוח שכבר עכשיו יש לכם ספקות בנוגע לגרסה שלה, ואני יודע שאלה ספקות גדולים".

"תגיד, יואב, זה כבר מתחיל לחלחל בכך המילה הזאת, אונס?"

"אני מודע היטב לחומרת החשדות נגדי, אבל אני יודע שלא אנסתי, ושאם אני אגיד את האמת, הכול יהיה בסדר".

עניתי לחוקר הבכיר בשקט ובביטחון על השאלה האחרונה, בלי להסיר את מבטי ממנו, אבל האמת היא שהרוע שנטף ממנה הכעיס אותי. מה הטעם בשאלה כזאת? איך בדיוק היא מקדמת את החקירה? מה עונים בכלל על שאלה כזאת? אז עניתי שאני יודע שיהיה בסדר, אבל איך יכולתי לדעת שיהיה בסדר? לא ידעתי כלום. לא ידעתי אפילו מה השעה. והצמרמורת הזאת שמכה בי מדי פעם, בשאלות מהסוג הזה, טלטלה אותי. הרגשתי אותה היטב בכל גופי, מהציפורניים בכפות הרגליים ועד לשורשי מעט השיער שעל ראשי. הבכיר המשיך:

"יואב, לילית אומרת שקרעת לה את הצורה! קרעת אותה, פתחת אותה, הרגת אותה, שהיא הייתה לא צלולה וחסרת שליטה לחלוטין, שהיא ניסתה להתנגד ולא הצליחה, ושאתה המשכת והמשכת".

"תשמע, מה שהיא מתארת זה חתיכת אונס אכזרי".

"זה בדיוק מה שאני מנסה להסביר לך, יואב".

"אונס כזה, כמו שהיא מתארת, חייב להשאיר סימנים פיזיים על הגוף.

היא נבדקה? היא הלכה לבית חולים? משהו?"

"יואב, אני לא נכנס איתך לזה עכשיו, זה חלק מחומר החקירה החסוי".

"אה, אתה לא נכנס איתי לזה, או-קי". אז אני אומר לך בוודאות של מיליון

אחוז, שאין שום דבר כזה. היא לא הלכה לבית חולים כי היא לא נאנסה.

סקס פרוע, זה מה שהיה שם. סקס פרוע. אנשים עושים לפעמים סקס

פרוע, ולפעמים זה משאיר סימנים, בקטנה".

"יואב, מה זה סימנים בקטנה?"

"סימנים בקטנה זה סימנים כחולים כאלה, כמו שנשאר אחרי שנתקעים

בטעות בפינה של השולחן. זה יכול להיות גם סימן של נשיכה. וזהו. ואם

יש תיעוד של משהו על הגוף של לילית - זה הדברים האלה, ולא שום

דבר אחר. אני חותם לך עכשיו: אם יש תיעוד רפואי כלשהו, זה של

דברים כאלה".

"לילית אומרת שפירקת לה את התחת, שביצעת בה מעשה סדום, ש..."
 "אני לא ביצעתי שום מעשה סדום, אני עשיתי איתה סקס אנאלי. בוא
 נקרא לילד בשמו, למרות שהוא הילד החורג במשפחה - סקס אנאלי. זה
 מה שהיה שם. יש הרבה נשים שאוהבות את זה, וגם לילית, כפי
 שהעידה על עצמה עוד לפני שנפגשנו - היא מחובבות הז'אנר. רוב
 הנשים לא אוהבות את זה, אז כשיש מישהי שכן - בטח כשהיא מבקשת
 את זה - אתה זורם. ככה זה אצל רוב הגברים, אני מניח. היא יכולה
 להגיד מעשה סדום עד מחר, אבל כשזה נעשה בהסכמתה ואפילו
 ביוזמתה - זה כבר לא מעשה סדום, זה הופך לסתם סקס אנאלי. העניין
 הזה של ההסכמה, זה מה שקובע כאן".

"זה בדיוק מה שקובע כאן, יואב, ההסכמה..."

"אני יודע, ואני מקפיד לציית תמיד, גם אם זה קורה באמצע האקט".

"מה זאת אומרת באמצע האקט?"

"זאת אומרת שאין דבר כזה בסקס 'נקודת אל חזור'".

"יואב, לא הבנתי. תסביר".

"התכוונתי שלפעמים בחורה יכולה להתהפך תוך כדי הסקס, להגיד לך
 שלא בא לה, ושתצא עכשיו".

"זה קרה לך?"

"ברור, זה קורה לכולם".

"ומה עשית כשזה קרה?"

"מה נראה לך שעשיתי? עפתי החוצה כמו טיל בליסטי ולבשתי
 מכנסיים!"

"יואב, אם אני אבקש ממך לתת לי שמות של בחורות כאלה, תוכל
 לעשות את זה?"

"כן, ברור".

"אתה בטוח? כי יכול להיות שנרצה לדבר איתן".

"אין בעיה".

ידעתי שאחד הדברים החשובים ביותר בחקירה הוא רמת האמינות שאני משדר לחוקרים מולי. מבחינתם, הלילה הארוך שביליתי עם לילית הוא נעלם אחד גדול. הם מנסים לשחזר אותו פריים אחרי פריים, למרות שהם לא היו שם. ישנן ראיות, כמובן, ויש את שיחת הטלפון שמחזקת את גרסתי, ובכל זאת - לאמינות שאני מקריין יש חשיבות מכרעת. אז כדי לבסס את האמינות שלי, שלחתי אותם לנסות לתפוס אותי בשקר בכל הזדמנות שרק יכולתי. ניסיתי לנחש כמה חברות כבר סיבכתי עד עכשיו, אבל לא היה לי מושג. הבנתי שכמה מהן יזמנו לחקירה, אבל לא יכולתי לדעת את מי הם יחקרו ומתי. כמה נשים צריכות להעיד שאינני אנס כדי לבסס את הפותי? שתיים? חמש? עשר? חמישים? מאה? מה יהיה אורכו של מסע הבושה הזה, להן ולי? לא היה לי ספק שכולן יילחמו למעני כמו לביאות, אבל בכל זאת - לא נעים.

"יואב, אתה ידעת שיהיה סקס?"

"מה זאת אומרת?"

"לפני שהיא באה, נגיד - כשהיא הייתה בדרך, אתה ידעת שיהיה סקס?"

"ידעתי שיש מצב שיהיה".

"לא היית בטוח?"

"לא, מאיפה לי לדעת?"

"אבל דיברתם לפני כן על סקס, כשהתכתבתם בפייסבוק. אתה אומר

שהדיבור היה מאוד מיני, נכון?"

"נכון".

"אתה אומר שממש נכנסתם לפרטים של מה תעשו או לא תעשו אם

יהיה סקס, נכון?"

"כן, זה נכון".

"ותגיד, יואב, בדרך כלל, כשאתה מדבר עם מישהי ככה לפני שאתם

נפגשים, מה קורה?"

"תלוי בנסיבות".

"מה זאת אומרת תלוי בנסיבות? אלה הנסיבות - לפני שאתם נפגשים,

יש דיבור מאוד ברור על זה שהולך להיות סקס".

"התכוונתי שזה תלוי בנסיבות של מקום המפגש - אם זה בחוץ, אז אי אפשר לדעת, אבל אם המפגש הוא בבית - אז כן, בדרך כלל אחרי דיבור כזה יש סקס".

"הבנתי. זאת אומרת, יואב, שאפשר להגיד שאם לא היה סקס בינך ללילית אחרי הדיבור הזה, היית מופתע, נכון?"
 "כן, נכון."
 "מה אתה אומר, יואב..."

הרחתי מלכודת בשאלות האחרונות, אבל עדיין לא הבנתי היכן בדיוק היא מוצבת. עוד רגע היא תיחשף בפניי, אבל הרגע הזה התארך ונמשך, והבכיר הביט בי ישר לתוך העיניים ועד המוח, קורא את מה שכתוב בפנים. הכול גלוי בפניו. אני שקוף. התחלתי להתקשות שלא להשפיל מבט ראשון. התמקדתי באישונים שלו, ממש בתוך החורים השחורים שבמרכז גלגלי העיניים שלו, ובהיתי בהם. לא סתם בהיתי, שקעתי בתוכם, התמקדתי רחוק יותר פנימה, כאילו אני מביט בקיר שמאחוריו, דרכו. זה עבד. כשהתמקדתי מספיק חזק, הפרצוף שמסביב לאישונים היטשטש ונראה כמו תמונה של צלם גרוע. בתור דמות לא ברורה, נראה החוקר הבכיר פחות מפחיד. ואז, אחרי שתיקה ארוכה יחסית, הוא חזר לשאול שאלות, הסטארט-אפ שאפשר לי לטשטש את הדמות שלו התרסק, והבכיר חזר להיראות ברור ומפחיד:

"יואב, אתה אומר לי שאם לא היה ביניכם סקס, היית מופתע. זה בגלל שרצית שיהיה סקס?"

"ברור שרציתי. היא בחורה מושכת שנמצאת אצלי בבית, ואני גבר."
 "זאת אומרת, כשאנחנו אומרים עכשיו 'אם לא היה סקס', אנחנו בעצם מתכוונים להגיד: 'אם לילית לא הייתה רוצה סקס, נכון?'"

"כן, אבל זאת היא שיזמה את הסקס..."

"רגע, יואב, אז אתה בעצם אומר ש..."

"סליחה, אנחנו ממהרים?"

"לא, אנחנו לא ממהרים."

"אז למה אתה קוטע אותי ועונה במקומי? תן לי להשלים את התשובה שלי. אתה רואה שאני עונה על הכול, נכון? אולי בדיוק התכוונתי להגיד משהו ממש חשוב לחקירה, לא חבל שתפספסו?"
 "או-קיי, תמשיך".

"מה שהתחלתי להגיד קודם זה שאתה שואל כאן שאלה תיאורטית לגמרי, כי לילית מאוד רצתה סקס. זאת היא שיזמה את המגע הראשון, וכמו שכבר אמרתי לך - זה קרה מהר יחסית, חצי שעה בדיוק אחרי שהיא נכנסה. אני זוכר מצוין את הרגע הזה, כי הופתעתי מהמהירות שלה והסתכלתי על השעון כי זה סקרן אותי. זהו, זה מה שרציתי להגיד קודם, לפני שקטעת אותי".

"ותגיד, אם היא לא הייתה רוצה, היית מתאכזב?"
 "אכזבה זאת מילה קצת גדולה, אבל בטח הייתי אומר לעצמי שחבל שאין סקס".

"חבל?"

"כן, כי היא כבר כאן, אצלי בבית".

"נו, אז זאת אכזבה!"

"לא יודע, אכזבה זאת מילה קצת חזקה מדי בשביל לתאר את מה שאני מרגיש ברגעים כאלה. אתה יודע מה - אולי אפשר להגיד אכזבה קלה".
 "אתה אומר שאפשר להגיד אכזבה קלה, ואני אומר לך שאכזבה קלה יכולה להפוך לאכזבה קשה, בעיקר אחרי ששותים אלכוהול, ואז זה כבר יכול להפוך לכעס, לעצבים, ולפעמים גם לאלימות".

"כל השאלות האלה לא רלוונטיות. לילית רצתה סקס ויזמה אותו. אבל אני מענה לך, כדי שלא תחשוב שאני מתחמק. בעיקרון, אני אף פעם לא כועס ולא מתעצבן כשמישהי מסרבת לי. אתה מבין אותי? לא כעס ולא עצבים, אף פעם. אני אגיד לך אפילו יותר מזה - אני אפילו מקבל את זה באהבה. אתה יודע למה?"

"בוא תאיר את עיניי, יואב".

"כי אם דברים כאלה לא היו קורים, האכזבות הקטנות האלה, אם אתה מוציא מהמשוואה את המרכיב של חוסר הוודאות, הרגת את הריגוש".

"יואב, אני מקווה שאתה מבין שחיי המין שלך לא מעניינים אותי באופן אישי, כן? הם ממש, אבל ממש ממש, לא מעניינים אותי. כל מה שמעניין אותי זה מה שהיה בלילה ההוא".

"תיארת לי לעצמי שהשאלות שלך לא נובעות מסקרנות אישית".
"אז בוא נמשיך".

"איפה היינו? אני יכול למזוג לעצמי כוס מים?"

"כן. איפה היינו? אני אגיד לך: היינו בזה שאמרתי לך שאולי חיי המין שלך פשוט משעממים אותך, אז החלטת לגוון וקרעת ללילית את התחת, למרות שהיא לא רצתה להזדיין איתך בכלל. אמרת לעצמך, 'יאללה, נתפרע, זאת אחת שלא תתלונן עליי'. שם היינו".

"או-קיי, אז ככה. קודם כול חיי המין שלי לא משעממים. אמנם אני לא מזיין הרבה כמו שאתה חושב, אבל משעמם - בטוח לא. אבל בוא נזרום עם ההסבר שאתה מציע: נגיד שחיי המין שלי באמת קצת משעממים, ואני באמת רוצה קצת לגוון במשהו משוגע. זה נראה לך הגיוני שאבחר, מכל האפשרויות, דווקא באונס?"

"כן, יואב! למה לא? אתה יודע, פעם אחת, בשביל החוויה. אולי אמרת לעצמך, 'הנה נפלה לי הזדמנות טובה, זאת אחת שלא תעשה בעיות'. אולי הרגשת שזה משהו שחייבים לנסות פעם אחת בחיים, רק בשביל להרגיש איך זה".

"אתה מדבר על אונס כאילו זה עוד סוג של התנסות, וזה לא. אונס זה פשע חמור, ואני בחיים לא הייתי עושה דבר כזה, כמו שלא הייתי לוקח את הנשק מהמילואים והולך לקניון עזריאלי ומתחיל לרסס אנשים סתם בשביל לסמן וי על החוויה. כשאנשים משתעממים בסקס, הם משתעשעים במשחקי תפקידים, משתתפים באורגיה, מתנסים עם בני/בנות מינם, הולכים למסיבת חילופי זוגות, מחליטים על זוגיות פתוחה וחופשית, דברים מהסוג הזה. אבל אונס?"

"רגע, יואב, איבדתי אותך.... איך זה קשור בדיוק כל הדברים האלה?"
"העלית קודם את האפשרות שאנסתי את לילית כדי לגוון את חיי המין שלי, אז נתתי לך כמה דוגמאות של דברים שמקובל לעשות כדי לגוון את

חיי המין. זה לא כולל אונס. אונס זה פשע שיכול להושיב אותך בבית הסוהר ל-16 שנה. זה מאיים, אנשים נשמרים. 16 שנים בכלא כדי לגוון את חיי המין? זה נשמע לך הגיוני...?"

"לא יודע, יואב. אולי זה שילוב של הכול ביחד - השתעממת, כעסת עליה שהיא לא רוצה לשכב איתך, התעצבנת שלא יהיה לך סקס היום..."

"אין דבר כזה לא יהיה לך סקס היום. אני גר בתל אביב, לא חסר פה סקס. מה שחסר זה חניה".

חקירה משטרתית שנמשכת כל כך הרבה שעות ברציפות היא עניין קשה, ולא רק מבחינה נפשית. ביקשתי את אישורו של הבכיר לעמוד קצת ולשתות, שתיתי שתי כוסות מים, נעמדתי, הפעלתי קצת את שרירי הידיים והרגליים בתנועות מינימליות של מתיחה, הבטתי בו והמתנתי שימשיך בחקירה.

"יואב, כבר אמרת לי כמה פעמים שלא הופתעת כשלילית הייתה אגרסיבית במהלך הסקס, כי היא אמרה לך לפני שנפגשתם שהיא כזאת".

"נכון, היא אמרה את זה".

"מתי היא אמרה את זה לפני שנפגשתם, יואב?"

"מה זאת אומרת מתי? היא אומרת בשיחת טלפון שהקלטתי, לא שמעת?"

"לא, אני לא מתכוון אחרי המפגש, אלא לפניו. אני שואל אותך שאלה ברורה מאוד, יואב, שים לב: מתי ואיפה היא אמרה לך לפני שנפגשתם, שלפעמים היא אגרסיבית בסקס?"

"אני לא זוכר מתי בדיוק היא אמרה, אבל היא כתבה לי את זה בפייסבוק באחת ההתכתבויות בינינו לפני שנפגשנו".

"יואב, אנחנו עברנו על המסמכים שהבאת איתך, בשום מקום לא כתוב שם שהיא אמרה לך שהיא אגרסיבית לפני שנפגשתם. אתה התכוונת לחקירה הזאת שבוע שלם, הבאת הקלטות, מסמכים, הכול - ובשום

מקום לא כתוב שהיא אמרה לך שהיא אגרסיבית בסקס עוד לפני שנפגשתם. איך זה יכול להיות? אתה שוב משקר לי...?"

"אני לא משקר לך! אמרתי לך כבר בתחילת החקירה שלא הצלחתי לשחזר את כל ההתכתבויות בפייסבוק, אלא רק כמה מהן. בגלל זה פניתי לשירות הלקוחות של פייסבוק, ביקשתי שיעזרו לי לשחזר, אבל הם לא ענו לי. אני מאוד מקווה שאתם תצליחו, בשיטות שלכם, לשחזר את ה..."

"יואב, אנחנו שחזרנו, ובכל זאת, בשום מקום לא מופיע שם שהיא אמרה לך שהיא אגרסיבית!"

"וואלה? לא יכול להיות!"

"עובדה. הנה, קח את המסמכים שלנו ותראה לי אתה איפה זה מופיע. אם היא אמרה, זה אמור להופיע שם. הנה, קח, תראה לי".

הוא הגיש לי כמה ניירות עם לוגו של המשטרה. לקחתי והתחלתי לקרוא. אלה אכן היו ההתכתבויות בינה וביני בפייסבוק, וכבר במבט ראשון זיהיתי שם הודעות שניסיתי לשחזר כשהתכוונתי לחקירה אבל לא הצלחתי. כנראה שבמשטרה הצליחו לשחזר! התחלתי לקרוא, אבל אחרי שתיים-שלוש שניות הבכיר חטף את הניירות מידי והניח אותם בחזרה על השולחן, הרחק מטווח הראייה שלי.

"אבל אמרת לי לחפש ולהראות לך, לא?"

"התחרטתי. אולי אחר כך".

"טוב".

"בוא נמשיך. תגיד לי..."

"רגע, סליחה שאני קוטע אותך, אבל למה זה כל כך חשוב מתי היא אמרה לי שהיא אוהבת סקס אגרסיבי? נגיד שהיא לא הייתה אומרת את זה לפני הפגישה, מה זה משנה?"

"ברור שזה משנה, אתה הרי כל הזמן טוען שידעת, עוד לפני שהיא באה אליך, שהיא אוהבת סקס אגרסיבי, אבל אין שום עדות לכך שהיא אמרה את זה!"

"אני בטוח שיש, אבל אתה לא נתת לי לחפש במסמכים, אבל אתה יודע מה - נגיד שאין. נו, אז מה? ואם היא לא הייתה אומרת את זה? ואם הייתי מגלה את זה תוך כדי הסקס? זה הופך אותי לאנס?"

"יואב, בוא נתקדם".

"בוא נתקדם".

"תגיד, יואב, איך אתה יודע איזה ראיות יש למשטרה בחקירה נגדך?"

"מה? על מה אתה מדבר? מאיפה לי לדעת איזה ראיות יש לכם...?"

"יואב, אני לא שואל אותך אם אתה יודע איזה ראיות יש למשטרה. שים לב. אני שואל אותך איך אתה יודע על הראיות האלה. אתה מבין את ההבדל? השאלות שלי מאוד מדויקות, בניגוד לתשובות שלך".

"גם התשובות שלי מדויקות, ונראה לי שאתה יודע טוב מאוד שהן מדויקות. וכן, אני מבין היטב את השאלה האחרונה שלך. אתה טוען שאני יודע מהן הראיות שאספתם בחקירה, ואתה שואל אותי איך אני יודע. נכון?"

"כן, יואב".

"אז אני אומר לך שאין לי מושג על מה אתה מדבר, אבל כדי שלא יצא שאני משקר חלילה, אני יכול לקחת לעצמי דקה להיזכר, אולי פספסתי משהו?"

"כן, אתה יכול".

הדלקתי סיגריה, נשענתי לאחור בכיסאי והרשיתי לעצמי לנתק מגע מעיני הפוליוגרף שמולי. מותר לי, הרי ביקשתי לחשוב רגע, זה לא אומר שהפסדתי במלחמת העיניים המתישה הזאת. הרמתי את מבטי לתקרה, עצמתי את עיניי, נשפתי את העשן ואימצתי את זיכרוני. הנחתי שזה עוד מבחן לאמינות שלי וידעתי שאסור לי להיכשל בו. אחרי כמה שניות של חשיבה מאומצת נפל לי האסימון.

"או-קי", נזכרתי במשהו שאולי אליו אתה מתכוון. לפני כמה ימים התקשרה אליי חברה ואמרה לי, 'תשמע, אתה לא מבין איזה קטע מטורף, יש לי איזו חברה בעבודה שמתברר שאבא שלה הוא הבוס של

לילית, והוא אמר ש... בשלב הזה מיד קטעתי אותה ואמרתי לה שלא תמשיך לספר לי כלום, כי זה עלול להיחשב שיבוש הליכי חקירה. היא נבהלה והפסיקה לדבר על זה. אתה מתכוון לשיחה הזאת?"

"אולי. תמשיך לספר".

"או-קיי. בכל מקרה, היא לא הספיקה לספר לי שום דבר מעבר למה שאמרתי לך, ככה שלא גיליתי שום דבר על הראיות שיש לכם. אם האזנתם לשיחות שלי בשבוע שחיכיתי שתבואו לעצור אותי, אתם יכולים לשמוע את ההקלטה ולראות שזה מה שהיה בשיחה הזאת, ושאני לא משקר".

"יואב, חוץ מהשיחה הזאת, יש עוד משהו שאתה רוצה לספר לי בנוגע לראיות שיש למשטרה?"

"לא, ממש לא. כל השאר אלה לא דברים שאני יודע, אלא הערכות בלבד בנוגע לפעולות חקירה שקרוב לוודאי ביצעתם, כי זה מה שעושים בחקירות כאלה. אבל ההערכות האלה הן תוצאה של השיחות שלי עם עורך הדין שלי לפני החקירה, ועל זה אני לא אמור לדבר איתך".

"יואב, זה ברור. אני לא שואל אותך שאלות על השיחות שלך עם עורך הדין שלך".

"או-קיי. אז אם יש עוד משהו שאתה חושד שאני יודע למרות שאני לא אמור לדעת, תשאל אותי בצורה ממוקדת יותר, כי אני לא זוכר שהיה עוד משהו כזה. אתה רוצה לשאול אותי באופן ממוקד יותר?"

"אולי בהמשך".

"או-קיי. אז נכון לעכשיו זאת התשובה שלי - אני לא יודע על שום ראיות בחקירה שאני לא אמור לדעת עליהן, ואם אתם לא מאמינים לי - תשאלו אותי בפוליגרף אם אני זוכר עוד משהו ומסתיר אותו מכם".

הבכיר עיין בניירות מולו והדליק סיגריה. מזגתי לעצמי עוד כוס מים, הפעם בלי לבקש רשות, ושתיתי. ידעתי שאני טוב והרגשתי שלמרות הכול יש סיכוי לא רע שהוא מאמין לי. אבל לא פיתחתי ציפיות.

"תגיד, יואב, אתה אמרת כמה פעמים, כשסיפרת את הגרסה שלך, שלילית רצתה לתקן את הרושם שהשאירה כשנפגשתם, ובגלל זה היא אמרה למחרת שהיא לא הייתה צלולה כשעשיתם סקס. נכון? אני הבנתי נכון?"

"כן. היא גם אומרת את זה במילים שלה במפורש, היא אומרת שהיא לא רצתה שאני אחשוב שהיא נימפומנית, שלא אחשוב שהיא 'סתם עוד אחת ששוכבת איתך', דברים כאלה. ככה היא אמרה. זה ממש ברור שם".

"ואתה אמרת לי שזה מלכתחילה היה מיותר מבחינתך, נכון?"
"כן".

"למה התכוונת?"

"התכוונתי שזה היה מיותר, כי בכל מקרה לא משנה לי אם יש סקס בדייט ראשון".

"מה זאת אומרת לא משנה לך? זה לא מוריד לך מהבחורה אם אתם שוכבים כבר בפגישה הראשונה?"
"לא".

"למה לא?"

"כי אני לא פרימיטיבי. אם אני באמת נדלק על מישהי והיא מוצאת חן בעיניי, סקס בערב הראשון בטח שלא יקלקל. אבל אם אין את הקליק הזה, אז גם אם היא תייבש אותי, זה לא יעזור לה".

"כבר היו לך מערכות יחסים שהתחילו ככה?"
"כן, בטח".

עניתי מהבטן, לא חשבתי, פשוט יריתי. זאת הייתה טעות, כמובן. זאת לא הייתה שיחת רעים, זאת הייתה חקירה משטרתית באזהרה, בחשד לעברות של אונס ומעשה סדום. לכל מילה שאינה במקומה עלולות להיות השלכות הרסניות.

"יואב, אתה בטוח שהיו לך מערכות יחסים משמעותיות שהתחילו מסקס בערב הראשון? אתה יודע, אתה סיפרת לנו על כל בנות הזוג שהיו לך,

וכולן מופיעות בסלולרי שלך. אנחנו יכולים לזמן את כולן לחקירה ולשאול אותן. זה לא מסובך כל כך, סך הכול חמש או שש אקסיות".

"רגע, שנייה, תן לי לחשוב..."

"אתה רואה?! יואב, שוב שיקרת! אני הזהרתי אותך לא לשקר, ואתה שוב שיקרת!"

"רגע, שנייה, רגע אחד! אני עניתי בשליפה מהמותן, לא ידעתי שזה כזה קריטי, אני לא משקר ולא מסתיר מכם שום דבר, בטח לא שטות כזאת. תן לי שנייה להיזכר..."

"יואב, אתה שיקרת! אתה כל הזמן אומר לי לדבר עם זאת, לדבר עם ההיא, תראה מה היא תגיד לך, תראה מה זאת תגיד לך, ועכשיו אני קולט שאתה סתם מזיין את השכל! תגיד לי, אתה לא מבין שאנחנו הולכים לזמן לפחות כמה מהן לחקירה...?"

"רגע, שנייה, שנייה אחת! אתה מוכן לתת לי לענות לפני שאתה מחליט שאני משקר? אני רוצה לדייק, אבל זאת חתיכת נוסטלגיה של הרבה שנים בתוך הראש שלי, וזה לוקח כמה שניות, אני לא מחשב. אפשר כמה שניות בבקשה? מה ביקשתי, כולה כמה שניות, אני בטוח שזה לא יתקע את החקירה, נכון?"

"טוב, קח כמה שניות".

הדלקתי סיגריות, הבטתי שוב בתקרה, עצמתי עיניים ונשפתי עשן למעלה. הניקוטין הרגיע אותי ועזר לי להגיע במהירות לתשובה המדויקת ביותר שיכולתי לגבש.

"או-קיי, אז לא שיקרתי לך קודם. הייתה לי מערכת יחסים אחת שהתחילה מסקס בדייט הראשון. אם אתה לא מאמין לי, אז דברו איתה. קוראים לה (אמרתי לו את שמה המלא), והיא מופיעה בסלולרי שלי. אבל אני חייב להגיד לך משהו חשוב לפני שאתם מדברים איתה: אני כמעט בטוח שזה היה בדייט הראשון, אבל אני לא בטוח במאה אחוז. יכול להיות ששכבנו רק בדייט השני, ובדייט הראשון אנחנו רק... אה..."

רגע, עד כמה אני אמור להיכנס לפרטים כאן כדי שתוכלו לאמת את זה איתה? פשוט לא נעים לי, אנחנו כבר לא ממש בקשר לאחרונה..."

"זה בסדר, נכנסת מספיק".

"או-קיי. אני יכול לשאול אותך למה זה חשוב בכלל? אם הייתי אומר לך שזה כן מוריד לי מבחורה אם היא שוכבת איתי בדייט הראשון, אז מה, היית מאשים אותי בשמרנות או בפרימיטיביות...?"

"יואב, בוא נתקדם".

"בוא נתקדם".

"אתה אומר לי שאתה חושב שמצאת חן בעיני לילית, ושבגלל זה היא רצתה להיפגש איתך שוב".

"כן, אני בטוח בזה. ואחרי שהיא הבינה שזה לא יקרה למרות שהבטחתי לה, היא החליטה להרוס אותי".

"אז, יואב, בוא תראה לי בכל הראיות שהבאת איתך, איפה היא אומרת לך שהיא אוהבת אותך".

"מה? לא הבנתי".

"בוא תראה לי איפה היא אומרת לך את זה, שהיא אוהבת אותך!"

"מה פתאום, היא לא אמרה את זה! בחורות לא מדברות ככה אחרי דייט ראשון, גם אם היה בו סקס. חוץ מזה, אני לא אמרתי לך שהיא אמרה לי שהיא אוהבת אותי. אני אמרתי שמצאתי חן בעיניה".

עכשיו אני החלטתי על שינוי כיוון. חזרתי לנושא שלא מרפה ממני:

"תגיד, אתה טוען שגם אם לילית רצתה להיפגש איתי שוב, זה לא אומר שהיא לא נאנסה, ואני פשוט לא מבין איך אתה אומר דבר כזה - הבחורה טוענת שנאנסה בצורה אכזרית, וזה מה שדחוף לה - להיפגש שוב עם האנס? לצאת איתו שוב? לא שמעתם בהקלטה, שהיא אומרת שהיא רוצה שנישאר חברים? אני לא מבין, איך זה ש..."

"יואב, לפעמים, נשים שנאנסו נמצאות בסערת רגשות או בדיכאון, שגורמים להן..."

"על איזה דיכאון אתה מדבר בדיוק? היא פרסמה בפייסבוק שלה בדיחות גסות בתקופה שבה היא אמורה להיות שבורה ומרוסקת בגלל האונס שהיא עברה!"

"יואב, אני מזכיר לך שוב, לא משנה כמה פעמים תגיד את זה - זה שהיא רצתה להיפגש שוב, זה לא אומר ש..."

"וואלה? זה לא אומר? ומה עם כל הדברים שהיא אמרה בשיחה שהקלטתי למחרת הפגישה שלנו?"

"איזה דברים?"

"איזה דברים? הנה, על קצה המזלג: מה עם זה שהיא מודה שאולי אמרה לי 'תזיין אותי חזק'? וזה שהיה חשוב לה כל כך להבהיר לי שהיא לא נימפומנית? תגיד לי אתה - שמעת על נאנסת שמוטרדת מכך שבמהלך האונס היא הותירה רושם של נימפומנית? וזה שאני שואל אותה אם עשיתי משהו לא בסדר, והיא עונה לי - 'בחיי לא עשית כלום'? וזה שהיא מודה שהייתי חם ואכפתי ושדאגתי לה? וזה שהיא מודה שם שהיא השאירה לי פתק על הדלת, שבו היא הודתה לי על האירוח? וזה שהיא אומרת שם שאני בחור מקסים, ושהיא יודעת שאני אדם שלא עושה רע לאנשים אחרים? וזה שהיא אומרת שהיא מבינה שאני פוגש הרבה בחורות, ושהיא לא רצתה להיות סתם 'עוד אחת ששכבתי איתה'? **תגיד לי אתה, גם זה לא אומר שלא אנסתי אותה?** באמת שאני לא מבין - מה עוד אתם צריכים כדי שייפול לכם האסימון? למה בדיוק אתה מצפה - שלילית תדפוק עכשיו על הדלת של החדר הזה, תיכנס פנימה, תתוודה ששיקרה, תתנצל ותפרוץ בבכי?"

הוא אפילו לא השיב.

אני חושב שהחקירה נכנסה עכשיו לשעתה השביעית או השמינית. היה לי חם. לבשתי את החולצה שהכנתי מראש למעמד הזה, חולצה ארוכה לבנה עם צווארון וכפתורים. יכולתי להוריד אותה ולהקל מעט על עצמי, לבשתי טי שרט מתחת, אבל העדפתי להימנע מכך. יש לי הרבה קעקועים על שתי הזרועות, והבאתי בחשבון שמתישו בהמשך צילומי הווידאו של החקירה עלולים למצוא את דרכם למהדורות החדשות

בטלוויזיה. זה לא נראה טוב. גם בלי הקעקועים זה לא נראה טוב, לא כדאי להחמיר את המצב.

החוקר הבכיר הביט בי בעודו נשען לאחור, ולא אמר מילה. שוב נעצנו מבטים זה בזה, עין בעין, אישון באישון. זה נמשך הרבה זמן, יחסית לפסקי הזמן הקודמים. הקפדתי שלא להסיר ממנו את עיניי. השתיקה נמשכה. זה התחיל להיות קצת מגוחך. מילא שתיקה מביכה בדייט, אבל בחקירה?

"טוב, יואב, נעשה הפסקה".

הבכיר נעמד, צעד החוצה בלי להביט לכיווני וסגר מאחוריו את הדלת. הוא לא אמר מילה נוספת לפני שיצא. נותרתי לבדי עם הרבה שאלות. כמה זמן הפסקה? אני אמור להישאר פה? מותר לי לצאת? הייתי טוב? הוא מאמין לי? אני עצור? החקירה נגמרה? מה השעה בכלל? זאת הפסקת אוכל? ואם כן, אז איפה האוכל?

*

עמדתי ליד החלון והצצתי החוצה, בין חרכי התריסים, אל עולמם של הלא חשודים באונס. אנשים הולכים ברחוב, יושבים בבתי הקפה ובמסעדות ברמת החייל בתל אביב, מחייכים, צוחקים. החיים של כולם מתנהלים כרגיל, רק אני תקוע כאן בחדר חקירות, עומד מאחורי התריס ומציץ להם לחיים.

המחשבות שלי הולכות לכיוונים לא טובים. נניח שאני אומר עכשיו לחוקרים - "תשמעו, אני לא יכול לשקר עוד. נשברתי. זה נכון, אני אנסתי את לילית!" לא תהיה לי בעיה להמציא את פרטי הסיפור אם אדרש. הבכיר כבר שרטט את קווי העלילה, צריך רק ללכת לפי התוואי שלו ולהתוודות. מובן שאחזור בי אחר כך, אזעק שלא אנסתי, אסביר שנשברתי בלחץ החוקרים ולכן הודיתי בפשע שלא ביצעתי. זה לא יעזור לי: הפרקליטות תגיש נגדי כתב אישום חמור. מבחינתם, מדובר בתיק סגור, הם הרי השיגו את "אם כל הראיות" - החשוד התוודה על הפשע הנורא שביצע, ויש להם את זה מצולם בווידאו. אני אזרק למעצר עד תום ההליכים, כלומר עד סיומו של המשפט שלי, שיימשך חודשים ארוכים, אולי יותר. ואז מה? האם בבית המשפט יצליחו השופטים להבין שפשוט התמוטטתי בשל הלחץ הכבד שהופעל עליי בחקירה, ושלא באמת אנסתי? מה הסיכוי שהמערכת תעלה על דבר כזה? אנחנו הרי שומעים מדי פעם על חשודים שטוענים שהודו

למרות שלא פשעו, כי לא עמדו בלחץ של החקירה. זה נשמע לנו מופרך, והנטייה שלנו היא לא להאמין להם. אבל כרגע אני נתון במצב הזה, ומשם אני מדווה שזאת סיטואציה אפשרית בהחלט. ייתכן שבבתי הסוהר יושבים הרבה אנשים שפשוט נשברו בחקירה, למרות שלא פשעו.

גירשתי ממוחי את המחשבות המסוכנות האלה והתחלתי לצעוד בחדר. עברתי ליד השולחן, שהיה עמוס במסמכים. בראש הערמה - דפי החקירה שלי. הם לא הושארו שם במקרה, חשופים כך. החוקרים יושבים עכשיו בחדר ליד, צופים בי במצלמות הנסתרות שמוחבאות כאן איפשהו, ותוהים אם אגש להציץ. זאת בדיוק אותה ערמת מסמכים שממנה שלף קודם החוקר הבכיר את תדפיס ההודעות שהמשטרה הצליחה לשחזר, אותו תדפיס שהוא נתן לי לקרוא, ושניות ספורות לאחר מכן חטף אותו מידיי. מה הם חושבים, שאני מטומטם?

סימנתי לי קו דמיוני של מסלול הליכה בחדר, הרחק ככל האפשר מהשולחן המפתה, ושבתי לצעוד. הפעם, ספרתי את צעדיי - חמישה צעדים הלך, סיבוב, וחמישה צעדים חזור. מאה צעדים... מאתיים... שלוש מאות, ארבע מאות, חמש מאות... שש מאות. הדלת נפתחה. זאת הייתה רס"ר ס', חוקרת שבהמשך התברר לי שמשתייכת לצוות החוקרים שהופקד על החקירה שלי. היא תכונה כאן מעתה ה"חוקרת". היא הסתכלה עליי במשך שנייה או שתיים, ואז אמרה לי:

"יואב, בוא, יש לך אוכל".

"אני לא רעב".

"בוא, תאכל. קיבלתי הוראה לקחת אותך לאכול. קדימה, בוא. אל

תתווכח".

היא הובילה אותי לחדר סמוך, קטנטן, ללא חלונות, שבמרכזו שולחן וכיסא, אמרה לי לשבת והניחה לפניי חמגשית חמה. שאלתי אותה אם אני יכול להתחיל לאכול, והיא סימנה לי כן עם הראש. פתחתי. פרוסת בשר הודו עם רוטב, פתיתים ופול. לא הייתי רעב, אבל ידעתי שאני חייב לאכול. הוצאתי את הסכו"ם החד-פעמי משקית הניילון האטומה והתחלתי לאכול. הדלת נותרה פתוחה, והחוקרת התיישבה על ספסל במסדרון, ממש מול הכניסה, במרחק של שניים או שלושה מטרים מהפרצוף שלי. היא הביטה בי מדי פעם. אני

לועס ובולע, והיא מביטה בי. מאז החיפוש בביתי כבר יצא לי לדבר עם שישה בלשים וחוקרים, אבל עם שוטרת עדיין לא. זאת הייתה הפעם הראשונה. אישה, שוטרת, מעורבת בחקירת אונס, יושבת מול החשוד בארבע עיניים. רק שניהם. האם היא חושבת שבאמת אנסתי? היא משתוקקת לפוצץ אותי במכות, אבל היא לא יכולה כי אסור לה? היא שונאת אותי? היא רוצה שישלחו אותי לכלא? המשכתי ללעוס. גמרתי את הבשר ואת הפתיתים, אבל בפול לא נגעתי. אני לא אוהב פול.

17. עוצרים אותי

ביקשתי לעשן. להפתעתי, החוקרת הייכה אליי:

"נו, איך היה לך האוכל המשטרתי שלנו?"

"בסדר, טעים."

"אתה רציני...?"

"לגמרי."

"טוב... אתה הנחקר הראשון שאומר דבר כזה... בוא איתי, בחדר של ר'

מותר לעשן."

ר' הוא קצין שמשמש ראש מפלג תשאול מרחב ירקון. במשרד שלו אני מעשן את הסיגריה שאחרי הארוחה המשטרתית. דקה או שתיים אחרי שאני מדליק את הסיגריה, נכנס לחדר מ', אחד מארבעת הקצינים שלקחו אותי בבוקר מביתי. כבר אז שמתי לב שהוא קצת שונה משלושת חבריו: רזה, גבוה, ממושקף ושקט. הוא לא הוציא מילה ב"שיחות החבריות" שהתנהלו בביתי במהלך החיפוש, ובאופן כללי נראה לי פחות מאיים ומסוכן, ומשום כך הנחתי שדווקא ממנו אני צריך לחשוש. נכנה אותו מעתה "הקצין השקט".

הקצין השקט ניגש לשולחן, חיפש שם משהו, לקח איתו מסמך כלשהו והחל לצעוד

החוצה, מתעלם ממני כאילו אני לא קיים. רגע לפני שעזב את החדר, הוא פנה אליי:

"איך הולך, יואב? שורד...?"

"כן."

"איך הייתה לך החקירה עד עכשיו?"

"אתה יודע... אתה הרי ישבת בחדר ליד וראית הכול בשידור חי..."

"לא, אני לא מהתשאול, אני מהבילוש, אני לא חוקר..."

"נו טוב. עניתי על כל השאלות, לא אנסתי, אין לי מה להסתיר, ואני

מקווה שהחברים שלך מהתשאול כבר הבינו את זה."

"או-קיי. אכלת? שתית? נתנו לך לעשן? ללכת לשירותים? אתה צריך משהו?"

"הכול בסדר, תודה".

"תגיד, למה לדעתך היא עשתה את זה? למה שהיא תתלונן נגדך על אונס שלא היה?"

"נו... מה, באמת לא ראית את החקירה בחדר ליד?"

"לא, יואב, באמת שלא. אני מהבילוש, מהפועלים השחורים שמתרוצצים בשטח, אני לא חוקר..."

עניתי לו. הנחתי שהוא משקר, שהוא דווקא כן שייך לצוות החקירה, ושגם בחדר הזה מותקנות מצלמות נסתרות שמתעדות הכול. הקצין השקט נתן לי תחושה נעימה, שהוא מאמין לי, אבל לא התבלבלתי. כאן אין חברים, כאן יש רק שוטרים, וכולם קציני חקירות מנוסים וערמומיים שרוצים לזרוק אותי לכלא.

לאחר כמה דקות של "שיחה" עם הקצין השקט העפתי מבט לכיוון הדלת וראיתי שהחוקרת כבר לא עומדת שם וממתינה שאסיים לעשן. חשבתי שאני תחת חסותה עכשיו, אבל היא נעלמה. דקה אחר כך נכנס לחדר הקצין הג'ינג'י הגבוה, שניסה לדובב אותי קודם לכן בניידת, כשהיינו בדרך מביתי למרחב ירקון. הקצין הג'ינג'י נכנס, הקצין השקט יצא. גם עם הקצין הג'ינג'י התנהלה "שיחה ידידותית" שעסקה בחשדות נגדי.

אחרי עשרים דקות, אולי קצת יותר, הצטרף לשיחה קצין נוסף שהיה בביתי בבוקר, מפקד החיפוש. בקיצור, כולם היו שם, ולעתים כמה מהם יחד. זאת הייתה שיחה נעימה. אילו זר היה עובר שם ומציץ לרגע פנימה, הוא לא היה מעלה על דעתו שהבחור עם החולצה הלבנה המכופתרת הוא חשוד באונס, ושהיתר הם חוקרי משטרה קשוחים. אבל סתם זרים לא עוברים שם במקרה, במסדרון של מפלג התשואל במרחב ירקון. אם אתה נמצא שם ואתה לא עובד שם, אתה כנראה בצרות.

ה"שיחה" זרמה. שיחקתי את המשחק, דיברתי הכי חופשי שיכולתי. בניגוד לחוקר הבכיר, הם פשוט נתנו לי לדבר, אז לקחתי את השיחה לאן שרציתי. שפכתי את כל הדברים שלא הספקתי להגיד בשעות הארוכות עם הקצין הבכיר, ורק אותם. כך אומנתי לעשות בגיבוש הפלילי אצל כרמי. הוא ביקש ממני לדמיין מאזניים, שבצדם האחד עדותה של לילית, ובצד השני - העדות שלי. ההחלטה אם לסגור את התיק נגדי ולתת לי את חיי

בחזרה, או חלילה להעמיד אותי לדין באשמת אונס - תתקבל על סמך המאזניים הללו. כדי שייטו לצד שלי, כך הסביר כרמי, "צריך כל גרם על המשקל". אז ניצלתי את החופש שניתן לי כדי לקחת את השיחה לאן שרציתי, ושמתי על המאזניים את כל מה שלא הספקתי לומר בחקירה הקשה אצל הבכיר, כמו ציטוטים מדברים שלילית אמרה בשיחה המוקלטת (למדתי אותם בעל פה כשהתכוננתי לחקירה). **הכול כולל הכול**. ידעתי שכל מה שאני אומר מצולם. ידעתי שברגעים אלה ממש מתקבלת ההחלטה אם לשחרר אותי הביתה בתנאים מגבילים, או לזרוק אותי ללילה לתא המעצר.

אחרי שעה או שעתיים עם הג'ינג'י, הקצין השקט ויתר החוקרים שנכנסו לחדר ויצאו ממנו, נכנס לפתע הקצין הבכיר. כולם השתתקו כשהוא נכנס. הוא הביט בי ואמר:

"יואב, החלטתי לעצור אותך. מחר בבוקר ניקח אותך לבית המשפט כדי לבקש את הארכת המעצר שלך לצורך המשך החקירה".

בשביל מעצר של 24 שעות לא צריך צו של שופט במדינת ישראל. צו של בית משפט נדרש רק כשהמשטרה מבקשת להאריך את המעצר מעבר ליממה. ההחלטה היא לחלוטין בסמכותו של הבכיר. התכוננתי לרגע הזה כבר שבוע, אבל לא הפסקתי לרגע לקוות שהוא לא יגיע. והנה, אני עומד מול אדם זר, שעד הבוקר לא הכרתי אותו ולא שמעתי עליו, וגורלי נתון בידיו.

האינסטינקט האנושי, כך למדתי ברגע הנורא הזה, הוא להתחנן. למחול על כבודך ולהתחנן, לבקש רחמים או לפנות להגיונו של האדון שאחראי לגורלך. אני שמעתי ושתקתי. ינקתי שאיפה מהסיגריה, עיכלתי ושתקתי. בלמתי את האינסטינקט להתחנן שכמעט השתלט עליי. הבכיר ניגש לשולחן וחיפש משהו, כנראה מסמך כלשהו. ידעתי שאני צריך להגיד משהו, אבל לא ידעתי מה. המשכתי לחשוב. **מה עושים עכשיו?** אחרי כמה שניות אמרתי לו:

"אתה יודע טוב מאוד שלא אנסתי אותה, ואתה יודע טוב מאוד שהמעצר הזה מיותר. אבל אתה זה שמחליט כאן, ואני לא הולך להתבכין לך עכשיו".

הוא לא ענה. פשוט סובב אליי את גבו ויצא מהחדר. אני הולך "לבלות" את הלילה במעצר. עשרים עבריינים קשוחים בחדר מסריח, מכות, התעללויות, תקיפות מיניות, אונס. אתם מכירים את הסיפורים על תאי המעצר באבו כביר. כולנו קראנו אותם בעיתון. נזכרתי בכתבה שקראתי לא מזמן על גבר ללא עבר פלילי שנכלא בטעות באבו כביר, ובמשך כל הלילה טחננו אותו שם שלושה עברייני מין סדיסטים. לילה שלם. בבוקר פינו אותו ישירות לבית החולים, שם הוא אושפז ונותח. בעולם העברייני יש כינוי מיוחד לגבר כזה, שעובר אונס קבוצתי בתא המעצר. נדמה לי שהכינוי של האומלל הוא "הליקופטר", "פרופלור" או משהו כזה.

שוחחנו, הפחד שלי ואני. הפחד שלי הסביר לי שזה המסלול שגבר, שהוגשה נגדו תלונת שווא על אונס, צריך לעבור - קודם אתה פוחד מהתלונה על האונס, ואחר כך אתה פשוט פוחד מאונס. הפחד שלי ניסה להרגיע אותי. הוא אמר שיהיה בסדר, שישמרו עליי שם, שזאת תהיה בוושה גדולה למשטרת ישראל אם יקרה לי משהו במעצר. אמרתי לו שהוא צודק, אבל אין בָּרָה, צריך להיערך גם לתרחישים אלימים. קיבלנו החלטה עקרונית: הראשון שמנסה לגעת בי, אני מתפוצץ עליו. מסתער עליו בכל כוחי ומפרק לו את הצורה. בלי רחמים. אני לא מתכוון אפילו לצעוק לסוהר שיבוא להציל אותי. קבענו, הפחד שלי ואני, שקודם כול - אני תוקף. אני הולך על הראש שלך, של הראשון שינסה לגעת בי. או על הצוואר. רק לשם אני מכוון. בלי להזהיר ובלי לקלל, פשוט מסתער כמו חיות פרא. בלי לחשוב. לא מעניין אותי אם אני מכאיב לו, אני רוצה לנטרל. אני רוצה שהוא ייפול על הרצפה בתוך שלוש או ארבע שניות, שיתמוטט עוד לפני שהעצורים האחרים בתא יספיקו להתערב. אגרוף לצוואר, מרפק ללסת או לרקה, ברך או בעיטה חזקה לאשכים. אלה המכות המתאימות ביותר. אם אני עושה את זה כמו שצריך, הוא נופל אחרי מכה אחת, מקסימום שתיים או שלוש, וברגע שהוא נופל על הרצפה, אני דופק לו בעיטה בפרצוף עם השפיץ של הנעל. ואז עוד כמה בעיטות כדי להדגיש את המסר. אני אפסיק לחבוט בו רק אם הוא יפסיק לזוז, או כשהסוהרים ישתלטו עליי. הכעס שצברתי בשבוע האחרון, יחד עם שרידי מיומנויות לחימה שרכשתי בשנים של אימונים בצעירותי ובשירות הצבאי שלי - כל אלה יהפכו אותי לאדם מסוכן ברגעים האלה. למרבה הצער, ייתכן שזה לא יספיק.

נשארתי בחדר עם הקצין השקט, ואז נכנס רב-פקד ר' עצמו, ראש מפלג תשאול של מרחב ירקון, הקצין שבחדרו "התארחנו". דרגתו, המקבילה לרב-סרן בצה"ל, נמוכה

מזו של הקצין הבכיר שחקר אותי, אבל התרשמתי שלמרות זאת, ר' הוא זה שממונה על "תיק יואב אבן" במשטרת ישראל, ולכן הוא יכולה מעתה ה"מפקד".

זאת הייתה הפעם הראשונה שראיתי אותו. עד כה רק שמעתי עליו, כשהשוטרים והקצינים הכפופים לו הזכירו את שמו מדי פעם כבר במהלך החיפוש בביתי, כשנדרש אישור כזה או אחר. ועכשיו הוא מולי. בחנתי את דמותו. הוא התעלם לחלוטין מנוכחותי, התיישב על כיסאו ועיין במסמכים שהיו מונחים על שולחנו. גוף מעט מלא, שיער שחור קצוץ, עור בהיר, עיניים כהות ומעט מלוכסנות שכבר ראו הכול, ומתחנן תלויות שקיות של עייפות.

נותרנו רק שנינו בחדר, המפקד ואני. הוא ישב ליד שולחנו, ואני עמדתי על יד החלון. הוא המשיך להתעלם ממני והדליק לעצמו סיגריה. הדלקתי גם אני. הבנתי שהגיע הרגע שבו אני צריך לבקש משהו חשוב, משהו שתודרכתי לבקש בגיבוש הפלילי שעברתי אצל כרמי. הקצין השקט נכנס בינתיים לחדר. התעלמתי ממנו ופניתי למפקד:

"אתם הרי יודעים שלא אנסתי אותה. אתה יכול לפחות לדאוג שלא ישלחו אותי לאבו כביר?"
"כן".

"תודה. ואתה יכול לדאוג שאני אהיה לבד בתא?"
"יואב, אנחנו ננסה לשלוח אותך למעצר בתחנת יפתח, זה תאים קטנים, שני עצירים בתא. נבקש מהסוהרים שישימו אותך לבד בתא, אבל אם יתמלא בלילה ולא תהיה בררה, יכניסו פנימה עוד עציר. זה המקסימום שאני יכול לעשות".

"או-קיי. אתה יכול לבקש מהם לאפשר לי להכניס לתא עיתון, כדי שאני לא אשתגע שם? הבאתי עיתון מהבית".
"כן".

המפקד הביט לכיוונו של הקצין השקט, שהקשיב לשיחה בינינו, והורה לו לטפל בזה. עכשיו. הקצין השקט יצא. המפקד הסביר לי שהוא צריך לגבות ממני הודאה או הצהרה בנוגע למעצר שלי. אמרתי לו מה אני חושב על המעצר הזה, ושמתי לב שהוא מקליד את

דבריי מילה במילה. הוא הקליד לאט, באצבע אחת, אות אחר אות. את התצהיר שנתתי אני מצטט מזיכרוני:

"זה מעצר מיותר. השבוע שחלף מהרגע שהתלונה הוגשה ועד לרגע שנלקחתי לחקירה, מעיד יותר מכל דבר אחר שהמשטרה לא רואה בי אדם מסוכן, ושאין לי כוונות לברוח מאימת הדין. אני לא ניסיתי ליצור קשר עם המתלוננת בשבוע הזה ולא ביצעתי פעולות אחרות שיכלו לשבש את החקירה, ואין לי כוונה לעשות זאת גם כעת. חלופה של מעצר בית עם אזיק אלקטרוני, תוך איסור מוחלט על יצירת קשר שעלול לגרום לשיבוש חקירה מצדי, תוודא שלא אעשה זאת גם בהמשך. אני אתייצב לכל השלמת חקירה שתידרש, בכל שעה, על פי צורכי החקירה. מהסיבות הללו אני טוען שהמעצר הזה מיותר. למעצר של אדם נורמטיבי, שמעולם לא הסתבך עם החוק, עלולות להיות תוצאות קשות. אני רואה במי שקיבל את ההחלטה לעצור אותי אחראי באופן אישי לשלומי. זהו".

המפקד הדפיס את ההצהרה שלי, הגיש לי את הנייר עם עוד כמה ניירות וביקש ממני לחתום. אני לא זוכר מה היה במסמכים הללו כי כבר הייתי מותש, אבל אני זוכר שהבנתי שזו מעין הסכמה למעצר. ביקשתי ממנו לדבר עם כרמי. הכתבתי לו את מספר הטלפון שלו. הוא חייג.

"עורך דין כרמל בתו? ... כן, שלום, זה ר' ממרחב ירקון... יואב רוצה לוודא שהוא יכול לחתום על המסמכים של המעצר, שזה בסדר... כן... תודה, אני אמסור לו... ביי".

זה היה מהיר. תכננתי לבקש ממנו לתת לי לדבר בעצמי עם כרמי, אבל פשוט לא הספקתי.

"יואב, עדכנתי אותך, הוא מוסר לך שזה בסדר, שאתה יכול לחתום".

"סליחה, אבל חשבתי שתיתן לי לדבר איתו. אני מצטער, אבל אני חייב לבקש ממך לחייג אליו שוב. אם אי אפשר לתת לי לדבר איתו בשלב הזה, לפחות שים אותו שנייה על הרמקול, כדי שאני אשמע שזה הוא".
 "אתה לא מאמין לי...?"

"אני לא מאמין לאף אחד כרגע. אין לי מושג מתי אתם סתם מקשקשים איתי, ומתי זה חלק מהחקירה. אין לי מושג מתי זה סתם הליך שגרתי, ומתי זה עוד תרגיל חקירה. אין לי מושג מכלום. אני אחתום בשנייה שאשמע את הקול של עורך הדין כרמל בתו אומר לי לחתום. זה הכול".

המפקד לקח את הטלפון וחייג שוב. אני חושב שעצבנתי אותו.

"עורך דין כרמל בתו? שלום... זה שוב ר' מתשואל ירקון. יואב מבקש לשמוע את הקול שלך אומר לו שזה בסדר לחתום על מסמכי המעצר. אני יכול לשים אותך רגע על הספיקר?"
 "יואב חמוד, זה כרמי, זה בסדר, תחתום".

זיהיתי את הקול של כרמי. חתמתי. המפקד סיים את השיחה עם כרמי, ואז אמרתי לו:

"אתם אמרתם שתיתנו לי להציג את כל הראיות שהכנתי לקראת החקירה, וקודם, עם סנ"צ ד' ("ה"בכיר"), הגענו רק לעמוד 9 מתוך 14, ויש שם עוד הרבה דברים שרציתי להראות לכם, דברים שמוכיחים שלא אנסתי אותה, ואני רציתי..."
 "יואב, החקירה עדיין לא הסתיימה, אתה תוכל להראות לנו כל מה שתרצה".

"כן, אבל יש שם הוכחות שלא אנסתי אותה, ולא נתת לי להראות לכם, ועכשיו אתם זורקים אותי למעצר!"
 "יואב, אין מה לעשות. ככה זה".

הקצין השקט חזר לחדר וקיבל משימה נוספת מהמפקד:

"קח אותו בבקשה כמה שיותר מהר לצילום, טביעות אצבעות ודגימת דנ"א".

הקצין השקט הביט בי ואמר:

"בוא".

הובלתי לשרשרת החיול הפלילית. התחנה הראשונה: בדיקת דנ"א. המקום: אותו החדרון שבו אכלתי. הקצין השקט פתח שקית ניילון אטומה שהביא איתו, שלף מתוכה כפפות מנתחים, עטה אותן על כפות ידיו ורוקן על השולחן את מה שנותר בשקית: משטח פלסטיק קטן עם שני שקעים שקופים, ושני מקלונים שנראים כמו קיסמי אוזניים, אבל גדולים יותר.

"יואב, אני צריך לקחת לך קצת רוק. אתה יכול בבקשה לפתוח את הפה?"

"איך אתה מתכוון לעשות את זה?"

"צריך להצמיד את המקל לצד הפנימי של כל אחת מהלחיים שלך, לדחוף, לגרד קצת כדי להוציא הרבה רוק וזהו, ואז אני מורח את הרוק על המשטח וסוגר הרמטית".

הלאה לתחנה הבאה. ירדנו למטה, לקומת הקרקע. שוטר מז"פ (זיהוי פלילי) ענק, שחום ושרירי קיבל את פנינו. נקרא לו ה"מז"פניק". הוא עטה כפפות מנתחים על כפות ידיו, אחז בכפות הידיים שלי, טבל אותן בלוח דיו, ואז הדפיס את טביעות האצבעות שלי על ניירות חלקים עם לוגו של משטרת ישראל. מדובר בטקס ארוך הרבה יותר מכפי שדמיינתי: השלב הראשון הוא כל אצבע בנפרד, בשתי הידיים, כמובן; אחר כך שוב, אבל רק האגודלים, ימין ושמאל; ואז לשלב השלישי - תיעוד של ארבע האצבעות מלבד האגודל, כשהן צמודות חזק זו לזו; והפרק הרביעי והאחרון הוא טביעת כף היד עצמה, בלי האצבעות.

ביקשתי מהמז"פניק רשות לשטוף ידיים, וכשחזרתי מהשירותים הוא ביקש ממני לעמוד בפינת החדר. שקט, מצלמים. החלק הזה הוא בדיוק כמו בסרטים: מבט למצלמה, ואז סיבוב של תשעים מעלות לתמונת פרופיל. רק צד אחד, אין צורך בשניהם. אני יודע כי שאלתי.

אחרי הצילומים מדדו לי גובה ותיעדו סימנים חיצוניים מזהים. המז"פניק רושם ומקריא:

"שיער בהיר, עיניים כחולות, מבנה גוף ממוצע, מוצא... איזה מוצא אתה?"

"אשכנזי. עדיין שואלים שאלות כאלה...?"

"לצורכי זיהוי. מה עם קעקועים? יש לך קעקועים? אני צריך לרשום".

יש לי שבעה. הוא הציץ בכל אחד מהם ורשם את גודלו ואת מקומו. לאחר שסיים, עלינו בחזרה למשרדו של המפקד בקומה חמש. זהו, סיימתי את טקס הקבלה הרשמי של עצור בחשד לפלילים במדינת ישראל. הכול פרוץ אצלי עכשיו - עשו לי חיפוש בבית, מחטטים לי בסלולרי, במחשב, במיילים ובפייסבוק, ועכשיו גם הביולוגיה שלי חשופה ומתועדת. רק מחשובתי נותרו חסויות.

18. מקלפים אותי שכבה אחר שכבה

אני אווזו בפק"ל המעצר שלי וצועד בעקבות שני שוטרים שהופקדו על העברתי ממרחב ירקון, בצפון תל אביב, לתאי המעצר בתחנת יפתח בדרום העיר. הם לבשו בגדים אזרחיים, לא מדי משטרה. נראו כמו עבריינים, אבל היו נחמדים.

"תגידו, יש צלמים בחוץ?"

"כן. כל החברים שלך מהתקשורת מחכים מחוץ לתחנה".

"פאק. מה עושים...?"

"אתה יכול להתכופף, ונשים עליך את הסדין, ככה הם לא יראו אותך".

"הם ידעו שזה אני ויצלמו את הסדין, וזאת תהיה התמונה שתפרסם. זה נראה רע".

"אז מה אתה רוצה לעשות?"

"לא יודע, אולי אני אתחבא בבגאז', אכנס לשם עוד בחניון התת-קרקעי שלכם, אתם תתחילו לנסוע, נתרחק קצת מהצלמים, אתם תעצרו, ואז אני אעבור קדימה".

"תגיד, אתה רציני...?"

"אי אפשר לעשות את זה?"

"בחיים לא עשינו".

"ואם אני מבקש?"

"תשמע, יואב, זה קצת... אתה יודע מה, אם זה מה שאתה רוצה, אז

נשאל פה את מי שצריך, נבקש אישור ונקווה שיהיה בסדר..."

"פשוט ככה הצלמים לא ידעו שאני בניידת..."

"אז מה אתה מחליט?"

אין לי מושג מה אני מחליט. מצד אחד, או-קיי, אז אני שוכב בבגאז', יוצא מהחניון, עובר על פני הצלמים, אף אחד לא יודע מכלום, חסכתי לעצמי תמונה בעיתון. הבעיה היא שגם אם שני השוטרים כאן באמת מנסים לשמור עליי וזה לא תרגיל חקירה, תמיד ישנה

האפשרות שמישהו במפלג התשאול בקומה 5 ידליף לצלמים **שזאת** הניידת שהם מחכים לה. הרבה שוטרים מטפלים בתיק שלי, ואפשר להניח שישנם עוד שפשוט עדיין לא הכרתי. מישהו מהם מדליף את זה, הצלמים מחכים בחוץ על אופנועים, הניידת יוצאת, נוסעת לדרכה, הם בעקבותיה. הניידת עוצרת, אני יוצא מהבגאז', רוצה לעבור קדימה, הם אחריי, מתקתקים פריימים. בתוך כמה דקות אני בהומפייג' של כל אתרי החדשות, נראה יוצא מהבגאז' בדרך למעצר. אני רואה את הכותרות: "יואב אבן, כתב הבריאות של חדשות ערוץ 2, מובל למעצר. החשד: אונס". בכותרת המשנה: "כך נראה אידיוט שמנסה להתחמק מצלמים".

"תשמעו, התחרטתי. בלי סדין ובלי תא מטען. אני לא פושע ולא עבריין.
יש לי רק בקשה אחת. בלי אזיקים."
"יואב, מישהו שם לך אזיקים היום?"
"אף אחד."
"אז גם עכשיו לא".

"או-קי", עוד משהו ממש קטן. כשאנחנו יוצאים החוצה עם הניידת, אני רוצה להשעין את היד שלי על החלון, כדי שאם יצלמו אותי - יהיה ברור שאני בלי אזיקים. בסדר?"
"טוב".

הניידת החלה לנוע לאטה לעבר מחסום היציאה של מגרש החניה המשטרתי, גלשה לכיוון המדרכה, ובתוך שבריר שנייה השוטר שנהג הציץ שמאלה כדי לוודא שלא מגיע רכב, והתפוצץ החוצה לתוך הכביש במהירות מטורפת. מעולם לא נהגתי ככה. אף פעם אפילו לא ישבתי ברכב שהנהג שלו נסע בצורה פרועה כל כך. ניסיתי להביט החוצה, אבל הנסיעה הפראית הקשתה עליי. לא ראיתי צלמים, אבל לא הספקתי לסרוק כמו שצריך את רחבת הכניסה. הניידת דהרה קדימה במהירות לא הגיונית.

נסענו לתחנת יפתח בדרך שלמה בדרום תל אביב. בדרך הזכרתי להם שאמור להיות לי אישור להכניס עיתון לתא. נענית ש"יהיה בסדר". נכנסנו למגרש החניה של תחנת המשטרה. המחסום נסגר מאחורינו, וחנינו. שאלתי אם אני יכול לצאת מהניידת, יצאתי, העמסתי את פק"ל המעצר על גבי, הדלקתי סיגריה והבטתי על השוטרים שהביאו

אותי. זהו, אני מוכן למעצר. חיכיתי להוראות. הם הביטו בי ושתקו. הם הביטו זה בזה ושתקו. ואז אחד מהם הביט לרצפה, ואחר כך גם השני. וכל הזמן הזה הם שתקו. מה קורה כאן? מה אני מפספס?

"או-קיי, אני מוכן. נכנסים?"

"יואב, רגע."

"מה?"

"אנחנו חייבים לשים לך אזיקים. זה לא תלוי בנו, אלה הנהלים כאן, הם

לא מקבלים עצור לא אזוק."

"הגיע הרגע, אה...?"

הגיע הרגע. הזדקפתי והושטתי קדימה את זרועותיי. הם אזקו את הידיים ואת הרגליים שלי. לקחתי נשימה עמוקה והתחלתי לצעוד. זה היה לילה גשום וקריר, אחרי ימים ארוכים של שמש. צעדתי לאט. אי אפשר לצעוד מהר עם אזיקים על הרגליים. השוטרים לא ניסו לזרז אותי, הם צעדו בשקט, אחד מאחוריי ואחד לפניי. לא אמרו מילה. התקרבנו לגרם המדרגות שמוביל לפתח התחנה.

גו זקוף וראש מורם... גו זקוף וראש מורם... גו זקוף וראש מורם...

וראש מורם. הבאתי בחשבון שאולי יש צלמים מחוץ לגדר, ושבעוד רגע אחטוף מטח של הבזקי מצלמות. לא חשבתי על מה שמחכה לי בפנים, הדבר היחיד שהעסיק אותי באותן שניות זה הצילום המשפיל בכלי התקשורת לדיראון עולם.

הגענו למדרגות. עדיין אין הבזקי מצלמות. קשה לעלות במדרגות עם אזיקים על

הרגליים. מרווח התנועה המקסימלי בין הרגליים קטן מאוד, כמעט בלתי הגיוני. טיפסתי לאט במיוחד, בצעדים קטנים, נזהר מאוד שלא ליפול קדימה. נכנסנו פנימה.

ברגע הראשון הזכיר לי המראה אפסנאות גדולה: דלפק, חלון, ומאחוריו שני

אנשים עם מדים שחורים. השוטרים שהביאו אותי בירכו אותם לשלום, החליפו כמה

מילות נימוסים והגישו להם את טופסי המעצר שלי. ההתנהלות בדקות הבאות תאמה בדיוק

את דימוי האפסנאות שהיה לי בראש. המון טפסים, בירוקרטיה וחתימות. שוטרים נוספים

הגיעו, הביאו עצירים, לקחו עצירים, והכול התנהל בסדר מופתי: כמה הבאת לי? מה באת

לקחת? תחתום לי פה, תחתום לי גם שם.

רבע שעה בערך לקח לשוטרים שהביאו אותי לסיים את הניירת. אין להם מה לעשות כאן עוד.

"זהו, אנחנו הולכים. לילה טוב."

זה היה הרגע הקשה ביותר במעצר. נקשרתי אליהם, לשוטרי מרחב ירקון. הם אמנם רוצים לזרוק אותי לכלא בסופו של התהליך, אבל כל עוד אני אצלם - הם אחראים לי. זה יהיה מביך מבחינתם אם יקרה לי משהו רע כשאני בחזקתם. אבל עכשיו הם הולכים, ואני לבד. נזכרתי במשהו שלא ידעתי שזכרתי בכלל. הייתי בן חמש או שש ואבדתי להורי בחוף הים בתל אביב.

רעש חזק של טריקת דלת מתכתית כבדה ונעילתה חלחל לתוך מוחי, דרך תעלות האוזניים. צפצוף אלקטרוני חד, כמו אינטרקום רק הרבה יותר חזק ומעצבן, ומיד לאחר מכן טריקה של שערי פלדה כבדים. אלה הם קולות המעצר. ניגש אליי סוהר, לבוש מדים שחורים:

"בוא איתי."

"לקחת את התיק שלי?"

"תשאיר פה."

"פה, על הרצפה בכניסה?"

"כן."

הלכתי אחריו לתא קטנטן. הוא ביקש ממני להתיישב על הכיסא שהיה שם, והסיר את האזיקים מהרגליים שלי. את האזיקים על הידיים הוא השאיר. שחררתי קצת את הרגליים, אבל נותרתי לשבת במקומי.

"תעמוד, תוריד את המכנסיים שלך."

"בשביל מה...?"

"אלה הנהלים. יאללה, תוריד."

הורדתי את המכנסיים. החולצה הצניעה אותי.

"תרים את החולצה."
"מה...?"
"נו, תרים, שאני אראה את ה..."
"אתה רציני?"
"אלה הנהלים. יאללה, זריז".

הרמתי את החולצה.

"עכשיו תרד למטה עם התחת עד שהוא כמעט ייגע ברצפה, כאילו אתה מחרבן בטבע".

עשיתי. המום ומושפל, אבל עשיתי. מקלפים אותי כאן, שכבה אחר שכבה. מכניעים אותי. אומרים לי, "אלה הנהלים". מה אני יכול לעשות? אני חייב לציית לנהלים. עכשיו אני כורע על ברכיי, ואולי עוד רגע הוא ישים על צווארי רצועה ויוליך אותי על ארבע לאורך המסדרון. ואני אלך אחריו ואכשכש בזנב כי "אלה הנהלים". גורלי נתון בידיו של האיש הזר הזה עם המדים השחורים. זה הוא שיחליט עם מי אבלה כאן את הלילה. הוא זה שיחליט באיזה מצב אצא מכאן בבוקר.

"טוב, אתה יכול לעמוד ולהתלבש. תמתין כאן".

הסוהר יצא מהתא, סגר מאחוריו את הדלת ונעל אותה מבחוץ. ישבתי שם לבד וחיכיתי שיקרה משהו. אחרי כמה דקות כרמי התיישב מולי וסימן לי דרך הזכוכית שהפרידה בינינו להרים את שפופרת הטלפון בצד שלי. **כרמי!** תוך שבריר שנייה חזרתי לנשום. הצמדתי את האפרכסת לאוזני השמאלית. כף יד ימין נותרה תלויה באוויר ליד ראשי, כבולה באזיקים ליד השמאלית. כרמי הרים את הטלפון:

"מה שלומך, חמוד?"

"הלו?"

"כן, אתה לא שומע אותי?"

"שומע, מי זה בבקשה...?"

כרמי צחק. היה חשוב לי מאוד להבהיר לו בכל דרך אפשרית שאני בדיוק כמו שהבטחתי לו שאהיה עוד בשיחתנו הראשונה לפני שבוע: חזק כמו פלדה. הוא בישר לי בשורה טובה: הוא ביקש מחוקרי המשטרה שלא לקחת אותי לבית המשפט מחר בבוקר לדיון בהארכת המעצר שלי. מתברר שבמקרים מסוימים אפשר לקיים דיון שכזה ללא נוכחותו הפיזית של החשוד, אלא להסתפק בשיחת וידאו: החשוד יושב במתקן משטרתי כלשהו וצופה בדיון בבית המשפט מרחוק, על גבי מסך. כך תיחסך ממני ההתנפלות הבלתי נמנעת של צלמי העיתונות שיהיו במקום. כרמי אמר לי שכבר יש הסכמה עקרונית של המשטרה לעניין הזה.

אחרי שדסקסנו כמה עניינים משפטיים לקראת הדיון מחר בבוקר, הכתבתי לכרמי את מספרי הטלפון של הוריי ושל שני אחיי. אין בררה, צריך לבשר להם שאני הולך לבלות את הלילה במעצר. הסתכלתי לכרמי בתוך העיניים וביקשתי ממנו לעשות בדיוק את מה שאני הולך לבקש ממנו:

"כרמי, תגיד להם שהכול בסדר, שאני חזק כמו פלדה, שהמצב שלי מצוין, ושאין להם מה לדאוג. הבנת? זה מאוד מאוד חשוב, וזה גם נכון. תראה אותי! אני בסדר גמור, אני בחור קשוח, והם יודעים את זה. ברור?"

"בטח, חמוד".

"ועוד דבר - אתה מקדיש מקסימום דקה או שתיים לשיחה הזאת, לא יותר. תעדכן, תרגיע, תעביר את המסר שלי, וזהו. אל תדבר עם כולם, דבר רק עם אחד מהם, רצוי עם אימא שלי. היא כבר תעדכן את היתר. או-קיי?"

"כן".

"דבר אחרון: תגיד להורים שלי שבשום פנים ואופן לא יגיעו מחר לבית המשפט. תגיד להם שאני ממש ממש מבקש את זה מהם, שלא יבואו!"

"יואב, אתה בטוח...?"

"מיליון אחוז. זה לא יעזור, אני לא רוצה שהם יראו אותי ברגעים האלה. זה רק יפריע לי ויחליש אותי. התקשורת תהיה שם מחר, ואם ההורים שלי יבואו - הצלמים יתנפלו עליהם. אני יודע מה אני אומר, תאמין לי. בקיצור, תגיד להם שאם הם רוצים לעזור לי - שפשוט לא יבואו, וזהו.

"תגיד להם שאמרת שזה קריטי, טוב?"

"בטח. תגיד, מה עם החתולים שלך?"

"רגע, שנייה אחת, יש לי ממתינה... הלו?"

"מה?"

"אה זה עדיין אתה, כרמי? טוב, בטח ניתקו. לא נורא יתקשרו שוב..."

"חמוד אתה... תגיד, הם נתנו לך להציג את המסמכים שהכנת?"

"כן, אבל לא סיימנו..."

"מה זאת אומרת לא סיימתם?"

"בתמליל של שיחת הטלפון שהקלטתי את לילית, הגענו רק לעמוד 9

מתוך 14..."

"מה? כל השעות האלה בחקירה, ולא עברתם על כל התמליל?!"

"כן, הם אמרו שבהמשך..."

"איזה מניאקים... איזה מניאקים! חכה חכה, תראה מה אני אעשה להם מחר בבית המשפט, אל תדאג, אני אקרע להם את הצורה. תגיד, מה עם החתולים?"

"תבקש מאוהד ומאח שלי דורון שיבואו להאכיל אותם ושיסדרו קצת את הבלגן שנשאר מהחיפוש של השוטרים. יש להם מפתח, הכנתי אותם לעניין הזה של המעצר."

"בסדר, אני אדבר איתם. טוב..."

"רגע, רגע, לפני שאתה הולך... תגיד, למה אמרת אתמול בלילה שאין סיכוי שהמשטרה תבוא בבוקר?"

"מתוק שלי... ישנת טוב סוף-סוף?"

"ישנתי מעולה! איזה עשר או אחת-עשרה שעות!!!"

"וזה עזר לך היום בחקירה, שישנת טוב אחרי שבוע בלי שינה...?"

"ברור שכן".

"זה העיקר, זה מה שחשוב".

"רגע... אתה... אתה ידעת שהם יבואו היום? בכוונה שיקרת לי כדי שאני

אוכל לישון כמו שצריך...?"

"לא ידעתי. אבל אני מכיר היטב את המוזיקה של חקירות משטרתיות

כאלה. אני מרגיש כשמתקרב שינוי בקצב".

כרמי הפריח לעברי נשיקה מצדה השני של הזכוכית והלך לדרכו. זהו, אני שוב לבד. **הכי**

לבד מהרגע שבו הסיפור הזה התפוצץ לי בפנים. הסוהר פתח את הדלת:

"בוא".

הוא הוביל אותי לתא שבקצה המסדרון, התא המרוחק ביותר מעמדת הסוהרים שבכניסה.

תהיתי אם ישמע אותי במקרה שאזעק לעזרה. הוא סימן לי להיכנס פנימה, נכנס אחריו,

הסיר את האזיקים מידיי, לקח את התיק שלי איתו וצעד לכיוון הדלת.

"סליחה, למה אתה לוקח את התיק שלי?"

"אסור להכניס תיק לתא מעצר".

"אבל זה התיק שאמרו לי להכין!"

"אסור תיק. מה אתה צריך מתוך התיק?"

"אני צריך סיגריות, מצית, עיתון, סדין, מברשת שיניים ומשחת שיניים,

ואולי אני אצטרך גם בגדים להחלפה".

"קח את הסיגריות, את הסדין, וגם את העיתון אתה יכול לקחת, יש לך

אישור מיוחד. אבל מצית אסור. אם תצטרך אש, תקרא לי ואני אדליק

לך".

"ומה עם מברשת השיניים ומשחת השיניים?"

"תקרא לי כשאתה צריך".

"ובגדים להחלפה?"

"תקרא לי".

"איפה אתה שם את התיק?"
 "מחוץ לתא, על הספסל, ממש ליד הדלת של התא שלך."
 "ואף אחד לא ייקח את זה אם זה סתם זרוק שם ככה?"
 "אף אחד לא ייקח".

הסוהר יצא. הסתכלתי סביבי. גודלו של התא היה בערך תשעה מטרים רבועים. ארבעה "רהיטים" בלבד היו שם, כולם עשויים בטון ומקובעים. לרצפה או לאחד הקירות: מדף, שולחן אוכל קטן, ספסל עם שני מקומות ישיבה ומיטת קומתיים. בקצהו הפנימי של התא היה פתח שהוביל למתחם האמבטיה והשירותים. נכנסתי פנימה והצצתי. רוחב המתחם היה מטר, ואורכו שני מטרים. בצדו השמאלי - השירותים. לא הייתה אסלה, כמובן, רק חור ברצפה והרבה טינופת דוחה סביבו. במרכז המתחם היה כיור, ובצד הימני, המקלחת: צינור שמשתרב מהקיר, ושני ברזים מתחתיו. הסבון, אם אתם חייבים לדעת, אכן היה על הרצפה, טובל בטינופת, ולידו גליל של נייר טואלט. רק גליל אחד, וגם הוא על הרצפה, רטוב ומלוכלך, באותה שלולית עם הסבון. יצאתי משם וחזרתי לתא. תהיתי אם כבר התרחש כאן אונס בעבר, בתא הספציפי הזה. הנחתי שכן.

אבל לא התנאים הם שהופכים את המעצר לעניין קשה כל כך. הייתי אמור להיות עכשיו במילואים, באימון חי"ר ברמת הגולן, זרוק בשטח במשך שבוע שלם, קופא מקור וניזון ממנות קרב. התנאים שם קשים יותר מאשר כאן במעצר. אבל כאן זה סיפור אחר, שאינו קשור בהכרח לגודל התא או לתנאי הסניטציה שבו: הסיפור כאן הוא **ההכרה בכך שאתה כלוא**. גם אם תרצה לצאת, אתה לא יכול. אתה סגור בין ארבעה קירות, ואתה תצא החוצה רק כאשר מישהו **אחר** יחליט שהגיע הרגע. טלטלה תודעתית. כאשר קריש דם מגיע למוח וחוסם כלי דם, נגרם שבץ מוחי. כאשר יש חסימה באחד העורקים שמזינים את שריר הלב, נגרם התקף לב. שתי אלה הן המכות החזקות ביותר שמרכזי השליטה בגופנו עלולים לחטוף. כליאה של אדם בתא מעצר מייצרת מהלומה חזקה באותה מידה. את הזעזוע, במקרה הזה, סופגת התודעה.

הוצאתי סיגריה והתקרבותי לדלת.

"סוהר!"

"כן?"

"אפשר אש לסיגריה?"
"תכף".

עברו כמה דקות עד ששמעתי את הסוהר צועד לכיווני. הוא נעמד מולי מהצד הנכון של הסורגים. הכנסתי סיגריה בין שפתיי, קירבתי את ראשי לסורגים ושרבבתי החוצה את קצה הסיגריה, לכיוון האש שהמתינה לה בצד של החופש.

"תגיד, מאיפה אתה מוכר לי?"

"אני עובד בטלוויזיה, בערוץ 2".

"באמת? באיזה תפקיד?"

"אני כתב בערוץ 2, בחדשות".

"וואלה, נכון! משם אתה מוכר לי!!!"

"כן..."

"רגע, אז מה אתה עושה פה...?"

"שכבתי עם מישהי, סטוץ, והיא התהפכה עליי, התלוננה שאנסתי אותה כי לא רציתי להיפגש איתה שוב".

"וואי וואי, איזה מסכן! בואנ'ה, זה הסיוט של כל גבר!"

"כן".

"איזה מסכן, בן אדם, אתה לא צריך להיות כאן!"

"מה לעשות... ככה זה".

"אתה צריך משהו?"

"האמת שכן... אני קצת רעב, יש מצב לארגן משהו לאכול?"

"בטח! אני כבר מביא לך. אתה צריך עוד משהו?"

"רק עוד דבר אחד: אתה יכול בבקשה להביא לי גליל חדש של נייר

טואלט? יש כאן רק אחד, והוא על הרצפה, מלוכלך..."

"כבר חוזר".

הוא חזר בתוך פחות מדקה עם חמגשית, שלוש פרוסות לחם וגליל יבש ונקי של נייר טואלט. החמגשית הייתה חמה, והלחם טרי.

"תודה, שיחקת אותה..."

"בכיף. אם אתה צריך עוד משהו, כל דבר, אל תהסס לקרוא לי".

"תודה, אבל אני באמת מסודר עכשיו. הדבר היחיד זה... אם משעמם

לך, אתה מוזמן לבוא לקשקש איתי..."

"סבבה. זאת משמרת קצת לחוצה, אבל אם יירגע קצת, אני אבוא".

"מגניב. תודה, גבר. איך קוראים לך?"

"אני יעקובי, נעים מאוד".

"נעים מאוד, יואב".

התיישבתי ליד השולחן והסרתי את מכסה החמגשית, אותו אוכל כמו בתחנת המשטרה במרחב ירקון: צלי הודו ברוטב, פתיתים ופול. הם כנראה קונים מאותו הספק. אכלתי את ההודו והפתיתים, וכשסיימתי - טבלתי את פרוסות הלחם ברוטב של הבשר וטרפתי אותן. בפול לא נגעתי. אכלתי מהר. מדי פעם הלכתי לשירותים המטונפים, שתיתי כמה לגימות מים ישירות מהברז בכיור, חזרתי לתא והמשכתי לאכול.

כשסיימתי לאכול, נעמדתי במרכז התא ובהיתי בחלל. הוצאתי סיגריה וקראתי שוב לסוהר. הוא הגיע מיד, הדליק לי אותה דרך הסורגים, התנצל שהוא לא יכול לקשקש איתי כי יש לו הרבה עבודה, וחזר לעמדה שלו. עישנתי שלוש סיגריות בבת אחת. הדלקתי אותן זו בזו כדי שלא אצטרך לקרוא לו שוב. כשסיימתי, כיביתי היטב את הסיגריה האחרונה ובהיתי בקיר. ניסיתי לנחש מה השעה. אולי אחת-עשרה בלילה? אולי חצות? אחת בלילה? שתיים? לא היה לי מושג, איבדתי את תחושת הזמן.

חשבתי. לפני חצי שנה בדיוק, בספטמבר 2010, הייתי על גג העולם, אורח מכובד בבית המקדש של שידורי החדשות, אחד שנבחר מבין רבים ונשלח להשתלמות הנחשבת והיוקרתית ביותר שכתב טלוויזיה יכול לייחל לה ולחלום עליה, השתלמות בסי-אן-אן. אני חושב שזה היה לפני חצי שנה בדיוק, ממש היום לפני חצי שנה, כשעמדתי חגיגי ונרגש והצטלמתי, כשאני לוחץ את ידו של טד טרנר בלשכתו המפוארת באטלנטה. וטראו אותי עכשיו - כלוא בתא מעצר מצחין ומקווה שבבוקר אצא מכאן כשאני עדיין בתול.

קיפלתי לאורכו את הסדין שהבאתי מהבית, פרשתי אותו על המזרן הצבאי הדק בקומה התחתונה של מיטת הקומתיים וכיסיתי אותו בשמיכת הסקביאס הצבאית המסריחה

שנותנים בתא המעצר. השתחלתי פנימה לתוכו, כך שאף חלק מגופי לא נגע בדבר מלבד בסדין עצמו. ניסיתי להירדם, אבל אחרי כמה דקות נשברתי. הריח הרג אותי. קמתי, נעמדתי בחדר ובהיתי בסורגים של דלת המתכת שכלאה אותי. **מה עושים עכשיו? אולי מקלחת? אחרי היום שעבר עליי, התחשק לי להתקלח.** אבל הגעתי למסקנה שזה לא רעיון טוב: מה יקרה אם בדיוק כשאתקלח יכניסו לתא שלי עצור נוסף? אני עירום במקלחת, והסבון על הרצפה... לא, זאת לא קבלת פנים חכמה מצדי. **מה אני עושה עכשיו? איך לעזאזל אני מעביר את הזמן?**

אחרי כמה דקות נוספות של בהייה בקיר נזכרתי במשהו חשוב: יש לי עיתון בתא!

איזה יופי!

19. נשיא המדינה ואני בתא המעצר

תלשתי כמה ריבועים מנייר הטואלט הנקי שהסוהר הנחמד הביא לי, הרטבתי אותם בכיור שבשירותים, ניקיתי היטב את שולחן הבטון הקר משאריות האוכל שהיו מפוזרות עליו, ואז תלשתי עוד כמה ריבועים של נייר טואלט וניגבתי אותו. כשסיימתי, ניקיתי באותו האופן גם את הספסל, ואז לקחתי את העיתון, התיישבתי, הנחתי אותו על ברכיי והבטתי על הכותרת הראשית. זה חומר הקריאה שהבאתי איתי כדי להעביר את הזמן במעצר:

באמת. נעצרתי ב-23.3.2011, היום שבו העיתוננים דיווחו על גזר הדין של נשיא המדינה לשעבר משה קצב. מובן ששמעתי על החדשות הזרמתיות כבר יום קודם, כמו כל עם ישראל, אבל בניגוד לכל עם ישראל - לא התעניינתי. בימים האחרונים עסקו כלי

התקשורת ללא הפסקה בסיקור הפרשה, אבל בימים האחרונים התנזרתי לחלוטין מעיתונים, רדיו, טלוויזיה ואינטרנט. זה היה בזבוז של זמן בעיניי. נמנעתי מכל הפעילויות שלא סייעו לי להתכונן לחקירה, וצריכת תקשורת הייתה אחת מהן. בסביבתי הקרובה לא הזכירו את העניין. מעט האנשים שהייתה להם גישה אליי בימים האלה, לא ניסו ליזום איתי שיחות על הנושא שכולם מדברים עליו. כך הצלחתי להתחמק ממחשבות על הנשיא שהולך לשנים ארוכות בכלא. עד עכשיו.

השענתי את ראשי על השולחן ועצמתי את עיניי. אחרי כמה דקות, אולי אפילו שעה שלמה, פקחתי את העיניים. העיתון עדיין היה מונח על ברכיי. הרמתי אותו ודפדפתי. כמעט כולו היה על גזר הדין של קצב. זרקתי אותו על הרצפה, צעדתי לכיוון המיטה, השתחלתי לסדין וניסיתי להירדם. גם הפעם לא הצלחתי. האור בתאי המעצר דולק 24 שעות ביממה, וזהו אור פלורסנטי, לבן, חזק ובוהק. הוא חודר את הסדין כאילו היה שקוף. משכתי מעל לראשי את השמיכה שנתנו לי. הצמר העבה חסם את האור הרבה יותר טוב מהסדין, אבל הריח היה בלתי נסבל. מה זה הריח הזה? הרחתי בעיקר שתן, אבל גם נוזלי גוף אחרים. קיא, זיעה, אולי עוד דברים. זה היה נורא. זה היה מחליא. העפתי את השמיכה מעליי, אבל אז האור הלבן שוב הכה בי. איך אפשר לישון ככה? **למה?** מדוע התנאים בתאי המעצר צריכים להיות קשים כל כך? מילא בכלא אמיתי, שבו כלואים פושעים **שהורשעו** בבית המשפט. אני יכול להבין, מגיע להם. זה העונש שלהם. אבל בתאי המעצר? הרי על פי הסטטיסטיקה, רוב העצורים כאן ישוחררו והתיקים נגדם ייסגרו. בקרוב יתברר שרבים מהם לא פשעו כלל. הם חפים מפשע. יש שנעצרו בשל טעות בזיהוי. **מה הטעם בהענשתם כבר עכשיו?**

ירדתי מהמיטה והתחלתי לצעוד בחדר כדי להעביר את הזמן. ספרתי צעדים. בצעד החמש מאות הרגשתי שמיציתי. זה די מעצבן, העניין של ספירת צעדים. התיישבתי על שולחן האוכל ובהיתי בסורגים, שהפרידו ביני ובין העולם שלא חשוד באונס. **מה עושים עכשיו?** הסתכלתי סביבי. מבטי נתקל בעיתון הזרוק על הרצפה, בדיוק במקום שאליו השלכתי אותו קודם. הייתי שורף אותו אלמלא הסוהר היה מחרים לי את המצית. אני יודע מה אני אעשה - אני אקרע אותו לפיסות קטנטנות, דף אחרי דף. קמתי ממקומי וצעדתי לכיוון המפלצת, נחוש לקרוע לה את הצורה.

קראתי הכול. לא רק את הכתבות. קראתי את המאמרים, את מודעות האבל, את הפרסומות, את הכוכביות שמפנות לשורות התחונות שמתחבאות בתחתית הפרסומות, את

התשובות במהופך של החידות, את לוח שידורי הטלוויזיה והרדיו, הכול. מילה במילה. הכתבה בעמ' 18, שעסקה במה שצפוי לי אם חלילה אפסיד במלחמה, עניינה אותי במיוחד:

"בשלב מתקדם של מאסרם מוערכים עבריינים כאלו על ידי גורמי הטיפול וההערכה בכלא, ואלו שמביעים חרטה ומגלים רצון להשתקם מועברים למחלקות טיפוליות ייעודיות... הוא יאלץ להתרגל לסדר יום נוקשה: השכמה בשעה 06:00, ומיד אחר כך ספירת אסירים וארוחת בוקר. בשעה 12:00 יאכל הנשיא לשעבר ארוחת צהריים, ואחריה יטייל בחצר הכלא או באגף. בשעה 18:00 ארוחת ערב, ובין השעות 23:00-22:00 - כיבוי אורות.

לגבי הקשר עם העולם שמחוץ לחומות, קצב יוכל להשתמש בטלפון הציבורי שבכלא, ומהשבוע הראשון הוא יהיה זכאי לביקורים של בני משפחה מדרגה ראשונה... באשר לציוד שיוכל הנשיא לשעבר להחזיק, הרי שעם קליטתו יוענק לו סל מוצרים, הכולל לבנים וכלי גילוח ורחצה. בנוסף הוא יורשה להביא איתו לכלא ספרים וציוד אישי, וכן לרכוש מוצרים בקנטינה שבכלא עד סכום של 1,300 שקל בחודש - אותם יפקידו עבורו בני משפחתו... עברייני מין, על פי רוב, אינם זוכים לחופשות".

דמיינתי את עצמי לבוש במדי אסיר כתומים, מטייל הלוך ושוב לרוחבה של חצר קטנה מוקפת חומה גבוהה. הזכרתי לעצמי שאין שום סיכוי בעולם שאכנס לכלא, ושם לא תישאר לי בררה - אני אוציא לפועל את תוכנית בילינסון.

ניסיתי שוב להירדם. השתחלתי שוב לרווח הסטרילי שיצרתי בסדין, ועצמתי את עיניי. שוב מצאתי את עצמי נלחם באור חזק מדי, בריח בלתי נסבל ובטריקות המתכת הארורות. יצאתי מהמיטה וקראתי שוב את העיתון. את הכול, שוב. כשסיימתי, נזכרתי שכבר הרבה זמן לא עישנתי.

"סוהר!"

הוא הגיע מהר, טרוט עיניים ומופתע.

"יואב, למה אתה לא ישן?"

"אני לא מצליח להירדם, מנסה כל הזמן ולא מצליח. אתה יכול בבקשה

להדליק לי את הסיגריה?"

"כן, בטח. אבל תנסה לישון, טוב?"

"או-קיי".

"תגיד, מה השעה עכשיו?"

"ארבע לפנות בוקר".

"וואלה. שיט, מאוחר".

"כן, אתה חייב לישון, יואב! אתה צריך להיות חזק מחר! אני מקווה

בשבילך שכל הסיוט הזה ייגמר בקרוב".

"אמן".

"לילה טוב, יואב".

"לילה טוב, יעקובי, אתה איש טוב. תודה".

עישנתי ארבע סיגריות ברצף, כדי שלא אצטרך להעיר שוב את הסוהר יעקובי. כשסיימתי, ניגשתי לכיור ולגמתי ישירות מהברז, ואז נכנסתי למיטה והחלטתי שאני לא יוצא ממנה עד הבוקר, ויהי מה. אם לא אצליח להירדם, לפחות אשכב ואנוח. עם הצחנה של השמיכה לא הצלחתי להתמודד, אז העדפתי לספוג את האור. לא נרדמתי, אבל הפעם נשארתי במיטה. מחשבות שונות צפו ועלו בראשי. ניסיתי לפנטז שאני במקום אחר, טוב יותר. לא התפרעתי בפנטזיות על חופשה אקזוטית באיים הקאריביים או משהו מהסוג הזה. ממילא אני לא טיפוס של חופשות בחו"ל. הפנטזיה שלי לקחה אותי דווקא לרגעים המתוקים של השגרה, וכך יצא שפנטזתי על בית קפה בשדרות רוטשילד ביום שישי בצהריים, בשמש, עם עיתון, ספר או עם חברים.

אחרי כמה דקות, שעה או יותר נפתחה הדלת של תא המעצר. שמעתי את קולו של הסוהר וקול נוסף, לא מוכר. הם עמדו בתוך החדר, מטר וחצי ממני, אולי פחות. העמדתי פני ישן והקשבתי. מהר מאוד הבנתי שמכניסים עצור נוסף לתא. העצור התווכח עם הסוהר, דרש לקבל סדין. הסוהר ענה לו שאין ואמר לו שיסתדר בלי. העצור המשיך

להתווכח. היה לו דיבור של עבריין. ניסיתי לדמיין אותו: קטן? גדול? חזק? דבר אחד היה ברור: מדובר במישהו שמורגל במעצרים, ואיננו מפחד מהסוהרים. שמעתי את טריקת הדלת המתכתית ואת צעדי המתרחקים של הסוהר. זהו, אנחנו לבד, העצור החדש ואני. הקפדתי לנשום עמוק ובקצב קבוע. לא זזתי. עיניי היו עצומות, אבל הייתי מרוכז ודרוך כמו חיית פרא בג'ונגל, רגע לפני שהיא מסתערת על הטרף שלה. קמצתי לאט ובשקט את כפות ידיי לאגרופים וחיכיתי. הייתי מוכן, נפשית ופיזית, לפרוק עליו את כל הכעס והעצבים שאגרתי בימים האחרונים. זה היה זעם טהור, מזוקק ואלים. מאוד אלים. ואז הוא התחיל לדבר אליי:

"השמיכה שלך נפלה על הרצפה".

זהו. תכף הולכים מכות. היה ברור שזה יגיע, אני מתכוונן לרגע הזה כבר שבוע. כפות הידיים שלי כבר היו קפוצות לאגרופים מתחת לשמיכה, ועכשיו הידקתי אותן עוד יותר חזק. הכי חזק שיכולתי. כל כך חזק, שהרגשתי שבעוד רגע אני שובר לעצמי איזו עצם קטנה באצבע. זה כאב, אבל זה היה טוב. אגרוף טוב חייב להיות סגור חזק, אם לא - הוא יפתח מעוצמת המכה בעצם הגולגולת של המטרה.

לא עניתי לו. עשיתי את עצמי ישן והמתנתי לרגע שבו ינסה לגעת בי או להכות אותי. נראיתי ישן, אבל הרגשתי כמתאגרף בזירה, שממתין לגונג שמסמן את תחילת הקרב. ואז זה הגיע, הסימן. השותף החדש לתא תפס את שולי השמיכה שלי, שאכן זלגה קצת לרצפה וחשפה את כפות רגליי. הנחתי שבעוד רגע הוא יתלוש ממני את השמיכה בפראות, והקרב יתחיל. ואז הוא הרים את קצה השמיכה שנפל על הרצפה, הניף אותה בעדינות מעל כפות רגליי, כיסה אותן, עלה לקומה העליונה והלך לישון.

שותפי לתא, כך התברר, חרף היותו עבריין קשוח, היה עייף (ומנומס). הוא פשוט טיפס על המיטה העליונה והלך לישון, אדיש לחלוטין לתוכנית הפעולה האלימה נגדו, שנרקמה במיטה מתחתיו. רק כשמעתי את נחירותיו, פתחתי את האגרופים, שחררתי אנחת רווחה וניסיתי שוב להירדם. ואז שמעתי את הרעש המחריד של טריקת המתכות. קראתי פעם שישנם אסירים שלא מצליחים להתרגל לרעש הזה גם אחרי שנים ארוכות בכלא.

הפעם היה הרעש חזק במיוחד. זאת הייתה דלת התא שלי.

"אבן, קום וצא החוצה, באו לקחת אותך. קדימה, זריז!"

זה היה סוהר אחר. כנראה היו חילופי משמרות. בסופו של דבר, הצלחתי להירדם לכמה דקות או לשעה. ואולי לא הצלחתי, באמת שאין לי מושג. קפצתי החוצה מהמיטה, נעמדתי ושפשפתי את עיניי.

"אני יכול בבקשה לצחצח שיניים?"

"כן, אבל זריז."

"המברשת והמשחה בתיק בחוץ. אני יכול לקחת בבקשה?"

"כן."

צחצחתי שיניים במהירות של טירונות ויצאתי החוצה. התלוויתי לסוהר, שמסר אותי לרשותם של שני שוטרים מהבילוש של מרחב ירקון. שניהם לבשו בגדים אזרחיים, לא מדי משטרה, אבל זיהיתי בקלות את בליטות האקדח במותניהם. הם המתינו לי ליד הדלפק בכניסה. את אחד מהם, פקד ר', כבר הכרתי מאתמול. הוא היה מהקצינים שלקחו אותי מביתי יממה קודם לכן, והאחרון מארבעתם שעדיין לא סיפרתי לכם עליו. את שלושת האחרים אתם כבר מכירים: מפקד החיפוש, הקצין השקט והקצין הג'ינג'י. מבין ארבעתם פקד ר' היה המפחיד ביותר. עוד בביתי כיניתי אותו בלבי "בריון במדים", אף על פי שהוא לבש בגדים אזרחיים בכלל. אבל הוא נראה כמו שוטרי היס"מ הגדולים והחזקים, והיה לו מבט של מישהו שמחטיף מכות לעבריינים על בסיס יומימי. הוא נראה בדיוק כפי שצריכים להיראות שוטרים שנלחמים בפשיעה ברחובות: מאיים ומפחיד. מעתה יכונה כאן "הקצין הבריון".

עם הקצין הבריון הגיע שוטר נוסף, ד', שלא הכרתי קודם. כמו החוקר הדתי והחוקרת, גם הוא לא היה קצין, ודרגתו הייתה רס"מ - רב-סמל מתקדם. כשעינינו נפגשו לראשונה, זיהיתי רחמים במבטו. הוא לא נראה מפחיד כמו חבריו הקצינים: צנום, שחרחר וגבוה ממני רק במעט (כלומר - עדיין נמוך). הוא נראה מתוחכם יותר מחבריו במבט ובלבוש, ובאופן כללי נראה יותר כמו פרסומאי מאשר בלש במשטרה, ועל כן ייקרא מעתה "הבלש המתוחכם".

הם השתדלו להיות נחמדים ואדיבים כלפיי, אבל אני הייתי די אדיש.

"תגיד, ר', אתם הולכים לשים עליי אזיקים עכשיו?"
"חס וחלילה, יואב... אנחנו שמנו עליך אזיקים אתמול מתישהו?"
"בכניסה למעצר."
"שם אין בררה. אתה מתכוון לברוח לנו...?"
"לא, מה פתאום. מה אני, מטומטם?"
"אז אין סיבה שנשים לך אזיקים."

נכנסנו לניידת והתחלנו לנסוע. אחרי דקה של נסיעה הסתובב אליי הקצין הבריון והתעניין במצבי.

"יואב, איך עבר עליך הלילה במעצר?"

לא עניתי. לא התחשק לי לדבר איתו, למרות שהוא היה מהנחמדים. כעסתי עליהם, למרות שידעתי שאין לי סיבה. זאת חקירת אונס, והם עושים את עבודתם. הקצין הבריון המשיך:

"יואב, מה, אתה ברוגז איתי...?"
"לא."

"אתה יודע, זה לא אני שהחליט על המעצר שלך."
"אני יודע."

"אז תגיד לי... איך היה בלילה במעצר? אתה בסדר? שרדת את זה?"
"אתה צריך משהו...?"
"אני בסדר, תודה."
"אתה בטוח? אתה צריך משהו?"
"אני בסדר, תודה."
"טוב... אני לא מנסה לחקור אותך, אני באמת התעניינתי בשלומך."
"אני בסדר. תגיד, אני יכול לשאול לאן נוסעים?"

"לבית המשפט, יש דיון בהארכת המעצר שלך. המשטרה מבקשת להאריך את המעצר שלך".

"בכמה זמן?"

"אני לא יודע, בדרך כלל זה בכמה ימים, אולי שבוע, ואז אם צריך, מבקשים הארכה נוספת".

"ותגיד, לא עושים לי את זה בשיחת וידאו?"

"מה...?"

"אמרו לי שאני לא אצטרך להגיע בעצמי לבית המשפט, שזה יהיה בשיחת וידאו. לא אמרו לכם על זה כלום?"

"לא. מי אמר לך את זה?"

"הסנגור שלי, עורך הדין כרמל בתו".

"לא שמענו שום דבר כזה. ההוראה שקיבלנו היא להביא אותך לבית המשפט".

20. מדינת ישראל נגד יואב אבן

נכנסנו למתחם בית המשפט מהכניסה האחורית. לא שאלתי אם יהיו צלמים. ידעתי שיהיו. שוב ביקשתי לוודא שלא ישימו לי אזיקים. נאמר לי שאין כוונה כזאת. קצין של שירות בתי הסוהר קיבל את פנינו ושאל את השוטרים שהביאו אותי אם הם רוצים "להשאיר אותי אצלו", כדי ש"האנשים שלו ייקחו אותי".

"לא, הוא איתנו, ליווי שלנו, של בילוש ירקון".

כניסת העצורים לבית המשפט בתל אביב היא הכניסה האחורית, היא ממוקמת במפלס נמוך יותר מהכניסה הקדמית של בית המשפט ברחוב ויצמן. אנחנו צועדים במנהרות. יש פה ממש עיר תת-קרקעית מתחת לבית המשפט. מערכת סבוכה ומסועפת של מנהרות, מעברים, שערי מתכת, תאים, חדרונים, משרדים קטנטנים ומעליות. תמיד ידעתי שהעצירים מגיעים ממקום כלשהו מלמטה, אבל לא העליתי על דעתי שמדובר במרחב כל כך גדול ושוקק חיים. "תושבי" העיר התת-קרקעית הזאת לובשים מדים שונים, חמושים באקדחים ובמכשירי קשר, וקצתם מובילים עצירים אזוקים בידיים וברגליים. צעדנו בסמטאות העיר התת-קרקעית. אחרי כמה דקות הגענו למדרגות שהובילו לאולם דיוני המעצרים של בית המשפט השלום בתל אביב. הקצין הבריון ביקש ממני לעצור, ואז פנה לבלש המתוחכם וביקש ממנו לעלות לרגע למעלה, לבדוק אם יש שם צלמים. הבלש המתוחכם עלה, חזר ודיווח:

"מלא צלמים, הם מחכים שם ליואב".

הקצין הבריון הביט בי ואמר:

"רד כמה מדרגות למטה ותשמור מרחק מהדלת כדי שלא יצלמו אותך".

"או-קי". תודה".

"שומרים עליך, יואב".

כרמי צץ לפתע מולי. יש לו מין יכולת מופלאה כזאת להגיח מבין אנשי החוק שמקיפים אותי. חיבקתי אותו. היו לו כמה בשורות לא טובות.

"טוב, אתה בטח כבר הבנת לבד שהתוכנית של הווידאו קונפרנס לא הצליחה. המנוי של המשטרה לתוכנה של שיחות הווידאו הסתיים אתמול, והם שכחו לחדש אותו."

"אתה רציני? בגלל זה אני פה...?"

"כן. איך אומרים? זה קורה גם במשטרות הכי טובות. ויש עוד משהו. נפלנו על שופטת שלא טובה לנו."

"פאק. כרמי, מה עושים?"

"אני מטפל בזה. יכול להיות שיעבירו אותנו לשופט אחר, לאולם דיונים רגיל, לא האולם של שופט המעצרים התורן. יש לזה סיכוי לא רע כי יש המון עצורים היום, אז העומס נוראי, וזה אינטרס שלהם להקל את העומס."

"או-קיי. ואם לא תצליח?"

"אז נילחם במעצר שלך אצלה, אצל השופטת."

"ואם היא תחליט לעצור אותי?"

"אז נגיש ערר למחוזי. ואם הערר שלנו לא יתקבל, אני אבקש להגיש ערר לבית המשפט העליון. אני לא מוכן שיאריכו את המעצר שלך!"

"או-קיי".

"ועוד משהו - תיזהר, מפוצץ פה בצלמים, וכולם פה לכבודך. ותזכור ששני השוטרים שמלווים אותך הם לא חברים שלך. הם שוטרים."

כרמי הלך. נותרתי עם השוטרים, ה"בריון" וה"מתוחכם". עמדנו באמצע גרם המדרגות שמחבר בין העיר התת-קרקעית למטה לאולם דיוני המעצרים למעלה. הצלמים חיכו לי בחוץ. שמעתי אותם מנסים לברר מתי אני יוצא. בכל פעם שהדלת מעלינו נפתחה, השוטרים הדפו אותי מעט למטה במדרגות, הסתירו אותי. הם לא אפשרו לצלמים לתפוס פריים אחד שלי. תרגיל חקירה או לא תרגיל חקירה, המאמץ שלהם נראה אמיתי.

המתנו שם במשך שעותיים. הם סיפרו לי על העבודה, על החיים שמחוצה לה, על הנשים, על המשפחות. לא עניין אותם המקרה שלי. הם לא שאלו כלום. ניסיתי להוביל בעצמי את השיחה למקום הזה, רציתי להבין מהם מה מצבי מבחינת החקירה, אבל הם אמרו שהם לא מעודכנים בפרטים כי הם לא מהחקירות, הם מהבילוש.

עלובי החיים של תל אביב עברו על פנינו. זונות רחוב, סרסורים, עובדים זרים שהסתבכו, פנקיסטים (לא ידעתי שהם עוד קיימים בכלל) ונרקומנים. כל אלה טיפסו במדרגות לאטם, אזוקים בידיים וברגליים, בדרכם לדיון בבקשת המשטרה להאריך את מעצרו. רובם נראו כפופים, כבויים, אומללים וחסרי תקווה. בדיוק כמוני, גם הם העבירו את הלילה במעצר, אבל אותי מייצג סנגור פלילי מנוסה, נחשב ויקר, ואילו הם מיוצגים על ידי סנגורים ציבוריים, שהמדינה משלמת את שכרם. חלק מהם סנגורים פליליים מצוינים, אבל בכל זאת - אני לא מקנא במי שנקלע למצב כזה, ואיננו יכול להרשות לעצמו ייצוג משפטי מליגת-העל של עורכי הדין הפליליים.

כמעט כל עלובי החיים הללו עשו את אותה הדרך חזרה כעבור שעה בערך. הם דימו בזהירות למטה במדרגות, מובלים על ידי סוהרים חמושים, נזהרים שלא למעוד בשל האזיקים ברגליהם. הם הוחזרו למקום שממנו הגיעו, כי השופטת החליטה שלא לשחרר אותם. עוד מעצר. יום, יומיים, שבוע, שבועיים, או הנורא מכול - הארכת מעצר עד תום ההליכים. בעודי בווהה בעצורים, כרמי הופיע. היו לו בשורות טובות. הוא הצליח להעביר את הדיון בהארכת מעצרי לאולם דיונים אחר. עורך דין פיקח לא נכנס למצב שעורך דין חכם מצליח לצאת ממנו. זהו יום עמוס במיוחד באולם המעצרים. כרמי מגייס את העומס הזה לטובתנו, כדי לגרום לביורוקרטיה של בית המשפט לנתב את הדיון לאולם דיונים אחר, פחות עמוס. וכך נקבע שהדיון יתקיים בפני שופט אחר, לא בפני השופטת התורנית ששובצה היום באולם המעצרים. כרמי נראה מרוצה. הוא חושב שזאת התפתחות מצוינת.

עכשיו היה צריך להגיע אל אולם הדיונים החדש, תוך כדי התחמקות מהצלמים שממתינים לי למעלה. הקצין הבריון והבלש המתוחכם הובילו אותי במורד המדרגות בחזרה למקום שממנו הגענו, לעיר התת-קרקעית הרוחשת, שבאותו הרגע החלטתי לכנות אותה "בית משפט תחתון". הם חיפשו דרך שבה אפשר להגיע אל אולם הדיונים החדש בלי להיחשף לצלמים. הם הבינו את המצוקה שלי, ולמרות שלא ביקשתי, הם התאמצו לעזור לי להתחמק מהתקשורת. אני חושב שהם ריחמו עליי.

שוב צעדנו במנהרות של בית המשפט התחתון. מדי פעם עצר הקצין הבריון והתייעץ עם שוטר או סוהר שחלפו על פנינו, ניסה לברר מהי הדרך הבטוחה ביותר להגיע אל אולם הדיונים החדש, שבו עומד להתקיים הדיון שלי. לאחר כמה דקות של שיטוטים נכנסנו למעלית, עלינו כמה קומות ויצאנו ממנה לחדר קטנטן, שניים או שלושה מטרים אורכו ורוחבו. בתוך החדרון היה ספסל עץ קטן ודהוי, ובכל אחד מהקירות הצדדיים הייתה דלת עץ כבדה. אחת בצד ימין, והשנייה בשמאל. זה המבוא לאולם המשפט. כל דלת מובילה לאולם דיונים אחר.

הדיון שלי יתקיים באולם שמעבר לדלת הימנית. הצלמים כבר שם. הם יודעים שהדיון שלי עבר לאולם אחר, הם יודעים שאני נמצא מעבר לדלת, והם מכוונים אליה את עדשותיהם, מחכים לרגע שתיפתח. שני השוטרים שהביאו אותי מזהירים אותי מפניהם, ובכל פעם שהדלת נפתחת - הם הודפים אותי אל פינה מרוחקת מאחוריה.

התחבאתי מאחורי הדלת ופתחתי אותה מעט בלי לחשוף את עצמי. מזווית כזאת יכולתי להציץ דרך הרווח הצר שנוצר בין הצירים שמחברים את הדלת לקיר. זה היה רווח של סנטימטר בודד, אולי שניים, אבל זה הספיק לי כדי להציץ פנימה ולהביט בצלמים שארבו לי. הם ידעו שאני מנסה להתחמק מהם. הם חיכו בסבלנות לטעות שלי, לרגע של חוסר תשומת לב מצדי. אני יודע איך זה עובד: צלם עיתונות לא חוזר בלי תמונה. נקודה.

חברי אוהד, שהגיע לאולם הדיונים, הביא מצלמה. הצילומים שצילם מראים איפה הייתי ומה ראיתי. זהו תצלום של הדלת שמאחוריה התחבאתי. החץ שהוספתי מכוון לרווח שדרכו הצצתי פנימה לתוך אולם הדיונים, ממש לנקודה שבה עיניי נצמדו אליו מהצד השני. אני שם ברגע הצילום, רואה אבל לא נראה. מימין לדלת יושבות זו ליד זו חברותיי הטובות אלה ומיטל, שגם הן באו לתמוך בי (מיטל מימין), ובצדה השמאלי של התמונה - זהו כרמי:

(מתוך הסרט "הצד שלי", במאי: אוהד יתח)

זזה מה שראיתי כשהצצתי דרך החרך בין צירי הדלת (בתמונה רואים תשעה צלמים, אבל בסך הכול היו באולם 12-13 צלמים, אולי יותר):

(מתוך הסרט "הצד שלי", במאי: אוהד יתח)

בהיתי בהם דרך החרך במשך דקות ארוכות. אני מכיר את כולם. עם כמה מהם אני מיודד, ועם היתר יש לי יחסי שלום-שלום כשאנחנו נפגשים בשטח. כולם עומדים דרוכים, ממתינים לטעות שלי. אחד מהם, גבוה ומזוקן, צעק:

"יואב, תהיה גבר, צא החוצה!"

אני מכיר אותו. הוא זריז, מקצועי, מנוסה, מקושר ומוערך. אנחנו מיודדים, אני מחבב אותו. אני לא כועס עליו עכשיו, הוא עושה את עבודתו. המשכתי להציץ לתוך האולם. ראיתי את כרמי יושב על הספסל הקדמי ומעיין בניירות, ומאחוריו הרבה פרצופים מוכרים. חברות, חברים, וגם אחי עמית היה שם. את הוריי ואת אחי הקטן דורון לא ראיתי, וקיוויתי שהם אכן נענו לבקשתי המפורשת, ולא הגיעו לבית המשפט. התיישבתי על הספסל ואמרתי לקצין הבריון:

"מה נעשה כשהדיון יתחיל? הצלמים יתפרו אותי..."

"אסור לצלם במהלך דיון. ברגע שהשופט נכנס, הצלמים חייבים לצאת".

"אבל כשהשופט נכנס אני כבר חייב להיות בפנים... זה אומר שיהיו

כמה שניות שבהן הצלמים יוכלו לצלם אותי!"

"אני אבדוק מה אפשר לעשות. אני נכנס פנימה, תיזהר מהצלמים".

התמקמתי שוב מאחורי חרך ההצצה שלי. הכניסה שלו לתוך אולם הדיונים התקבלה בהבזקי מצלמות ובצעקות. הצלמים חשבו שזה אני שיוצא אליהם. הבטתי בקצין הבריון כשחצה את אולם הדיונים. הצלמים הלכו אחריו, ביקשו ממנו שוב ושוב להכניס אותי פנימה, לאפשר להם לצלם אותי, אבל הוא התעלם מהם. הוא ניגש לשני מאבטחים חסונים של משמר בתי המשפט והסתודד איתם בצד. בעודם מתלחששים שם, באחת הפינות המרוחקות של האולם, קמה חברתי אלה ממקומה על יד ספסל הנאשמים, פיזרה את שערה וניגשה אליהם. להפתעתי, הם צירפו אותה לשיחתם. מובן שלא יכולתי לשמוע על מה הם מדברים, אבל יכולתי לנחש.

לאחר שההתייעצות המסתורית הזאת הסתיימה, החל הקצין הבריון לצעוד בחזרה לחדרון שבו הסתתרתי. כרמי הצטרף אליו. כשהדלת נפתחה, צלם זריז במיוחד נעמד על ספסל הנאשמים, שלח את ידו קדימה ותקתק עם המצלמה שלו לכיווני (הקצין הבריון הוא הקרחת הימנית, וכרמי הוא הקרחת האמצעית):

(מתוך הסרט "הצד שלו", במאי: אוהד יתח)

אבל הייתי מוסתר היטב. הוא לא הצליח לצלם אותי. הקצין הבריון וכרמי נכנסו פנימה. עוד דקה או שתיים והדיון מתחיל. כרמי חיבק אותי, הבטיח שהכול יהיה בסדר וחזר לאולם הדיונים. הקצין הבריון הביט בי ואמר:

"יואב, תקשיב טוב ותעשה בדיוק מה שאני אומר לך: לא משנה מה קורה, אתה לא נכנס פנימה עד שאני אומר לך להיכנס, או-קיי? גם אם אתה מציץ ורואה שהשופט כבר בפנים. הבנת?"
"הבנתי".

הוא נכנס בחזרה לאולם הדיונים. שמעתי צעקות, נעמדתי מאחורי חרך ההצצה שלי והבטתי לתוך האולם. השופט כבר צעד פנימה. הקצין הבריון, עם עוד שני מאבטחים ומאבטחת של משמר בית המשפט, הדפו את הצלמים אל מחוץ לאולם. השופט כבר התיישב על כיסאו המוגבה והביט על ההמולה באולם. אני כבר הייתי אמור להיות בפנים. קיוויתי שהשופט לא שם לב שאני לא.

אחרי כדקה פתח הקצין הבריון את הדלת, הביט בי ואמר:

"תיכנס עכשיו אחריי, מהר, שב על הספסל לידי".

נכנסתי פנימה והתיישבתי על ספסל הנאשמים, שמתחת לדוכן המוגבה של השופט והקלדנית. הדיון מיד מתחיל. חשוב להבהיר: מדובר בדיון בבקשת המשטרה להאריך את המעצר שלי, זה עדיין לא משפט של ממש, משפט שיש בו נאשם שעומד לדין על עברה כלשהי, והשופט צריך להכריע אם הוא אשם או זכאי. משפט של ממש מתקיים רק לאחר שהמשטרה מסיימת את חקירתה, ולאור ממצאי החקירה מתקבלת החלטה להגיש כתב אישום נגד החשוד, שבאותו הרגע הופך מחשוד לנאשם. אני חשוד, לא נאשם.

המשטרה מבקשת הארכת מעצר מכמה סיבות: החשוד מסוכן לציבור; החשוד עלול לברוח מהארץ; החשוד עלול לשבש הליכי חקירה אם לא ייעצר. וזהו. אין עוד סיבות למעצר של אדם. נציג המשטרה מנסה לשכנע את השופט שהארכת המעצר הכרחית, ומנגד - הסנגור מנסה לשכנע את השופט שהמעצר מיותר, וש אפשר להסתפק במעצר בית. במקרה שלי החליטה משטרת מרחב ירקון לבקש מבית המשפט להאריך את מעצרי בשבעה ימים נוספים. נציגה בדיון היה אחד השוטרים שפגשתי אתמול בחדרו של המפקד. אתמול הוא לבש בגדים אזרחיים, עכשיו הוא לבוש מדים עם דרגות של רב-סמל בכיר. מעתה הוא יכונה "הסמל הבכיר".

זאת כותרת הפרוטוקול של הדיון בהארכת מעצרי, על גבי מסמך רשמי של בית

המשפט:

"מדינת ישראל

נגד

יואב אבן"

המדינה שלי נגדי, והדיון מתחיל. כרמי ניסה לשכנע את כבוד השופט בני שגיא, האדון החדש של גורלי, שאין טעם בהמשך מעצרי כרגע. הוא הסביר לשופט שהמשטרה לא באמת רואה בי אדם מסוכן לציבור. אילו הייתי, הם לא היו ממתינים שישה ימים עד המעצר הזה. גם החשש שאברח מהארץ לא רציני, מאותה סיבה. אילו רציתי לברוח, כבר הייתי בורח. לאחר מכן הוא גם תהה בקול רם בנוגע להרגלי המיטה של לילית. הוא הציג את התמונות של לילית בחליפת עור שחורה, אוחזת שוט בידה. כרמי טען שהתמונות

מעידות שהיא חובבת סקס אלים. מובן שזה לא מוכיח שהיא לא נאנסה, הוא הדגיש, אבל מיד לאחר מכן תהה כרמי בקול רם: מדוע היא מחקה את התמונות לאחר שהתלוננה נגד החשוד? אני מניח שמחיקת התמונות משחקת לטובתי, כי אישה שבאמת נאנסה לא אמורה להתאמץ להעלים ראיות.

חלק ניכר מהדיון הזה התנהל באמצעות שאלות שכרמי הטיח בנציג של משטרת ישראל בדיון, הסמל הבכיר. זה לא היה מופע של אדם אחד, כמובן. את הדיון ניהל השופט. הציטוט הבא מהפרוטוקול הרשמי של הדיון הוא דוגמה קצרה להתנצחות בין כרמי לסמל הבכיר:

כרמי: "איך היא מסבירה את זה שהיא מצולמת עם שוט ובבגדי עור?"
 הסמל הבכיר: "היא הסבירה את זה בעדותה".

מה הסבירה לילית בעדותה? איך הסבירה? מדוע מחקה את התמונות? ובכן, אין לדעת. כך זה מתנהל בדיוני הארכת מעצר: המשטרה איננה חושפת את הראיות שברשותה בפני סנגורו של החשוד ובפני יתר הנוכחים באולם הדיונים. זה יקרה רק בהמשך, במשפט האמיתי, אם יוגש כתב אישום. משום כך מלאכתו של הסנגור בדיוני הארכת מעצר לעתים קשה ומתסכלת: כשהוא מנסה להקשות על נציג המשטרה בשאלות, במקום לענות לו, ייגש השוטר לשופט ויראה לו "דוח סודי" או "דוח תשאול", לעיניו בלבד (של השופט). מדובר באתגר משפטי לא פשוט לסנגור הפלילי - הוא צריך לשכנע את השופט שהמעצר מיותר, כשהוא עצמו לא יודע מה יש בראיות שנציג המשטרה מציג לשופט.

כרמי המשיך להקשות על הסמל הבכיר כדי להוכיח שגרסתה של לילית שקרית, ושהמעצר שלי מיותר. הסמל הבכיר ענה תשובות קצרות, מתחמקות, ומדי פעם סירב לענות, ובמקום תשובה פומבית ביקש את רשותו של השופט לגשת אליו ולהציג בפניו מסמך סודי כלשהו, לעיניו בלבד. מה יש במסמכים האלה? האם אלה "הראיות הנוספות" שהחוקר הבכיר סיפר לי עליהן אתמול, כשניסה להפחיד ולערער אותי בחקירה?

חלק ניכר מההתנצחות בין כרמי לסמל הבכיר אינו מתועד בפרוטוקול. את מה שלא מופיע בפרוטוקול אני משלים מזיכרוני. אני אחראי לתכנים, לא לניסוחם המדויק:

כרמי: "האם זה נכון שמרשי ענה על כל השאלות שנשאל עליהן?"

הסמל הבכיר: "כן".

כרמי: "האם זה נכון שלא הייתה אפילו שאלה אחת, שהוא סירב לענות עליה?"

הסמל הבכיר: "נכון".

כרמי: "האם זה נכון שמרשי אמר לכם שהוא מאשר לכם לחטט כאוות נפשכם בסלולרי ובמחשב שלו, ושאם אתם רוצים, הוא גם מוכן לחתום שהוא מסכים?"

הסמל הבכיר: "נכון".

כרמי: "האם זה נכון שיואב הלך מיוזמתו לתחנת המשטרה לפני כמה ימים וביקש להיחקר? הביקור אמור להיות מתועד במשטרה".

הסמל הבכיר: "אכן, נודע לנו שהחשוד הגיע לתחנת יפתח וביקש להיחקר".

כרמי: "האם זה נכון שמהרגע הראשון הוא ביקש שתיקחו אותו לבדיקת פוליגרף?"

הסמל הבכיר: "נכון".

כרמי: "האם זה נכון שהוא אמר לכם שמבחינתו אתם יכולים לשאול אותו כל שאלה שאתם רוצים בבדיקת הפוליגרף?"

הסמל הבכיר: "כן".

כרמי: "האם זה נכון שלמרות זאת, לא עשיתם לו בדיקת פוליגרף?"

הסמל הבכיר: "תראה, במסגרת פעולות החקירה, המשטרה..."

כרמי: "סליחה, אני שאלתי שאלה פשוטה - האם עשיתם לו בדיקת פוליגרף, או שלא עשיתם לו בדיקת פוליגרף?"

הסמל הבכיר: "עדיין לא עשינו לו בדיקת פוליגרף, אבל..."

כרמי: "בקיזור, לא עשיתם! האם זה נכון שמרשי ביקש מכם לאפשר לו להציג את הראיות, שלטענתו מוכיחות שהוא לא אנס את המתלוננת?"

הסמל הבכיר: "הוא ביקש, ואנחנו נתנו לו להציג את ה..."

כרמי: "רגע, מיד נגיע לזה. תגיד לי בבקשה, האם זה נכון שהחרמתם למרשי הקלטה של שיחת טלפון, שהתקיימה ביום שלאחר המפגש?"

הסמל הבכיר: "כן, אבל אנחנו נתנו לו..."

כרמי: "רגע, תכף נגיע גם למה שנתתם ולמה שלא נתתם, אבל לפני כן אני רוצה לשאול אותך: האם זה נכון שההקלטה הזאת היא ראייה רבת-משמעות בחקירה?"

הסמל הבכיר: "החקירה עדיין נמשכת, מוקדם מדי לקבוע".

כרמי: "או-קיי, אני אשאל את זה אחרת: האם זה נכון שלהקלטות מהסוג הזה, הקלטות של שיחות שמתקיימות ביום שלאחר המפגש, עשויה להיות חשיבות מכרעת בחקירה בחשד לאונס?"

הסמל הבכיר: "כן".

כרמי: "תגיד לי, בבקשה, כמה דפים יש בתמלול של ההקלטה הזאת?"

הסמל הבכיר: "אני חושב ש-14..."

כרמי: "כן, 14. והאם זה נכון שבמהלך החקירה אפשרתם למרשי להציג את התמליל הזה ולהסביר את גרסתו, אבל רק עד עמוד 9?"

הסמל הבכיר: "החקירה עדיין לא הסתיימה, אנחנו..."

כרמי: "סליחה, אני שאלתי שאלה פשוטה, ותכף אני אחזור אליה. אבל לפני זה - שאלה אחרת: האם זה נכון שמרשי נחקר אתמול במשך כמעט עשר שעות ברציפות?"

הסמל הבכיר: "כן".

כרמי: "ואני חוזר לשאלתי הקודמת - האם זה נכון שלמרות שחקרתם אותו כמעט עשר שעות רצוף, הגעתם איתו רק עד לעמוד 9 בתמלול מתוך 14 עמודים?"

הסמל הבכיר: "זה נכון, אבל החקירה עדיין..."

כרמי: "תודה!"

כך זה התנהל, זה היה הסגנון. בהמשך הדיון ביקש כרמי להוכיח שההתנהלות של לילית במיטה היא אגרסיבית. זה יסייע לו לבסס את גרסתו, שעל פיה אמנם היה בינינו סקס פרוע, אך בהסכמה מלאה:

כרמי : "האם זה נכון שהמתלוננת רצתה - אני מצטט - 'לזייין' את מרשי עם דילדו?"
הסמל הבכיר: "כן".

השאלה הזאת והתשובה עליה עוררו פרצי צחוק כבושים בקהל, ואני, מבלי לחשוב בכלל, עשיתי משהו מטופש שהיה עלול לסבך אותי - נעמדתי במקומי וצעקתי:

"ואני לא הסכמתי! אני לא הסכמתי!!!"

השופט הביט לכיווני, כאילו רק עכשיו גילה שאני כאן. תהיתי אם הוא יעניש אותי, אבל למזלי, תשומת לבו הוסטה לכיוון אחר, לקהל: פרצי הצחוק, שעד כה היו מנומסים, התגברו עכשיו בעקבות ההערה שלי והפכו לסערה של ממש. רבים באולם פשוט געו בצחוק. השופט לא אהב את זה. גם אני לא. הוא הרים את קולו ונזף בקהל:

"שקט באולם! עכשיו!"

הקהל דמם. כרמי ניצל את השקט והסתער שוב:

כרמי: "האם זה נכון שהמתלוננת סיפרה למרשי שהיא נוהגת לעשות את זה עם הדילדו לגברים שאיתם היא שוכבת, שהיא ניסתה לשכנע אותו לנסות כי זה כיף, ושהוא אמר לה שאיתו זה לא הולך לקרות?"
הסמל הבכיר: "כן".

הקהל באולם שוב פרץ בצחוק. אני לא צחקתי. התביישתי. התכווצתי במקומי בשל ההתערטלות מול הקהל באולם. דמיינו לעצמכם שדווקא כן הייתי אוהב סקס כזה. עניין לגיטימי לחלוטין, אך אישי ומביך. הכול נחשף בפני הקהל כאן, ואחר כך גם בדיווחים בתקשורת. הפגיעה בפרטיות היא בלתי נסבלת.

הדיון המשיך. כרמי לקח אותו לכיוון אחר, שמטרתו לערער את אמינותה של

לילית:

כרמי: "האם זה נכון שבימים שלאחר המפגש בין מרשי למתלוננת, בעודה - לטענתה - המומה וחבולה מהאונס שעברה, היא פרסמה בדיחות גסות בפייסבוק?"

הסמל הבכיר: "החקירה עדיין בעיצומה, אנחנו..."

כרמי: "אין בעיה, חכה, בוא אני אעזור לך. אני רוצה להקריא בדיחה שהמתלוננת פרסמה בפייסבוק שלה ימים ספורים לאחר המפגש עם מרשי: איש אחד..."

כבוד השופט בני שגיא: "עורך הדין בתו, באמת, עם כל הכבוד, תחסוך מאיתנו בבקשה".

כרמי: "אדוני השופט, במחילה מכבודו של בית המשפט הנכבד, באמת - רק דוגמה אחת קטנה כדי לסבר את האוזן בנוגע למצב רוחה של המתלוננת, בעודה - לטענתה - יושבת בבית, חבולה ומרוסקת לאחר שנאנסה. זאת הבדיחה שהיא פרסמה: איש אחד קודח בקיר ביתו עם המקדחה, ופתאום שומע צעקה של גבר. לפתע הוא מגלה שהמקדחה חדרה את הקיר לדירה של השכן שלו, שבדיוק נשען על הצד השני של הקיר. המקדחה נכנסה לו לתוך התחת מאחור, יצאה מקדימה, ו... שברה את שיניה של **אשתו שלו**. אתם הבנתם את זה? כך גילה הקודח שאשתו שלו בוגדת בו עם השכן, כי באותו רגע היא ביצעה מין אוראלי בשכן, ובגלל זה נשברו לה השיניים. ואת זה כותבת בחורה שנאנסה. ויש עוד דוגמאות, היא כותבת גם על..."

כבוד השופט בני שגיא: "עורך הדין בתו, באמת שאין צורך בעוד דוגמאות, הנקודה ברורה. בית המשפט יצא להפסקה של חצי שעה".

אחרי חצי שעה התחדש הדיון. כשנכנסתי בחזרה לאולם, השופט כבר ישב במקומו, והצלמים כבר הוצאו מהמקום. כבוד השופט בני שגיא הביט בנוכחים ואמר מילה אחת, בודדת, שגרמה לי סחרחורת קלה:

"החלטה"

*

החלטתו של כבוד שופט בית משפט השלום בתל אביב בני שגיא, בנוגע לבקשת המשטרה להאריך את מעצרי בשבוע שלם, מובאת כאן כמעט כלשונה מתוך הפרוטוקול הרשמי. זה החלק הראשון:

"החלטה"

לפני בקשה להארכת מעצרו של החשוד ב-7 ימים נוספים בחשד לביצוע עבירה של אונס ומעשה סדום.

נטען בבקשת המשטרה כי העבירה אותה ביצע, לכאורה החשוד מקימה עילת מעצר מסוג מסוכנות וכן מתקיימות אף שתי עילות המעצר הנוספות, הן זו הקשורה לצרכי חקירה והן שיבוש הליכי חקירה.

ראשית, יש להידרש לשאלת החשד הסביר. כידוע, חשד סביר, בשלב מעצר לצרכי חקירה אינו אמור להיות חשד בעל עצמה משמעותית. לעיתים, וכך עולה במפורש מהוראות החוק, די בידיעה מודיעינית על מנת להקים את אותו חשד. מכאן, שעצם קיומה של תלונה בגין אונס, בצירוף לקיומן של חבלות מסוימות שנתגלו בגופה של המתלוננת, מקים את אותה דרישה בדבר חשד סביר."

אם כן, מתברר שעל פי חומר החקירה, ישנן ראיות ל"חבלות מסוימות שנתגלו בגופה של המתלוננת". אני נזכר בדוחות התשאול הסודיים שהסמל הבכיר הגיש לעיונו של השופט במהלך הדיון. בזה מדובר. מתברר שלילית, בבואה לתחנת המשטרה כדי להתלונן נגדי, הביאה איתה תצלומים של חבלות בגופה. היא טענה שהתצלומים הללו הם הוכחה לאונס האכזרי שעברה, ומסרה אותם לשוטרים. זה נשמע רע. השופט, כפי שקראתם לפני רגע, הסביר שכדי להאריך את מעצרו של חשוד כמוני, מספיק חשד סביר. והנה מתברר שיש תמונות. התקרבותי לקצין הבריון ולחשתי על אוזנו:

"הלך עליי, הוא זורק אותי למעצר".

"חכה, הוא עוד לא סיים".

ואכן, השופט לא סיים. בהמשך דבריו הוא הזכיר כמה ציטוטים חשובים מתמלול השיחה, שבה הקלטתי את לילית ללא ידיעתה, ואמר (המשך הציטוט מתוך הפרוטוקול הרשמי של בית המשפט):

"עם זאת, סבורני שבמקרה דנן יש לבחון את הסיטואציה שנוצרה ברזולוציה גבוהה יותר. אין חולק בדבר המפגש שהתקיים בין החשוד לבין המתלוננת באותה דירה ואין אף חולק כי קוימו ביניהם יחסי מין. אותן חבלות שנראו על גופה של המתלוננת יכולות להתיישב אף עם גרסת החשוד בדבר יחסי מין אגרסיביים שקיים עם המתלוננת. הסיטואציה שנוצרה בדירה, וכך עולה מחומר הראיות רחוקה מלהיות חד צדדית או כזאת אשר יכולה להתפרש לכיוון אחד בלבד... חשוב להבהיר כי דבריי אלה אינם נאמרים כביקורת על המתלוננת והתנהגותה בסיטואציה... זכותה של אישה לומר לא לכל הצעה בדבר יחסי מין, אולם השאלה היא במקרה דנן האם די בעוצמת החשד על מנת להותיר את החשוד במעצר. החקירה התקדמה, נאספו חומרים שונים ונראה כי בשלב בו היא נמצאת ובעיקר בשים לב למורכבות האירוע ולדברים שציינתי לעיל, ניתן להמשיכה כאשר החשוד משוחרר בתנאים אשר יבטיחו מחד את בטחון המתלוננת ואת המשכה התקין של החקירה, ומאידך לא יפגעו מעבר למידה הנדרשת בחירותו של החשוד. למותר לציין כי עסקינן בחשוד נעדר הרשעות קודמות, אשר זהו מפגשו הראשון שלו עם בית המעצר.

לאור האמור לעיל, אני מורה על שחרור החשוד בתנאים הבאים:

1. החשוד ישהה במעצר בית מלא בפיקוח ערב, וזאת עד ליום 4.04.11, בשעה 09:00.
2. ערבות עצמית בסך 15,000 ₪.
3. שתי ערבויות צד ג' בסך 15,000 ₪, אשר תחתמנה על ידי הערבות הבאות: גב' אלה הר נוי... גב' מיטל רוח... מובהר כי אחת מהערבות תפקח באופן רצוף על קיום תנאי מעצר הבית של החשוד.
4. הפקדה במזומן בסך 7,500 ₪."

נשמתי לרווחה. משחררים אותי הביתה! הרגשתי קצת לא נעים כלפי אלה ומיטל, שייאלצו לעשות משמרות ולהשגיח עליי 24 שעות ביממה, אבל אין מה לעשות. מתברר שכרמי דאג לכך מראש, הוא דיבר איתן וסיכם איתן את הדברים. אלה היא חברה טובה שלו, כך אני הכרתי את כרמי. יאללה הביתה! הבטתי בקהל. היו שם המון חיוכים ואנחות רווחה. אבל לפתע, בלי שום אזהרה מוקדמת, הקצין הבריון - שעדיין ישב על הספסל לידי - נעמד על רגליו ופנה אל השופט:

"אדוני השופט, המשטרה מבקשת לערער".

לא האמנתי שזה קורה! זה אותו קצין שגונן עליי בגופו מפני הצלמים, שדאג לי, ששמר עליי, שהבטיח לא לשים עליי אזיקים וקיים את הבטחתו, שסיפר לי על עצמו, על חייו האישיים. מה קורה פה?
כרמי נעמד על רגליו, הביט בשופט ואמר:

"אני מתנגד!"

פסיקתו של השופט הייתה מהירה, חדה וכואבת (ציטוט מהפרוטוקול הרשמי של בית המשפט):

"החלטה"

כנלמד מפסיקת בית המשפט העליון, יש לאפשר למשטרה להגיש ערר על החלטתי וזאת מבלי ששיניתי את סטטוס החשוד.

בנסיבות אלה, אני נעתר לבקשה ומעב את ביצוע החלטתי עד השעה 16:30, כנדרש על ידי המשטרה."

בעוד שלוש שעות יתחיל הסיוט מחדש, עוד דיון בבקשה להאריך את מעצרי בשבוע, והפעם בערכאה גבוהה יותר - בבית המשפט המחוזי. אותו הבניין שבו ממוקם בית משפט

השלום, אבל במחוזי יושבים שופטים בכירים יותר, שדנים בתיקים חמורים יותר. רבים מהחברות ומהחברים בקהל תפסו את ראשם בידיהם.

זה היה מלחיץ. לא הבנתי למה זה קורה. מדוע המשטרה מתעקשת כל כך על המעצר שלי? הם חקרו אותי כמעט עשר שעות ברציפות, זרקו אותי ללילה במעצר וביקשו מבית המשפט להאריכו בעוד שבוע שלם. אף אחד לא יוכל לטעון כנגדם שעשו לי חיים קלים מפני שאני כתב חדשות בטלוויזיה. אז למה? התקרבתי שוב לקצין הבריון ולחשתי על אוזנו:

"בגדת בי!"

הוא לחש בחזרה:

"זאת לא החלטה שלי".

21. קיבלנו שופטת

התפנית מהאולם ברגע שהשופט התרומם מכיסאו. הצלמים ששעטו פנימה בתוך כמה שניות מצאו אולם ריק. הקצין הבריון מילט אותי בחזרה לחדרון, והבלש המתוחכם - שכבר חיכה לנו שם - טרק מאחורינו את הדלת ונעל אותה. ניסיתי להבין את התנהגותם הזאת. זה התחיל אתמול בלילה עם שני השוטרים שהסיעו אותי למעצר בתחנת יפתח, והיו מוכנים להחביא אותי בבגאז' של ניידת המשטרה כדי למנוע ממני את הצילומים המביכים בתקשורת, וזה נמשך גם היום עם השניים האלה, הבריון והמתוחכם. הם יוצאים מגדרם כדי לשמור על כבודי. זה לא תרגיל חקירה, כי הם לא ניסו לדבר איתי בכלל על המפגש עם לילית. אני משוכנע שהם פשוט מאמינים לי שלא אנסתי, שהם מרחמים עליי, ולכן הם מתאמצים. אין הסבר אחר.

כרמי נכנס. הוא לא חיך.

"טוב, תשמע, קיבלנו שופטת במחוזי, לא שופט".

"שיט, זה רע, נכון...?"

כרמי הלך. אחרי שעתיים בישר לי הקצין הבריון שצריך לזוז לכיוון אולם בית המשפט המחוזי בצדו השני של הבניין. המעבר לאגף הצפוני של הבניין חשף אותי לצלמים, בסופו של דבר. אמנם גם באולם של המחוזי היה חדרון שאפשר להסתתר בו, המבואה לאולם, אלא שכאן לא הייתה אליו גישה ישירה דרך מעלית, שנכנסים אליה בבית המשפט התחתון, הרחק מהצלמים. כדי להיכנס לאולם הדיונים החדש, נאלצתי לחצות לובי רחב ידיים ושורץ צלמים שמחכים לי. הייתי חייב לעבור דרכם. הם ידעו שאכלתי אותה. הם חיכו לי. הקצין הבריון הציע לי את הז'קט שלו. נדרשו לי שנייה או שתיים, ואז הבנתי:

"חס וחלילה! זה מה שחסר לי, שזה יהיה הצילום שייזכר מהפרשה

הזאת - אני בבית המשפט עם ז'קט שמכסה את הראש!"

"טוב. אני מצטער בשבילך שיצא ככה. בחיי שניסיתי".

"אני יודע. תודה".

מה חשבתי לעצמי כשהתאמצתי כל כך להתחמק מהם? אני הרי יודע שמלחמות כאלה אבודות מראש. ולמרות שידעתי, נלחמתי. נתתי פייט. הייתי אתגר לא פשוט בשבילם. כבר יותר מארבע שעות שהם רודפים אחריי בבית המשפט, ועדיין אין להם פריים אחד שלי. אנשי החוק כאן מגוננים עליי, מסתירים אותי, מובילים אותי דרך מנהרות, מסדרונות, מעליות וחדרונים. הם עושים הכול כדי לחסוך ממני את הצילומים המביכים. הייתה כאן התגייסות מופלאה - ויש לי הרגשה שגם נדירה - של שוטרים ושל אנשי משמר בתי המשפט. ובכל זאת הפסדתי במלחמה הזאת, בסופו של דבר.

נכנסנו למעלית. הבטתי בעצמי במראה, יישרתי את החולצה וסידרתי את הצווארון. זאת הייתה אותה החולצה שלבשתי אתמול בבוקר, כשהשוטרים באו לקחת אותי. חולצה לבנה, ארוכה, מגוהצת, עם צווארון וכפתורים. של קסטרו, אם אתם חייבים לדעת.

כשסיימתי להסתדר, לקחתי נשימה עמוקה וצעדתי החוצה אחרי הקצין הבריון. בתוך שניות שעטו לעברנו ארבעה או חמישה צלמים:

(מתוך הסרט "הצד שלו", במאי: אוהד יתח)

תצלום זה כתם. תיקי חקירה נסגרים, כתבי אישום נגנזים, אבל תמונות נשארות. **מה עושים עכשיו?** התעלמתי מהצלמים. לא הבטתי לעדשות, לא חייכתי ולא דיברתי. בכניסה

לאולם המתינו לי צלמים נוספים. הם יצרו חומה אנושית שערכה את כניסתי, כדי שיוכלו לצלם אותי מכל זווית אפשרית. הקפדתי על גו זקוף וראש מורם ונדחפתי בעוצמה פנימה, ממש דרכם, לתוך האולם.

כך נראה הרגע שבו הבקעתי את חומת הצלמים ונכנסתי פנימה (הקרחת שלי מסומנת בחץ, וזאת שמאחוריה היא של הקצין הבריון):

(מתוך הסרט "הצד שלו", במאי: אוהד יתח)

נכנסתי לאולם. כרמי והחברים כבר ישבו בפנים. התיישבתי על ספסל הנאשמים. הצלמים נעמדו מולי וצילמו. הם לא הפסיקו לצלם לשנייה. החלל של אולם הדיונים נמלא במאות הבזקי מצלמות. הם השלימו את כל מה שנמנע מהם בשעות האחרונות. ואז הופיע רפ"ק ר', המכונה כאן ה"מפקד". לא ראיתי אותו מאז אתמול בערב, כשביקשתי ממנו שלא יכלאו אותי בבית המעצר באבו כביר, אלא בבית מעצר אחר, שיש בו תנאים קשים פחות מאלה באבו כביר. הוא אמנם נענה לבקשתי, אבל עדיין לא הצלחתי להבין אם הוא בעדי או נגדי. להפתעתי, הוא ניסה להרחיק ממני את הצלמים. אבל הם היו רבים ונחושים מדי. הוא ממש ניסה להסתיר אותי בגופו, נעמד ביני ובינם. מה הוא עושה פה? גם הוא מרחם עליי?

המפקד, כך מתברר, לא הגיע לכאן כדי להגן עליי מפני הצלמים. הוא הגיע לכאן כדי לזרוק אותי בחזרה לתא המעצר. הוא היה הנציג של משטרת ישראל בדיון שעמד

להתחיל, הדיון על הערר שלהם באשר להחלטה הקודמת לשחרר אותי למעצר בית. קודם, בבית משפט השלום, הם הסתפקו בשוטר שאינו קצין כנציגם. אבל עכשיו הם שלחו את המפקד, קצין בדרגת רב-פקד שמשמש ראש מפלג התשאול של מרחב ירקון. בעוד רגע הוא ינסה לשכנע את השופטת הבכירה בבית המשפט המחוזי בתל אביב, שהשופט - שהחליט לשחרר אותי למעצר בית שלוש שעות קודם לכן - טעה, ושחייבים להחזיר אותי למעצר לשבעה ימים נוספים. זה לא היה סימן טוב. מישאו במשטרה החליט שזה חשוב מאוד שכתב חדשות ערוץ 2 יואב אבן ייזרק למעצר אמיתי של שבוע שלם, ולא ישוחרר למעצר בית. השוטרים הפשוטים, אנשי השטח שמעבירים אותי ממקום למקום, ריחמו עליי ושמרו על כבודי, אבל אסור לי להתבלבל. בשפה פשוטה - משטרת ישראל הולכת על הראש שלי.

הדיון התחיל. המפקד הסביר לכבוד השופטת יהודית שיצר, האדון החדש של גורלי שהפעם הוא בכלל גברת, שבחקירת המשטרה כרוכות פעולות שלא יתאפשר לבצע אם אהיה במעצר בית, ולכן נדרש מעצר אמיתי. הוא אמר שאם אהיה במעצר בית, אני עלול לדבר בטלפון כרצוני, וכך לשבש את החקירה. הוא הבטיח לשופטת שאם הם יסיימו את החקירה בתוך פחות משבוע, הם "ישקלו בחיוב" לשחרר אותי למעצר בית. זה היה מלחיץ. מה תחליט השופטת? האם זה רע שהפעם מדובר בשופטת ולא בשופט? שופטים הם בני אדם. קשה לצפות שיוכלו להתנתק מזהותם המגדרית.

כשהמפקד סיים להציג את טיעוני המשטרה, כרמי נעמד. הוא שאף אוויר והביט בכבוד השופטת יהודית שיצר. בעוד רגע יתחיל. גורלי תלוי במוצא פיו. הוא התרכז. באולם ישבו חברות וחברים שלי, שרבים מהם חבריו שלו. אנחנו חברה. הם ישבו מאחוריו, תלו בו עיניים מודאגות וציפו שיציל את החבר המשותף, אותי. עניין לא פשוט, אפילו לסנגור פלילי ותיק ומנוסה כמוהו.

כרמי החל לדבר. הוא ירה ציטוטים מהשיחות ומההתכתבויות ביני ללילית, כאלה שמפריכים את גרסתה. הוא הסביר לכבוד השופטת יהודית שיצר שלילית פיתחה אובססיה כלפיי; ציטט שוב מהבדיחות הגסות שלילית פרסמה בעמוד הפייסבוק שלה; שאל את נציג המשטרה אם כך מתנהגת אישה, שטוענת שהיא בטראומה כי נאנסה ימים ספורים קודם לכן; אמר שלדעתו "גם המשטרה יודעת שאין תיק"; וסיים במילים האלה (ציטוט מתוך הפרוטוקול של בית המשפט):

"מדובר בבחור בלי עבר פלילי, הוא כתב בחדשות ערוץ 2, הנזק שנגרם לו הוא נזק שלא ייאמן, אי אפשר להלך אימים על בית המשפט ולומר 'אינוס' כאילו זו מילת קסם שמחייבת מעצר".

התכווצתי. ממש הרגשתי שפיזית אני מצטמצם. על זה עוד לא ממש חשבתי, והנה דווקא כרמי הוא זה שבא ומטיח לי את המציאות בפרצוף. עד עכשיו הייתי עסוק בלשרוד את הרגע, ולא חשבתי על ההשלכות, על העתיד שלי, על הקריירה שלי. כרמי אמר בלשון פשוטה וברורה: "נגרם לו נזק שלא ייאמן".

כרמי סיים, וזכות הדיבור חזרה לנציג המשטרה, המפקד. הפעם הוא הביא בפני בית המשפט את הסבריה של לילית לדברים שאמרה בשיחה המוקלטת:

"לעניין השיחה שתומללה, שאלנו את המתלוננת על אמירותיה, היא השיבה שהיא רצתה לברר מה קרה, גם בסיום השיחה עדיין לא היה ברור לה מה קרה, לאור סימני החבלות, לאחר כמה ימים שהיא הבינה שיייתכן שהאלכוהול שהיא שתתה, אולי, היה שם חומר שהחשוד שם לה. היא אמרה שהיא רגילה לשתות אלכוהול, אך מעולם לא חשה את התחושה שהיא חשה אז".

על פי המשטרה, לילית הסיקה, או העריכה, או סברה או חשבה ש"ייתכן" או "אולי" - כך היא טענה במשטרה כשהתלוננה נגדי - "האלכוהול שהיא שתתה, אולי היה שם חומר שהחשוד שם לה". רשויות החוק בישראל מבקשות להשליך אדם לשבוע שלם בתא המעצר בעקבות תלונה כזאת.

בשלב הזה בדיון המפקד כנראה העריך שהסיכוי שבית המשפט ייענה לבקשת המשטרה להאריך את מעצרי שבוע שלם הוא נמוך. לפיכך הוא הפתיע בבקשה חדשה, צנועה וריאלית יותר:

"גברתי השופטת, המשטרה תסתפק אפילו בהארכת מעצר של יום אחד, רק יום אחד בודד, גברתי! רק כדי להשלים מהלכי חקירה חשובים, ואז ישוחרר החשוד למעצר בית בתנאים מגבילים..."

כבוד השופטת יהודית שיצר, כך נדמה, נטתה להסכים לבקשת המשטרה. היא הביטה על כרמי ושאלה:

"עורך הדין בתו, המשטרה תסתפק בהארכת מעצר של יום בודד, מדוע שלא תסכים לכך לטובת החקירה?"

נלחצתי, אבל כרמי לא. במקום לענות לה הוא הפתיע בשאלה משלו:

"האם גברתי ראתה את התמונות שהמתלוננת פרסמה בעמוד הפייסבוק שלה?"

"לאילו תמונות אתה מתכוון, עורך הדין בתו?"
"הנה, גברתי, בבקשה, אני אגש ואראה לך".

כרמי ניגש לשופטת והציג בפניה את תמונותיה של לילית, כשהיא לובשת חליפת עור צמודה ואוחזת בשוט, ניצבת בפוזות מגרות מול המצלמה. אלה התמונות שחשבתי שאינן חשובות כלל, ורק לאחר שכרמי נזף בי - רצתי להדפיס אותן אצל מיטל, רגע לפני שלילית מחקה אותן מעמוד הפייסבוק שלה. כבוד השופטת יהודית שיצר רכנה לתמונות שהונחו על שולחנה, היטיבה את משקפיה על חוטמה ובהתה בהן. זה היה רגע מכונן. לאחר שניות ארוכות, שבמהלכן דפדפה בתמונות ומדי פעם עצרה ובהתה, היא נשענה לאחור ואמרה מילה אחת בלבד:

"החלטה!"

כבוד השופטת יהודית שיצר החלה להכתיב לקלדנית את החלטתה (ציטוט מתוך הפרוטוקול הרשמי של בית המשפט):

"החלטה"

...עיינתי בחומרי החקירה, ובמוצגים שהציגה הסנגוריה, לרבות שיחות בין המתלוננת לחשוד בפייסבוק, שיחה טלפונית מתומללת, וכן תמונות של המתלוננת שהוצגו לי... לאחר שבחנתי את חומר הראיות לכאורה... נחה דעתי כי... ניתן להסתפק בשלב זה במעצר בית בתנאים, אלא שלתנאים... הייתי מוסיפה גם איסור על המשיב ליצור קשר טלפוני או קשר אינטרנטי כלשהו עם גורמי חוץ, בין במכשירי תקשורת המצויים ברשותו, ובין במכשירים של צידי ג'. בכפוף לאמור לעיל, הערר נדחה".

קירבתי את פי לאוזנו של הקצין הבריון הבוגדני ולחשתי לו:

"יש שופטים בתל אביב!"

*

כבוד השופטת יהודית שיצר יצאה מהאולם והצלמים נכנסו, אבל עכשיו כבר לא הוטרדתי מנוכחותם. ניגשתי לכרמי:

"כרמי, יא כריש אחד!"

"חמוד... אתה מבין מה זה אומר, כן?"

"כן, ברור, שאני הולך הביתה למעצר בית במקום מעצר אמיתי..."
"נכון, אבל זה לא רק זה... יש עוד משהו: הם לא יכולים לעצור אותך שוב. גם אם חס וחלילה יוחלט להגיש נגדך כתב אישום - ואני מעריך שזה לא יקרה ושהתיק נגדך ייסגר - אבל גם אם חס וחלילה יעמידו אותך לדין, הם לא יכולים לעצור אותך. אתה תנהל את המשפט הזה כאדם חופשי או במעצר בית, אבל לא במעצר אמיתי".

הסתכלתי סביבי ושמתי לב שהצלמים כבר לא מצלמים אותי. הם מצאו משהו אחר, חדש ומאוד מעניין מבחינתם: הם צילמו את תמונותיה המתגרות של לילית, שהיו מונחות ליד

התיק של כרמי, מפוזרות על השולחן. הוא לא פעל בהיסח הדעת, כרמי, כשהשאיר אותן כך על השולחן, גלויות ומזמינות הצצה. הוא עשה את זה בכוונה. הוא רצה לספק פריימים לתקשורת. לצלמים כבר יש את התמונות שלי, עצור בחשד לאונס, יושב על ספסל הנאשמים בבית המשפט, אז הנה - עכשיו יש להם גם את התמונות של הגברת. אולי בעתיד היא תחליט להתראיין, להיחשף, לספר את גרסתה. היא ודאי לא תציג את עצמה בתנוחות האלה, לבושה בגדי עור שחורים ואוחזת בשוט מעור. אז כדאי שיהיה להם, לכלי התקשורת, למקרה שירצו להציג צד נוסף באישיותה. כך חשב כרמי כשהניח את התמונות על השולחן, מתחת לאפם של הצלמים. כבר אמרתי, כריש.

יצאנו מהאולם ונעמדנו בלובי הכניסה. בתוך שניות התאסף מולנו מקבץ מכובד של אוחזי מצלמות, מיקרופונים, פנקסים ועטים. הם ניסו לראיין אותי, אבל אני לא הוצאתי מילה. לחשתי על אוזנו של כרמי, שחשוב שכלי התקשורת יקבלו תגובה כלשהי מטעמי, ושאני רוצה שרק הוא ידבר. כרמי כחכח קלות בגרונו, הישיר מבט למצלמות ואמר:

"שתי ערכאות של בית המשפט הנכבד, הן בית משפט שלום והן בית משפט מחוזי, החליטו **שלא** לעצור את מרשי **אפילו** ליום אחד. הדבר מעיד כאלף עדים על כך שמרשי נפל קורבן לעלילה מרושעת בגלל התעקשותו של מרשי לנתק כל קשר עם המתלוננת. תודה".

"מרשי" זה אני, כמובן. יש להם שפה משלהם, לעורכי הדין.

22. מסיבת שחרור

נשמתי לרווחה. גם בית המשפט המחוזי סירב לעצור אותי, למרות מסמכי החקירה הסודיים שהוצגו בפניו, ולמרות התמונות עם החבלות על גופה של לילית. אני הולך הביתה, למעצר בית. מעצר אמיתי מועך אותך, מבטל אותך. בכל רגע יכול לעבור מישהו ולדרוך עליך. גם תדמיתית מעצר אמיתי רע בשבילי. אנשים יגידו: "הנה, האריכו לו את המעצר, כנראה הוא באמת עשה את זה!" אולי אפילו חברים יחשבו כך. מובן שיש גם יתרון לוגיסטי עצום במעצר בית על פני מעצר אמיתי, כי מלחמה כזאת עדיף לנהל מהבית. בקיצור, חתיכת הקלה.

חלות עליי הגבלות לא פשוטות במעצר הבית: אסור לי לצאת מהבית, כמובן; אסור לאף אחד לבקר אותי (מלבד כרמי, ההגבלות אינן חלות על הסנגור של החשוד); אסור לי לדבר עם אף אחד בטלפון; ואסורה עליי אפילו תקשורת אינטרנטית - פייסבוק, מיילים וכו'. אבל כל אלה אינן מגבלות מבחינתי. להפך, זה בונוס. הרי ממילא כבר שבוע שלם אני מתחמק כמעט מכל מי שמנסה ליצור איתי קשר, ומדבר רק עם כרמי. אז עכשיו יש לי תירוץ נפלא. אסור לי.

אנחנו צועדים לעבר מזכירות בית המשפט. שיירה שבראשה קצין וסמל במשטרת ישראל, בעקבותיהם עורך הדין של מרשו, מרשו, אח של מרשו, חברות וחברים של מרשו וכמה צלמים, שעדיין רודפים אחרי מרשו וממשיכים לצלם אותו. לאנשי השיירה היה מצב רוח טוב יחסית - בהתחשב בנסיבות - בעקבות ההחלטה לשחרר אותי למעצר בית. היו הרבה חיוכים של הקלה. גם השוטרים, שעד לפני רגע התעקשו לשכנע את בית המשפט לזרוק אותי לשבוע שלם במעצר, נראו כאילו הוקל להם כששחררתי למעצר בית. אבל אולי אני טועה.

התקדמנו לכיוון הדלפק של מזכירות בית המשפט. כשהגענו לשם, אחי עמית שילם במזומן ערבות של 7,500 שקלים, וחברותיי הטובות מיטל ואלה חתמו של ערבות של 15,000 שקלים כל אחת. שאלתי את הקצין הבריון אם אני יכול ללכת הביתה. הוא אמר שעוד לא. צריך לעבור בתחנת המשטרה. ישנם עוד כמה הליכים שקשורים לשחרור שלי. נפרדתי מהחברות ומהחברים ונכנסתי לניידת. לידי במושב האחורי הייתה מונחת צ'קלקה גדולה כחולה. זאת הייתה ניידת סמויה: במקרה הצורך - מרדף או קריאה דחופה -

מצמידים אותה לגג של הניידת באמצעות מגנט חזק, מפעילים את הסירנה ודוהרים. ביקשתי מהקצין הבריון להפעיל את הסירנה ואת הצ'קלקה, הכול כולל הכול. הוא חיך ולחץ על כמה כפתורים. הניידת התמלאה באורות כחולים, בוהקים ומהבהבים ושעטה קדימה בחריקת צמיגים. הסירנה הרעימה. הרעש בתוך הניידת היה עצום. הגוף שלי הגיב במכת אדרנלין. הסתובבתי לאחור והסתכלתי על דמויות החברים שהלכו והתרחקו, עד שנעלמו.

נסענו למשטרת מרחב ירקון ברמת החייל, המקום שעזבתי אתמול בערב. הגענו לתחנת המשטרה ועלינו לקומה חמש, למפלג התשאול. פגשתי שם את כולם, את כל ה"חבר'ה": הקצין הג'ינג'י הגבוה, הבלש המתוחכם, הקצין השקט, מפקד החיפוש ועוד. הם ניגשו אליי, חיכו, לחצו יד, שאלו מה נשמע, איך אני מרגיש, איך היה, שאלות מהסוג הזה. הם ידעו שבית המשפט סירב לבקשת המשטרה להאריך את המעצר שלי ושאני הולך הביתה. נראָה לי שהם מרוצים מההחלטה שהתקבלה, אבל לא יכולתי באמת לדעת.

הייתי עייף ומותש. כאבו לי כפות הרגליים. שאלתי אם אני יכול לשבת. אחד הקצינים מיהר להביא לי כיסא. שוטר אחר הביא לי כוס מים קרים. השלישי הציע אספרסו מהמכונה החדשה שלהם. אחד הקצינים הגיש לי קופסה עם עוגיות. אכלתי שלוש או ארבע. הייתי רעב. שוטר אחר, שהבחין ברעב שלי, הגיש לי כריך עטוף בנייר אלומיניום שהביא לעצמו מהבית. הסרתי במהירות את נייר העטיפה הכסוף וטרפתי.

הפכתי לאתר עלייה לרגל. נראה שכל שוטר שמעורב בחקירה שלי הגיע לקשקש איתי קצת. כולם התעניינו, כולם היו נחמדים, והיה נדמה שזה לא תרגיל חקירה כי אף אחד לא ניסה להוציא ממני מידע. הם באמת נראו שמחים ששוחררתי למעצר בית. עם הקפה והעוגיות הרגשתי שאני במסיבת שחרור. השוטרים, שהתעקשו כל כך להאריך את מעצרי לפני שעתיים, חוגגים לי עכשיו את כישלון מזימתם.

ניסיתי לברר מה מצפה לי בהמשך. חשבתי שבאווירה האוהדת והנעימה הזאת אני אצליח לדלות מהם פרטים על חומר החקירה החסוי שהוצג בפני השופטים.

"סליחה, אתם הולכים לחקור אותי על התמונות של החבלות בגוף של לילית?"

"יואב, מאיפה אתה יודע שיש תמונות?"

"זה היה הדיבור בבית המשפט, הבנתי שהצגתם את זה בדוחות החקירה הסודיים. אז אני מבקש שתראו לי את התמונות האלה, שתאפשרו לי להתייחס אליהן בהמשך החקירה, כי לא אמור להיות על הגוף של לילית שום סימן ש..."

"יואב, חומרי החקירה שהמשטרה אוספת הם חסויים, אתה תראה הכול כשיוגש כתב אישום. הפרקליטות תעביר הכול לעורך הדין שלך..."

"כשיוגש כתב אישום", הוא אמר לי. כאילו זאת לא אופציה בכלל שהתיק נגדי ייסגר ושאני אקבל את חיי בחזרה! בום, נגיחה לפנים. ככה, באמצע "מסיבת השחרור". התעוררתי. אני חשוד באונס ובמעשה סדום, עברות שהעונש המרבי עליהן הוא 16 שנות מאסר, וההחלטה של בית המשפט לשחרר אותי למעצר בית לא מבטיחה כלל שהתיק נגדי ייסגר. אולי הוא לא ייסגר, ויוגש נגדי כתב אישום. הכול פתוח. מוקדם מדי לגנוז את תוכנית בילינסון.

אני יואב אבן. אני האזרח יוזף ק'. אני אבוד. אני אובד. הושלכתי אל בין גלגלי השיניים של המערכת שהאמנתי בה, ואני לא מצליח אפילו להבין לאיזה כיוון הם מסתובבים. כך או אחרת, עליי הם מסתובבים, וזיזי המתכת קורעים בבשרי. ואני חזק, אבל הבשר נקרע.

אחרי כמה דקות שוב נכנס לחדר הקצין השקט ואמר לי:

"יואב, אתה צריך לבוא איתי לקומת קרקע, יעשו לך עכשיו בדיקת פוליגרף".

23. האם שמת ללילית סם אונס במשקה שלה?

קמתי ממקומי, גמעתי את האספרסו שנותר בכוס, והלכתי עם הקצין השקט. ירדנו במעלית לקומת הקרקע ונכנסנו למעבדת הפוליגרף. התקבלנו על ידי רב-פקד א':

"או, סוף-סוף! שלום, אני א', נעים מאוד."

"נעים מאוד, יואב."

לחצנו ידיים.

"בוא איתי בבקשה, יואב, ניכנס לחדר הפוליגרף. אתה רוצה לקחת איתך פנימה כוס מים קרים? יש פה מתקן של מים קרים, והנה כוסות חד-פעמיות."

מזגתי לעצמי כוס מים, שתיתי, מזגתי עוד אחת שוב וצעדתי אחריו. נכנסנו לחדר גדול יחסית, שבמרכזו ניצב כיסא ענקי, שהיה נראה כמו כורסת טלוויזיה אילולא השתלשלו ממנו כל כך הרבה כבלים וחוטי חשמל. חיכיתי לבדיקה הזאת הרבה זמן וביקשתי אותה עשרות פעמים מהרגע שנעצרתי.

"לשבת....?"

"לא כל כך מהר. החלק העיקרי של בדיקת הפוליגרף הוא שיחה רגילה בלי מכשירים. רק בסוף מגיעים לבדיקה עצמה. שב פה קודם, על הכיסא הרגיל ליד השולחן."

השעה הייתה שבע-שמונה בערב, להערכתי. ישבנו זה מול זה, ובינינו שולחן. רפ"ק א' הביט בי ואמר:

"אתה וי-איי-פי כאן, יואב."

"למה וי-איי-פי?"

"אני הקצין האחראי לכל בדיקות הפוליגרף במרחב ירקון, והגיעה הוראה מלמעלה שרק אני אבצע את הפוליגרף שלך, אז במקום ללכת הביתה, אני יושב כאן ומחכה שתסיים את העניינים בבית המשפט".

הסתכלתי עליו כשהקליד את הפרטים שלי. זאת הייתה הזדמנות טובה לבחון אותו לפרטי פרטים בלי לבהות בו. אלגנטי, מסודר מאוד, שערו עשוי בקפידה, מראה טיפוסי של איש עסקים. הייתה לו עברית משובחת עם מבטא רוסי. תהיתי בן כמה הוא, ואם הספיק לשרת בקג"ב לפני שעלה לישראל והתגייס למשטרה. הוא היה נחמד, אדיב ומפחיד. מעתה הוא יכונה כאן "קג"ב".

קג"ב נשען לאחור בכיסאו והביט בי. הוא ביקש לדעת אם זו הפעם הראשונה שאני מבצע בדיקת פוליגרף. עניתי שכן. הוא התחיל להסביר לי מהי בעצם בדיקת פוליגרף, וביקש שאם לא אבין משהו - שאשאל. הוא ממש הזהיר אותי שחשוב שאשאל אם לא אבין.

"אז ככה: בדיקת פוליגרף עובדת על מנגנון פשוט - מדידת הפער בין מה שאתה **אומר** למה שאתה **מרגיש**. כאשר אדם נשאל שאלה, לא משנה איזו שאלה, הוא בעצם **בוחר** איזו תשובה הוא רוצה לענות. הוא יכול לבחור להגיד אמת, והוא יכול לבחור להגיד שקר. המוח שלו שולח פקודה, והפה מוציא את המילים שהמוח **בחר** לענות. יש לנו שליטה במה שיוצא לנו מהפה, בין שמדובר באמת ובין שמדובר בשקר. עד כאן אני מובן לך?"

"כן".

"או-קיי", אז בניגוד למילים שיוצאות מהפה שלנו, שהן **לחלוטין בשליטתנו**, ישנם תהליכים פיזיים שמתרחשים בגוף שלנו שהם **לא בשליטתנו**, כמו דופק, לחץ דם ותזוזות קטנות, כמעט בלתי מורגשות, באזורים שונים בגוף. התהליכים הללו מדידים, ומנתוני המדידה הזאת אנחנו יכולים ללמוד מה **הנחקר** יודע על התשובות שהוא עונה. כשאדם

עונה תשובה שהוא יודע שהיא אמת, התהליכים הללו יתנהגו בצורה מסוימת, וכאשר הוא יודע שהוא משקר - הם יתנהגו בצורה אחרת".

"הבנתי. בגלל זה בסרטים הבודק מבקש מהנחקר לשקר בכוונה?"
 "בדיוק. זה בעצם השלב הראשון של הבדיקה. למעשה, אנחנו מכיילים את המכשיר למדדים של הנבדק. באופן הזה אנחנו יודעים מהו הפער במדדים הללו בגוף שלו בין אמת לשקר. הדופק, לחץ הדם, תזוזות בלתי מורגשות בקצה האצבע - כל אלו מגיבים על אמת ושקר באופן שונה, והם בלתי נשלטים".

"ומהי רמת הדיוק של בדיקת הפוליגרף?"

"תשעים אחוז".

"זה מדויק, אבל לא מאוד מדויק..."

"נכון, וזאת הסיבה שבדיקת הפוליגרף אינה קבילה בבית המשפט. היא בסך הכול עוד כלי עזר בחקירה, אבל היא כלי חשוב כשהחוקרים מגבשים את התרשמותם הכללית מהנחקר, וההתרשמות הזאת מובאת בחשבון כאשר מחליטים אם להגיש כתב אישום או לסגור את התיק".

"כן, אני יודע. בגלל זה ביקשתי פוליגרף".

"או-קי", אז לשלב הבא, בניית השאלון של מבחן הפוליגרף".

"מה זאת אומרת? זה אני קובע את השאלות? לא אתה?"

"אנחנו קובעים יחד. אני לא אשאל שאלה שלא תסכים עליה מראש, ותחתום על כך".

"באמת?"

"כן. ככה זה".

"או-קי". אז אני רוצה שתשאל אותי אם אנסתי את לילית!"

"אני לא יכול לשאול את השאלה הזאת..."

"מה? למה אתה לא יכול? הרי בדיוק בשביל השאלה הזאת ביקשתי את הפוליגרף!"

"אני אסביר לך. הנה שאלה: יואב, מה זה אונס?"

"אונס זה מין כפוי, זה מין שגבר כופה על אישה בניגוד לרצונה".

"ומה זה כפוי? ומה זה בניגוד לרצונה?"

"מה זאת אומרת?"

"איפה אתה שם את הקו? מה זה 'בניגוד לרצונה'? כשהיא מתנגדת? צועקת? בוכה? מתחננת? מביטה בך במבט עצוב? קופאת במקומה? אתה יודע שיש נשים שכאשר הן נאנסות, הן לא מסוגלות לבקש מהאנס שיפסיק? ומה זה בעצם מין כפוי? כפייה בכוח הידיים שלך? אולי רק איום? או שמספיקה התעלמות מצדך לסימנים הרומזים שהיא לא באמת מעוניינת...?"

"טוב, תשמע, תמיד חשבתי **שלא זה לא** וזהו. זה לא אמור להיות מסובך הסיפור הזה - היא אומרת לא, והסיפור נגמר".

"זה נכון, כמובן, אבל לא לפוליגרף. אי אפשר לשאול בפוליגרף שאלות שהתשובות שלך עליהן הן בעצם נגזרת של התפיסה הסובייקטיבית **שלך** את המציאות".

"או-קיי, הבנתי. אתה יכול לתת לי דוגמה לשאלה **שהיא לא** פונקציה של תפיסה סובייקטיבית של המציאות?"

"בטח. הנה דוגמה: 'האם שמת ללילית סם אונס במשקה שלה?' זאת דוגמה לשאלה, שאין בה שום מרחב לפרשנות שלך את המציאות. או ששמת לה סם אונס או שלא".

"הבנתי. אז אני רוצה שתשאל אותי את השאלה הזאת".

"או-קיי, יואב. מה שנעשה עכשיו זה את הדבר הבא: אנחנו נקיים שיחה, שבה נסכם מראש על שאלות **שאינן** נתונות לפרשנות סובייקטיבית שלך, כמו הדוגמה שנתתי לך קודם. צפיתי בחלק ניכר מהחקירה שלך אתמול אצל סנ"צ ד' (החוקר הבכיר), והתרשמתי שאתה מבין שכל פרט קטן חשוב כאן. אז אם יש שאלה שאתה מרגיש שעלולה להפיל אותך, תגיד לי, אל תתבייש. אני אבקש ממך להסביר לי למה אתה חושב שהשאלה הזאת מכשילה, ונחפש ניסוח אחר או שאלה אחרת שייתנו לי את מה שאני רוצה לדעת עליך. הבנת?"

"כן".

חשבתי על זה שגם קג"ב ראה את החקירה שלי. ניסיתי לדמיין כמה חוקרים ישבו בחדר ליד וצפו בי מתעמת עם החוקר הבכיר. הבנתי שכנראה היו שם יותר אנשים מכפי שדמיינתי.

נדרשה לנו שעה לבנות את השאלון. הבנתי, זה לא פשוט הסיפור הזה. יש כל מיני מוקשים, וחשוב לדעת איפה הם טמונים. בפוליגרף, אם יש לך ספק קל שבקלים בנוגע לתשובה שלך, אתה עלול ליפול גם אם דיברת אמת. קג"ב המשיך:

"האם ביצעת בעבר מעשים שידעת מראש שיפגעו באחרים?", זאת

שאלה טובה מבחינתך לפוליגרף?"

"מה פתאום, זאת שאלה לא טובה! ברור שעשיתי מעשים כאלה. לא הרבה, אפילו מעט מאוד, אבל עשיתי. כל אחד עשה... בוא נוריד את השאלה הזאת."

"רגע, יואב, בוא תגיד לי בבקשה מה הם המעשים האלה."

"אתה רציני?"

"כן."

שלפתי מזיכרוני כל בדל של נזק שאי-פעם גרמתי למישהו. עד כיתה ג' הגעתי. מעשי קונדס, חטאים, מעידות. הכול. לא מעשים פליליים או נוראיים, חלילה. דברים מהסוג שכל אדם צובר בחיים שלמים. סיפרתי לקג"ב הכול. מעולם לא נחשפתי כך, אפילו לא בפני בת זוג. כשסיימתי, הוא אמר:

"או-קיי, אז בוא נשנה את נוסח השאלה. נשאל אותה ככה: האם ביצעת

בעבר מעשים שידעת שיפגעו באחרים, **מלבד** הדברים שסיפרת לי עכשיו?"

"ככה זה בסדר, אבל מה יקרה אם עד שתחבר אותי למכשירים, אני אזכר בעוד דברים?"

"אז ברגע שתיזכר, תגיד לי. כל עוד תקפיד לספר לי ברגע שאתה נזכר, לא אמורה להיות לך בעיה בפוליגרף!"

בסיומו של תהליך בניית השאלון חתמתי על מסמך, שהופיעו בו השאלות הבאות:

- "האם זה נכון שיש שולחן בחדר הזה?"
- "האם שמת ללילית סם אונס במשקה שלה?"
- "האם עשית בעבר דברים שידעת שיפגעו באחרים, מלבד אלה שסיפרת לי עליהם עד עכשיו?"
- "האם קוראים לך יואב?"
- "האם אתה טיפוס שנוהג להתנער מאחריות ולהפיל אותה על אחרים?"
- "האם נתת סטירה ללילית?"

קג"ב הורה לי לשבת על כיסא הפוליגרף וחיבר אותי לשמונה חיישנים, שתיעדו את התנהגות הגוף שלי: שלושה קליפסים שחוברו לשלוש אצבעות בכף יד ימין שלי, שתי רצועות מסביב לחזה שלי, מד לחץ דם ושני פסי דריכה מתחת לכפות הרגליים שלי. תהיתי אם גם במושב ובמשענת יש חיישנים. הנחתי שכן, אבל לא שאלתי.

לאחר שסיים לחבר אותי, התיישב קג"ב ליד המחשב שלו, ביקש ממני להתמקד באזור מסוים בקיר מולי, הנחה אותי לענות רק ב"כן" או ב"לא" והחל לשאול. כשסיים, שאל שוב את אותן השאלות - אבל הפעם בסדר שונה. בסיבוב השלישי הוא שוב שינה את סדר השאלות וביקש ממני לענות כן או לא אך ורק בתנועות ראש, בלי לדבר. בסבב הרביעי והאחרון חזרנו לתשובות מילוליות. זה נמשך יותר משעתיים. זאת הייתה חתיכת חוויה.

"יואב, איך הרגשת במהלך הבדיקה?"

"הרגשתי בסדר גמור, אבל הייתה לי בעיה עם אחת השאלות".

"באמת? מעניין שאתה אומר את זה... עם איזו שאלה הייתה לך בעיה?"

"השאלה על הסטירה. תוך כדי הפוליגרף כל הזמן ניסיתי לחשוב אם

אולי בשלב כלשהו, כשהיא ניסתה לתת לי סטירות ואני ביקשתי ממנה

שתפסיק, נתתי לה בעצמי סטירה קטנה ושאלתי אותה - 'נכון שזה

מעצבן?! אז למה את ממשיכה?"

"או-קיי... זה חשוב מה שאתה אומר! לפי הרישומים של הפוליגרף, אכן הייתה בעיה עם התשובה שלך לשאלה הזאת."

"אוי... האמת היא שרציתי לבקש ממך להחליף את השאלה הזאת. אל תשאל אותי על סטירה בודדת, תשאל אם הרבצתי לה כדי לכפות עליה יחסי מין, או משהו כזה. בוא נעשה שוב את המבחן, רק את השאלה הזאת!"

"יואב, אי אפשר..."

"פאק... הייתי צריך להגיד את זה במהלך הבדיקה?"

"כן, בהחלט. אבל אל תלחץ. יש פה דף ועט, אני רוצה שתכתוב תצהיר, שבו יהיה כתוב כל מה שאמרת לי עכשיו בנוגע לבעיה שהייתה לך בשאלה על הסטירה."

"לא רוצה תצהיר, בוא תעשה לי שוב את הבדיקה, אין לי מה להסתיר!"
 "יואב, אי אפשר. אבל אל תדאג, אתה לא הראשון שזה קורה לו, זה בסדר. תכתוב את התצהיר, ואל תדאג בנוגע לפוליגרף. אני יודע על מה אני מדבר. הבנת?"

קג"ב ניתק אותי מהחוטים ומהכבלים, ואני התיישבתי בחזרה ליד השולחן שלון, מולו. לקחתי את הנייר שהוא הגיש לי, כתבתי תצהיר שבו פירטתי את הבעיה שהייתה לי עם השאלה, הוספתי שאני מבקש לעבור בבדיקה חוזרת על השאלה הזאת, חתמתי והגשתי לקג"ב. הוא קרא, חתם, הוסיף חותמת משטרתית והוסיף את הנייר לערמת מסמכים שהייתה על שולחנו והכילה מסמכים, שיש להניח שעסקו כולם בחקירה שלי.

קג"ב ליווה אותי למעלית. עליתי לקומה חמש. כשיצאתי מהמעלית, פניתי ימינה אל מפלג התשאול. בדרך, בעודי צועד במסדרון, ראיתי את לילית. היא ישבה שם על ספסל עם גבר מבוגר ממנה, כבן חמישים. אני מניח שזה היה הבוס שלה, שמלווה אותה לאורך כל התהליך. הוא הביט בי. אני מניח שהוא שונא אותי, אבל אני לא שונא אותו. אני מבין אותו, הוא תומך בעובדת שלו שסיפרה לו שנאנסה. המבטים של לילית ושלי הצטלבו. התעלמתי ממנה והמשכתי לצעוד. הבנתי היטב מדוע היא שם. נדרכתני. שוב הרגשתי את האדרנלין משתולל בדם שלי. אני מוכן לקרב.

24. בלי רחמים במלחמה על החיים

חזרתי לחוקרים. אמרתי להם שראיתי את לילית בדרכי אליהם, ושאני מסיק מזה שעומד להתקיים עכשיו עימות. ביקשתי הפסקת עישון. הייתי זקוק לסיגריה אחרי הפוליאגרף ולפני העימות.

השוטרים הכניסו אותי לחדרו של רפ"ק ר', ה"מפקד". הדלקתי סיגריה ולקחתי שאיפות עמוקות במיוחד, עמוק פנימה לקיבה. סיימתי אחת, ומיד ביקשתי עוד אחת. אישרו לי. עישנתי. פתאום הדלת נפתחה. סנ"צ ד', החוקר הבכיר, עמד בפתח. כבר יממה שלמה שלא ראיתי אותו, מאז בישר לי אתמול בערב שהחליט לעצור אותי. לא התגעגעתי. הוא הביט בי לשנייה או שתיים, לא אמר לי מילה, הסיט את מבטו לכיוון אחד השוטרים שהיו בחדר, ושאל אותו:

"הוא מוכן?"

"כן".

החוקר הבכיר יצא. בהיתי בדלת וחשבתי חזק על ההאשמות שבעוד רגע אטיח בלילית, כשהעימות בינינו יתחיל. אילו יכולתי, הייתי עושה חימום גם לשרירי הידיים והרגליים באמצעות תרגילי מתיחות, אבל נראה שזה לא מתאים. לאחר דקה, חמש או עשר, החוקר הבכיר פתח שוב את הדלת, הביט בי ואמר:

"בוא".

*

תמליל העימות מובא בעמודים הבאים כפי שאני זוכר אותו. לא עידנתי ולא מיתנתי למרות אין-ספור המלצות שקיבלתי בעניין. לא הרגשתי שום צורך להגן על כבודה של לילית. תקפתי אותה חזק ככל שיכולתי כדי להוכיח שהיא משקרת. בלי רחמים. היא הגישה נגדי תלונת שווא על אונס. **אני נלחם על חיי.**

צעדתי אחרי החוקר הבכיר לתוך אחד מחדרי החקירות הקטנים. במרכז החדר ניצב שולחן עבודה רגיל, ועליו מחשב ומסמכים. מאחוריו ישבה החוקרת, ולידה ישב

החוקר הבכיר. לילית ישבה על כיסא מעברו השני של השולחן, מולם, ולידה - אולי מטר וחצי ממנה - כיסא ריק. זה הכיסא שמיועד לי. אנחנו אמורים לשבת אחד מול השני, ממש קרובים, להטיח דברים זה בזה, להתווכח, לריב, בעוד החוקרים צופים בהצגה מהצד, ומדי פעם מתערבים.

החוקר הבכיר הסביר לנו את חוקי העימות:

"זה אמנם עימות, אבל זה לא עימות חופשי. החוקרת ס' ואני מנהלים את העימות. אתם, לילית ויואב, יכולים לשאול שאלות זה את זה, אבל כשאנחנו נבקש מכם להפסיק - אתם תפסיקו. מבינים?"
"מבינה."
"מבין."
"אז בבקשה, אתם יכולים להתחיל".

הדבר ראשון שעשיתי בעימות היה להישען לאחור על הכיסא ולהתרווח. הרמתי את ברך שמאל לכיוון החזה שלי, עטפתי את זרועותי סביבה, השענתי את כף רגלי על קצה המושב, ואת רגלי הימנית יישרתי ומתחתי קדימה, לכיוונה של לילית. לא מטעמי נוחות בחרתי בתנוחה הזאת, אני רוצה לשדר לה משהו. אני יושב מולה עם פישוק רגליים שמכוון היישר אליה, ומחייך אליה ישר לתוך הפרצוף. התנהלות קצת בהמית, אני יודע, אבל שוב - אני נלחם כאן על חיי. לילית התעצבנה:

"הוא צוחק עליי! הוא אנס אותי, ועכשיו הוא צוחק עלי! אתם קולטים את זה? הוא עושה ממני צחוק!"
"אני לא צוחק, אני מחייך. מותר לי לחייך".

החוקר הבכיר הזעיק את פניו אליי ורטן לכיווני:

"יואב, תשב כמו בן אדם, אתה לא באחד הברים האלה שלך עכשיו!"

הורדתי את רגל שמאל בחזרה לרצפה, הזדקפתי בכיסאי ואמרתי ללילית:

"את יודעת למה אני מחייך, לילית? בואי אני אגיד לך למה, אולי עוד לא עדכנו אותך: אני מחייך כי בית המשפט החליט לשחרר אותי הביתה. זהו, אין יותר מעצר בשבילי... הבוקר המשטרה לקחה אותי לבית המשפט, והשופט החליט שאין סיבה להחזיק אותי במעצר אמיתי, רק מעצר בית, ככה בקטנה, כי ככה מקובל כשהחקירה עדיין מתנהלת. אבל מעצר אמיתי? בשום פנים ואופן הוא לא הסכים. את יודעת מה קרה אחרי זה, לילית? מה שקרה זה שהמשטרה החליטה לערער על ההחלטה הזאת, ואחרי כמה שעות הם לקחו אותי לבית המשפט המחוזי, שזה כבר יותר רציני מבית משפט שלום שהייתי בו לפני זה. ושם כבר נפלנו על **שופטת**, לא שופט. ואת יודעת מה קרה אז? השופטת החליטה בדיוק אותו דבר, שהיא משחררת אותי הביתה! את מבינה, לילית יקרה? עוד מעט אני הולך הביתה. את יודעת למה? כי השופטים הבינו שאת משקרת, ושכנראה יצר הנקמה שלך פשוט חרפן אותך!"

"אני לא משקרת ואני לא נוקמת! יואב, אתה התנהגת בקור רוח, אתה אטמת את האוזניים שלך לכאב הפיזי והנפשי שלי בכל אותם הרגעים. וההתעלמות הזאת, זה מה שהיה כל כך מבלבל בך. להרגיש ולראות שאתה מבצע בי דברים נוראים ומתנהג כאילו הכול נורמלי ורגוע. זה לא היה נורמלי ורגוע, ואני לא משקרת!"

"לא, בטח שלא, את בחורה טובת לב ומאוד אמינה... בכל מקרה, האמת מתחילה לצוף למעלה, לילית. זה לקח קצת זמן, אבל כולם מתחילים להבין - גם השופטים, גם המשטרה..."

החוקר הבכיר התערב:

"יואב, אני מזכיר לך שהשופטים בסך הכול החליטו שאין כרגע סיבה להשאיר אותך במעצר רגיל ושמספיק מעצר בית, זה הכול. הדגש הוא על המילה "כרגע". חוץ מזה, אין לך מושג מה המשטרה מתחילה להבין או לא מתחילה להבין, אז תעשה לי טובה ואל תדבר בשמונו, טוב?"

התעלמתי מההערה של החוקר הבכיר. שלא יבלבל את המוח. ברוב המקרים, חשודים באונס לא משתחררים אחרי לילה אחד במעצר. כשבית משפט מסרב להאריך מעצר של חשוד באונס, זה סימן טוב. אסור לי לתת לו לערער אותי בשלב כל כך חשוב בחקירה. חזרתי ללילית:

"בכל מקרה, לילית, בקרוב מאוד כל הסיוט הזה יהיה מאחוריי, ואת..."
 "יואב, אתה אנסת אותי, אתה יודע טוב מאוד שאתה אנסת אותי!"
 "לילית יקרה, לפעמים אם חוזרים על שקר מספיק פעמים, מתחילים לחשוב שהוא אמת, אבל לא במקרה הזה. את הרי יודעת שאת משקרת, ואת בטח כבר מבינה שהשקר שלך הולך ומתגלה. עובדה שבית המשפט שחרר אותי הבי... סליחה, התכוונתי, עובדה שבית המשפט החליט לשחרר אותי למעצר בית, שזה בדיוק כמו מעצר רגיל, חוץ מהעניין ה'קטן' הזה שאתה בבית שלך, ישן במיטה שלך, אוכל מה שבא לך, עושה מה שבא לך, קורא ספרים, עיתונים, רואה טלוויזיה, מזמין פיצה..."

"יואב, אתה אנסת אותי! אני הייתי שיכורה לגמרי, אני הייתי סמרטוט, אני ניסיתי להתנגד לך ולא הצלחתי, אני לא מבינה איך אתה מסוגל להגיד שהייתי צלולה! אני הייתי כמו חפץ בידיים שלך, מנסה לא להיכנע, לא לכאב, לא להשפלה, לא לבושה... ואתה מתעלם מהלא, לא! וגם הדיבור נפגם... משהו השפיע עליי פיזית, כאילו קיבלתי זריקות טשטוש".

"כן, כן, כבר שמעתי את הסיפור המטומטם הזה שלך. תודה לאל שאת לא מאוד חכמה, רק רעה!"

"לך תזדיין! אתה יודע מה אתה? אתה מפלצת!"

"לא, יקירתי, אני לא מפלצת. אני אדם טוב שלא עושה רע לאף אחד סביבו, ואפילו משתדל מדי פעם גם לעשות טוב לאנשים, ובגלל זה יש לי המון חברים, והרבה אנשים אוהבים אותי. בדיוק כמו שאת בעצמך אמרת לי בשיחת טלפון יום אחרי המפגש שלנו: את אמרת - 'אתה חושב שאני לא יודעת שאתה בן אדם טוב?' וחוץ מזה, עכשיו כשאני חושב על זה - גם במילה 'מפלצת' השתמשת בשיחה הזאת, אבל לא כדי לתאר אותי, אלא כדי לתאר את ההתנהגות שלך. תאמיני לי, מפלצת זאת מילה עדינה בשביל לתאר אותך... דרך אגב, את יודעת איך אני זוכר כל כך טוב את השיחה הזאת?"

הסתובבתי לכיוונו של החוקר הבכיר, רכנתי לכיוונו וסימנתי לו להתקרב. רציתי ללחוץ לו משהו, רק לאוזניו. הוא התקרב, הלטתי את פי בכף ידי, כדי שלא יהיה ניתן לקרוא את שפתיי, ולחשתי לו:

"תגיד, מותר לי להגיד לה שהקלטתי אותה?"
 "כן, מותר לך".

ביומיים האחרונים התרגלתי לבקש רשות על כל דבר: לשבת, לעמוד, לצעוד, ללכת לשירותים, להיכנס לניידת, לצאת מהניידת, הכול. מעצר זה לא רק ארבעה קירות שסוגרים עליך ואי אפשר לברוח, מעצר זה מצב תודעתי שמכתיב את ההתנהגות שלך נוכח שלילתה המוחלטת של חירותך. החוקר הבכיר אמר לחוקרת:

"תרשמי בבקשה שהחשוד ביקש רשות לספר למתלוננת שהוא הקליט את השיחה ביניהם יום לאחר המפגש".

לילית הגיבה מיד:

"אני ידעתי שאתה מקליט אותי, יא בן זונה! אני ידעתי את זה, מה אתה חושב, שלא ידעתי?"

"מה את אומרת! את ממש לילית הגששית הבלשית! אין עוד כמוך, את הגרסה הנשית של הרקול פוארו פלוס סיליקון בשפתיים! איך עלית על זה שהקלטתי אותך? חכמה אחת!"
 "לך תזדיין!"

לילית פרצה בבכי. המשכתי:

"אבל ברצינות עכשיו - את יודעת, זה נשמע לי נורא מוזר שאת אומרת שידעת שאני מקליט אותך, כי דיברת איתי במשך 19 דקות מאוד בחופשיות. לא יודע, מוזר לי... רוב האנשים, כשהם חושדים שאולי מקליטים אותם, הם פשוט מנתקים..."
 "לך תזדיין, יא אפס, יא בן זונה! אתה, זאת השיטה שלך - אתה מביא אליך מישהי, ואז מנצל אותה, נותן לה אלכוהול, נותן לה לא יודעת מה. אתה גבר על אישה שהיא לא בשליטה, שהיא לא יכולה להחליט בשביל עצמה. אתה מפלצת! לך תזדיין, יא מפלצת!"
 "את יודעת מה, לילית? עכשיו כשאני משתחרר הביתה, אולי באמת אני אלך להזדיין, את יודעת, לעשות קצת סקס, להתפרק קצת. לא יזיק לי אחרי כל מה שאני עובר כאן. אבל הפעם אני אעשה את זה עם מישהי יפה, לא עם מכוערת כמוך!"

לילית התפוצצה. היא שפכה עליי דליים של קללות והטיחה בי שוב ושוב שאנסתי אותה. היא הייתה נחושה להוכיח שבאמת נאנסה, אבל היא קיללה וצעקה. הבטתי בה בשקט וחייכתי. זה הטריף אותה עוד יותר, וזה בדיוק מה שרציתי. במלחמה על חיי כל האמצעים כשרים. אם צריך להתלכלך, אני אתלכלך. הרגשתי שהעסק בשליטה שלי, ושהעימות מתקדם בכיוון שרציתי. כשהפסיקה לקלל, שאלתי אותה:

"לילית, תגידי - זאת הפעם הראשונה שאת מתלוננת במשטרה על אונס או על עברת מין כלשהי, או שכבר עשית את זה בעבר?"

הבכיר קטע את העימות עוד לפני שלילית הספיקה לענות:

"יואב, היא לא בחקירה ואתה לא חוקר, אתה חשוד באונס ובמעשה סדום! הבנת? זה עימות, לא חקירה. מותר לך לשאול אותה שאלות על מה שהיה ביניכם, וזהו. זה מה שמעניין כאן".

המשכתי לכיוון אחר:

"תגידי, לילית, אני חייב לשמוע את זה פעם אחת ממך: איך בדיוק אנסתי אותך?"

"אני הייתי סמרטוט, מסטולית לגמרי, ואתה לקחת אותי בכוח, ואני ניסיתי להתנגד ולא הצלחתי, אני אפילו לא אמרתי לך שאני רוצה..."
 "מה את אומרת... וזה היה לפני ששכבתי על הגב ואת רכבת עליי ואני שיחקתי לך בדגדגן? ואולי אחרי שאמרת לי, 'תזיין אותי חזק'...?"
 "אני לא רכבתי עליך ולא אמרתי לך תזיין אותי חזק".

"את בטוחה? כי בהקלטה של השיחה בינינו את נשמעת אחרת..."
 "יואב, אתה כזה מניפולטיבי, אתה יודע איך להפוך דברים, איך לעשות את הטוויסט לאנשים בראש, גם לי אתה כמעט הצלחת לעשות את זה בשיחה הזאת, אבל אני קלטתי אותך, אתה בן אדם רע, אתה אנסת אותי, ואתה יודע שאנסת אותי..."

"כן, ברור, אני בעצם מין סוג של קוסם, אני מהפנט אנשים ושותל להם מחשבות בראש... תגידי, יא סתומה, את מודעת לזה שיש הקלטה שבה שומעים אותך אומרת בקול שלך שאת מודה שאמרת לי 'תזיין אותי חזק'? **את עדיין היית הולכת למשטרה אם היית יודעת שהקלטתי אותך בשיחה ההיא?** תגידי את האמת, את לא מרגישה עכשיו קצת מטומטמת...? אני במקומך הייתי עכשיו די נבוך..."

"אתה ידעת מה לומר כדי שאני אגיד לך דברים שיישמעו טוב בהקלטה, שישמשו ראייה לטובתך ליתר ביטחון... אני במצבי, כואבת, מבולבלת, עייפה נפשית ופיזית, הלכתי אחרוך, ואתה הנחית אותי להגיע ישר

למלכודת בהקלטה! יואב אבן, אתה חתיכת זבל! אתה אנסת אותי! אתה
אנסת אותי!!!"

"כן... ואחרי ש'אנסתי' אותך ואת הלכת לחדר שלי לנוח, אני באתי
וכיסיתי אותך ונתתי לך נשיקת לילה טוב, והבאתי לך כוס מים, ושאלתי
אותך אם את צריכה עוד משהו, ואחרי שנחת בערך שעה במיטה שלי,
את באת וביקשת עוד סקס, סליחה, 'אונס' - כמובן, ועשינו עוד סיבוב של
'אונס', ואז הלכנו לישון יחד כפיות, ובבוקר הלכת והשארתי לי פתק תודה
על האירוח... סליחה, תודה על ה'אונס'."

"לך תזדיין, יא בן זונה! אני לא באתי אליך בשביל סקס! אני לא רציתי
בכלל!"

"כן, כן, אני מכיר את הגרסה שלך: את לא רצית, את לא 'נימפומנית
שבאה להפיל אותי', את אף פעם לא עושה סקס במפגש ראשון, את
בכלל - בעצם - את מין סוג של נזירה כזאת, נזירה עם בגדי עור ושוט...
יא פוסטמה, אני ידעתי שאת תמחקי את התמונות האלה, אז
הדפסתי..."

"תקשיב לי טוב, יא זבל של בן אדם, אני בחורה פשוטה, ואתה סלב, ו..."

החוקר הבכיר התערב:

"לילית, את יכולה להסביר לי מה זה קשור בכלל שהוא סלב...?"
"בטח, אני אסביר - הוא איש מקושר ומחובר, אני מרוויחה 7,000 שקל
בחודש, והוא מרוויח 70,000 שקל בחודש..."

קטעתי את לילית ואמרתי לחוקר הבכיר:

"קודם כול, אני רוצה שתרשמו בפניכם שאני מרוויח XX,XXX שקלים
בחודש (הרבה הרבה פחות מ-70 אלף). דבר שני: מה זה קשור בכלל
כמה אני מרוויח...?"

החוקר הבכיר גלגל את השאלה ללילית:

"תגידי, מה זה קשור כמה הוא מרוויח?"

"זה קשור כי הוא אדם מחובר ומקושר, ואני סתם בחורה ש..."

קטעתי אותה והמשכתי את דבריה:

"בואו אני אגיד לכם למה זה קשור כמה אני מרוויח: הגברת הנכבדה כאן, ואני חושב שזה די ברור מהתשובות האחרונות שלה, הייתה משוכנעת שהיא זכתה בלוטו: היא תפסה רווק שהיא גם קצת סלב וגם מרוויח 70 אלף שקל בחודש. היא רווקה בת 37, היא רוצה להכיר מישהו ולהתחתן. ואז היא מכירה אותי, אנחנו נפגשים, שוכבים, ולמחרת אנחנו מדברים בטלפון - אותה שיחה שהקלטתי - ואז היא מבקשת לוודא שלא קיבלתי את הרושם שהיא נימפומנית, 'סתם עוד אחת' ששכבה איתי, והיא שואלת אם ניפגש שוב, ואני מבטיח לה שכן, והיא אומרת לי שאני בן אדם מקסים ומוודאת שאנחנו עדיין חברים, ואני אומר לה שברור, בטח. ואז היא מסיימת את השיחה הזאת בתחושה נפלאה! היא בסרט רומנטי שהמפגש הקודם הוא בעצם הדייט הראשון שלנו, ובטח בימים הקרובים יגיעו הדייט השני, השלישי והרביעי, עד לחופה וקידושין... אבל אז היא מנסה לקבוע איתי, ולא הולך לה! ואחרי כמה ימים היא מדברת איתי בטלפון, והיא מבינה שסתם מרחתי אותה בשיחה הקודמת, ושאין לי שום כוונה לפגוש אותה. במילים אחרות: אין עוד דייט, אין סלב, אין 70 אלף שקל בחודש. היא מרגישה כמו מישהי שזכתה בלוטו ואיבדה את הכרטיס. היא כועסת. היא מבינה ששיקרתי לה כשאמרתי שניפגש שוב. ואז היא מחליטה שאם היא לא תקבל אותי, אף אחת לא תקבל אותי."

"יואב, אתה אנסת אותי, אתה אנס. זה מה שאתה. ואתה הולך לכלא להרבה שנים על מה שעשית, אתה תשלם את המחיר, ישימו אותך בתא קטן כדי שלא תוכל לפגוע בעוד נשים. אתה ראית שאני לא מתפקדת,

שאני לא יכולה לזוז, איך אתה אומר שלא עשית לי בכוח? אתה ביצעת בי מעשה סדום!"

"תקשיבי טוב, את יכולה לדקלם את הביטוי המשפטי הזה - 'מעשה סדום' - כמה שאת רוצה, אבל שנינו יודעים שזה לא היה מעשה סדום. אני בסך הכול עשיתי איתך סקס אנאלי כמו שאת אוהבת, ואת מאוד מאוד נהנית למיטב זיכרוני, אפילו ביקשת חזק יותר. שומעים אותך בהקלטה מודה שביקשת חזק יותר!"

שוב מטח של קללות, שנקטע הפעם על ידי החוקר הבכיר:

"לילית, לא הבנתי מה הקשר לזה שהוא מחובר ומקושר. את יכולה להסביר לי למה התכוונת?"
"כן! הוא עובד בטלוויזיה, והוא מכיר הרבה אנשים חשובים ומקושרים, ובגלל זה שחררו אותו ממעצר! כולם בעדו... מה, אתה לא רואה את זה?!"

זיהיתי הרמה להנחתה:

"למה בדיוק את מתכוונת? אם לא הייתי איש מהטלוויזיה, מקושר ומחובר - את חושבת שהייתי עצור עכשיו? לא היו משחררים אותי למעצר בית?"

לילית הביטה בחוקר הבכיר ושאלה בכעס:

"סליחה, אני לא מבינה - מי מנהל פה את העימות? אתם, המשטרה, או יואב אבן?"

"לילית, מותר לו לשאול אותך שאלות, כפי שמותר גם לך לשאול אותו שאלות. את הסכמת לעימות הזה".

"או-קיי. תזכיר לי, יואב, מה הייתה השאלה?"

"השאלה הייתה: אם לא הייתי בטלוויזיה, ולא הייתי מכיר כל מיני אנשים חשובים, את חושבת שהייתי עצור עכשיו במעצר אמיתי, לא במעצר בית?"

"אני לא חושבת, אני בטוחה!"

"זאת אומרת שכל מי שמטפל בזה - חוקרי המשטרה, הפרקליטות ושני שופטים - הם כולם בעדי, ובגלל זה הם שחררו אותי?"

"כן, יואב אבן, אל תשחק לי אותה תמים... אני ידעתי שזה עלול לקרות, ובגלל זה התלבטתי אם להתלונן בכלל. הזהירו אותי שזה יכול לקרות, שכולם יקחו את הצד שלך כי אתה מוכר ומקושר, אבל אני הבנתי שאני חייבת להתלונן, אם לא בשבילי אז בשביל נשים אחרות שאולי אנסת, או כאלה שתאנוס בעתיד, יא פושע, יא עבריון!"

"אה, הבנתי. את בעצם עושה את זה בשביל נשים אחרות... באמת מעניין מה יגידו פמיניסטיות אמיתיות כשהן ישמעו את הסיפור שלך ויבינו איזה נזק נשים רעות כמוך עושות לפמיניזם... את כל מה שהן השיגו במשך השנים בשביל נפגעות של עברות מין, נשים כמוך באות ומחרבנות להן!"

"יואב, תפסיק לזיין את המוח... עליי אתה הצלחת לעבוד בשיחת הטלפון ההיא, עם כל המניפולציות שלך גרמת לי להגיד דברים שלא התכוונתי. אתה טוב, אבל על השוטרים אתה לא תצליח לעבוד ככה..."

"וואלה, את יודעת מה? אם זה ההסבר שלך לדברים שאמרת בהקלטה, אני רגוע... אבל תגידי רגע, את באמת מאמינה שאם לא הייתי מחובר ומקושר, הייתי עצור עכשיו...?"

"כן, ברור!"

"את יודעת, זה מאוד מאוד חמור מה שאת אומרת כאן: את בעצם מאשימה את המשטרה, את הפרקליטות ושני שופטים נכבדים - שהם בעצם מושחתים..."

"יואב, עובדה ששחררו אותך, זה כל כך ברור!"

"הוא שוב צוחק עליי! הוא אנס אותי ועכשיו הוא צוחק עליי, ואתם השוטרים לא עושים עם זה כלום!!!"

"לילית, אני לא צוחק עלייך, למרות שיש מלא על מה לצחוק אצלך. אבל זה לא העניין. אני צוחק כי אני פתאום מבין עד כמה התלונה שלך עלובה. הטיעונים שלך כל כך מלאי סתירות ומופרכים, שעכשיו כשאני יושב כאן מולך אני מבין שיהיה בסדר, שעוד מעט כולם יבינו שאת שקרנית, והסיפור ייגמר."

"יואב, אתה אנסת אותי, אני דיממתי אצלך בבית!!!"

"איפה בדיוק דיממת? אני לא ראיתי טיפה אחת של דם. איפה דיממת? את כתבת לי את השטות הזאת גם בפייסבוק. מתי דיממת? כשעשינו סקס בסלון? כשאחר כך עשינו סקס בחדר השינה שלי? איפה???"

"אני דיממתי, ירד לי מלא דם! אני לא מאמינה שאתה מכחיש את זה!!!"

"איפה? למה את לא עונה? אל תמשכי זמן כדי להמציא בינתיים משהו, תעני עכשיו! איפה דיממת???"

"אני דיממתי! אתה גרמת לי לדמם, יא בן זונה מניאק!!!"

"אז למה את לא אומרת איפה? איפה זה קרה בדירה שלי? מאיפה דיממת בגוף? אל תתחמקי! אם את אומרת שדיממת, אני רוצה עכשיו צוות מז"פ (זיהוי פלילי) של מרחב ירקון, שיחפשו כתמים וישוו עם בדיקת דנ"א שלך! אם דיממת 'מלא דם', כמו שאת אומרת, אז הם בטוח ימצאו שם משהו, זאת דירת רווקים, לא מנקים שם יותר מדי, בטוח ימצאו משהו! איפה דיממת, לילית???"

"אני דיממתי ב... אני דיממתי..."

"נו כבר, רבאק, לא שמעת שהגוגל צלצל? תפסיקי למשוך זמן, איפה דיממת???"

תעני כבר יא שקרנית שמנסה להרוויח זמן בשביל להמציא משהו!!!"

"באמבטיה! אתה ראית שדיממתי שם!"

"באמבטיה? ואני ראיתי???"

"כן, אתה ראית! אתה לקחת אותי על הידיים שלך ושטפת אותי במקלחת כי הייתי כל כך שיכורה ומסטולית..."

"אני מה? לקחתי אותך על הידיים? את אומרת את זה ברצינות? על הידיים...?"

"כן, אני זוכרת טוב מאוד, אני זוכרת שהיה לך שם מין תכשיר כזה למניעת נשירה של שיער."

"יו, אני לא מאמין..."

החוקר הבכיר התערב:

"יואב, אתה לא לקחת אותה על הידיים ושטפת אותה באמבטיה?"

"ממש לא! למה שאני אעשה את זה?"

"כי היא הייתה שיכורה, היא אומרת שהיא לא יכלה לעמוד על הרגליים, ו..."

"היא עמדה יפה מאוד על הרגליים! היא נכנסה פנימה, סגרה את הדלת, עשתה את העניינים שלה, הלכה לנוח קצת, ואז התנפלה עליי לעוד סיבוב של סקס! מה זה, היא מתארת כאן סיטואציה שהיא חצי מעולפת! לקחתי אותה על הידיים? מה, היא סיעודית? מה זה השטויות האלה?"

"יואב, אתה לא לקחת אותה לאמבטיה?"

"אני ליווייתי אותה! היא הייתה אורחת שלי! אני ליווייתי אותה לאמבטיה, הראיתי לה איפה זה, הדלקתי בשבילה את האור, פתחתי לה את הדלת וחזרתי לסלון!"

"היא אומרת שהבאת לה מגבת, זה נכון?"

"ברור שהבאתי לה מגבת! אלא מה? שתתנגב בנייר טואלט? הבאתי לה מגבת נקייה מהארון בחדר שלי! אתם עשיתם לי חיפוש בדירה, ראיתם שהמגבות הנקיות נמצאות בארון בחדר השינה, ולא בחדר האמבטיה!"

אני מודה שהופתעתי מעניין האמבטיה. לא היה לי מושג שזה מה שהיא סיפרה בחקירה. זה פשוט לא ייאמן, חשבתי לעצמי: היא יכולה להמציא מה שהיא רוצה, להגיד את זה

לשוטרים, השקרים הללו מתויגים תחת הכותרת "גרסת המתלוננת", ואחרי זה בית המשפט קובע ש"עצם קיומה של תלונה בגין אונס" מספיק כדי להקים חשד סביר שיצדיק מעצר.

אמרתי ללילית:

"את יודעת מה הכי מטריף אותי? שלא רק שלא אנסתי אותך, אני הייתי איתך הכי נחמד, וחם, ואכפתי ודואג. הרבה יותר ממה שמקובל בסטוך עם מישהי שראית לראשונה לפני חצי שעה. **רבאק, אני אפילו לא הייתי סתם מניאק איתך!**"

"יואב, אתה אנסת אותי! אני הייתי מבולבלת אחרי הלילה הזה אצלך, אבל אחר כך דיברתי עם אנשים וסיפרתי להם ואז הבנתי מה עשית לי, אתה ניצלת אותי, אני לא רציתי לשכב איתך, אתה..."

"כן, כן, אני מכיר את הגרסה שלך, תחסכי ממני. בואי אני אגיד לך משהו, לילית: אם יש אלוהים, אז הוא מעמיד אותי לחתיכת מבחן עכשיו, אבל אם באמת יש אלוהים - אז את פתחת איתו חשבון שחבל על הזמן. הבנת אותי? אם יש אלוהים, את בצרות, יא אישה שטן!"

היא פרצה שוב בבכי. חייכתי אליה. שמחתי שבכתה, רציתי לשבור אותה כדי שתתוודה על השקר שלה מול החוקרים והמצלמות הנסתרות בחדר. אני לא יודע למה דווקא ברגע הזה היא פרצה בבכי. אני מניח שהיא נלחצה. היא מאמינה באלוהים. אני יודע כי היא סיפרה לי כשביקרה אצלי.

היא פנתה לחוקר הבכיר, בעודה מוחה את דמעותיה במטפחת חדשה ששלפה מהתיק שלה:

"אני לא מבינה את זה! הוא אנס אותי, ועכשיו הוא משפיל אותי! למה אתם נותנים לו לעשות את זה?!"

החוקר הבכיר השיב לה:

"לילית, מותר לו לשאול אותך שאלות, ומותר גם לך לשאול אותו שאלות. ככה זה בעימות. אני מזכיר לך שאת הסכמת לעימות הזה".

"או-קיי, אז אני רוצה לשאול אותך, יואב - למה הקלטת אותי? אני אגיד לך למה: אתה הקלטת אותי כי אתה אנסת אותי, ואתה חשבת שהשיחה הזאת תציל אותך! ההתנהגות שלך מסגירה שאתה אשם, ואתה ידעת שאתה אשם ובגלל זה הקלטת אותי!"

"תשמעי, את בחורה מבריקה, אבל הפעם טעית. לא, זאת לא הסיבה. הסיבה שהקלטתי אותך היא ששלחת לי את ההודעה המפחידה ההיא למחרת, שבה טענת שהיית שיכורה לגמרי ושניצלתי את מצבך ושניסית להתנגד אבל לא הצלחת. אני הבנתי שיש מצב שנפלתי על אישה רעה, אז אמרתי לעצמי - תקליט, ליתר ביטחון, שיהיה. ואת יודעת מה? בזכות ההקלטה הזאת התוכנית שלך לחסל אותי לא תצליח, ואני אקבל את החיים שלי בחזרה בסופו של דבר".

"יואב, אתה שמת לי מילים בפה בהקלטה הזאת, אתה משכת אותי בלשון, יא זבל יא אנס יא טינופת של בן אדם!"

"אבל, לילית, למה לקלל? תראי איך אני מדבר איתך יפה ובנימוס..."

החוקר הבכיר פנה אל שנינו:

"או-קיי, יואב, לילית, יש לכם עוד שאלה אחת אחרונה שכל אחד יכול לשאול את השני, וסיימנו. לילית, תתחילי את".

לילית שאלה מה ששאלה. אני לא זוכר מה היא שאלה, אבל אני זוכר שעניתי לה. ואז הגיע תורי. שאלתי אותה:

"תגידי, את הרי לא מכחישה שבימים שאחרי הפגישה שלנו ניסית לשכנע אותי להיפגש איתך, נכון?"

לא ידעתי אם היא מכחישה או לא. איך אדע? אולי היא אמרה בחקירתה שהיא לא באמת תכננה לפגוש אותי, את האנס, ושבסך הכול רצתה לבדוק מה אענה לה? הימרת, רציתי לבדוק איך היא תגיב. לילית הגיבה:

"נכון. רציתי לעשות תיקון".

שמחתי שלא הכחישה, והמשכתי בכיוון שתכננתי:

"את יודעת, אני לא ממש מבין מה זה תיקון. אני יודע מה זה תיקון של מקרר, אני יודע מה זה תיקון של מכונת כביסה, אבל אין לי מושג למה את מתכוונת כשאת אומרת את המילה 'תיקון' בהקשר שלנו. את יכולה בבקשה להסביר? הנה אני מדבר יפה, בנימוס, אני באמת שואל. מה זאת אומרת בשביל לעשות תיקון?"

"כן, אני רציתי לעשות תיקון, זאת אומרת, רציתי להיפגש איתך כדי לנסות להבין מה בדיוק קרה בפגישה בינינו, לדבר איתך, לברר איתך מה קרה שם".

"אז מה שאת בעצם אומרת זה שבאותם ימים, שניסית לשכנע אותי להיפגש איתך, את עדיין לא ידעת שאנסתי אותך, נכון?"

"נכון".

"מה את אומרת... או-קיי, אני חייב להגיד לך שאני מאוד שמח שהסכמת להשתתף בעימות הזה. ועכשיו לשאלה עצמה, השאלה האחרונה שלי. פשוט קודם זאת הייתה רק הקדמה. תגידי את האמת, אם היית מצליחה לשכנע אותי, והיינו נפגשים שוב, **בכל זאת היינו יושבים כאן עכשיו?**

בכל זאת היית מתלוננת עליי?"

"כן!"

"איך? תגידי לי, איך???" את רוצה להגיד לי שהיינו נפגשים שוב, אולי כמה פעמים, היינו הולכים לבית קפה, אולי לבר או מועדון, היינו מן הסתם שוכבים שוב, אולי יותר מפעם אחת, היית מכירה את החברים

שלי, הייתי מכיר את החברים שלך, ואז - מתישהו בהמשך - פשוט היית מבינה שאז, במפגש הראשון, את בעצם נאנסת???"

"כן! מתישהו הייתי מבינה, והאמת הייתה צפה!"

"הבנתי אותך".

שאלתי את החוקר הבכיר:

"סיימתי. זהו? נגמר? אני יכול לחזור לחדר של החוקרים?"

"כן".

קמתי ממקומי, התמתחתי קלות, הבטתי עליה, חייכתי ואמרתי לה:

"את רווקה עלובה ופתטית בת 37, את בחיים לא תתחתני ובחיים לא יהיו לך ילדים. הבנת את זה? בחיים!"

לילית בהתה בי, המומה. היא לא הוציאה מילה מפיה. גם החוקרים שתקו. שניהם. דממה מוחלטת שררה בחדר. יצאתי משם וסגרתי את הדלת מאחוריי. היא פרצה בככי מעברה השני של הדלת, הספקתי לשמוע אותה מייללת, ואת החוקרת מנסה לנחם אותה. הדלקתי סיגריה וצעדתי לכיוון החדר של רפ"ק ר', המפקד. ידעתי שהבכי מזויף, אך למרות זאת צליליו ערבו לאוזניי כמו שירתה של מקהלת מלאכים.

אני אף פעם לא שמח כשאישה בוכה. להפך. קשה לי לעמוד בפני אישה בוכה. כשאני בזוגיות ובת זוגי בוכה, אני מוכן לעשות הכול רק כדי שתפסיק לבכות. אני גם אף פעם לא קורא לנשים "אישה שטן", כפי שכיניתי אותה בעימות. מעודי לא הטחתי במישהי את המשפט: "את רווקה עלובה ופתטית בת 37, לעולם לא תתחתני, בחיים לא יהיו לך ילדים". אני לא זוכר שאי-פעם עשיתי שימוש בצירוף המילים המרושע הזה, "רווקה פתטית". אני לא מדבר כך לנשים. אבל היה ברגע הזה משהו מיוחד מבחינתי. הרגשתי שאני מטיל עליה קללה, כישוף. זאת הייתה הפעם הראשונה שרציתי להרע לה. הייתי כל כך עסוק בהישרדות עד אותו הרגע, שלא התפניתי בכלל לחשוב עליה, על לילית. אבל

עכשיו, כשהיא יושבה מולי ודיברנו והתווכחנו, הכעס הציף אותי. ניסיתי להבין איך היא מסוגלת לעשות לי דבר כזה, ולא הצלחתי. אז הטלתי עליה כישוף.

25. לשטוף את ריח המעצר מהגוף

חזרתי לחדרו של ראש מפלג התשאול במרחב ירקון, המפקד, והדלקתי סיגריה. היו שם שניים או שלושה מהקצינים שהשתתפו בחקירה שלי, אינני זוכר מי בדיוק. הייתי מותש. חוקרים נוספים נכנסו לחדר. התפתחה שיחה על החקירה שלי. הנחתי שגם השיחה הזאת היא חלק מהחקירה, ומן הסתם הכול מצולם ומתועד. ואז נכנס רפ"ק ר', המפקד:

"טוב, יואב, אנחנו סיימנו איתך להיום. אתה יכול ללכת הביתה. אלה, חברה שלך, ממתינה לך למטה בלובי. היא נחקרה פה לא מזמן, והיא מחכה לך למטה עכשיו. היא תיקח אותך הביתה. יכול להיות שנזמן אותך להשלמות חקירה בהמשך. אנחנו נעדכן אותך. קח את התיק ובוא אחריי".

צעדתי אחרי המפקד. בדרך למעלית, כשעברנו במסדרון של חדרי החקירות, הוא נעצר לרגע, דפק על אחת הדלתות ואמר לי:

"רגע, יואב, בוא תגיד שלום ללי, חברה שלך מהעבודה, היא נחקרת עכשיו".

הדלת נפתחה, ולי יצאה. היא רצה אליי וחיבקה אותי חזק-חזק. מעבר לכתפה ראיתי את הקצין הג'ינג'י הגבוה שחקר אותה, יושב מאחורי השולחן שלו. לי הרפתה קצת מהחיבוק, הניחה את כפות ידיה על לחיי ושאלה:

"יואב, איך אתה? אתה בסדר?"

"כן, אני בסדר... ואת? אני רואה שגם את בחקירה..."

היו לה דמעות בעיניים. היא לא בכתה, אבל היו דמעות. אלוהים ישמור, מה החברות שלי עוברות בגללי! כמה זמן היא כבר נחקרת? כמה מהחברות שלי עוברות את זה בגללי? הרגשתי חרא.

נפרדתי מלי והמשכתי לצעוד עם המפקד לכיוון המעלית. אלה המתינה לי בלובי. התחבקנו. גם היא נחקרה, אבל קודם לכן. בינתיים היא הספיקה לחזור הביתה, לארוז תיק ללינה אצלי ולבוא לאסוף אותי.

"בוא, מותק, באנו לקחת אותך הביתה, אליך".

"את באה אליי עכשיו?"

"כן, אני עושה את המשמרת הראשונה, ומיטל תחליף אותי מחר".

"או-קיי".

יצאנו החוצה לחברים המסורים שחיכו לנו. מיה, בעלה אמיר והבייביסיטר השנייה שלי - מיטל. התרגשתי. זאת הייתה הפעם הראשונה ביומיים האחרונים שהייתי רק עם חברים, בלי שוטרים או סוהרים סביבי. אמיר חיך אליי ואמר:

"אבן, תיכנס לאוטו, אנחנו לוקחים אותך הביתה עכשיו".

אמיר התניע, מיה התיישבה לידו, ואני ישבתי מאחור בין אלה למיטל. התחלנו לנסוע. הרחתי את בתי השחי שלי. לא הייתי צריך לתחוב את אפי לבית השחי לשם כך, פשוט הרמתי את אחת הידיים והריח הציף את חלל האוטו. ריח דוחה, ואני יושב במכונית עירונית קטנה, מוקף בשלוש נשים נאות ומטופחות. התביישתי.

מיה ואמיר הורידו את אלה ואותי ליד בתי והמשיכו הלאה - להחזיר את מיטל. עליתי עם אלה, ונכנסנו פנימה. הבית היה מסודר יחסית למרות החיפוש, וזאת הודות לאוהד ולאחי דורון שקפצו אמש לסדר. אבל היה מלוכלך. מאוד מלוכלך. החיפוש המשטרתי חשף ופיזר המון אבק ממקומות נסתרים. שתי נשים עוברות לגור אצלי עכשיו. לא נעים.

אלה הייתה עייפה. עבר עליה יום קשה ומתיש פיזית ונפשית. היא גוננה עליי מפני הצלמים בבית המשפט, ואז נלקחה לתחנת המשטרה ונחקרה. הצעתי לה ללכת להתקלח.

בזמן שהיא הייתה באמבטיה, הסתערתי על חדר השינה שלי: טאטאתי את הרצפה במהירות, עשיתי ספונג'ה זריזה והחלפתי מצעים. הסתכלתי סביבי והייתי מרוצה. הוצאתי סט נוסף של סדין ושמיכה מהארון, בשבילי, ולקחתי אותם לסלון. לקחתי איתי גם את סל הכביסה המלוכלכת ושפכתי פנימה את תכולת התיק שארזתי למעצר: הבגדים להחלפה שלא השתמשתי בהם והסדין. הנחתי את הסל בכניסה לחדר האמבטיה והמתנתי שאלה תצא.

כמה דקות אחר כך, כשאלה יצאה, היא הביטה בסל הכביסה, תלתה בי מבט מזועזע ושאלה:

"מה זה? מה זה הריח הזה???"

"זה הסדין שישנתי עליו בתא המעצר. ככה מריח מעצר..."

אלה הלכה לישון. הפעלתי את מכונת הכביסה עם הבגדים והסדין מהמעצר, ואז התיישבתי על הבר, פתחתי לעצמי בקבוק בירה קרה, הדלקתי סיגריה והפעלתי את מערכת הסטריאו על עוצמת קול נמוכה כדי לא להעיר את אלה. הייתי עייף, מותש, פיזית ונפשית. זה הרגיש כמו עייפות של אחרי מילואים, חשבתי לעצמי. ואז נזכרתי... רגע, מילואים... הרי בדיוק עכשיו, בערב של יום חמישי, הייתי אמור לחזור משירות מילואים! חמישה ימים קשים של אימון חי"ר ברמת הגולן, יום ראשון עד יום חמישי... שכחתי מזה לגמרי. במקום להתרוצץ במשך חמישה ימים בשטח, ישבתי בבית וחיכיתי לשוטרים, נעצרתי, נחקרתי, הושלכתי לתא מעצר, העברתי שם לילה, נלקחתי לבית המשפט, הוחזרתי למשטרה, עברתי בדיקת פוליגרף ונלקחתי לעימות עם אישה שמנסה לחסל אותי. איזה שבוע! מה הפלא שאני מרגיש כמו אחרי מילואים?

אחרי מילואים מהסוג שפספסתי אני נכנס הביתה, עושה מקלחת מפנקת במיוחד, זוחל לחדר השינה שלי, ופשוט מתעלף לשינה של עשרים שעות. לפעמים אפילו קצת יותר. אני ישן שמונה-תשע שעות, מתעורר לפיפי ולכוס מים וחוזר לישון לעוד חצי יממה. אבל הפעם, למרות שהייתי מותש לא פחות, עדיין לא הרגשתי את העייפות. האדרנלין שצף בוורידים שלי, והבית היה מטונף.

מילאתי מחדש את הדלי במים ובנוזל לשטיפת רצפות והתנפלתי. טאטאתי את כל הבית, קרצפתי את האמבטיה, האסלה והכיור באקונומיקה, ניקיתי אבק, סידרתי את

המרפסת, פיניתי משם כמה גרוטאות שתופסות מקום יקר, רוקנתי את ארגז החול של החתולים, קרצפתי אותו עם אקונומיקה, ייבשתי אותו ושפכתי פנימה חול חדש, טרי ומבושם, קרצפתי את השיש והארונות במטבח, ניקיתי אותם גם מבפנים, וכשסיימתי עם כל זה - שטפתי היטב את הרצפה. סיימתי רק בארבע וחצי לפנות בוקר. הסתכלתי סביבי. הייתי מרוצה. בהתחשב בנסיבות.

נכנסתי לאמבטיה, הוצאתי את הכביסה הנקייה והרטובה מהמכונה בחזרה לסל ולקחתי אותו למרפסת. פתחתי את מתקן התלייה ותליתי. חששתי שריחו הזוועתי של המעצר יגבר על אבקת הכביסה, אבל הסדין היה נקי וריחני. ואז, סוף-סוף, נכנסתי למקלחת והנחתי למים החמים לזרום על גופי. זה היה נעים. הרגשתי את האדרנלין מתפוגג ומתחלף בעייפות קלה. הסתבנתי ונשטפתי שלוש פעמים, יצאתי והתנגבתי. ריח המעצר נשטף ממני, אבל לא החוויה הקשה.

סידרתי את הסדין על הספה בסלון, נשכבתי והתכסיתי. קדוש ושירן נעצו בי מבט חתולי אדיש, כלומר, המבט הקבוע שלהם, אבל קצת מופתע. הם לא רגילים לראות אותי ישן בסלון. הבטתי לקדוש חזק בתוך העיניים, עד שניצחתי אותו. הוא השפיל מבט ראשון, שחרר יללה של תסכול מההפסד וניגש לקערת האוכל שלו. הייתי עייף, אבל רציתי לשמור על כשירות מבצעית, כדי שאוכל להתמודד עם עיני הפוליגרף של החוקר הבכיר כשיזמנו אותי להמשך החקירה. המשכתי להתאמן על שירן, שבהתה בי בסקרנות. השבתי לה במבט חודר מפחיד, והיא ויתרה והלכה למרפסת. נרדמתי.

26. אלה באה, מיטל הולכת

יום שישי, 25 במרס 2011, היום השני של מעצר הבית

קמתי בשמונה בבוקר לאחר שלוש שעות שינה. עייף מספיק לשינה ארוכה יותר, אבל האדרנלין עדיין לא התפוגג. אבדה לי תחושת הזמן. איזה יום היום? מה התאריך? פתחתי את הדלת, הרמתי את העיתון שהיה מונח על השטיחון לניגוב הרגליים והתאפסתי. היום 25 במרס, שנת 2011. מחר ימלאו חודש ימים למפגש עם לילית! זה מזכיר לי התחלה של אהבה חדשה: חוגגים שבוע להיכרות, חודש להיכרות, חודשיים, חצי שנה, שנה. אהבה גדולה כבר לא תצמח במקרה שלנו, אבל צריך להודות שבהחלט מדובר באישה שההיכרות איתה שינתה את חיי.

האישה הזאת ששינתה את חיי טוענת ששמתי לה סם אונס. הייתי סקרן, רציתי להבין במה בדיוק אני מואשם. רציתי לקרוא באינטרנט, אבל נזכרתי שאסור לי. אסורה עליי כל תקשורת בצו בית משפט, כולל מיילים, פייסבוק וכולי. אמנם אין לי שום כוונה ליצור קשר עם אף אחד, רק לחפש מידע ולקרוא, אבל אולי גם זה אסור לי. אז חיכיתי שאלה תתעורר, וביקשתי ממנה עזרה. היא נכנסה לאתר הרשמי של הרשות הלאומית למלחמה בסמים ובאלכוהול והקריאה לי:

"סם האונס (GHB) הוא סם ממשפחת הסמים המרגיעים-מרדימים, והוא פועל לדיכוי הפעולה של מערכת העצבים המרכזית, בדומה לאלכוהול והרואין. החומר מצוי בצורת אבקה (כדורים או קפסולות) או בתמיסה (של אלכוהול, בדרך כלל) ונצרך בבליעה. אפשר להמיס את האבקה בכל משקה אחר מבלי שיורגש הדבר מכיוון שהחומר הוא חסר צבע וחסר טעם... הסם נמהל בתוך המשקה, והשפעותיו בדרך כלל מהירות... השפעותיו נעות מטשטוש ועד דום לב... את השם 'סם האונס' הוא קיבל לאחר שהשימוש בו לשם טשטוש הקורבן לפני האונס הפך נפוץ... צריכת GHB הייתה, בתחילת דרכה, פופולרית בעיקר בקרב ספורטאים, שהשתמשו בו להגדלת מסת שריר ושְרִיפת שומנים. אולם, השפעותיו המרדימות של החומר הפכו אותו יעיל לשימוש גם בקרב אנשים,

המשתמשים בו כדי לצמצם עכבות והגנות של נשים. ובפועל, מאז שה-GHB נכנס לשימוש, נרשמה עלייה דרמתית במספר מקרי האונס והתקיפה המינית. האונס מבוצע למעשה כאשר הנאנסת היא במצב הדומה לחוסר הכרה... כ-12 שעות לאחר השימוש בסם כבר לא ימצאו לו שרידים בגוף... בישראל אישרה הכנסת את הוספת GHB לחומרים האסורים בשימוש על פי פקודת הסמים המסוכנים בשנת 2003... החומר נמכר במחירים מאוד נמוכים, ולכן הפיתוי לרכוש אותו גבוה, בעיקר בקרב הצעירים... יש להיזהר משתיית משקאות המוגשים בבקבוקים או בפחיות שאינם סגורים (במועדונים או במסיבות), משום שאפשר להוסיף אליהם GHB שהוא חסר טעם וריח".

כשסיימה להקריא לי, התפנתה אלה לענייני עבודה. מיילים, טלפונים, עניינים שלא צריך לצאת מהבית בשבילם. הרתחתי מים לקפה, חיממתי לה קרואסון שוקולד שהיה במקפיא, מזגתי לה גם מיץ תפוזים והנחתי הכול על השולחן, ליד המחשב הנייד שלה. החלטתי שמעתה זה יהיה הסטנדרט של השירות שיינתן לחברות שמשגיחות עליי במעצר הבית. יצאתי למרפסת עם כוס קפה, הדלקתי סיגריה וחשבתי. אמנם שוחררתי ממעצר, אבל אני עדיין חשוד באונס. קרוב לוודאי שבימים הקרובים יוסר צו איסור הפרסום, והתקשורת תוכל לדווח על הפרשה. הנזק שייגרם לי יהיה בלתי הפיך. הבנתי שכך מקובל בחקירות מהסוג הזה - לפרסם את דבר מעצר החשוד. המשטרה רוצה לבדוק אם יגיעו נשים נוספות להתלונן נגדו. אני יכול להבין את ההיגיון בשיטה הזאת. הבעיה היא שיייתכן שלא יגיעו נשים נוספות, ובהמשך יתברר שגם את המתלוננת היחידה שבגללה נעצר - החשוד לא אנס. אבל אז יהיה מאוחר מדי. הנזק כבר נגרם.

אלה לקחה הפסקה מהעבודה והצטרפה אליי במרפסת. היה לנו הרבה על מה לדבר, אבל לא ידענו אם מותר לנו. אני החשוד, והיא נחקרה אתמול. אם היא תספר לי על מה נשאלה בחקירתה, האם זה ייחשב שיבוש הליכי חקירה? אין לי מושג! איך אני יכול לדעת? סביר שזה לא שיבוש. בית המשפט הרי מינה אותה להשגיח עליי. על פי מבחן ההיגיון הפשוט, מובן שמותר לנו לדבר על הכול. אבל ההיגיון לא גר כאן עוד, הוא עבר דירה, ולדיירת שהחליפה אותו קוראים פרנויה. הבטתי באלה ושיתפתי אותה בחששות

שלי. היא הרגיעה אותי והסבירה לי שרק אם אני יוזם מהלך אקטיבי - כמו ליצור קשר עם חבר או חברה שעשויים להיחקר, ולתדרך אותם כדי שעדותם לא תזיק לי - אזי מדובר בשיבוש הליכי חקירה. אלה אמרה שהמקרה שלה לא רלוונטי כי היא כבר נחקרה. ובכל זאת לא נרגעתי.

"את בטוחה? ואם אני שואל אותך על מה נחקרת, כדי להבין מה כיוון החקירה במקרה שלי, זה לא שיבוש? אני הרי אמור להיחקר שוב, אם הבנתי נכון, אז זה כאילו שאני מתכוון לחקירה שלי באמצעות פרטים שקיבלתי ממך".

"עדיין לא נראה לי שזה שיבוש הליכי חקירה..."

"לא יודע... אולי הם בודקים אותי? אולי זאת מלכודת?"

"מה זאת אומרת?"

"אה... אולי הם שתלו כאן מכשירי האזנה בזמן שהייתי במעצר, לכי

תדעי..."

"לא נראה לי..."

בסופו של דבר, היא הציעה לשים מוזיקה, להגביר את עוצמת הקול ולדבר במרפסת. היא הייתה בעבר כתבת לענייני פלילים בערוץ המקומי של הוט, התקדמה ושימשה באותו תפקיד גם בחדשות ערוץ 10. היא מבינה משטרה הרבה יותר טוב ממני. אז שמנו לשוטרים מוזיקת האוס קצבית למקרה שהם מאזינים לנו עכשיו, ויצאנו למרפסת. מאותו רגע ועד סופו של מעצר הבית שלי זה היה הנוהל הקבוע של שיחות רגישות.

דיברנו במרפסת, חזרנו לסלון ועשינו רשימה של מצרכים שצריך לקנות. כשסיימנו, אלה ניגשה אל המחשב הנייד שלה והתחברה שוב לאינטרנט. כשנכנסה לרשת, נתתי לה את כרטיס האשראי שלי ולקחתי כמה צעדים לאחור. מלחיץ אותי העניין הזה. בית המשפט אסר עליי כל סוג של תקשורת, ואני לא רוצה להתעסק עם בית המשפט. אני לא רוצה אפילו להתקרב למחשב שמחובר לרשת. אלה ביצעה את ההזמנה באתר של אחת מרשתות השיווק הגדולות וכיבתה את המחשב.

בשתיים בצהריים נשמע צלצול בדלת. נבהלתי. זה היה השליח מהסופר. בארבע אחר הצהריים שוב צלצול בדלת. שוב נבהלתי. אולי שוטרים באו לקחת אותי להמשך החקירה? אלה הציצה בעינית ופתחה. זאת הייתה מיטל. חילופי משמרות.

זה הפך להיות נוהל קבוע בשבועיים הקרובים: בשעה ארבע אחר הצהריים חילופי משמרות. חפיפה קצרה, עדכונים, חיבוק, נשיקה, והופה - האחת חוזרת לחיים שלה, והשנייה נותרת תקועה איתי ליממה שלמה. לעתים במהלך הטקס הזה הן הסתגרו בחדר השינה שלי, ביקשו שאשאיר אותן לבד והתלחשו ביניהן במשך דקות ארוכות. ידעתי שהן דיברו עליי; הן הכירו דרכי, אבל הן לא חברות, אז על מה ידברו?

בשמונה בערב הגיעו ההורים שלי לבקר. על פי החלטת בית המשפט, מותר לקרובי משפחה מדרגה ראשונה לבקר אותי. וזהו, רק להם מותר. זאת הייתה הפעם הראשונה שנפגשתי עם הוריי מאז שבישרתי להם על התלונה נגדי. נמנעתי מלפגוש אותם בשבוע שחכייתי שהשוטרים יבואו לקחת אותי, כי פחדתי שאימא שלי תתפרק לי מול העיניים, למרות שהיא לא אישה חלשה. לכל אימא מעמד כזה היה קשה.

עשיתי להורים שלי הצגה כאילו הכול בסדר. ניסיתי להראות להם שהכול בשליטה ושמצב רוחי מצוין. אפילו ניסיתי להצחיק אותם כשסיפרתי להם מה עבר עליי. הסברתי להם שהחלטת השופטים שלא להאריך את המעצר שלי מבשרת את תחילת הסוף של הסיוט. לא באמת האמנתי בזה בלב שלם, ובכל זאת - כנראה ההצגה שלי הייתה די משכנעת. אחרי חצי שעה בערך התעייפתי מהמשחק הזה, אלתרתי תירוץ ושלחתי אותם הביתה.

יום שבת, 26 במרס 2011, היום השלישי של מעצר הבית

שתיים בצהריים, אחי דורון ואשתו רונה באו לבקר. זוג צעיר ויפה, רק בני שלושים, אבל הם ביחד כבר 14 שנה. ישבנו במרפסת, שתינו בירה, וסיפרתי להם את קורותיי בימים האחרונים. לפתע, בלי שום אזהרה מוקדמת, רונה פרצה בבכי. היא כמו אחותי הקטנה, רונה. הרגעתי אותה וסימנתי בעיניי לדורון שהגיע זמנם ללכת.

יום ראשון, 27 במרס 2011, היום הרביעי של מעצר הבית

הצלחתי להירדם רק בשש בבוקר בסיוע כמה צ'ייסרים של וודקה. בתשע, אחרי שלוש שעות של שינה טרופה, אלה העירה אותי. כרמי על הקו, הוא רוצה לדבר איתי

(כללי מעצר הבית אינם חלים על הסנגור - מותר לו לבקר אותי ולשוחח איתי בטלפון ללא שום מגבלה). קפצתי מהספה במהירות של טירון בתרגול כוננות, חטפתי את הסלולרי מידה של אלה ויצאתי למרפסת. אלה ניגשה למערכת הסטריאו והגבירה את עוצמת הקול.

"תשמע, צריך לטפל בצו איסור הפרסום".

"או-קיי, מה עושים?"

"נכון לעכשיו צו איסור הפרסום בתוקף, אבל זה יכול להשתנות בכל רגע. הצו עצמו הוצא לבקשת המשטרה מיד לאחר שהתלונה הוגשה - לפני 11 יום. הם ביקשו את הצו לצרכים שלהם, כדי שיוכלו לחקור בשקט ובניתיים לעקוב אחריו מרחוק. אל תתבלבל, הם לא ביקשו את הצו הזה כדי לשמור עליך מפני הנזק בפרסום הפרשה בתקשורת. עכשיו, אחרי שנעצרת, הם כבר לא צריכים את הצו. סביר מאוד שהם יבקשו מבית המשפט להסיר אותו".

"כן, אני יודע, הם רוצים שהתקשורת תוכל לדווח, כדי לבדוק אם יגיעו עוד מתלוננות, נכון? זה הסיפור".

"כן. אם הם יבקשו להסיר את צו איסור הפרסום - זה בגלל זה".

"כרמי, אם זה מתפרסם עכשיו, הם הורגים אותי...".

"תשמע, אני אגיד לך מה נעשה - אני אגיש לבית המשפט בקשה מטעמך לצו איסור, כדי שגם אנחנו נהיה צד".

"ומה קורה אז?"

"מה שקורה זה שאם הבקשה שלנו מתקבלת, ניתנת לנו האפשרות להתנגד לבקשת המשטרה. ברגע שהמשטרה תבקש להסיר את הצו, יתקיים דיון, ואנחנו נוכל לנסות לשכנע את בית המשפט שישאיר את הצו בתוקף. אני מטפל בזה עכשיו. אני כותב את זה, שולח לך עותק ורץ לבית המשפט".

חצי שעה אחר כך קיבלה אלה מייל עם נוסח הבקשה שכרמי רוצה להגיש לבית המשפט. הנה ציטוט ממנה:

"בית המשפט הנכבד מתבקש בזה להורות על איסור פרסום שמו ותמונתו של המבקש, וכן איסור פרסום כל פרט אחר מפרטי החקירה, לרבות עצם קיומה ועצם קיומו של צו איסור פרסום... המבקש הנו הכתב לענייני בריאות של חדשות ערוץ 2, המופיע כמעט מדי ערב בערבו על המרקע. ברי כי בנסיבות אלה פרסום שמו או תמונתו כחשוד על ספסל הנאשמים, כמו גם פרסום כל פרט מפרטי החקירה המתנהלת נגדו, לרבות עצם קיומה, טיב החשדות נגדו ועצם קיומו של צו איסור פרסום, יפגעו במבקש פגיעה חמורה ויגרמו לו חלילה נזק חמור ובלתי הפיך..."

=====

כרמל בתו, עו"ד"

יום שני, 28 במרס 2011, היום החמישי של מעצר הבית

אנחנו בשגרה של מעצר בית. אלה ומיטל מתחלפות ביניהן מדי יום בשעה ארבע אחר הצהריים, ומתייצבות אצלי עם המחשבים הניידים שלהן למשמרות של 24 שעות. הן עובדות מביתי, ואני דואג לכל היתר: מכין אוכל, מחליף מצעים מדי יום, מנקה בתדירות גבוהה. הכול. הן עובדות, ואני עקרת בית.

הן מנהלות אותי ואת הקשר שלי עם העולם החיצון. לאף אחד אסור ליצור איתי קשר, והדרך היחידה להתעדכן במצבי ולהעביר לי מסרים היא דרכן. הניידים שלהן לא מפסיקים לטרטור. אנשים לא מוכרים להן משיגים את מספרי הטלפון שלהן, מתקשרים, מציגים את עצמם, מסבירים מה הקשר שלהם אליי, דורשים בשלומי ומוסרים דברי עידוד. מדי פעם מידפקים על הדלת חברה או חבר ששמעו מה קרה, ניסו ליצור קשר, לא הצליחו ופשוט הגיעו. המשגיחות שלי פותחות את הדלת, יוצאות החוצה לרגע, מסבירות לאורח המודאג שאני בסדר, אבל שהוא עצמו חייב לחזור כלעומת שבא. להסתובב וללכת. בלי להתווכח. **עכשיו.**

יום שלישי, 29 במרס 2011, היום השישי של מעצר הבית

אני סובל מסייטים. לא מצליח לישון יותר משלוש שעות ברציפות. מתעורר, הולך למטבח, שותה כוס מים קרים, מעשן סיגריה, נרגע קצת וחוזר לישון. אבל ברגע שאני נרדם, אני חוזר לאותו הסיוט שהקצתי ממנו, ממש לאותה הנקודה שבה התעוררתי. כמו

סרט שתמונתו הוקפאה בלחיצת כפתור בשלט. בסופו של דבר אני מוותר. אומרים שחלומות הם שאריות של מחשבות, אז כנראה זאת הדרך היחידה שנותרה למוח שלי לחשוב על דברים שאני מדחיק כשאני ער, כי בחלומות שלי אין לי שליטה.

יום רביעי, 30 במרס 2011, היום השביעי של מעצר הבית

בשעה אחת-עשרה וחצי בלילה צלצל הטלפון הקווי בביתי. מיטל ענתה. היא הקשיבה במשך כמה שניות, אמרה באנגלית: "כן, הוא כאן, הוא בסדר. לא, הוא באמת בסדר! רגע, אני אשאל אותו:

'אבן, מישהי בשם קתרין, היא מתקשרת מאוסטרליה, היא רוצה לדבר איתך. היא אומרת שהיא כבר שבועיים לא מצליחה לתפוס אותך ושהיא מודאגת. אמרתי לה שאתה בסדר, אבל היא מתעקשת לשמוע את הקול שלך. מה להגיד לה? היא נשמעת מבוהלת..."

לפני שבועיים וחצי השארתי לה הודעה בפייסבוק שקרה משהו, ושאני לא אוכל ליצור קשר בקרוב, ומאז נעלמתי. גם אני הייתי דואג במקומה. אבל אני לא יכול להסביר לה מה קרה כי אסור לי לדבר בטלפון. ביקשתי ממיטל להתקרב אליי והרמתי את קולי:

"קתרין אהובה, זה יואב, אני לא יכול לדבר איתך כרגע, אני גם לא שומע אותך, אז אל תעני, רק תקשיבי: אני בסדר, באמת. אני מבטיח ליצור איתך קשר תוך שבועיים או שלושה שבועות. אל תדאגי, בבקשה... ביי"

סימנתי למיטל שסיימתי, ואז היא אמרה לה:

"זהו, קתרין. זה פחות או יותר מה שאפשר כרגע... כן... לילה טוב גם לך, או בוקר טוב, אם אני לא טועה... כן... ביי".

מיטל הביטה בי ואמרה:

"אבן, יא דפוק, אסור לך לדבר בטלפון..."
 "אבל היא לא חיה פה, היא לא יודעת שאני בריא ושלם, היא הייתה
 חייבת לשמוע את הקול שלי".

יום חמישי, 31 במרס 2011, היום השמיני של מעצר הבית

תמר (שם בדוי) הגיעה בשלוש בצהריים. דפקה בדלת. הייתי לבד בסלון. מיטל
 נחה בחדר השני. ניגשתי לדלת והצצתי בעינית. הכרתי אותה לפני חודש. היא בת 24,
 חכמה, מתוקה, עדינה. יצאנו פעם אחת בלבד. באנו אליי אחרי הבילוי. היא נשארה לישון
 אצלי. הנחתי שהיא שמעה על מה שקרה, ניסתה לתפוס אותי בסלולרי ולא הצליחה, אז
 היא פשוט הגיעה לכאן. נראה לי קצת מוזר שמישהי שלא ממש מכירה אותי דואגת כל כך,
 אבל לא יכולתי לברר. הבטתי בה דרך חור העינית בדלת, ממתינה בסבלנות. היא נראתה
 נבוכה. תהיתי מה לעשות. אסור לי לפתוח לה. אסור לי אפילו לדבר איתה דרך הדלת
 הסגורה. יכולתי להעיר את מיטל ולבקש ממנה שתצא אליה ותסביר לה שאסור לה להיכנס
 או אפילו לדבר איתי כשהיא מחוץ לדירה, אבל בשביל מה בעצם? מה הטעם? הבנתי שאין
 ברירה והמשכתי להביט בה דרך החור הקטנטן בדלת, עד שהתייאשה והלכה. חזרתי לסלון.

יום שבת, 2 באפריל 2011, היום העשירי של מעצר הבית

בצהריים הגיע אחי עמית לביקור. בערב ביקרו אותי אחי הקטן דורון ואשתו רונה.
 אחרי שעזבו, נכנסתי להתקלח. כשסיימתי, חיפשתי דאודורנט חדש כי הישן נגמר. מצאתי
 אחד בסלסילת קש קטנה על השיש שליד הכיור. לצדו שכב בקבוקון "ריגיין". זה תכשיר
 רפואי שמרססים על הראש למניעת נשירת שיער ולצמיחת שיער חדש. מלחמה נגד
 הקרחת. הרבה גברים משתמשים בזה.

הסתכלתי על הבקבוקון, שוכב לו בתוך הסלסילה עם עוד כמה תכשירים
 ובקבוקונים, כמו קרם הגנה מהשמש, משחת שיניים ואפטר שייב. לא היה בכך שום דבר
 מיוחד, הבקבוקון נמצא במקומו הקבוע, ובכל זאת - נפל לי האסימון. הבנתי שגיליתי
 משהו חשוב: לילית טענה בעימות שלנו שהיא הייתה מאוד מטושטשת לאחר שניצלתי את
 מצבה ואנסתי אותה, שהיא לא יכלה ללכת בכוחות עצמה, ולכן אני נשאתי אותה
 בזרועותיי לחדר האמבטיה וקילחתי אותה. אני טענתי שהיא משקרת, שהיא הלכה לבדה
 לחדר האמבטיה, הסתגרה שם ויצאה לאחר כמה דקות. היא אמרה בעימות שהיא זוכרת

שהיה בחדר האמבטיה תכשיר למניעת נשירת שיער. מקומו של הבקבוקון מוכיח שהיא משקרת. לא ייתכן שהצליחה לקרוא את הכיתוב על הבקבוקון, בוודאי לא כשהוא מונח במרחק גדול כל כך - יותר משני מטרים - מהמקום שלטענתה קילחתי אותה. עכשיו הבנתי שיש כאן הוכחה לכך שהיא משקרת, ושהיא אכן הייתה לבדה בחדר האמבטיה, כפי שטענתי בעימות. היא הסתגרה שם, התרעננה, עשתה מה שעשתה לבדה מאחורי דלת סגורה ויצאה החוצה. התעצבנתי.

"בת זונה! היא חיטטה בדברים שלי!"

נלחצתי מכך שלא עליתי על העניין בזמן, עוד במהלך העימות. יכולתי להוכיח כבר אז, מול עיני החוקרים ומול המצלמות הנסתרות בחדר, שלילית משקרת. זה לא טוב! כרמי אמר שצריך כל גרם על המשקל! התקשרתי לכרמי וסיפרתי לו על כך. הוא הורה לי להתקשר מיד למפלג התשאול במרחב ירקון, להגיד להם שאני מתקשר ממעצר הבית ושאני רוצה לבוא לתת עדות בנוגע לחקירה שלי. הוא הסביר לי שזה מקובל, שיש נוהל כזה, שעדיין לא מאוחר מדי להביא את העניין לתשומת לבם של החוקרים שמטפלים בתיק שלי. אבל צריך להזדרז:

"תתקשר עכשיו!"

"אז-ק", כרמי."

"ותעדכן אותי."

"בסדר גמור."

התקשרתי למרחב ירקון, אבל הם לא ענו. חייגתי שוב לכרמי:

"כרמי, הם לא עונים!"

"אז תתקשר לרפ"ק ר' (ה'מפקד') לנייד שלו."

"לנייד שלו? אתה בטוח? זו לא חוצפה?"

"לא. זאת עדות חשובה בחקירה חשובה."

"אבל אין לי את המספר שלו!"

"לאלה יש. גם למיטל. זה חלק ממעצר הבית".
"מה? מה זאת אומרת, זה חלק ממעצר הבית?"
"עזוב עכשיו, לא משנה. מי שומרת עליך כרגע?"
"מיטל".

"אז תגיד לה שתתקשר אליו ושתגיד לו שאתה צריך לבוא לתת עדות".

אכן, למיטל היה מספר הטלפון הנייד של המפקד. היא התקשרה אליו, אבל הוא היה עסוק וביקש שתתקשר שוב מחר בבוקר.

יום ראשון, 3 באפריל 2011, היום האחד-עשר של מעצר הבית

התעוררתי בשמונה בבוקר, ומיד ביקשתי ממיטל שתתקשר למפקד. היא התקשרה אליו, אבל הוא לא ענה לה. אחרי חצי שעה הסוללרי שלה צלצל. זאת הייתה רס"ר ס', החוקרת. אלה העבירה אליי את הטלפון. הסברתי לחוקרת במה מדובר. עוד לפני שהספקתי לבקש, היא שאלה מיוזמתה אם אני רוצה להגיע לתחנת המשטרה ולתת עדות. עניתי שכן. היא שאלה מתי אני יכול לבוא. חשבתי לרגע ועניתי לה שבתוך שעתיים. ניתקתי את השיחה וחשבתי לעצמי: מה, סתם ככה? פשוט לעלות על האופנוע ולהגיע אליהם? ומה עם מעצר הבית? הרי אסור לי לצאת החוצה, ואסור לי להיות בלי ההשגחה של אלה או מיטל. אולי אני אבקש ממיטל שתבוא איתי? אולי אני אתקשר שוב לחוקרת ואשאל אותה? אולי אני אשאל את כרמי? מוזר לי לצאת מהבית בלי לבקש רשות מאף אחד.

נכנסתי לחדר האמבטיה, צילמתי את בקבוקון ה"ריגיין" בזווית שתוכיח את מה שאטען בעדותי הקרובה במשטרה, ומיד אחר כך התקלחתי, התלבשתי, לקחתי את המצלמה ואת בקבוקון ה"ריגיין", ירדתי למטה וצעדתי אל האופנוע שלי. זאת הייתה הפעם הראשונה שיצאתי מהדירה שלי מאז נכנסתי למעצר בית לפני 11 יום. חשבתי הרבה על הרגע הזה, אבל לא הרגשתי כלום כשהוא הגיע.

עשרים דקות אחר כך כבר הייתי בדרך לרחוב ראול ולנברג ברמת החייל, למשטרת מרחב ירקון. החניתי את האופנוע מול תחנת המשטרה וחציתי את הכביש. בעודי צועד, הבטתי בבניין האימתני, ועליו דגלי ישראל והלוגו של משטרת ישראל בחזיתו. זה לא עשה לי כלום.

עליתי לקומה חמש וצלצלתי באינטרקום. הנה אני שוב במפלג התשאול של מרחב ירקון. החוקרים בירכו אותי לשלום, קצתם לחצו את ידי. אנחנו מכרים ותיקים. את העדות גבתה ממני רס"ר ס', החוקרת. היא השגיחה עליי בהפסקת האוכל כשנחקרתי לאחר המעצר, ונכחה בעימות עם לילית שהתקיים למחרת. היא לא הייתה מאלו שהיו נחמדים אליי. היא החוותה לי שלום עם הראש וסימנה לי להיכנס לחדר שלה. נכנסתי וסגרתי מאחוריי את הדלת. היא התיישבה ליד שולחן העבודה שלה וביקשה ממני לשבת מולה. היא לא הייתה נחמדה, אבל הייתה אדיבה ומנומסת.

"או-קיי, יואב, אני רושמת את מה שאתה אומר לי עכשיו, וכשנסיים, אני אתן לך לקרוא כדי שתראה שלא חסר כלום, ואז תחתום. ככה זה במתן עדות. בסדר?"

"כן".

"אז בבקשה, אתה יכול להתחיל".

"או-קיי, אז ככה: במהלך העימות ביני ללילית היא טענה שלאחר האקט המיני הראשון בינינו היא הייתה כל כך שיכורה וחסרת שליטה, עד כדי כך שלא יכלה לעמוד על רגליה. היא סיפרה שנשאתי אותה בזרועותיי לחדר האמבטיה וקילחתי אותה או שטפתי אותה או משהו כזה. אני טענתי שזה שקר: היא הייתה צלולה לחלוטין, היא עמדה על רגליה וצעדה בקלילות אחריי כשלוויתי אותה לחדר האמבטיה. נתתי לה מגבת נקייה, היא נכנסה לחדר האמבטיה וסגרה את הדלת מאחוריה. לילית טענה בעימות שבזמן ששטפתי או קילחתי אותה בחדר האמבטיה, היא זוכרת שראתה שם תכשיר למניעת נשירת שיער. התכשיר אכן נמצא שם, אבל עצם האזכור שלו בסיטואציה המדוברת מוכיח שהיא משקרת, ואני אסביר. הנה, הבאתי לכם תמונה של חדר האמבטיה שלי, שמוכיחה את מה שאני תקף הולך להסביר לך".

לפני שיצאתי מהבית, מיטל הרימה כמה טלפונים, ודאגה שהתמונה שמוכיחה את מה שטענתי, תודפס במדפסת צבעונית ותוקפץ אלינו במהירות האפשרית. הוצאתי את התמונה, והנחתי אותה לפני החוקרת. זאת התמונה:

החוקרת הביטה בתמונה במשך כמה שניות, ואז המשכתי להכתוב לה את העדות שלי:

"התמונה הזאת צולמה מתוך המקלחת, מהמקום שבו עמדה לילית בשלב שלטענתה רחצתי אותה. הבקבוקון של תכשיר ה'ריגיין' נמצא בסלסילה שלייד דלת הכניסה לחדר, במקום שבו סימנתי חץ שחור. כפי שאת רואה, מדובר בבקבוקון בגודל של קופסת סיגריות (הוצאתי את התכשיר מהתיק והראיתי לה), וגודלן של האותיות, שמרכיבות את המילים 'לעצירת נשירה והצמחת שיער', הוא כחצי סנטימטר בלבד, כפי שאת יכולה לראות (הרמתי את הבקבוקון אל מול עיניה של החוקרת והצבעתי על הכיתוב). בתוך הסלסילה התכשיר שוכב בין תכשירים נוספים, וביניהם בקבוקוני אפטר שייב, משחות שיניים, קצף גילוח, דאודורנט, בקבוק שמפו ועוד. בסך הכול, בתוך ארבע הסלסילות הללו יש 21 בקבוקים, בקבוקונים ותכשירי היגיינה מסוגים שונים. אם לילית, כפי שטענה, אכן הייתה חסרת שליטה עד כדי כך שנשאתי אותה על ידי לאמבטיה, איך היא יכלה לזהות בקבוקון קטן כל כך, שמתחבא בין תכשירים נוספים, ושניצב במקום מרוחק כל כך מהמקום שבו לטענתה

קילחתי אותה? המרחק בין המקום שבו עמדה, במקלחון, לסלסילה עם התכשיר הוא כמעט שני מטרים וחצי. אני מדדתי, וגם את יכולה למדוד לפי הבלטות ברצפה. איך היא יכלה לראות ממרחק כזה - כשלטענתה, היא חצי מעולפת - בקבוקון קטן כל כך, מוותר בתכשירים נוספים, ועוד לקרוא מהמרחק הזה כיתוב בגודל של חצי סנטימטר?

היא משקרת, ומה שבעצם קרה זה הדבר הבא: היא נכנסה לבדה לחדר האמבטיה, סגרה את הדלת, ולפני ששטפה את עצמה, היא חיטטה בחפצים שהיו בחדר. היא עשתה את זה בגלל העניין שלה בי, או כפי שאמרה בעצמה לפני שנפגשנו - והדברים מתועדים בתכתובות בינינו בפייסבוק - ש'אני מסקרן אותה'. הסיבה שזכרה דווקא את התכשיר המדובר מהחיטוט שלה בחפצים שלי היא שבניגוד לתכשירים האחרים - מדובר בפריט מעניין מבחינתה. כפי שניתן לראות, אני אכן מקריח, ולכן אני משתמש בתכשיר הזה. לילית זכרה היטב דווקא את התכשיר הזה, ולא פריטים אחרים שראתה בחיטוט שלה, כי זה היה פריט מסקרן. כשהזכירה את העניין במהלך העימות בינינו, היא למעשה הסגירה את עצמה, היא הוכיחה ששיקרה".

"אז-ק", יואב, עוד משהו?"

"כן".

"בבקשה, תמשיך".

"למקרה שתחשדו בהמשך שאולי הזזתי את התכשיר ממקומו הקבוע כדי להטעות את החוקרים ולהוכיח את טענתי הנ"ל, אני אשמח להיבדק שוב בפוליגרף ולהישאל על כך, כדי להוכיח את טענתי שלילית משקרת, ושהסיבה היחידה שהיא זוכרת פרט כזה היא החיטוט בחפצים שלי".

"אז-ק". זהו, סיימת?"

"כן".

"אני אדפיס את זה עכשיו, ואתה תקרא. אם יש משהו לא מדויק או חסר, תגיד לי, אני אתקן, נדפיס שוב ואז תחתום".

היא הדפיסה את הדף והגישה לי. קראתי. זה היה כתוב בסדר, אבל היו חסרים שם כמה סימני פיסוק. ביקשתי ממנה להוסיף אותם, והראיתי לה איפה הם חסרים. החוקרת עשתה כמבוקשי, אבל נראתה משועשעת.

"יואב, אתה מאוד קפדן... זה בסך הכול סימני פיסוק..."
 "את צוחקת, אבל מדובר בחיים שלי, את יודעת? אני נלחם על החיים שלי פה. סימני פיסוק יכולים לשנות משמעות של משפט."
 "ברור. סליחה".

חתמתי על המסמך המתוקן ושאלתי אותה אם אני יכול לקבל עותק. היא אמרה שלא כי זה בניגוד לנהלים. יצאתי.

הגעתי הביתה. מיטל פתחה לי את הדלת, ומיד עדכנה שכרמי חיפש אותי. יש לו משהו לבשר. **לבשר**. היא השתמשה במילה בשורה. פתחתי בקבוק בירה, הדלקתי סיגריה, יצאתי למרפסת וחייגתי לכרמי.

"יואב, יש לי בשורות טובות בשבילך: הפרקליטות החליטה שלא לבקש להאריך את מעצר הבית שלך".

"או-קיי. ומה זה אומר?"

"זה סימן טוב. בדרך כלל כשבפרקליטות מתכוונים להגיש כתב אישום, הם מבקשים מבית המשפט להאריך את מעצר הבית, ובמקרה שלך הם לא מבקשים".

"רגע... זה אומר שהם החליטו לסגור את התיק נגדי...?"

"לא. אבל זה אומר **שכנראה** זה מה שהם יחליטו. בדרך כלל כשלא מבקשים להאריך את מעצר הבית בנסיבות כאלה, זה אומר שהולכים לסגור את התיק".

"אבל זה לא בטוח, נכון? הם עדיין יכולים להחליט שהם מגישים כתב אישום?"

"כן, הם עדיין יכולים להגיש כתב אישום, אבל זה לא סביר. בדרך כלל זה אומר שהתיק הולך להיסגר".

"אבל זה לא בטוח, נכון?"

"זה לא בטוח, אבל זה סימן טוב! אתה יכול לחייך קצת עכשיו, אני שומע בטלפון שאתה לא מחייך".

"או-קיי".

"טוב... אתה יודע מה עוד זה אומר, כן?"

"מה עוד זה אומר?"

"זה אומר שהחל ממחר בחצות אתה אדם חופשי. אין עוד מעצר בית. זהו, גמרנו. אתה יכול לעשות מה שאתה רוצה, ולדבר ולהיפגש עם מי שאתה רוצה".

"טוב".

"רק אל תיצור קשר עם לילית, כמובן".

"אין סכנה כזאת. הספיק לי ממנה".

הייתי אדיש לחלוטין לבשורות הטובות. מבחינתי, זאת הייתה בסך הכול התפתחות חיובית אחת, שאחריה עלולות לבוא עוד הרבה מאוד התפתחויות שליליות.

יום שני, 4 באפריל 2011, היום השנים-העשר והאחרון של מעצר הבית

השעה שבע בערב, ונותרו עוד חמש שעות לסיומו של מעצר הבית. חברות וחברים מתקשרים לסלולרי של אלה, שלפני כמה שעות החליפה את מיטל והחלה את המשמרת האחרונה שלה. הם מבשרים לה שהם מתכוונים להתייצב אצלי בשעה שתים-עשרה בלילה, ברגע שמעצר הבית מסתיים. הם לא מבקשים רשות, הם פשוט מודיעים. אין לי כוח לזה, אני רוצה להיות לבד, אבל אין ברירה.

אחרי התלבטות קצרה החלטתי לגמור עם זה בבת אחת וביקשתי מאלה וממיטל להודיע לחברות ולחברים הכי קרובים, שמי שרוצה מוזמן להגיע אליי בשעה תשע וחצי בערב. החלטתי לקחת סיכון ולהקדים בשעתיים וחצי את מועד סיומו של מעצר הבית, בלי לשאול אף אחד. תשע וחצי, סופי. אלה לא הייתה מרוצה מההחלטה שלי. היא נזפה בי שאני משחק באש, בכך שאני "מפר בצורה בוטה" את תנאי מעצר הבית שלי. התווכחנו. התעקשתי. נמאס לי לבקש רשות לכל דבר. זהו, מעצר הבית נגמר. אני לוקח בחזרה את השליטה בחיי.

ברבע לעשר החלה נהירה של אנשים לביתי. חיבוקים, נשיקות וקצת דמעות מעיניהן של כמה מהחברות. בסך הכול הגיעו 25 חברות וחברים, אולי 30. הייתי רזה ועייף ומכוער, עם זיפים ארוכים שלא מתאימים לי, וגם לא היה לי מצב רוח, אבל השתדלתי להיות נחמד לכולם. אלה האנשים הכי קרובים אליי. המעגל הראשון.

הערב התנהל כמו מפגש חברים רגיל: מדברים, מקשקשים, קצת מוזיקה, בירות, כיבוד קל, דברים כאלה. אבל רק לכאורה, כמובן. אמנם מפלס העצב והדאגה היה נמוך יותר לעומת המפגש הקודם שהתקיים לפני שלושה שבועות, בערב שבו גיליתי שנפתחה נגדי חקירה משטרתית בחשד לאונס, אך עדיין - הרבה שמחה לא הייתה שם. ציינתי לעצמי שאם המפגש הקודם היה כמו ניחום אבלים בשבעה, אז עכשיו זה כמו השלושים.

שתיים בלילה, אחרוני האורחים עזבו. לראשונה בשבועיים האחרונים אני לבד עם עצמי. בלי שוטרים, בלי אזיקים, בלי סוהרים, בלי שותף לתא המעצר ובלי חברות שמשגיחות עליי 24 שעות ביממה. אני עדיין חשוד באונס, אבל הסטטוס שלי שודרג: אני כבר לא נתון במעצר בית. מבחינה משפטית, אני משוחרר. אני יכול ללכת לאן שאני רוצה, לדבר עם מי שאני רוצה ולפגוש את מי שאני רוצה. בקיצור - אני חופשי ומשוחרר, אבל רק לכאורה. עדיין ייתכן שיעמידו אותי לדין, ירשיעו אותי וישלחו אותי לשנים ארוכות בכלא.

הדלקתי את המחשב הנייד. אני לא מפסיק לכתוב לרגע. אני כותב במשך 12-13 שעות בממוצע ביום, בכל יום. המשטרה החרימה את המחשב הנייד שלי, אז אני כותב במחשב חלופי שדורון אחי הביא לי. עד כה היה מותר לי להשתמש בו אך ורק כמכונת כתיבה, היה אסור לי להתחבר לאינטרנט בגלל תנאי מעצר הבית. ידעתי שאם יגיעו שוטרים לבצע חיפוש נוסף ויחרימו לי גם את המחשב הזה, הם יוכלו לשחזר את ההתחברויות האחרונות לרשת, ואם תהיה להם הוכחה שהפרתי את תנאי מעצר הבית שלי, אני אזרק לשבוע נוסף לתא המעצר.

עכשיו כבר מותר לי להתחבר לאינטרנט, אבל לא בא לי. המשכתי לכתוב עד ששב בבוקר והלכתי לישון. חדר השינה שלי היה פנוי כי אלה ומיטל חזרו לבתיהן, ובכל זאת - הלכתי לישון בסלון כאילו אני עדיין במעצר בית.

27. משוחרר עם כתם

יום שלישי, 5 באפריל 2011, היום הראשון לאחר סיום מעצר הבית

בשתיים-עשרה בצהריים עליתי על האופנוע ונסעתי ל"מספרת יניב" ברחוב כצנלסון פינת קק"ל בגבעתיים. אין לי הרבה שערות על הראש, אבל ספר יש לי. יניב הוא חבר קרוב, גדלנו יחד בגבעתיים. הוא חי בעיר וחי את העיר. עוברים אצלו הרבה אנשים, מסתפרים או סתם עוצרים להגיד שלום ולקשקש קצת, כשהם בסידורים ברחובה הראשי של העיר. רבים מהם אני מכיר. המספרה של יניב היא מקום טוב לבדוק בו עד כמה הסיפור שלי ידוע ומתגלגל ומה אומרים. עזבתי את גבעתיים לפי הרבה שנים, אבל אני עדיין קשור אליה. גדלתי כאן, הוריי ואחי דורון עדיין חיים כאן.

נכנסתי פנימה, אמרתי שלום ליניב וניסיתי להבין מהמבט שלו אם הוא יודע. הוא שיגר אליי חיוך רגיל למדי. לא, הוא כנראה לא יודע. יצאתי החוצה לעשן סיגריה. לאחר כמה דקות הוא התפנה והצטרף אליי. הספיק לי מבט קצר בפניו.

"אתה יודע, אה...?"

"כן, אחי".

הוא ידע, אבל לא רצה לדבר על זה ליד הלקוח שקדם לי.

"איך אתה?"

"שורד".

"ברור לך שלא האמנתי לשנייה, כן?"

"ברור, אחי".

"התקשרתי, הטלפון שלך לא מצלצל".

"כן, הסלולרי שלי עדיין במשטרה".

"טוב, בוא תיכנס. לפחות נסדר את מה שהולך לך על הראש".

נכנסנו פנימה. שני לקוחות המתינו להסתפר אחריי, אבל הם ישבו על הספסל בחוץ, אז יכולנו לדבר בחופשיות. סיפרתי לו מה עובר עליי.

"זה מטורף שיש דברים כאלה!"

"כן. תשמע, יש לי משהו חשוב לבקש ממך: אם אתה שומע אנשים מדברים שטויות, אז תדבר, כן? אל תסתום את הפה! בשביל זה סיפרתי לך עכשיו, כדי שתספר, לא בשביל שתאמין לי. אני יודע שאתה מאמין לי. הבנת?"

"ברור. בוא'נה, נשים יכולות להיות מאוד אכזריות לפעמים..."

"כן. אבל גם גברים יכולים להיות מאוד אכזריים. אל תשכח"

"כן, אבל עדיין... בוא תשמע סיפור: לפני כמה ימים אני מתקשקש עם מישהי בפייסבוק, לא זוכר אפילו מי הציע חברות למי, אבל זרמתי: הבחורה נראית טוב בתמונות ולפי הטקסטים שלה היא גם אינטליגנטית. בקיצור, אנחנו מתקשקשים איזה חצי שעה, מפלרטטים פה ושם, אומרים שצריך להיפגש מתישהו, ואז פתאום היא מספרת לי שהיא בהיריון, בחודש השלישי! אני שואל אותה, 'מה, את נשואה? כי אני לא נפגש עם נשואות'. ואז היא אומרת לי, 'לא, מה פתאום נשואה!' אז שאלתי, 'פרודה טרייה? תרומת זרע? איך את בהיריון?'"

"תן לי לנחש: בעלה נהרג... או... ברח לחו"ל?"

"לא! היא מספרת לי: 'הכרתי מישהו לפני כמה חודשים, ואחרי איזה שבועיים או שלושה הוא אמר לי שבעצם הוא לא רוצה משהו רציני איתי. אמרתי, ככה? אז החלטתי להעניש אותו, את המניאק. אמרתי לו שאני בסדר גמור גם עם קשר של סתם סקס, ושהוא לא צריך לדאוג כי אני לוקחת גלולות, למרות שהפסקתי לקחת'."

"אתה רציני? היא גנבה לו זרע ככה בתור נקמה כי הוא לא רצה להיות איתה?"

"כן, משהו כזה. אולי כבר רצתה להיכנס להיריון, אולי קלטה שהוא ממשפחה עם הרבה כסף, לא יודע."

"רגע, ומה עם הבחור, הוא יודע? היא סיפרה לו?"

"לא, עדיין לא! אתה קולט?"

"מה!? הוא עדיין לא יודע שהוא הולך להיות אבא בקרוב...?"

"לא! היא לא סיפרה לו! היא אמרה שכרגע לא צריך, שהיא כבר תספר

לו אחרי הלידה, עם תביעת המזונות..."

"יואו, אתה קולט? אתה יודע, והוא לא!"

*

נסעתי לתחנה הבאה, חנות לאקווריומים ולדגי נוי ברמת גן. יש לי שני אקווריומים גדולים בבית, ואני משקיע בתחזוקה שלהם הרבה זמן וכסף. רוב החברים שלי לא מבינים למה, אבל לא אכפת לי. זה כיף גדול, למרות שאני מעדיף בעלי חיים שאפשר לתקשר איתם. העמדתי את האופנוע בכניסה לחנות ונכנסתי פנימה.

זה עסק משפחתי ותיק ומוכר, ואני לקוח קבוע שלהם כבר כמה שנים טובות. בירכתי לשלום את בעלת הבית, אישה חביבה ואדיבה שתמיד מסבירה לי איך לטפל בדגים שאני רוכש כדי שלא ימותו. היא הייתה לבד בחנות באותו הזמן, היא ונכדתה. העובדים יצאו לאכול, והיא הייתה עסוקה עם לקוחות, אז היא הציעה שאכנס לחדר התצוגה מאחור, וביקשה שאם תהיה לי שאלה או שאסיים לבחור - שאגש אליה. מיד לאחר מכן היא פנתה לנכדתה, ילדה שנראתה בת שש או שבע, ואמרה לה:

"תלכי עם יואב ותראי לו את הדגים הכי יפים שיש לנו, טוב?"

"טוב, סבתא".

הקטנה לקחה את העניין ברצינות:

"אתה רוצה לראות את הדג הכי יפה בכל העולם?"

"כן, בטח!"

היינו לבד בחדר התצוגה, רק שנינו, הילדה ואני. התחושה חלחלה לאט אבל חלחלה. אני לא יכול להישאר כאן. אני חשוד באונס, ואני נמצא לבד עם ילדה קטנה. אני חייב לצאת מכאן. דחוף. התחלתי לצעוד החוצה, ואז במקרה נכנסה לחדר התצוגה אמה של הילדה. היא באה לאסוף אותה. אני מכיר אותה, גם היא עובדת בעסק המשפחתי. בביקורי הראשון

לפני ארבע או חמש שנים, כאשר קניתי את האקווריום הראשון ואת הציוד הנלווה, היא עיצבה לי את התצוגה הפנימית באקווריום, בחרה את האביזרים והסבירה לי היכן למקם אותם. היא מאוד נחמדה, ואני אוהב להתייעץ איתה.

היא ניגשה בצעדים מהירים אל הבת שלה, הרימה אותה בידיה, חייכה אליי בנימוס, מלמלה מילה או שתיים, ירתה חצי הסבר על כך שהיא מאוד ממהרת והסתלקה מהמקום. **היא יודעת.** היא בטוח יודעת. היא יודעת, והיא נבהלה כשראתה את הבת שלה לבד איתי בחדר מבודד. היא יודעת כי היא שכנה של חבר שלי מהעבודה, והיא יודעת כי בעלה הוא קצין במשטרה. או שהיא לא יודעת, והיא באמת מיהרה. אבל מה זה משנה? הרי גם אם היא לא יודעת, כך בדיוק היא הייתה מגיבה אילו היה נודע לה. כך היו כולם נוהגים. מי ישאיר את ילדתו בחדר מבודד עם גבר חשוד באונס? מי לא ייבהל אם יגלה לפתע שהילדה כבר שם, לבדה, איתו?

ברוך הבא, כתם שלי. למה ברוך בואך? ארור בואך! סיפרו לי עליך. ידעתי שתגיע, אבל לא חשבתי שזה יקרה ביום הראשון שבו אצא אל מחוץ לכלא דירתי. לא, לא, אני לא כועס, אולי זה אפילו טוב שהופעת מהר כל כך. כך לא אפתח ציפיות שאולי דילגת עליי. אני רוצה שתדע שלעולם לא נהיה חברים, כתם שלי, לעולם לא אשלים עם קיומך. כן, אני יודע, אתה הולך להישאר איתי לתמיד, גם אם התיק נגדי ייסגר. ניאלץ ללמוד להסתדר זה עם זה. כן, אני מבין היטב, גם אם התיק נגדי **ייסגר מחוסר אשמה, לא מחוסר ראיות**, אתה עדיין תהיה פה. ברור שאני מבין. גם אני לא הייתי משאיר את הילדה שלי לבדה עם גבר, שבעבר נחשד באונס והתיק נגדו נסגר מחוסר אשמה. מה אכפת לי, תיק נסגר, תיק נפתח, חוסר אשמה, חוסר ראיות, מה זה משנה בכלל? אונס זה אונס, והילדה שלי לא מתקרבת לאיש כזה.

שילמתי על הדגים, יצאתי החוצה, התנעתי את האופנוע, חבשתי את הקסדה ונסעתי משם. לא נסעתי, ברחתי. נמלטתי מהכתם שלי, אבל הוא נדבק לי לבגדים, לעור, אפילו לשיער. כן, לשיער. אפילו על איברים במצוקה קיומית הוא לא חס, הכתם. הגברתי מהירות, אולי הרוח תתלוש אותו ממני. זה לא עבד. האטתי. אם תעצור אותי עכשיו ניידת של משטרת התנועה, אני בצרות צרורות. לשוטרים יש מחשב בניידת. כשהם עוצרים אותך, הם מקלידים את מספר תעודת הזהות שלך במחשב, וכל המידע המשטרתי שקיים עליך קופץ להם מול העיניים בתוך פחות משנייה. במקרה שלי זאת תהיה חגיגה.

הורדתי על עיניי את המשקף הכהה של הקסדה. אם אני לא יכול להיפטר מהכתם, אז לפחות שלא יראו שזה אני. התכנון המקורי היה להמשיך לעוד כמה מקומות. הצטברו לי לא מעט סידורים חשובים אחרי שבועיים במעצר ובמעצר בית. אבל לא התחשק לי. נסעתי הביתה, ולא יצאתי שוב באותו היום וגם לא למחרת.

28. מתכווץ, מצטמצם ונעלם

יום רביעי, 6 באפריל 2011, היום השני לאחר סיום מעצר הבית

נשארתי לבד בבית כל היום וכתבתי. כשלא כתבתי, חשבתי על הכתם. בשתיים בלילה הלכתי לחדר השינה וניסיתי להירדם, אבל לא הצלחתי. קמתי, הלכתי למטבח, שתיתי ארבעה צ'יסיסים של וודקה, עישנתי סיגריה, חזרתי לחדר השינה ונרדמתי. אחרי שעה התעוררתי מחלום רע, ניסיתי להירדם שוב אבל לא הצלחתי, הלכתי למטבח, הדלקתי את המחשב, כתבתי עד שמונה בבוקר וחזרתי לישון.

יום חמישי, 7 באפריל 2011, היום השלישי לאחר סיום מעצר הבית

התעוררתי בחצי היום מצלצול של הטלפון הקווי בביתי. זה היה כרמי, והיו לו בשורות: המשטרה סיימה את החקירה והעבירה את התיק לפרקליטות, ככל הנראה - ללא המלצות. אין המלצה להגיש כתב אישום, ואין גם את ההמלצה ההפוכה - לסגור את התיק. מוזר. ועכשיו האדונים החדשים של גורלי הם רשויות התביעה, אנשי המחלקה הפלילית בפרקליטות מחוז תל אביב. הם אלה שיחליטו אם להעמיד אותי לדין או לסגור את התיק ולהעניק לי בחזרה את חיי הישנים.

הבשורה הזאת מעלה בי תהיות: מדוע לא ביקשה המשטרה את הסרת צו איסור הפרסום כדי לאפשר לתקשורת לדווח עליי? איך ייתכן שהם לא רצו לבדוק אם נשים נוספות יתלוננו עליי? מדוע לא ביצעו את המהלך הזה? מה הסיפור? אני כבר הייתי מוכן נפשית לחשיפה התקשורתית הזאת, הבנתי שזה חלק מהמחיר שאצטרך לשלם כדי להוכיח שאני לא אנס. והנה, החקירה הסתיימה, והם לא ביקשו להסיר את הצו. מוזר.

לבשתי בגדי ספורט, הכנסתי את המחשב הנייד לתוך התיק שלי ונסעתי לחדר הכושר שבו אני מתאמן, ליד כיכר רבין. אחרי האימון התקלחתי, החלפתי בגדים ונסעתי לקפה הלל בשדרות רוטשילד, להמשיך שם בכתיבת הספר שאתם קוראים עכשיו. בחדר הכושר, כמו גם בבית קפה, לא ידעו על הסיפור שלי. כך לפחות התרשמתי. בשני המקומות הללו קיבלתי את אותן הערות שמקבלים לאחר היעדרות של יותר משבועיים. ציינו שרזיתי, בעיקר בפנים. רצו לדעת לאן נעלמתי בזמן האחרון. כולם קיבלו את אותה תשובה:

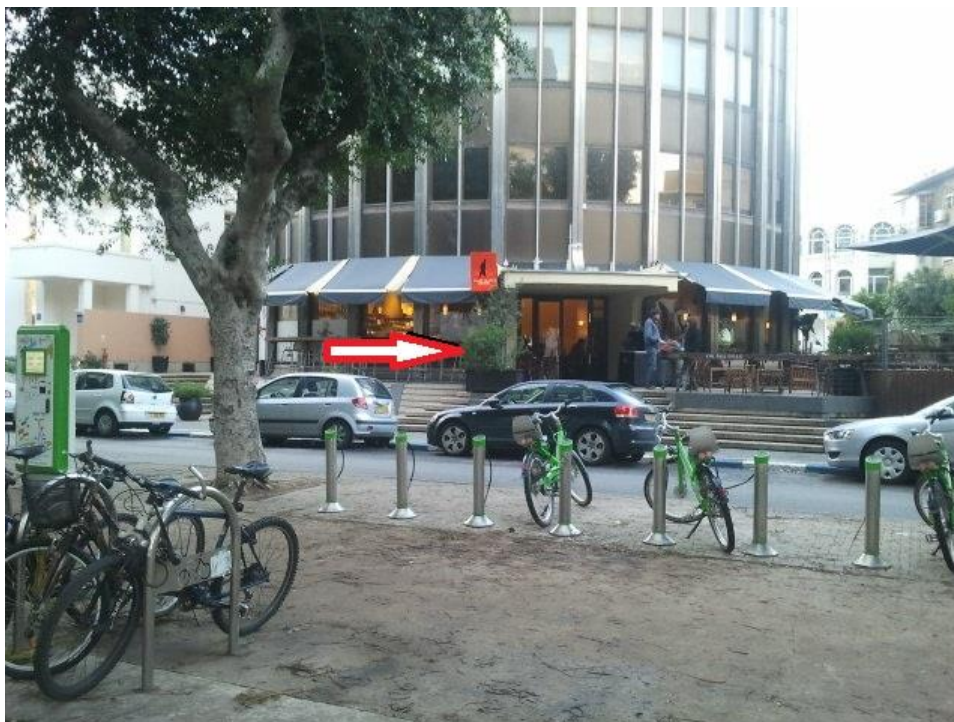
"סתם, הייתי קצת חולה... אבל עכשיו אני בסדר..."

בשעה שמונה בערב נפגשתי עם הבוסים שלי אבי וייס וחיליק שריר, המנכ"ל והסמנכ"ל של המקום שבו אני עובד. הם רצו לפגוש אותי עוד קודם לכן, אבל זה לא התאפשר בגלל מעצר הבית. זאת הייתה פגישה אישית ואינטימית, ולכן לא אספר מה נאמר שם, אבל בגדול הבנתי שהם מאמינים לי. התפקיד שלי - כפי שהמנכ"ל אבי וייס הבטיח לי - מחכה לי אחרי שהסיוט הזה ייגמר. כמה ימים אחרי הפגישה הזאת התבשרתי שאקבל משכורת מלאה על התקופה שבה אני יושב בבית, ללא יכולת להתפרנס. התרגשתי. לא מדובר בעניין מובן מאליו.

יום שבת, 9 באפריל 2011, היום החמישי לאחר סיום מעצר הבית

הפכתי לרוח רפאים. אנשים יודעים על קיומי, אבל אי אפשר לראות אותי, וליצור איתי קשר זאת משימה כמעט בלתי אפשרית: אין לי טלפון סלולרי, הפרופיל שלי בפייסבוק מוקפא, ולא בדקתי מיילים כבר יותר משלושה שבועות. אני יודע שהרבה אנשים רוצים לראות אותי או לפחות לדבר איתי, אבל כרגע אין לי אנרגיות בשביל זה. היחידים שאני בקשר איתם הם מעגל מצומצם מאוד של חברות וחברים, שמגיעים לבקר מדי פעם. הם מתקשרים איתי באמצעות הטלפון הקווי בביתי ודרך מייל חדש שפתחתי. מלבד סידורים הכרחיים, אני יוצא מהבית רק לשלושה מקומות קבועים: המקום הראשון הוא בית הקפה הקבוע שלי, "קפה הלל" בשדרות רוטשילד. אני יושב שם בשעות היום על הבר בפנים, מבודד ככל האפשר, וכותב את הספר. לעתים אני כמעט מתפתה לשבת בחוץ, בשמש, אבל זה עדיין לא הזמן. תנועת הולכי הרגל בשדרה סואנת למדי, ורוטשילד הוא אזור המחיה הטבעי שלי. עד לפני שנה גרתי שם עם בת זוגי אז. אם אשב בחוץ, יראו אותי וייגשו אליי, ואני לא מעוניין בזה כרגע.

אפילו כשאני יוצא לעשן, אני מתחבא מאחורי העציץ הגדול שבכניסה, ממש כאן, ליד החץ:

שתיים מהמלצריות שעובדות במקום, רעות והגר, שמו לב שמשהו לא בסדר איתי כי חזרתי לעשן ונראיתי מוטרד. הן שאלו אותי כמה פעמים, אבל הניחו לי כשהבינו שאני לא מעוניין לדבר על זה.

המקום השני שאני יוצא אליו הוא חדר הכושר, והמקום השלישי הוא הסופרמרקט ליד הבית. וזהו.

יום ראשון, 10 באפריל 2011, היום השישי לאחר סיום מעצר הבית

זה היה יום של סידורים. בבוקר קפצתי למרפאה של שירותי בריאות כללית ברמת גן לבדיקה אצל רופאת עור. יש לי נקודת חן גדולה על הזרוע, שגודלה הוכפל לאחרונה, ורופא שראיינתי לפני כמה חודשים, הזהיר אותי שזה יהיה אירוני אם כתב הבריאות של חדשות ערוץ 2 ימות מסרטן העור כי התעצל לקפוץ למרפאה להיבדק.

הרופאה החביבה שרפה את הנגע בתרסיס של חנקן נוזלי, בישרה לי בחיוך שהכול בסדר, שמוקדם מדי לכתוב צוואה, ונזפה בי שאינני משתמש מספיק בקרם הגנה נגד השמש. אמרתי לה שאני מתמרח כשאני הולך לים, והיא אמרה לי שזאת תשובה לא אינטליגנטית כי השמש גורמת נזקים בכל מקום, לא רק בים. אמרתי לה שהיא צודקת,

הבטחתי שמעכשיו אקפיד יותר והתכוונתי לכך. המשפט "לי זה לא יקרה" נמחק מהלקסיקון שלי.

לאחר שסיימה, שאלה אותי הרופאה אם יש עוד משהו. עניתי שלא וכבר עמדתי ללכת, אבל אז נזכרתי שכבר מזמן חשבתי לנסות את הגלולה החדשה להצמחת שיער על הראש. יש לי חבר טוב שהגלולה הזאת חוללה פלאים על הפדחת שלו. זאת הזדמנות נפלאה, כי מדובר בתרופה שמחייבת מרשם מרופא עור. והנה אני יושב מול רופאת עור:

"תגידי, דוקטור, איך קוראים לגלולה החדשה הזאת שמצמיחה שיער על הראש?"

"היא לא כל כך חדשה... היא קיימת כבר עשר שנים. קוראים לה 'פרופסיה'."

"וזה באמת עובד?"

"כן, אבל לא אצל כל הגברים. יש כאלה שזה לא ישפיע עליהם בכלל, יש כאלה שזה יבלום אצלם את הנשירה, ואצל חלק - חלק קטן יחסית - זה אפילו יעורר צמיחה של שיער חדש. יש כאלה שטוענים שמדובר בשיעורי הצלחה טובים, יש כאלה שיגידו ששיעורי ההצלחה לא כל כך טובים, אבל אין ויכוח שיש גברים שזה עוזר להם."

"באמת? אז למה לא כל הקירחים משתמשים בזה?"

"לא יודעת... תשמע, זה כדור שצריך להתמיד ולקחת כל יום, לוקח כמה חודשים טובים עד שרואים תוצאות, וזה לא זול..."

"או-קיי. ותגידי, שמעתי שעלולות להיות תופעות לוואי לא נעימות..."

"כן, זה נכון. זה עלול לגרום אימפוטנציה, ירידה בחשק המיני וירידה בכמות הזרע."

"סיכון קצת מוגזם בשביל שיער, לא...?"

"לא, כי מדובר בתופעות לוואי שמתרחשות רק אצל פחות משני אחוזים מהמשתמשים, וברגע שמפסיקים עם התרופה - תופעות הלוואי נעלמות."

אין שום נזק בלתי הפיך."

"הבנתי... או-קיי, אז אפשר לקבל מרשם בבקשה?"

"כן."

קצת נלחצתי מהסיפור של האימפוטנציה. אם זה באמת יקרה לי כשאנסה לקיים יחסי מין, איך אוכל לדעת אם זה בגלל הגלולה, או שמא מדובר בתופעת לוואי נוספת והגיונית של מה שקרה לי? ירדתי לבית המרקחת וקניתי שתי חפיסות, אבל החלטתי שלא אתחיל לבלוע את הגלולות עד שאבדוק אם אני מסוגל לתפקד עם אישה.

כשיצאתי מהבניין, ניגשה אליי מישהי, אישה כבת 45 שאינני מכיר אישית, אבל זיהיתי אותה: היא ישבה לידי בחדר ההמתנה לרופאה, והיה נדמה לי שהיא נועצת בי מבט בי מדי פעם. והנה עכשיו היא ניגשת אליי. היא התקרבה, אבל לא חייכה אליי. הלב שלי דפק בחוזקה. אולי היא שמעה על המקרה שלי, ועכשיו - כשזיהתה אותי - יש לה מה להגיד לי? אולי היא רוצה להטיח בי שהיא מקווה שאירקב בכלא עד יומי האחרון? הנה היא כבר מולי, פותחת בשיחה:

"אתה מערוץ 2, נכון?"

"כן".

"כתב בחדשות, נכון?"

"כן".

"תזכיר לי איך קוראים לך? אתה מסקר את תחום הבריאות, נכון?"

"כן, בריאות. קוראים לי יואב, יואב אבן".

היא אוהבת לצפות בכתבות שלי. תחום הבריאות מעניין אותה. אני מחייך ומודה לה בנימוס. מתברר שלא הייתה לה שום כוונה להטיח בי שאני אנס ולקלל אותי. סתם נלחצתי. אבל זה היה קרוב. כלומר, זה לא היה קרוב, אבל חשבתי שכן, והלב שלי המשיך להלום עוד דקות ארוכות אחרי המפגש הזה. אין לה מושג, לאישה הנחמדה הזאת, לאיזה לחץ מטורף היא הכניסה אותי. מעניין מה תחשוב לעצמה אם תגלה ש"הבחור הנחמד מהטלוויזיה" הוא חשוד באונס ובמעשה סדום בעזרת סם אונס.

יום שני, 11 באפריל 2011, היום השביעי לאחר סיום מעצר הבית

בשתיים-עשרה בצהריים התקשר אליי אחי הקטן דורון לטלפון הקווי בביתי, והצליח לשכנע אותי לקחת את המכשיר הסלולרי הנוסף שהוא מחזיק ברשותו, נוסף על

האייפון שלו, כדי שישמש אותי עד שאקבל בחזרה את הסלולרי שלי מהמשרה. קבענו שהוא יקפוץ אליי בערב ויביא לי אותו. הוא רדף אחריי כבר כמה ימים כדי שאקח את המכשיר, אבל התחמקתי. הסברתי לו שחבל על הטרחה כי קרוב לוודאי שממילא בתוך כמה ימים אני אקבל בחזרה את הנייד שלי מהמשרה. האמת היא שלא היה לי מושג מתי הם ישיבו לי את המכשיר, אבל היה לי נוח ככה, בלי. בשביל מה אני צריך עכשיו טלפון סלולרי? גם ככה אני רק מתחמק מכולם, ולא ממש בא לי לדבר עם אף אחד.

זה די מפתיע כמה קל להיעלם בעיר הגדולה. אני מניח שבקיבוץ או במושב קשה יותר, אבל במרחב האורבני זה קלי קלות. בימים האחרונים פיתחתי לי שיטות היטמעות בנוף העירוני בלי להסתגר בבית. ויתרתי לגמרי על בילוים של ממש - מועדונים, ברים, הצגות, קולנוע, הופעות או שום דבר אחר מהסוג הזה. אני לא הולך ברגל לשום מקום כדי לא להיתקל באף אחד, אז אפילו מרחקים קצרים, שבשגרה אני נהנה לצעוד אותם, נגמעים עכשיו ברכיבה על האופנוע! כשאני רוכב, אני סוגר את המשקף הכהה של הקסדה, כך שאי אפשר לראות את פניי כשאני ממתין לאור הירוק ברמזורים. כשאני מגיע למחוז חפצי, אני נשאר עם הקסדה על הראש בזמן שאני נועל את האופנוע. לעתים אני משאיר את הקסדה על הראש כשהמשקף סגור ממש עד לרגע שבו אני נכנס ליעדי. בקפה הלל בשדרות רוטשילד, את זה אתם כבר יודעים, אני יושב רק בפניה בפנים, והעישון בחוץ מתבצע מאחורי העציץ בכניסה. אם אני מזהה פנים מוכרות בשדרה, אני מכבה את הסיגריה ונכנס במהירות פנימה. "פרופיל נמוך", זהו שם הקוד המבצעי שאני נותן להתנהלות הזאת שלי.

באחת בצהריים יצאתי לשגרת היום: תחילה לקפה הלל, להמשיך לכתוב את הספר, משם לחדר הכושר, ואז בחזרה לסגר בביתי. בשבע בערב כבר הייתי בחדר הכושר והתחלתי להתאמן. היה עמוס למדי. אחרי כרבע שעה שמת לי לב ששתיים מהמתאמנות במקום מסתכלות עליי מדי פעם. הן יודעות? הן לא יודעות? אולי הן סתם מנסות לעשות לי עיניים? הנה אחת מהן מחייכת אליי, אבל השנייה לא. נראה לי שהיא אפילו קצת כועסת עליי. או שזה הפרצוף שלה.

החלטתי לוותר על המשך האימון והתחלתי לצעוד לכיוון המלתחות. ממש לקראת הכניסה למלתחה נפתחה הדלת הצמודה של מלתחות הנשים, ויצאה משם מישהי בלבוש אלגנטי, כנראה מיד אחרי שהתקלחה והחליפה בגדים. כשחלפה על פניי, חדר לנחיריי ריח

הבושם שהזליפה על עצמה לפני רגע, וגרם לי סחרחורת. זה אותו הבושם שלילית השתמשה בו. נכנסתי במהירות פנימה, שטפתי פנים וברחתי הביתה.

יום שלישי, 12 באפריל 2011, היום השמיני לאחר סיום מעצר הבית

יש לי מכשיר סלולרי! זה אמנם לא הסמארטפון החתיך והחדש שלי, שעדיין מוחרם על ידי המשטרה, אלא דגם של נוקיה שהיה פופולרי מאוד לפני ארבע או חמש שנים, אבל הי - הוא מוציא ומקבל שיחות והודעות טקסט! אני לא צריך יותר מזה. החיים שלי בנסיגה כרגע בכל התחומים, אז הנה - גם בתחום הטכנולוגי. אבל הנוקיה הצנוע מספק אותי. הסמארטפון החדש שלי ימתין בינתיים במרחב ירקון עם יתר המזכרות מעולמי הישן - המחשב הנייד, האייד, האיי פוד, דיסקים, מסמכים, מכתבי אהבה וכל מיני חפצים אחרים. אני כבר לא זוכר מה עוד הם לקחו ממני, השוטרים.

אני מתחיל את שגרת יומי, קפה הלל עם תוכניות לחדר כושר אחר כך, ואז הביתה. חמש דקות לאחר שהתחלתי לכתוב, בהפסקת הסיגריה הראשונה, סימסתי את המספר החדש שלי לכמה חברות וחברים קרובים, שאני זוכר בעל פה את המספר שלהם. בתוך פחות משעה החל המכשיר החדש שלי לטרטר. לא רק הם התקשרו אליי, גם חברות וחברים אחרים, שלא אני עדכנתי. המספר של הסלולרי החדש שלי מופץ מהר משחשבתני. כשסיימתי להתאמן בחדר הכושר, ניגשתי לדוכן של מפעל הפיס באבן גבירול פינת דוד המלך. אני יודע שזה מיותר ומטופש, וזאת הסיבה שכמעט אף פעם לא עשיתי את זה בעבר. אבל עכשיו, בחיי החדשים, מתרחשים הרבה דברים מפתיעים מאוד, אז החלטתי לבדוק אם מצפות לי גם הפתעות טובות במסע הזה, ורכשתי שני כרטיסי גירוד. הסתכלתי לשמים ואמרתי ליושב במרומים, שאם הוא קיים - אני חושב שמגיע לי פיצוי כספי על מה שאני עובר. גירדתי את שני הכרטיסים. בראשון כלום, ובשני - זכייה של עשרים שקלים. הבטתי שוב לשמים ומלמלתי שאני לא רוצה להישמע חמדן, חלילה, אבל אני חושב שמגיע לי יותר.

יום רביעי, 13 באפריל 2011, היום התשיעי לאחר סיום מעצר הבית

ככל שחלפו השעות, הלך זרם השיחות והתגבר. אני עדיין שקוף בעיר הגדולה, חומק ברחובותיה כמו דנידין עם קסדה ומשקף כהה, אבל עכשיו כבר קל יותר ליצור איתי קשר, ובתגובה לכך אני מסנן כמו שבחיים לא סיננתי. אני לא מזהה כמעט אף מספר,

כמובן, וזה תירוץ נפלא, אבל האמת היא שאין לי סבלנות לשמוע את אותם דברי עידוד, חיזוק, תמיכה, רחמים. רק עכשיו אני מבין איזו טובה גדולה עשתה לי כבוד השופטת, שדנה בערר שהגישה המשטרה על ההחלטה לשחרר אותי, כאשר הוסיפה מגבלה לתנאי מעצר הבית ואסרה על ביקורים ועל שיחות טלפון.

זהו יום של סידורים. עניינים הכרחיים שאי אפשר לעשות בטלפון, באינטרנט או סתם לבקש מחבר. התלבטתי אם לקפוץ לבקר את סבתא שלי בבית האבות, אבל החלטתי שלא, למרות שאני מאוד רוצה לראות אותה. בית האבות ממוקם במתחם של המרכז הרפואי "שיבא" בתל השומר, ומוטב שאתרחק מבתי חולים בימים אלה. רכילות על הכתב לענייני בריאות, שמבקר אצלם דרך קבע בימי שגרה, היא מצרך נדרש במקומות הללו. ניחמתי את עצמי שממילא סבתא שלי סובלת מאלצהיימר מתקדם. אין לה מושג מה עובר עליי, והיא לא זוכרת אם אני מבקר אותה או לא.

נסעתי לדיזנגוף סנטר ונכנסתי ל"מגה ספורט" כדי לקנות נעלי התעמלות חדשות. המוכר הציע לי נעלי "ניו באלאנס" אפורות ומכוערות - 600 שקלים, ונעלי "אדידס" יפהפיות ב-250 שקלים. המוכר שאל אם אני רץ. עניתי שכן. הוא הסביר שהניו באלאנס הן נעלי ריצה למקצוענים והמליץ עליהן בחום. בדרך כלל זה מספיק כדי לשכנע אותי. אני לקוח קל. אבל הפעם יצאתי עם האדידס הזולות. תלונת שווא על אונס היא סיפור לא זול. יש לי הרבה הוצאות.

נסעתי לקפה הלל, התיישבתי במקומי הקבוע על הבר בפנים והמשכתי לכתוב. הכתיבה מצילה אותי. היא מאפשרת לי להעביר את הזמן בלי לאבד את שפיותי, וגורמת לי להרגיש פרודוקטיבי. אני כותב בכפייטיות את הספר שאתם קוראים עכשיו, ללא הפסקה. אני משוכנע שזאת הדרך הנכונה לכתוב את הסיפור שלי: בזמן אמת. כאילו אני בתוכנית ריאליטי, ובמקום מצלמות יש מקלדת. הכתיבה משתלטת על כל רגע בחיי. אפילו כשאני ישן התהליך נמשך. פרטים ששכחתי צפים ועולים לפתע מהתת-מודע שלי. זה יכול לקרות כשאני רוכב על האופנוע וחווה פלאשבק, או כשאני מתעורר מחלום רע. הנחתי פנקס ועט על השידה ליד המיטה, וכשאני מתעורר מחלום שהציף פרטים חשובים שהדחקתי - אני כותב אותם בפנקס לפני שאני חוזר לישון, כדי שלא אשכח. ולאחר שאני מתעורר, אני משכתב אותם בספר (הפרקים על החקירה, המעצר והעימות - מבוססים בחלקם על שכתובי חלומות ופלאשבקים כאלה).

בהפסקה החמישית לסיגריה בחוץ, שעה וחצי אחרי שנכנסתי לבית הקפה כדי להמשיך לכתוב, הגיעה לשם ידידה ותיקה שלי, מלווה בחברה. גם את החברה אני מכיר, הן ביקרו אצלי פעם יחד, אי-שם בעבר, בחיי הקודמים. התכווצתי במחבואי מאחורי העציץ בכניסה, כשאני מפנה את פניי לכיוון הנגדי ואת גבי אליהן. אבל זה היה מאוחר מדי. הן ראו אותי. הן ניגשו אליי. הידידה הוותיקה חיבקה אותי חזק ולחשה על אוזני, ש"אף אחד לא מאמין שעשית את זה". אחרי דקה ארוכה היא שחררה אותי מהחיבוק, וחברתה ניגשה ועשתה אותו הדבר בדיוק. החיבוק של ידידתי נעים לי. אנחנו מכירים כבר שנים, יש לנו עבר משותף, אני סומך עליה. את חברתה אני לא ממש מכיר, למרות שנפגשנו בעבר פעם או פעמיים, וחיבוקה חימם את לבי אבל גרם לי אי-נוחות. לא נתתי לה להרגיש את הרתיעה שלי מהמגע שלה כדי שלא תיעלב, אבל נורא רציתי שהיא כבר תוריד ממני את הידיים.

אחרי שעתיים נוספות של כתיבה, בעודי בהפסקת סיגריה, מתחבא מאחורי העציץ, נשפתי את העשן למעלה, הבטתי בו מתפוגג מעליי, וכשהורדתי בחזרה את מבטי, הבחנתי במישהו שאני מכיר צועד לכיווני מהשדרה. שוב כשלתי בהתחמקותי ממכרים שעוברים בשדרה. הוא ניגש אליי, אמר שלום והושיט לי את ידו ללחיצה. בחור נחמד, חבר של מישהו שפעם היינו חברים, והיום כבר לא.

"מה העניינים, יואב?"

"בסדר... האמת קצת בלגן אצלי עכשיו, אבל אני מקווה שיעבור בקרוב."

"בלגן? מה קרה?"

"לא משנה... משהו אישי כזה, אתה יודע..."

"האמת היא ששמעתי מה קרה לך."

"אה, או-קי..."

"איך אתה?"

"שורד... מקווה שזה ייגמר בקרוב."

"אני מקווה בשבילך, אחי, שתקבל את החיים שלך בחזרה!"

"תודה, אחי. מה אצלך? מה חדש? איפה אשתך היפהפייה? אתם תמיד ביחד."

"האמת שהיא פה, הנה היא, אתה רואה שם על הספסל בשדרה?"

"אה, כן... למה היא לא באה להגיד שלום?"

שתיקה מביכה. אשתו נוהגת לכבד אותי בחיבוק ובנשיקה על הלחי כשאנחנו נפגשים, אבל עכשיו כבר לא.

"היא... תשמע, היא..."

"גם היא יודעת, אה?"

"כן, היא... היא..."

"הבנתי אותך..."

"אני אמרתי לה שאין סיכוי שעשית דבר כזה, אבל היא..."

"עזוב, זה בסדר, לא צריך להסביר. זאת לא אשמתך."

מבויש ונבוך, נכנסתי לבית הקפה, הזמנתי חשבון, שילמתי, יצאתי, עליתי על האופנוע, נסעתי הביתה במהירות מופרזת, נכנסתי, נעלתי את הדלת, שלחתי ידיים רועדות לפריזר, שלפתי משם בזהירות את בקבוק הוודקה ולגמתי ממנו עד שהרגשתי כוויות בגרון ובבטן. ההשפעה הייתה מהירה, כאילו הזרקתי את האלכוהול ישירות לווריד. ניגשתי לחדר השינה שלי, התפשטתי, נכנסתי מתחת לשמיכה ועצמתי את העיניים. לא בא לי לכתוב. לא בא לי כלום. ביי בינתיים.

29. זה לא עובד

יום שישי, 15 באפריל 2011

מיכל מנסה להיפגש איתי כבר שבוע וחצי, מאז הסתיים מעצר הבית. היא רוצה לבקר אותי היום. היא אומרת שהיא לא מוכנה שאשאר לבד בבית בליל שבת, כשכולם יוצאים לבלות. אני מסביר לה שזה בסדר, שאני מנצל את הזמן כדי לכתוב את הספר כי זה מה שעושה לי טוב, ושזה ממש לא משנה אם זה ליל שבת או יום חול. היא שואלת אם אפשר לקרוא את מה שכתבתי עד עכשיו, מבטיחה שלא תספר לאף אחד. השבתי לה שכן, בטח, שאני סומך עליה. היא מציעה שתגיע אליי עם המחשב הנייד שלה, תוריד את הקובץ למחשב שלה, תשב אצלי בסלון, תקרא, ובינתיים אני אוכל להמשיך בכתיבה כפי שתכננתי, במחשב שלי. למפגש שכזה, שלא גוזל ממני זמן כתיבה יקר, קשה לי לסרב, וממילא היא איימה שתגיע בכל מקרה ותדפוק על דלתי. אז הזמנתי אותה.

מיכל היא בחורה בסוף שנות השלושים לחייה, מצליחה מאוד בתחומה, פמיניסטית, אסרטיבית ונאה. כעבור שעה היא דפקה על דלתי. התחבקנו חיבוק חם וממושך, ומיד לאחר מכן התיישבנו על הבר והתפנינו איש-איש לענייניו - היא לקריאה במחשב הנייד שלה, ואני לכתבה בשלי.

היא קוראת מהר, אבל יש הרבה טקסט וזה לוקח לה זמן. במהלך הקריאה היא בוכה פעמיים. כשזה קורה היא קמה, ניגשת אליי, מחבקת אותי, ואז חוזרת לשבת וממשיכה לקרוא. לאחר שסיימה לקרוא, היא ניגשה אליי ושוב חיבקה אותי. הפעם זה היה חיבוק ארוך וקרוב יותר מקודמיו. היא ליטפה לי את הגב, ואז עלתה עם כפות ידיה לעורף. נשענתי על הבר ועצמתי את עיניי. הנחתי בעדינות את כפות ידיי על מותניה. היא המשיכה ללטף, החלה לנשק אותי בצוואר ועברה באטיות לפני שלי, רפרפה עליהן עם שפתייה, עד שמצאו את שפתיי. כבר יותר מחודש שלא נגעו בי ככה. התחושה זרה לי. היא נישקה אותי ברכות, טיילה בעדינות על פי הסגור עם שפתייה והלשון שלה במשך שניות ארוכות. התרחקתי וניגשתי למזוג לנו שתייה.

אני לחוץ. השפתיים שלי יבשות. הרטבתי אותן כשלגמתי מהכוס. כשסיימתי, היא חזרה ונעמדה מולי. כפות ידיה התגנבו אל מתחת לחולצה שלי וליטפו את הבטן והחזה שלי. היא נצמדה אליי קרוב יותר והתחככה בי עם החזה הגדול שלה. אחרי דקה או שתיים

ירדו כפות ידיה לכיוון המותניים שלי, אחזו בהם ומשכו אותי אליה בעדינות. אנחנו הכי קרובים שאפשר. חזה נוגע בחזה, רוכסן הג'ינס שלי מתחכך בכפתורי מכנסיה.
 לראשונה תפקדתי. הרגשתי כמו אדם שקם מכיסא גלגלים אחרי שבועות ארוכים של שיתוק מסתורי, שיתוק שעד לאותו רגע לא היה ברור אם יחלוף אי-פעם. השיתוק חלף, אבל נתקפתי סחרחורת.
 מיכל החלה לפתוח בעדינות את רוכסן מכנסיי. הרוכסן נפתח לאטו. היא נגעה בי. הסחרחורת גברה. שלחתי את ידי לכוסית הוודקה, לגמתי ועצמתי את עיניי. קיוויתי שהאלכוהול יטשטש אותי כדי שאוכל להמשיך, אבל זה לא עבד. הרחקתי בעדינות את כף היד שלה, סגרתי את הרוכסן, ניגשתי לכיור במטבח, שטפתי את הפנים שלי והתנצלתי:

"נראה לי שזה מוקדם מדי".

ביקשתי שלא תיעלב. היא לא נעלבת, היא דואגת. היא חושבת שאני סובל מטראומה בדומה לאישה שהותקפה מינית. אני חושב שהיא מגזימה. היא לא מוותרת:

"אני חושבת שאתה צריך ללכת לטיפול".

"בשביל מה?"

"אתה חייב! מה, זהו? לא תעשה סקס יותר?"

"חס וחלילה! אני פשוט בהפסקה, ואני לא מודאג כי אני יודע שבשנייה

שהתיק ייסגר, הכול יסתדר, וגם העניין הזה".

"אתה בטוח שלא כדאי שתטפל בעצמך...?"

"בינתיים טוב לי ככה. גיליתי שהחיים יותר פשוטים כשמוציאים מהם את

הסקס. וזה גם מפנה המון זמן".

"וואו, אתה ממש בטראומה. אתה מבין שזה לא זיון רחמים, מה שרציתי

עכשיו... נכון?"

"כן".

השעה כבר הייתה ארבע לפנות בוקר. מיכל הלכה הביתה. זהו, תם פרק הסקס הראשון בחיי החדשים. התנחמתי בכך שיכולתי אילו רציתי.

יום שבת, 16 באפריל 2011

עשר בלילה, שירה מודיעה לי שהיא חייבת לבוא אליי. היא לא מוכנה להגיד מדוע, רק שזה "מאוד מאוד חשוב, וזה קשור לכל מה שעובר עליך עכשיו". אני מנסה להתחמק. אני צריך לכתוב, אני מעדיף להיות לבד. אבל היא לא מוכנה לקבל סירוב, והיא לא מוכנה להסתפק בשיחת טלפון. היא אומרת שהיא חייבת לבוא, וכשתגיע אני אבין. נכנעתי. הזמנתי אותה.

שירה היא בחורה בת 25, מתגוררת עם הוריה באחת השכונות היוקרתיות של צפון תל אביב ולומדת במרכז הבינתחומי בהרצליה. הכרנו לפני כשנתיים, כשביליתי עם חבר בבר השכונתי "גילדה" שברחוב אחד העם בתל אביב.

באחת-עשרה היא דופקת על הדלת. יש לה מבט מוטרד. מתברר שאחד מחבריה של לילית מפיץ מסמך, שבו הוא מזדהה בשמו המלא, ובמסמך הוא מספר שלילית לא רצתה להיפגש איתי בכלל, והסכימה רק לאחר ששכנעתי אותה. כשנפגשנו - כך הוא כותב - סיממתי את לילית בסם האונס ואנסתי אותה. מטרתו של המסמך, כך ניכר כבר בקריאה ראשונה, היא להביא לפיטוריי. הוא שולח אותו לבכירים במקום עבודתי, חדשות ערוץ 2, ואלוהים יודע למי עוד. בקיצור, נפתחה נגדי עוד חזית.

זה מלחיץ, אבל כרגע אין לי מה לעשות עם המידע הזה. אני אומר זאת לשירה. היא לא מבינה. היא אומרת שאני יכול לכתוב את גרסתי, להסביר, להתגונן, לשכנע, לתקוף חזרה. אני אומר לה שזה לא הזמן. כרגע אני רוצה לשמור על פרופיל נמוך. אני לא רוצה לעורר עניין נוסף ולמשוך אליי עוד אש. עדיף להבליג. הדבר הכי חשוב כרגע - היחיד שחשוב - הוא שתיק החקירה נגדי ייסגר. לשם כך דרוש שקט. אני מסביר לשירה שכל היתר - קריירה, פרנסה, חברים, כתם וכולי - נמצא בשוליים. באלה אטפל אחר כך. ניהול נכון של המלחמה הזאת דורש פרופיל נמוך כרגע. בסופו של דבר, שירה מבינה את ההיגיון ומשתכנעת.

"תגיד, אני יכולה להישאר לישון אצלך? גם ככה מחר בבוקר יש לי מלא סידורים פה, במרכז תל אביב".
"בטח".

"מגניב. אבל מוקדם מדי ללכת לישון, רק אחת-עשרה וחצי. מה בא לך לעשות?"
 "אולי נזמין פיצה ונראה סרט?"

הזמנתי פיצה מדומינ'ס באבן גבירול, ובחרנו יחד סרט בהוט וי-או-די. היה כף. סיימנו לצפות בסרט באחת וחצי בלילה. שירה כבר הייתה עייפה. היא הלכה לחדר שלי. אני עדיין לא הייתי עייף. הימים והלילות התהפכו לי. היפוך הזמנים מקל עליי לחמוק מאנשים. התיישבתי על הבר והדלקתי את המחשב הנייד. שירה קראה לי מהחדר.

"אתה לא בא לישון?"
 "לא, אני לא עייף... אני אשאר כאן לכתוב את הספר שלי, אני אצטרף אלייך אחר כך."
 "כבר אפשר להזדיין או שעדיין מוקדם לך בגלל הבלגן?"
 "מוקדם מדי."
 "טוב. אבל תעשה לי כפיות כשאתה בא לישון, שלפחות משהו יצא ממך".

כתבתי עד שש בבוקר. כבר היה אור בחוץ, ורציתי ללכת לישון. הייתי ער כבר כמעט עשרים שעות, אבל עדיין לא הרגשתי עייפות. ידעתי בדיוק מה הסיבה לכך: האדרנלין שעורר המכתב של החבר של לילית הוא שמנטרל את העייפות שלי. לצערי, אני כבר מכיר היטב את התהליך הפיזיולוגי הזה: לא משנה כמה אני עייף, מספיקה התפתחות אחת רעה בסיפור שלי כדי שלא אירדם יומיים שלמים.

לגמתי מבקבוק הוודקה והחזרתי אותו לפריזר. הגוף שלי לא מסוגל לספוג עוד אלכוהול, ואני באמת חושש שאתמחר. נכנסתי בשקט לחדר השינה והבטתי על שירה. היא ישנה שינה עמוקה. התלבטתי אם להעיר אותה ולממש את הצעתה מלפני כמה שעות. רציתי לחוות אורגזמה כדי שאוכל לישון טוב, אבל לא רציתי אישה.

הלכתי לחדר האמבטיה, נעלתי את הדלת כדי ששירה לא תפתיע אותי והתנפלתי על עצמי. היה מוזר לעשות את זה שם, מאחורי דלת נעולה. אני אף פעם לא עושה את זה שם. חדר האמבטיה הוא מקום המפלט של גבר נשוי עם ילדים, רווקים אינם זקוקים לזה.

אבל עכשיו אני לא יכול לעשות את זה במיטה כי שירה ישנה שם, אז הסתפקתי בחדר האמבטיה והקפדתי לעשות את העניינים שלי בשקט, כדי שלא תתעורר. זה יהיה מביך מאוד אם היא תגלה שאני נהנה עם עצמי בחדר האמבטיה במקום איתה בחדר השינה. זה מספיק מביך גם בלי שהיא תגלה.

30. כמו כלב, לבד בבית

יום ראשון, 17 באפריל 2011.

התעוררתי באחת-עשרה בבוקר. שירה כבר לא הייתה בדירה. התיישבתי על המיטה, שפשפתי את העיניים והלכתי לחדר האמבטיה. בדרך ראיתי פתק על הבר במטבח. נזכרתי שבפעם האחרונה שמישהי השאירה לי פתק לאחר שישנה איתי, זה נגמר בתלונה על אונס. תלשתי אותו וקראתי:

"בוקר טוב, נסיך, מקווה שהספקת לכתוב הרבה ושישנת טוב. שיהיה לך חג שמח, מקווה שהסיוט ייגמר בקרוב, ושתקבל בחזרה את החיים שלך. נשיקות, שירה".

מחר ליל הסדר. החלטתי שלא אגיע. אני לא בנוי כרגע למפגשים משפחתיים עמוסים, עוד לא בשל לזה. אני צריך להודיע על כך לאימא שלי, וזה לא הולך להיות פשוט. היא תיקח את זה קשה, אבל אין בררה. אני צריך עכשיו את הזמן והמרחב שלי, ובעיקר - להיות לבד.

צלצלתי לאמי, והשיחה עברה חלק. הייתי המום. לא נרשמו דרמות מיוחדות, או דרמות בכלל. היא אמרה שהיא מבינה אותי ומקווה שהכול ייגמר בקרוב, ואז נקיים ארוחה משפחתית גדולה ונחגוג. וזהו. נשמתי לרווחה והדלקתי סיגריה. החלק הקשה ביותר מאחוריי. אבל זה לא נגמר. הטלפון לא חדל לצלצל. חברות, חברים, כולם מזועזעים מכוונתי להישאר לבד בערב ליל הסדר, ומתנדבים לחלץ אותי מאומללותי. ליל סדר לבד? בלי משפחה? בלי חברים? כמו כלב, לבד בבית? זה מה שאני שומע מכולם. תשומת הלב והרגישות של הסביבה נוכח מצבי מתחילות קצת להעיק עליי. אני מפסיק לענות לטלפונים, אבל אז מיטל מתקשרת, ואני עונה. ממיטל ואלה, החברות ששמרו עליי במשך 12 ימי מעצר הבית, אני לא יכול להתעלם. היא מתקשרת לשאול מה שלומי, ואיפה אני עושה את ליל הסדר. אני מספר לה.

"אבל זה כל כך עצוב... כל עם ישראל ישב מחר ויחגוג... איך אתה יכול?"

"מיטל, יהיה בסדר, אני מקווה שבקרוב כל הסיפור הזה ייגמר".

"אבל... כל עם ישראל ישב מחר ויחגוג..."

כך זה נמשך, והסבלנות שלי הלכה ופקעה. ניסיתי לסיים את השיחה, אבל מיטל לא הרפתה.

"אבן, אני פשוט דואגת לך..."

"אני יודע, פשוט כולם משגעים אותי עם אותם דברים: למה אתה לא הולך לפסיכולוג? למה אתה כל הזמן לבד? למה אתה לא נפגש עם חברים? למה אתה לא חוגג את ליל הסדר? אז התשובה היא: כי אני נלחם על החיים שלי כרגע, ואני עושה את זה בדרך שהכי טובה לי ומתאימה לי, וזהו!"

"טוב, בסדר, הבנתי. אבל מחרתיים עושים על האש אצל מיה ואמיר, ואתה בא!" "מיטל, לא נראה לי... אין לי כוח עכשיו ל..."

"יואב, אתה תבוא! אלה החברים הכי טובים שלך, שתומכים בך ושעוזרים לך!"
"טוב..."

הנייד שוב צלצל. אבא שלי, דן, על הקו.

"יואב?"

"כן, אבא, מה העניינים?"

"בסדר. תגיד לי, למה אתה לא בא מחר לליל הסדר?"

"אין לי חשק. פשוט אין לי חשק, אמרתי לכם".

"מה תעשה? תשב לבד בבית?"

"כן".

"אבל מה תעשה?"

"אני אכתוב את הספר שלי".

"ותשב לבד ככה כל ערב החג? לא יבואו חברים?"

"אולי אחר כך יבואו".

"תשמע, מה אני אגיד לך. זה פשוט נראה לי לא נכון שאתה תשב ככה

לבד בבית בערב החג. יש לי הרגשה לא טובה בנוגע לזה".

"אז תשים בצד את ההרגשה שלך. מה שחשוב עכשיו זה ההרגשה שלי,

ואם אני אומר לך שזה מה שהכי טוב לי כרגע, אז זה הדבר הנכון".

"מה אני אגיד לך, זאת החלטה שלך".

"בדיוק ככה. זאת החלטה שלי".

"גם עמית אמר שזה לא נשמע לו טוב שאתה לא בא".

"אני אדבר עם עמית".

"טוב. חכה רגע, אימא רוצה לדבר איתך".

מה קורה לאבא שלי? מה זה הדיבור הזה, "יש לי הרגשה לא טובה"? ועכשיו גם אחי

עמית מודאג? יש לי הרגשה שהם פוחדים שאני אתאבד, ולא אומרים לי את זה.

אימא שלי על הקו.

"הלו?"

"הי, אימא, מה העניינים?"

"בסדר. תגיד, אתה ביקשת מדורון שיבוא לקחת את ההגדה שלך?"

"כן".

"אני לא מבינה, אתה הולך לעשות ליל סדר לבד?"

"לא באמת לבד, יש לי את קדוש ושירן (החתולים שלי), ואולי גם אליהו

הנביא יקפוץ לבקר, ככה בקטנה..."

זה לא שעשע אותה. היא בוכה עכשיו. מה עבר לי בראש כשביקשתי מדורון, אחי הקטן,

שיקפיץ לי את ההגדה שלי?

את ההגדה שלי קיבלתי במתנה מסבא ליאון ז"ל כשהייתי בן שבע, בליל הסדר של

שנת 1981, שלוש שנים לפני שנפטר. אני זוכר היטב איך אמר לי שעכשיו, כשאני כבר

יודע קרוא וכתוב, אני צריך הגדה משלי. מעולם לא קראתי בהגדה אחרת בליל הסדר, רק בהגדה שלי. היא שוכבת על אחד ממדפי הספרים אצל הוריי כי אני עצמי לא מספיק אחראי לשמור עליה. אז ביקשתי מדורון שיקפיץ לי אותה. הלוואי שלא הייתי מבקש. איזו טעות. יכולתי למצוא הגדה של פסח באינטרנט.

"נו, אימא, מה את בוכה עכשיו..."

"איזה מין דבר זה שבן אדם חוגג ליל סדר לבד???"

"אימא... הרבה חברים רצו לבוא להיות איתי, אבל אני לא רוצה. אני

בסדר, באמת שאני בסדר. את שומעת בקול שלי..."

"אז למה כתבו באינטרנט שאתה במצב נפשי קשה?"

"מי כתב? איפה כתבו?"

"דבורית שרגל כתבה באתר שלה 'ולווט אנדרגראונד'."

"היא חשפה את השם שלי?"

"לא, בלי השם."

"תגידי, אימא, את קוראת אתרי בראנז'ה...? אין לך מה לעשות?"

"זזה לא נכון?" (הבכי מתחזק)

"לא!"

"אבל, ילד שלי..." (הבכי מתחזק עוד יותר)

"אימא, תקשיבי לי טוב עכשיו. אני רוצה שתשימו בצד את כל הקשקושים

על מצבי הנפשי וליל הסדר, זה סתם מסיט אותנו מהעיקר. תתמקדו

בדברים הטובים, ויש הרבה כאלה: יש צו איסור פרסום, שמונע את

הבושה והנזקים האחרים של דיווחים בתקשורת; יש שופט ושופטת

שהחליטו שאין סיבה לעצור אותי; יש פרקליטות שהחליטה שהיא לא

מבקשת להאריך את מעצר הבית שלי; ויש המון אינדיקציות לכך שהתיק

הולך להיסגר בקרוב. אז למה להתעסק בשטויות עכשיו?"

"טוב". (הבכי נפסק)

"יופי. חג שמח, אימא, אני אוהב אותך מאוד. אל תתבאסי, לכו, תחגגו,

תיהנו. בסדר?"

"בסדר, ילד יפה שלי, בסדר, חג שמח."

יום שני, 18 באפריל 2011, ליל הסדר

זהו, השעה כבר שבע בערב. אני מקווה שסיימתי לכבות את כל השרפות שפרצו בעקבות ההחלטה שלי להבריז מארוחת ליל הסדר. עכשיו סוף-סוף אפשר להגיע לדבר עצמו, ההכנות לחג הפסח. בחרתי סט קצבי של מוזיקת האוס, הגברתי את עוצמת הקול והתחלתי לנקות.

כשסיימתי לנקות, גיהצתי את מכנסי הכותנה הכי מכובדים שלי, הרכש האחרון בקסטרו. גיהצתי גם חולצה שחורה מכובדת, עם כפתורים וצווארון, וצחצחתי את הנעליים השחורות האלגנטיות. תליתי את הבגדים על קולב כדי שלא יתקמטו, ונכנסתי לחדר האמבטיה. התקלחתי, התגלחתי, שמתי דאודורנט, יצאתי לסלון ולבשתי את בגדי החג. זהו, עוד שני דברים קטנים ואפשר להתחיל בטקס.

לקחתי שני דפים לבנים ריקים וטוש. על הראשון כתבתי: "חג שמח לי!" ועל השני כתבתי את המילה "שמור", ומתחת הוספתי: "אליהו הנביא". ניגשתי לספה בסלון, הספה הגדולה, זו שיש בה שלושה מושבים, והדבקתי עליה את שני הדפים בנייר דבק - דף אחד על משענת המושב השמאלי, ואת השני על משענת הימני. את המושב המרכזי השארתי ריק מדפים, זה המקום שלי.

לאחר שסיימתי, ניגשתי לבר, הוצאתי בקבוק יין ושתי כוסות והנחתי על השולחן. אחת לי והשנייה לאליהו, למקרה שיבוא. זהו, הדבר היחיד שנותר הוא הפרט החשוב ביותר: קערת ליל הסדר. ניגשתי למטבח והתחלתי לאלתר. לקחתי את הצלחת הגדולה ביותר בארון והנחתי עליה את הפריטים המבוקשים, על פי יכולתי לאלתר. זאת הייתה מלאכה לא קלה. מאין אני אביא עכשיו זרוע, מרור, חרוסת, כרפס וחזרת? יכולתי לקנות מראש, זה לא היה אירוע ספונטני, הרי תכננתי אותו, אבל בביקורי האחרון בסופר שכחתי מזה, ולא התחשק לי לקפוץ לשם שוב במיוחד. בימים אלה אני יוצא מהבית רק אם אני ממש חייב. אז במקום פיסת בשר עוף (זרוע) - שמתי נגיסון עוף משקית של "מאמא עוף" שהייתה לי בפריזר, את הכרפס החליף עלה של חסה, את החרוסת ייצגה כף גדושה של חומס, ואת החזרת - סלט טורקי. על המרור ויתרתי, כי לא זכרתי מה זה או איך זה נראה בכלל. עם הביצה הקשה לא הייתה לי בעיה.

אני יודע, זה לא בדיוק סדר כהלכתו, אבל אני חושב שבהתחשב בנסיבות זה היה בסדר גמור. הנחתי את הקערה על השולחן, ניגשתי לפריזר, הוצאתי את בקבוק הוודקה

והנחתי גם אותו על השולחן בסלון עם שתי כוסות צ'ייסרים. התיישבתי על המושב האמצעי של הספה, זה שהמשענת שלו הייתה נקייה מדפים, הנחתי כיפה לבנה על ראשי, פתחתי את ההגדה שסבא ליאון ז"ל נתן לי והתחלתי לקרוא. קראתי בקול רם, בירכתי בקול רם, עניתי לעצמי "אמן" בקול רם. השתדלתי. באמת.

אחרי עשרים דקות נמאס לי, וכמו בהרבה בתים בישראל שחגגו בהרכב מלא יותר - דילגתי לשולחן עורך. ניגשתי למקרר, הוצאתי סלט ירקות שחתכתי קודם לכן, גבינה לבנה 9% וגבינה צהובה. חזרתי לשולחן הסדר, מרחתי את הגבינה הלבנה על מצה, הוספתי פרוסת גבינה צהובה, סגרתי עם עוד מצה למעלה ונגסתי בסנדוויץ'. אחרי כמה ביסים נמאס לי, ניגשתי שוב למקרר, הוצאתי פיתה, הפשרתי אותה והכנתי סנדוויץ' חדש. אני אמנם חילוני גמור, אבל יש לי הרבה כבוד למסורת. מעולם לא אכלתי פיתה בליל הסדר. אבל עכשיו יש לי חשבון פתוח עם אלוהים. לא בוער לי לדקדק בחוקים ובכללים שלו.

יום שלישי, 19 באפריל 2011

ארבע אחר הצהריים, אני מתייצב עם בקבוק יין בדירתם של מיה ואמיר ברחוב יחזקאל, בצפון הישן של תל אביב. בתוך זמן קצר מצטרפים עוד חברות וחברים. החלק הראשון של המפגש הוקדש לקשקשת על מצבי. ניתוחי מצב, הערכות, דברי חיזוק, ניחום, עידוד ורחמים. אבל כמה אפשר לדבר על זה? מטבע הדברים, הנושא מיצה את עצמו אחרי זמן קצר. ניסיתי להשתלב בנושאי השיחה החדשים, אבל לא מצאתי את עצמי. הבטתי בחברות ובחברים צוחקים, שמחים ומרוצים. פתחתי בקבוק בירה, לגמתי, הבטתי מהצד וקינאתי. גם אני הייתי כמוהם עד לפני חודש. לא כעסתי, חלילה. אין לי סיבה לכעוס, הם הרי עוטפים אותי בתמיכה שלהם בדיוק כפי שהייתי מצפה מחברים קרובים. אבל התקשיתי להשתלב. נפרדתי מהם לשלום, המצאתי תירוץ והלכתי הביתה לכתוב. בדרך, בעודי על האופנוע, קיבלתי החלטה שאני לא משתתף עוד במפגשים כאלה עד שהתיק נגדי ייסגר.

31. שיניה נעוצות בצווארו

יום חמישי, 21 באפריל 2011

כתבתי עד שש בבוקר, הלכתי לישון והתעוררתי בשתיים-עשרה בצהריים. כך נראים חיי בימים אלה. אין לי תחושה של זמן. היא אבדה. איזה יום היום? מה התאריך? מה אכפת לי בכלל איזה יום היום ומה התאריך? איזו חשיבות יש לזה בחיי? מה זה ענייני? ובכן, זה ענייני כי אני צריך לכתוב את התאריך בראש כל עמוד, וכדי לכתוב אותו אני צריך לדעת מה התאריך, ואת זה עליי לברר, לכן אני שואל את עצמי איזה יום היום.

הסלולרי לא מפסיק לצלצל. אני לא מכבה אותו, שמא יזמנו אותי לחקירה נוספת, או אם כרמי יחפש אותי. את יתר המתקשרים אני מסנן בדרך כלל, ולהודעות טקסט אני עונה תשובות קצרות ואחידות. כן, אני בסדר, תודה על הדאגה. וזהו פחות או יותר. זה הקשר שלי עם העולם החיצון, וגם זה יותר מדי בשבילי.

לאט-לאט כמה מהחברות ומהחברים מתייאשים ומניחים לי, לאחר שהם מבינים שאני באמת רוצה להיות לבד ושאין לי חשק לדבר עם אף אחד. כמה אפשר לקיים את אותן שיחות? והנה, בעודי כותב את השורות הללו, הנייד שוב מטרטר, ושוב - אין לי דרך לדעת מי מתקשר, אינני מזהה את המספרים בסלולרי החלופי והמיושן. אני מסנן. אחרי דקה אני מקבל הודעת טקסט מהמספר שסיננתי. זאת מישהי שנפגשתי איתה פעמיים בסך הכול, בחודש שלפני התלונה והמעצר. שכבנו בשתי הפעמים שבהן נפגשו, ועכשיו היא רוצה לעדכן אותי שהיא נחקרה במשטרה על המפגשים הללו. היא רצתה לספר לי כבר מזמן, אבל לא ידעה איך ליצור איתי קשר, ורק עכשיו הצליחה להשיג את מספר הנייד החלופי שלי. החזרתי לה צלצול מיד, כי שיחות מהסוג הזה אני לא מסנן. התנצלתי בפניה על כך שהיא נאלצה לעבור חקירה משטרתית בגללי. היא אמרה לי להפסיק לדבר שטויות, ושאני לא אשם. היא אמרה שהיא דואגת לי, ושאלה אם היא יכולה לעזור איכשהו. אמרתי לה שלא ושאני בסדר, והתנצלתי שוב.

זאת הייתה החברה השמינית שעדכנה אותי שנחקרה. קצתן היו חברות אפלטוניות, עם אחרות הקשר לא היה אפלטוני. החקירות הללו, כך גיליתי, היו חוויה מאוד לא נעימה לאותן נשים, בעיקר לסוג שני. ירדו איתן שם לפרטים. הפשיטו אותן.

שוב צלצול. שוב סיננתי. זה היה חבר מהמילואים. הוא שלח הודעת טקסט:

"יואב, תהיה חזק! זאת לא רק המלחמה שלך, זאת המלחמה של כל הגברים!"

ההודעה בלבדה אותי. עד עכשיו חשתי שאני אמנם נלחם על חיי, אבל שאני לבד. לא ראיתי בעצמי חלק מלגיון שיצא למלחמה כלשהי, ודאי שלא בנשים. אין לי שום עניין במלחמה בנשים. הסתבכתי עם אישה רעה ונקמנית, אבל מלחמה? גברים נגד נשים? מה לי ולזה? ועכשיו מנסים למנות אותי למצביא המחנה שנלחם? זה לא נראה לי. בשתיים בצהריים התקשר כרמי ושאל אם אפשר להיפגש. הוא רצה להצטרף אליי בקפה הלל בשדרות רוטשילד והגיע בתוך רבע שעה. התברר שאין לו עדכונים משפטיים, הוא רק רצה לעודד אותי פנים אל פנים:

"חמוד שלי, שמתי לב שאתה לא מחייך ושאיך לך מצב רוח, אז באתי במיוחד כדי להגיד לך שאתה יכול להתחיל לחייך. בזהירות, אבל לחייך".
"למה לחייך? יש משהו חדש?"

"לא, אין, אבל מבחינה משפטית, אנחנו נמצאים במקום הכי טוב שיכולנו לבקש: בית המשפט **סירב** לעצור אותך, למרות שמדובר בחשד לעברה חמורה מאוד, והפרקליטות החליטה **שלא** לבקש מבית המשפט להאריך את מעצר הבית שלך אחרי שהסתיים".
"מה זה אומר?"

"תראה, כבר אמרתי לך שהשאננות היא האויב הכי גדול של הסנגור הפלילי, אז אני רוצה להיות זהיר: כן, הכול עדיין פתוח, בוודאי. אבל כל האינדיקציות שקיבלנו עד עכשיו מראות שהם מתחילים להבין שמדובר בתלונה שקרית, ושזה תיק שהולך להיסגר".
"כרמי, מה הסיכוי שהתיק ייסגר?"
"אני חושב שבערך 85 אחוז".

חייכתי אליו וסימנתי לרעות, המלצרית. היא קצת הופתעה מההזמנה הלא שגרתית של ויסקי בשעה שתיים בצהריים, אבל חזרה מיד עם שתי כוסיות קטנטנות, מלאות בנוזל

הצהבהב מבקבוק הבושמילס שעל הבר. כרמי אוהב בושמילס. שתינו, והזמנתי לנו מנה נוספת. אחרי שהוא הלך, מיד שקעתי ב-15 אחוזי הסיכוי שהתיק לא ייסגר. ניסיתי להסיט את מחשבותיי ל-85 אחוזי הסיכוי שהתיק ייסגר, אך לשווא. מחשבותיי סירבו לניסיונות ההסטה שלי, הן היו ממוקדות ב-15 האחוזים, לא יכולתי לצאת מזה, הייתי רדוף. בערב, כשכבר הייתי בבית, הטלפון צלצל. בטח אחד מהחברים המעטים שיש לו את המספר. עניתי. זאת הייתה שיחה באנגלית.

"יואב?"

"כן?"

"זאת קטרין... מה קורה איתך? אני מוטרפת כאן מדאגה, אין לי מושג מה קורה איתך. ניסיתי לתפוס אותך בסקייפ, ולא הצלחתי, לא ענית לי, וגם בבית אתה לא עונה, והסלולרי שלך לא מחובר, והפייסבוק שלך סגור..."

"הי, מותק... בואי נקבע שאת מתקשרת אליי שוב בעוד עשר דקות, ואני מספר לך הכול?"

נכנסתי להתקלח, התנגבתי, לבשתי טרנינג נקי וגופייה, פתחתי בקבוק בירה, הדלקתי סיגריה, ואחרי שלוש שאיפות הטלפון צלצל. סיפרתי לה הכול. קטרין בכתה. אחרי השיחה עם קטרין פתחתי בקבוק בירה חדש, הדלקתי סיגריה נוספת ויצאתי למרפסת. אחרי שתי דקות שמעתי יללה מקפיאת דם מכיוון דלת הסלון. שיט, זה יכול להיות רק דבר אחד, ואכן כך היה: קדוש שכב בתוך שלולית של השתן של עצמו, מפרכס כאילו חובר לחשמל, רוק וקצף מטפטפים מפיו אל הרצפה. הוא פרכס כל כך חזק, שקול עצמותיו שפגעו ברצפה בקצב הפרכוס נשמע כמו תיפוף על תוף קטן. שירן גהרה מעליו, שיניה נעולות על צווארו. זה לא היה משחק, היא באמת ניסתה להרוג אותו. ניסיתי לגרש אותה, אבל היא תקפה אותי. חתול הוא חיה קטנה, ביתית וידידותית, אבל לעתים עלולה לצאת מתוכו חיית פרא אכזרית. אני לא מגזים. לקחתי מגבת גדולה, גלגלתי אותה בזריזות, עד שהפכה למוט של בד לבן, והצלפתי בכל כוחי על ראשה של שירן. לא הייתה לי בררה, היא הייתה הורגת אותו. המפלצת הקטנה שחררה את לפיתת שיניה מצווארו של החתול האומלל, חבר הנפש שלה בעתות שגרה, ונמלטה למרפסת ביללת כאב. התיישבתי

על הרצפה ליד קדוש, הנחתי אותו על ברכיי, ליטפתי אותו ולחשתי לו מילות הרגעה. כצפוי, בתוך כמה שניות נקישות עצמותיו על הירכיים שלי נחלשו, ובתוך דקה הפרכוסים פסקו לגמרי. הוא שכב עליי, מתנשף, מביט בי במבט מבולבל. המשכתי ללטף אותו, עד שירד ממני ונעמד על רגליו.

זה היה התקף אפילפסיה. אני רציני, זה קורה גם לחתולים, וקדוש הוא חתול אפילפטי. אחת לחודשיים או שלושה חודשים הוא חוטף התקף, וכך בדיוק זה נראה. הוטרניר אומר שאין מה לעשות, לא עם ההתקפים, ולא עם התגובה של שירן. ככה זה. הוא הסביר שאין טעם לתת לו תרופות אם ההתקפים מתרחשים לעתים רחוקות כל כך. הוא הורה לי לנהוג בדיוק כפי שתיארתי: להפריד ביניהם, להרגיע, לוודא שקדוש שותה הרבה מים אחרי ההתקף, ורק אם תדירות ההתקפים תעלה - חלילה - לבוא אליו לטיפול תרופתי. בינתיים, טפו טפו טפו, אנחנו כבר ארבע שנים עם אותה שכיחות של התקפים, ואני מקווה שכך יישאר.

ניקיתי היטב את קדוש עם מגבונים לחים. אחרי שסיימנו, לקחתי אותו לשתות. שירן חשפה שיניים כשעברנו לידה. ידעתי שביומיים-שלושה הקרובים אסור לי להשאיר אותם יחד ללא השגחתי. ככה זה, אחרי התקף אפילפסיה של קדוש היא מאוד תוקפנית כלפיו במשך כמה ימים, וזה עלול להיגמר רע. כשאני יוצא מהבית, אני חייב לסגור אותם בחדרים נפרדים עם מים, מזון וארגז חול לעשיית צרכים. הפרדת כוחות מוחלטת. זה בדיוק מה שאני עושה בימי שגרה, אבל עכשיו אני מחליט פשוט להישאר בבית. ממילא אין לי מה לחפש בחוץ.

שמונה בערב. יש חדשות, אבל אני לא רואה חדשות בימים אלה. בשבילכם אלה חדשות, אבל בשבילי זה מקום עבודה, תזכורת לחיים שהיו לי ואבדו. יצאתי למרפסת והדלקתי סיגריה. הנייד השמיע צלצול של הודעת טקסט. נכנסתי פנימה, הרמתי אותו וקראתי. זאת תמר, הבחורה שדפקה על הדלת באחד מימי מעצר הבית, חיכתה שאפתח, התייאשה והלכה. עניתי לה מיד. מתברר שהיא נחקרה במשטרה, הבינה מחקירתה רק חלק מהתמונה ורצתה לשמוע ממני, להבין מה קורה איתי. התנצלתי על שלא פתחתי לה אז את הדלת, הסברתי לה שהייתי מנוע בתוקף צו בית משפט. היא נשמעה מודאגת מאוד. ניסיתי להרגיע אותה, התנצלתי שוב על עוגמת הנפש שגרמתי לה, וביקשתי שתספר לי על החקירה שלה. תמר שאלה מתי אפשר להיפגש, ועניתי לה שאני לא ממש נפגש עם אנשים כרגע, אבל מובן שהיא מוזמנת לבוא אליי מתי שבא לה. כללי ההתבודדות שלי לא חלים

על נשים שעברו בגללי חקירה משטרתית. היא שאלה אם אפשר מחר בערב. עניתי בחיוב. ביקשתי שוב שתספר לי בכמה משפטים על החקירה שעברה, משהו קצר וכללי שיספק את יצר הסקרנות שלי עד פגישתנו מחר. היא סיפרה. זה נשמע מאוד לא נעים. לקחתי אוויר ואמרתי לה:

"תשמעי, תמר, אני לא נמצא במקום שיש לי זכות בכלל לבקש ממך משהו, אבל אני הולך בכל זאת לבקש, או ליתר דיוק - לנסות לבקש..."
 "או-קיי, בוא תנסה..."
 "אם את מרגישה אפילו טיפה לא בנוח, פשוט תגידי לי שלא וזהו..."
 "בסדר גמור".

"יש סיכוי שתנסי לכתוב מה את זוכרת מהחקירה? את השאלות ששאלו אותך ואת התשובות שענית? גם אם זה רק פסקה או שתיים, זה מאוד יעזור לי. אני אסביר לך מחר כשתבואי אליי".

"בטח, אין בעיה. יש לי זיכרון טוב, ואני זוכרת בדיוק מה קרה שם. האמת? אני בחיים לא אשכח".
 "תמר, אין לך מושג כמה אני..."
 "זה בסדר".
 "טוב, אז מתי את אצלי מחר?"
 "תשע בערב, בסדר?"
 "מחכה לך".

הדלקתי את המחשב וכתבתי עד חמש לפנות בוקר. רציתי ללכת לישון עוד לפני שיהיה אור בחוץ, אבל צפיתי קשיים בהירדמות. הוצאתי את בקבוק הוודקה מהפריזר. זה כבר הבקבוק הרביעי, או החמישי או השישי שקניתי מאז תחילת הפרשה. אני שותה וודקה סטולי. הרבה. היא חזקה וטובה לי. מזגתי לי כוסית ועוד אחת. הבטתי בקדוש מנמנם על הספה בסלון, מותש מההתקף. שירן נמנמה על הספה מולו במרחק בטוח. היא יודעת שאני לא מרשה לה להתקרב אליו עכשיו, כשהוא אחרי התקף אפילפסיה, והיא מחכה לרגע של חוסר תשומת לב מצדי כדי שתוכל לתקוף. המשכתי להתבונן בהם. כמה הם ישנים החתולים האלה! מעולם לא הייתי סגור כך בתוך הבית כמו בחודש האחרון, ורק עכשיו

אני קולט - הם ישנים בערך 18 שעות ביממה. איזה כיף להם. בלי דאגות, בלי חקירות, בלי מעצרים, כלום... רק לישון ולהשתזף במרפסת. אני חושב על זה שאני מקנא בחתולים שלי, ומיד מבין ששתייתי מספיק ואפשר ללכת לישון.

יום שישי, 22 באפריל 2011

התעוררתי באחת-עשרה בבוקר, ומיד התחלתי לנקות את הבית לכבוד הביקור של תמר. סיימתי בשלוש, כולל ניקוי של האקווריומים. לאחר מכן התקלחתי, נחתי שעה וחזרתי לכתוב. כמה דקות אחרי תשע תמר דפקה על הדלת. הפעם פתחתי לה. היא נכנסה פנימה. התחבקנו. החיבוק שלה היה מהוסס. הבנתי אותה. היא נפגשה איתי בסך הכול פעם אחת ושילמה על כך בחקירה במשטרה.

התיישבנו על הבר. היא הביטה בי ואמרה:

"טוב, אני מקשיבה..."

"כן, אה? אני מניח שמגיע לך איזה הסבר קצר, או לא קצר..."

"אהה..."

סיפרתי לה הכול. כשסיימתי, היא ניגשה לתיק שלה, שלפה את הארנק שלה, הוציאה ממנו דיסק און קי והגישה לי אותו. חיברתי אותו למחשב שלי ופתחתי את הקובץ היחיד שהיה שם, קובץ בפורמט וורד שנקרא "החקירה". היא שפכה שם אלפי מילים, כל מה שעבר עליה בחקירה, רגע אחרי רגע, מהשנייה שהתקשרו אליה ממרחב ירקון ועד שחזרה הביתה, המומה.

32. משטרת ישראל נכנסת לי לתחתונים

זאת חקירתה של תמר בת ה-24, שנפגשה איתי בסך הכול פעם אחת לפני שזומנה לחקירה במשטרה בגללי. את הפרק הזה בספר כתבה תמר עצמה.
מי שיצר קשר עם תמר הוא פקד ד', המכונה כאן "הקצין הג'ינג'י הגבוה".

שיחת הטלפון מהמשטרה

הקצין הג'ינג'י הגבוה: "שלום, אני מדבר עם תמר?"
תמר: "כן".

"שלום, מדבר פקד ד' מהמשטרה".

"מי...?"

"פקד ד' מהמשטרה".

"או-קיי, כן, פקד ד' מהמשטרה..." (צוחקת, לא מאמינה...)

"את יודעת למה אני מתקשר?"

"לא..."

"אני צריך שתגיעי לתחנת מרחב ירקון".

"אני? למה? מה עשיתי...?"

"תגיעי לתחנת מרחב ירקון, הכתובת היא ראול ולנברג 10, זה ברמת

החייל, תגיעי בהקדם האפשרי".

"למה? מה העניין?"

"תגיעי ותביני הכול".

"אני מחיפה בכלל. מה הקשר לתל אביב?"

"מתי את יכולה להגיע?"

"בוא תגיד לי במה מדובר..."

"את תגיעי ותדעי".

"אה... אני יכולה לחזור אליך בעוד שתי דקות?"

"את יכולה".

"למספר הזה שהתקשרת ממנו?"

"למספר הזה".

מצלצלת לנטלי, חברה טובה

"התקשרו אליי עכשיו מהמשטרה! אני צריכה להגיע לתחנת מרחב

ירקון!"

"מה? למה?!"

"אין לי מושג!"

"טוב... אז מה את עושה?"

"אמרתי לו שאני אחזור אליו בעוד שתי דקות... נראה לי שאני חייבת

ללכת... את באה איתי!"

"או-קיי... אבל תתקשרי אליו ותראי מה קורה, תנסי להבין במה

מדובר..."

מתקשרת לפקד ד' (הקציין הג'ינג'י הגבוה)

"זאת תמר. התקשרת אליי קודם... אני במקרה ברמת גן, אז אני אוכל

להגיע".

"טוב מאוד. מתי את פה?"

"אני באה באוטובוס... אתה יודע אולי איזה קווי אוטובוס מגיעים

אליכם?"

"ממש לא".

"טוב... אני אסתדר. אני במקרה עם חברה, והיא מגיעה איתי!"

"היא לא תוכל להיכנס איתך לחקירה עצמה".

"טוב... אבל למה אני צריכה להגיע אליכם בכלל?"

"תגיעי ונדבר. ביי".

יושבות באוטובוס

"תקשיבי, מלחיץ ממש... מה הם יכולים לרצות ממני?"

"לא יודעת. תירגעי, נגיע לשם ונגלה..."

"את חושבת שזה יכול להיות קשור ליואב?"

"מה? מי?"

"אה... יואב אבן, לא סיפרתי לך?"

"איזה יואב אבן? מהחדשות? אני חושבת שראיתי שאתם חברים בפייסבוק ואמרת לי שהוא חמוד, אבל למה שזה יהיה קשור אליו? את יוצאת איתו או משהו?"

"נפגשנו פעם אחת... אני לא בטוחה ש'יוצאים' זו ההגדרה הנכונה, אבל היינו יחד..."

"שכבת איתו?!"

"כן..."

"או-קיי... ובכל זאת, אבל למה נראה לך שזה יכול להיות קשור אליו?"
"כי הוא נעלם לי כבר שבוע וחצי בערך... פניתי אליו בפייסבוק, והוא ענה לי בהודעה מלחיצה כזאת, שמשוה רע קרה לו... ולפני שלושה ימים שלחתי הודעה לראות מה קורה איתו, והוא ענה לי בצורה ממש יבשה... נראה כאילו מישהו אחר כתב את ההודעה בשמו..."

"תמר, זה נשמע שהוא פשוט מסנן ומנפנף אותך..."

"אני לא מטומטמת, הוא נעלם גם מהמסך, לא רואים אותו בחדשות כבר איזה שבועיים!"

"מוזר. מה נראה לך שקרה?"

"אין לי מושג, אבל עכשיו נוסף על הלחץ אני גם דואגת לו... אני חייבת להתקשר אליו!"

"לא, את לא!"

"למה לא?"

"כי אם זה באמת קשור אליו, מה שנראה יותר הגיוני עכשיו, אז את לא צריכה שיהיו לך שיחות אליו שנייה אחרי שהמשטרה מתקשרת אלייך!"
"יש בזה משהו".

"מה את דואגת לו? תראי איזה אידיוט! הייתם יחד פעם אחת, והוא כבר סיבך אותך..."

"אולי קרה לו משהו..."

"אני לא מאמינה שלא סיפרת לי ששכבת איתו... את לא מהבחורות של
קס בפגישה ראשונה... מה נסגר איתך?"
"כנראה בגלל זה לא סיפרתי לך..."
"בן כמה הוא בכלל...?"
"...37"
"את רואה? אני צודקת!"

מתקשרת לשירלי, הבוסית בעבודה

"הי, שירלי, מה קורה?"
"הי, הכול בסדר?"
"לא לגמרי... בדיוק בגלל זה אני מתקשרת... נראה לי שאני לא אצליח
להגיע היום... אני מתעכבת במרכז עם כמה דברים, ואני לא יודעת מתי
אני אצא מכאן, הסיכוי שאגיע בזמן לחיפה הוא קטן..."
"מה זאת אומרת, תמר, זאת עבודה! אין לי אף אחת אחרת במקומך,
בטח שלא בהתרעה קצרה כזאת!"
"אני יודעת, אני ממש מצטערת, את מכירה אותי, אני בחיים לא הברזתי
לך מהעבודה, אני ממש לא תכננתי את זה... תני לי דקה לבדוק אם יש
מישהי שיכולה להחליף אותי... אני כבר חוזרת אלייך..."
"טוב".

אין מחליפה. שירלי עצבנית עליי. מגיעות לתחנת המשטרה

אני נכנסת פנימה ועולה במעלית. נטלי נאלצת לחכות מחוץ לבניין. הם לא מוכנים
בשום אופן שהיא תמתין בתוך הבניין, אפילו לא על ספסל בלובי. אז היא בחוץ בגשם. אני
יוצאת מהמעלית בקומה חמש ומתקשרת לפקד ד' (הקצין הג'ינג'י הגבוה).

"אני כאן מאחורי הדלת".

הוא פותח את הדלת ומציץ החוצה.

"חמש דקות ויקראו לך".

הוא נכנס חזרה פנימה וסוגר את הדלת. אני נשארת בחוץ, במסדרון. אין כיסא, אין ספסל, כלום. אז אני עומדת ומביטה ברשימה שמודבקת לדלת. זאת רשימה של חוקרים וחוקרות. אני מבינה שהולכים לחקור אותי על משהו. אחרי רבע שעה אני מתקשרת לנטלי, שממתינה לי מחוץ לבניין.

"אני בינתיים מאחורי דלת סגורה, ולפני רבע שעה הוא אמר לי לחכות

חמש דקות..."

"הוא אמר לך מה קורה...?"

"לא... אין לי מושג, אני עומדת פה ומחכה מול דלת סגורה..."

שיט, הסוללה של הסלולרי שובקת חיים. היא ריקה לגמרי. זהו, הנייד כבוי. השיחה עם נטלי מתנתקת. מדי פעם כמה גברים, כנראה חוקרים, יוצאים ונכנסים, עוברים לידי, מסתכלים עליי, ולא אומרים כלום. בסופו של דבר, אחד מהם מכיר בקיומי.

"למי את מחכה?"

"לחוקר בשם ד', הוא יצא אליי לפני 20 דקות בערך ואמר לי לחכות חמש

דקות... הייתי מתקשרת אליו, אבל אני בלי סוללה..."

"הבנתי..."

אמר והלך. אחרי 35 דקות של עמידה מול דלת סגורה יוצאת בחורה. כנראה חוקרת.

"את תמר?"

"כן".

"אני כבר איתך".

היא נכנסת חזרה וסוגרת מאחוריה את הדלת. אני שוב עומדת לבד במסדרון מול דלת סגורה. אחרי שתיים או שלוש דקות היא שוב פותחת את הדלת ומבקשת ממני להתלוות

אליה פנימה. אני צועדת אחריה במסדרון, ואנחנו נכנסות לחדר די קטן. החקירה מתחילה, ומתברר שהיא אכן חוקרת, קוראים לה ס' (המכונה כאן "החוקרת ס'"), והחקירה מתחילה עכשיו.

תמליל חקירה (נרשם מהזיכרון), יום חמישי, 24 במרס 2011

תמר: "יש לי חברה שבאה איתי ומחכה לי למטה בחוץ כי לא נתנו לה להיכנס ולעלות איתי. במה מדובר? כמה זמן זה ייקח?"

החוקרת ס': "זה תלוי בעיקר בך... בגדול זה לא אמור לקחת יותר מחצי שעה..."

"או-קיי..."

"קודם כול תהיי רגועה. לא משנה מה תגידי ומה קורה, את בסדר, את לא עשית כלום. את מכירה בחור בשם יואב?"

"יואב אבן? כן, מה קורה? הוא בסדר?"

"כן, למה...?"

"כי הוא נעלם בשבוע וחצי האחרון, ובגלל זה חשבתי שזה קשור אליו. קרה משהו?"

"מאיפה אתם מכירים?"

"הכרנו דרך מכרה משותפת, בבילוי בתל אביב. מה קורה פה? למה אני פה?"

"אנחנו נגיע לזה. יש או היה ביניכם קשר?"

"כן".

"קשר רומנטי, מיני?"

"אה... כן".

"מתי נפגשתם? איפה?"

"לפני חודש, אולי טיפה יותר, כשיצאתי לבלות עם חברות בתל אביב".

"הוא התחיל איתך?"

"לא... האמת היא שבהתחלה לא היה לי מושג מי הוא, למרות שהוא בטלויזיה... הוא נראה לי בחור חמוד. אחר כך שאלתי חברה מי הוא, ורק אז ידעתי".

"או-קיי, ומה היה אז? מתי בעצם זה הפך לקשר רומנטי או מיני?"
 "דיברנו כמה פעמים, ואני הצעתי שניפגש... ונפגשנו."
 "זוכרת מתי זה היה?"
 "לפני שבועיים בערך."
 "איפה נפגשתם?"
 "יצאנו לבלות, ואחרי הבילוי באנו אליו לדירה."
 "ומה היה?"
 "רגע, מה קורה פה? אני עדיין לא יודעת במה מדובר..."
 "בעוד רגע את תביני הכול. אז מה היה כשהגעת אליו?"
 "ישבנו, דיברנו, היה נחמד."
 "הוא הציע לך משהו לשתות? שתית משהו?"
 "כן, שתיתי ממש מעט ויסקי."
 "הוא מזג?"
 "כן."
 "הוא פתח את הבקבוק?"
 "כן."
 "אז הוא הציע לך רק אלכוהול?"
 "לא, הוא הציע לשתות. בין האפשרויות היה גם אלכוהול, וזו הייתה הבחירה שלי."
 "אז הוא הציע גם שתייה קלה? ואת בחרת?"
 "כן, אבל אני זוכרת ששתיתי מעט, לא ברמה שיכלה להשפיע עליי."
 "אם הייתי אומרת לך שהוא מואשם בהטרדה מינית, מה היית את חושבת?"
 "מה??? אין סיכוי..."
 "מה זאת אומרת? למה אין סיכוי?"
 "רגע, מישהי התלוננה???"
 "כן, מישהי הגישה תלונה על תקיפה מינית."
 "אני בשוק... אין סיכוי... ממש לא נראה לי סביר."
 "למה?"

"מהאינטראקציה שלי איתו זה ממש לא נראה לי... אין סיכוי. הבחור שאני הייתי איתו, לפי איך שאני קלטתי אותו, אני ממש לא מאמינה שהוא יעשה דבר כזה."

"תמר, אני אשאל אותך כמה שאלות על היחסים ביניכם, אני יודעת שזה לא קל..."

"או-קיי".

"יש שלושה סוגים של יחסי מין, כמה מתוכם עשיתם?"

"מה...?"

"את נראית לי ילדה טובה, ואני רואה שאת ביישנית, אני מצטערת על האי-נוחות. אני אחרוג ממנהגי ואעזור לך עם זה... שלושת הסוגים הם וגינלי, אנאלי ואוראלי..."

"אה... או-קיי, אז עשינו וגינלי ואוראלי".

"ובעצם, זה היה בפגישה הראשונה שלכם, נכון?"

"כן..."

"אז ישנת אצלו בלילה אחרי ששכבתם?"

"כן".

"הבנתי".

"הוא היה מקסים, גם בבוקר!"

"כמה פעמים קיימתם יחסים באותו ערב?"

"פעם בערב ופעם בבוקר, כשהתעוררנו..."

"והוא הגיע לסיפוק בשתי הפעמים?"

"אני לא בטוחה... אני חושבת שרק בפעם הראשונה, בלילה".

"הוא השתמש בקונדום?"

"כן".

"הוא ניסה לקיים יחסים לא מוגנים?"

"לא".

"במהלך קיום היחסים הוא הפגין כלפיך אלימות כלשהי?"

"מה? לא!"

"הוא הרביץ לך? את יודעת, קצת פליקים וכאלה?"

"ממש, אבל ממש לא!"

"אפילו לא פליקים קטנים? ספנקים בישבן? משהו?"

"לא! כלום! זה לא היה קרוב אפילו לדברים כאלה!"

"במהלך היחסים הוא משך לך בשיער?"

"לא!"

"במהלך קיום היחסים הוא הניח את הידיים שלו על הצוואר שלך בצורת

חניקה?"

"לא! אני יודעת מה זאת הפגנת אלימות, ולא היה שום דבר בסגנון הזה

ביחסים איתו. ממש קשה לי להאמין שמישהי התלוננה, ועוד יותר קשה

לי להאמין שהוא יעשה דבר כזה!"

"למה קשה לך להאמין? הרי נפגשתם רק פעם אחת..."

"תראי, סקס זה דבר די יצרי בסך הכול, ואולי נשים יכולות לשלוט

ביצרים אינסטינקטיביים, וגברים בדרך כלל לא... ככה שכשאת נכנסת

עם מישהו למיטה, את יכולה לראות ולהכיר טיפה את טיבו של הגבר.

ביואב לא היה שום סוג של אלימות, בשום צורה שהיא!"

"הבנתי. ומה את חושבת על זה עכשיו?"

"מה אני חושבת? כל יומיים מישהי מתלוננת שהותקפה מינית,

שהוטרדה. זה אומר שהמודעות גברה, אבל זה אומר גם שמדובר

בטרנד. זה אופנתי. יואב, לפחות לפי מה שאני הצלחתי להבין, הוא

בחור די מבוקש בקרב הבנות, והיו לו לא מעט, אז אולי זאת מישהי

שהוא היה איתה, וכשהוא הפסיק את הקשר ביניהם, היא החליטה

להגיש תלונה. אבל אני ממש לא מאמינה שהוא עשה משהו כזה, או

אפילו נהג בצורה אלימה כמו שמתמע מהשאלות שלך."

"אמרת שהיו רק שני סוגים של יחסים, נכון?"

"כן."

"והוא אפילו לא ניסה לקיים יחסים אנאליים?"

"לא."

"אמרת ששתית מעט אלכוהול. מה זה אומר מעט?"

"פחות ממעט אפילו... וגם עם קרח, אז זה היה מהול, לא כמות שיכולה להשפיע בשום צורה. אם הייתי צריכה לנהוג באותו רגע, לא הייתה בעיה".

"תגידי, תמר, את יודעת אם הוא בקשר עכשיו? אם יש לו חברה?"
 "לא שום דבר שידוע לי. לא הייתי נפגשת עם מישהו שיש לו חברה".
 "טוב. נראה לי שזהו. יש משהו שאת רוצה להוסיף?"
 "רק חשוב לי להדגיש שאת הקשר בינינו אני יזמתי, ושכל מה שהיה בינינו היה בהסכמה מלאה".

חתמתי על התצהיר ויצאתי. נטלי המתינה לי בחוץ.

"נטלי, מישהי הגישה נגדו תלונה על תקיפה מינית!"
 "מה? או מיי גאד..."

"כן, אני בשוק! את לא מבינה בכלל את הדברים ששאלו אותי!"
 "מה?"

"בואי נגיד שזה היה קשה, פולשני, חודרני וחטטני וממש לא נעים".
 "טוב, אני מקווה שברור לך עכשיו שהוא לא כזה בחור מקסים, כן?"
 "מה? מה הקשר בכלל? אני חייבת לדבר איתו! איפה אני מטעינה את הטלפון עכשיו?"

"נו, מה, את רצינית? את עוד הולכת לדבר איתו אחרי זה? אין מצב!"
 "אני חייבת להטעין את האייפון".

"תמר, זה ששכבת עם הבן אדם פעם אחת לא אומר שאת מכירה אותו. סביר להניח שזה לא סתם, אין סיבה שמישהי תתלונן עליו סתם ככה! למה שבחורה תמציא את זה? תחשבי בהיגיון. את יודעת מה אומרים, **אין עשן בלי אש**".

"אין סיכוי! בואי נגיד שהוא לא בדיוק הגבר שחסר לו סקס בחיים... הוא לא ממש צריך להשיג את זה בכוח".

"אז מה! דווקא מישהו כזה, שחושב שהוא יכול להשיג כל אחת בכל זמן נתון, לכי תדעי איך הוא יתנהג אם מישהי תגיד לו לא..."
 "יזמין מישהי אחרת...?"

"תמר, אני מכירה אותך כבר יותר מדי שנים! את נקשרת יותר מדי ומהר מדי".

"מה הקשר בין זה למה שאני אומרת?"

"מאיפה הביטחון שהוא לא עשה את זה? מה את מגינה עליו ככה? כבר הספקת להתאהב בו?"

"מה הקשר עכשיו? נטלי, משהו לא מסתדר לי בכל הסיפור הזה... משהו פה לא הגיוני... אני רוצה ללכת אליו הביתה, לראות מה קורה איתו..."

"לא, את לא! השתגעת?! תמר, הוא אנס מישהי!!!"

33. סוף-סוף סקס

כשסיימתי לקרוא את המסמך שתמר כתבה לי, כיביתי את המחשב ובהיתי בה. מה אני כבר יכול לומר לבחורה שאני בקושי מכיר, לאחר שעברה בגללי חקירה משטרתית כזאת? ריחמתי עליה. עם כל מה שעברתי ואני עדיין עובר, פשוט ריחמתי עליה. ישבנו על הספה בסלון, נבוכים ומבולבלים. שני אנשים זרים, שהגורל זרק אותם למערבולת של חקירות משטרתיות על עברות מין. היא חיבקה אותי חיבוק חם וארוך, ואז החלה לנשק אותי. נרתעתי.

"תמר, כבר הרבה זמן שאני לא..."

פאק, מה נהיה ממני?! בחורה צעירה ומושכת נוגעת בי, ואני מתכווץ וזורק לאוויר תירוצים כמו בתולה בת עשרים ש"מחכה לרגע הנכון"? נשכבתי על הגב, פרשתי את זרועותיי לצדדים, עצמתי את עיניי והנחתי לה לעשות בי כרצונה. היא נשכבה לידי, ליטפה אותי ונישקה אותי. לא העזתי לגעת בה. אחרי חמש דקות היא הביטה בי ושאלה:

"אתה בסדר?"

"כן".

"לא, כי פשוט אתה כבר כמה דקות שוכב על הגב עם עיניים עצומות ולא

זז. חשבתי שנרדמת..."

"הכי טוב ככה, זה מצמצם את הסיכויים שאני אחטוף תלונה אחר כך..."

"נו, די, יא דפוק אחד!"

"סתם, נו... אני צוחק".

היא התפשטה והפשיטה גם אותי. בדקות הראשונות הייתי מבועת מהמגע שלה, אבל אחר כך השתחררתי, ושכבנו. אמנם נתתי לה להוביל לאורך כל האקט, אבל עדיין - זה היה

סקס. מוזר, לא? דווקא עם מיכל ושירה, שאיתן אני בקשר כבר כמה שנים, לא הצלחתי להשתחרר, והנה עכשיו אני שוכב עם מישהי זרה.

בזמן שתמר התקלחה, הכנתי לנו ארוחה קלה, וכשיצאה מחדר האמבטיה, אמרתי לה שתרגיש חופשי לקחת מהארון שלי טרנינג וגופייה כדי שיהיה לה נוח, ונכנסתי להתקלח בעצמי. כשיצאתי הבטתי בה, לבושה בגופייה עם הלוגו של מועדון "החתול והכלב", מזכרת מהמסיבה לרגל יום ההולדת שנתיים למקום הבילוי האהוב עליי. זה הזכיר לי את החיים הקודמים שלי.

ניגשתי למקרר, הוצאתי את החפיסה של גלולות הפרופסיה ובלעתי אחת. עכשיו, כשאני יודע שאני מסוגל לתפקד באופן תקין ביחסי מין, אני יכול להתחיל להשתמש בגלולות. אם יהיו בעיות של אימפוטנציה, אני אדע שזה מהגלולה למניעת נשירת שיער, ולא מהרתיעה מנשים.

יום שבת, 23 באפריל 2011

שתים-עשרה בצהריים. אחרי קפה במרפסת, תמר הציעה הצעה נחמדה ליום שמש יפה שכזה - לצאת החוצה, להסתובב, לראות אנשים. אבל זה לא התאים לי. לא בא לי לראות אנשים.

"לכי את, תקבעי עם מישהו, אני אקפיץ אותך לאן שאת צריכה עם האופנוע".

בשתים-עשרה וחצי ירדנו למטה. תמר קבעה עם חברה, אני תכננתי להמשיך לקפה הלל ברוטשילד, להמשיך בכתיבת הספר. פתחתי את מנעול האופנוע וביקשתי מתמר ללבוש את המעיל שלי, מעיל מיוחד של אופנוענים, שיש בו מיגונים בגב, במרפקים ובכתפיים. תמר התלוננה שהמעיל כבד ולא נוח, ושזה נראה לה מיותר כי מדובר בנסיעה של פחות מחמש דקות. הסברתי לה שתאונה קטלנית יכולה להתרחש גם בנסיעה של דקה, והזכרתי לעצמי שאין דבר כזה, "לי זה לא יקרה".

"אם חס וחלילה יקרה לנו משהו, מה בדיוק אני אגיד לאימא שלך? 'הי, זה אני, יואב אבן, זוכרת? הבחור שסיבך את הבת שלך בחקירה

במשטרה? תשמעי רגע, אני פה באיכילוב, הייתה לנו תאונה קטנה עם האופנוע, תמר בטיפול נמרץ עכשיו".
 "או-קיי".

נסעתי ברחוב ויצמן לכיוון שאול המלך. תכננתי לקחת ימינה בשאול המלך, אבל הרחוב היה חסום. התקיימה שם מסיבת רחוב, בדיוק ברחבת הכניסה של מוזיאון תל אביב. יכולתי לשמוע את המוזיקה. הרבה אנשים נהרו לשם. יש להם חיים. פניתי לכיוון השני, שמאלה, וסובבתי את מצערת הגז של האופנוע עד לסופה. האופנוע יילל, שעט קדימה ומילט אותי מחייהם של אלה שיש להם חיים.

הורדתי את תמר והמשכתי לכיוון שדרות רוטשילד דרך רחוב מנחם בגין. בימי שגרה אני אוהב להיכנס לשדרה היפה כבר באזור תיאטרון הבימה, ולנסוע בה לכל אורכה. לעתים קרובות אני רואה בדרך חבר או חברה, עוצר בצד, מקשקש קצת וממשיך הלאה. אבל לא בימים אלה. המשקף הכהה של הקסדה שומר עליי שלא יזהו אותי, אבל אני עצמי רואה דרכו היטב החוצה, וממש לא בא לי לראות שום דבר. כל מה שאני רואה רק מזכיר לי כמה אני מתגעגע. אז אני נוסע דרך רחוב מנחם בגין ופונה ימינה לנחמני. המסלול הזה מאפשר לי לנסוע ישירות עד קפה הלל ברוטשילד, בלי שאיאלץ לעבור בשדרה עצמה, רק לחצות אותה. אני נוסע ומהרהר. עד מתי זה יימשך? עד מתי יימשכו החיים האלה בצל, בחשכה, בשוליים, במקומות מסתור שאף אחד לא רואה אותי בהם? ההרהורים המדכאים האלה מוציאים אותי מהריכוז, ואני לא שם לב שברמזור של נחמני פינת יהודה הלוי - הצבע אדום כרגע. מישהו צועד במעבר החצייה, משוחח במכשיר הסלולרי תוך כדי הליכה. יש לו אור ירוק ברמזור של הולכי הרגל, והוא לא שם לב לאופנוע שמתקרב אליו במהירות גבוהה מדי. אני מבחין בו כמעט ברגע האחרון, בולם ומביט בו. פאק, זה גדעון סער, שר החינוך של מדינת ישראל! זה הוא, הנה המאבטח שלו צועד מאחוריו. הגיוני, הוא גר באזור הזה. מזל שבלמתי בזמן. זה בדיוק מה שחסר לי עכשיו, לדרוס שר.

34. עושים לי זכוור באינטרנט

יום שני, 25 באפריל 2011, חג שני של פסח

התעוררתי בשעה הקבועה שלי, שתיים-עשרה בצהריים. ישנתי חמש שעות. הגוף שלי כבר מורגל לישון ביום ולכתוב בלילה. טוב לי ככה. אני לא רואה אנשים, ויש לי זמן לכתוב. אני בודק מה קורה בסלולרי. 19 שיחות שלא נענו ואין-סוף הודעות טקסט. מיד הבנתי שקרה משהו. משהו רע, כמובן. דברים טובים לא קורים לי בזמן האחרון.

אחרי שאני קורא כמה מההודעות, אני מבין שברגעים אלה ממש וזה כמה שעות עושים לי זכוור באינטרנט, בבלוג של אחת הפעילות הפמיניסטיות הבולטות ביותר במרחב הווירטואלי, אישה בשם חנה בית הלחמי. זה מפתיע אותי. הרי על פי צו של בית המשפט, אסור לפרסם שום דבר על הפרשה שלי, אפילו לא על עצם קיומה, והפרת צו כזה של בית משפט היא לכאורה עברה פלילית. זאת בדיוק הסיבה שבגללה כלי התקשורת נמנעים מלדווח על הפרשה, אפילו בלי לחשוף את זהותי.

אני נכנס לבלוג של חנה בית הלחמי וקורא שם שהיא מציגה את עצמה ללא ענווה יתרה כ"פמיניסטית, הומניסטית, מקצוענית במרחב הציבורי, קוראת, כותבת, מגיבה, בעלת דעה בכל נושא ועניין, מפתחת עור עבה והבחנה דקה". מיד לאחר מכן אני מגלה שהיא פרסמה בבלוג שלה מאמר על הפרשה שלי. כותרת המאמר: "הקוד: צא"פ" (צא"פ זה ראשי תיבות של המונח "צו איסור פרסום"), והוא נפתח במילים שמספרות את סיפור המסגרת מנקודת מבטה של הבלוגרית הפמיניסטית המוכרת:

"סיפור שלא יסופר, על אדם המוכר לרבים (למי פחות ולמי יותר), אשה שלא מוכרת לאף אחד/ת והאינטראקציה הלא שוויונית ביניהם, בה אנס לכאורה האחד את האחרת באופנים וצורות לכאורה, שהמילה 'אכזריות' קטנה מלתאר אותן".

בית הלחמי פורשת תיאוריית קונספירציה נועזת ומעניינת בנוגע לצווי איסור פרסום:

"שיטה מצויינת להגן על בעלי שררה או אנשי תקשורת, משפט, הון, הון-שלטון, פוליטיקה וחברה (בעלי הון ו'ידוענים') מהתמודדות עם תוצאות מעשיהם. כך הם נמנעים מתשלום מחיר חברתי על עוולותיהם, מחזיקים די בקלות את המקל בשני קצותיו וממשיכים בחייהם באין מפריע. הסיפור שבתחילת הפוסט ישמש כהמחשה..."

אם אני מבין נכון, הבלוגרית הפמיניסטית טוענת שצווי איסור הפרסום הם כלי בשימושן של האליטות בישראל, שמאפשר לחבריהן לחמוק מתשלום מחיר על "עוולותיהם". אני מניח שה"מחיר", על פי משנתה של בית הלחמי, הוא המבוכה והבושה הכרוכות בפרסום החשדות בתקשורת, ושאני עצמי מהווה דוגמה מובהקת לבן האליטה, שחמק מתשלום המחיר באמצעות אותו כלי ייחודי של האליטות - צו איסור פרסום. מדובר בתיאוריה מעניינת, צריך להודות, אלא שהחוק בישראל קובע, כי **כל אדם יכול** לבקש צו איסור פרסום על שמו, כל עוד לא הוחלט אם יוגש נגדו כתב אישום. כל מה שהחשוד צריך לעשות כדי לקבל את צו איסור הפרסום, זה לבקש מסנגורו שיגיש בקשה דחופה לבית המשפט. **וזהו**. גם חשודים מ"פשוטי העם" כבר למדו לנצל את זכותם החוקית, אפילו אלה שאינם יכולים להרשות לעצמם לשכור את שירותיו של עורך דין, ומיוצגים על ידי עורך דין שהסנגוריה הציבורית מינתה להם. מדובר בהליך משפטי בסיסי ומקובל, שלבני האליטות אין שום בלעדיות עליו. זה החוק בישראל.

בהמשך המאמר בבלוג שלה פונה אליי בית הלחמי באופן ישיר:

"אז הנה מה שיש לי לומר לך/לכם: אני מאמינה באמונה שלמה לאלמונית שהתלוננה... אני שומעת בדמיוני את הקול הזה... את הקול שלה... הוא יישאר תמונת מראה לאפס הגדול, לפוגע... אני מקווה בכל ליבי שהיא, תהיה אשר תהיה, תשכיל לתבוע בתביעה אזרחית ולרושש את מי שפגע בה מכל כספו, גם אם הכסף שלו מעורר בה קבס... אתה חושב שניצלת בעור שיניך מלשלם מחיר חברתי ותעסוקתי? תחשוב שוב. העבירה לכאורה תפגוש אותך בכל פינה וצומת. יש קהילה הולכת ומתרחבת של מי שהסיפור מחלחל לתודעתם... החברים שלה מתארים

אשה אמינה, איכותית וערכית, ומהכרותם אתה ומכאבם חוששים שאולי הוכנס משהו לאלכוהול ששתתה..."

כשקראתי את המשפט במאמר שלה, שבו היא מתארת שהיא "שומעת בדמיונה את הקול הזה", הייתי משוכנע שהבלוגרית הפמיניסטית פשוט נזכרת בדברים שלילית אמרה לה בפגישתן או בשיחתן, אבל מיד לאחר מכן אני מגלה שלא פגישה, ואפילו לא שיחה בטלפון. בית הלחמי כותבת בפירוש שהתרשמותה מלילית מבוססת על "החברים שלה, שמתארים אישה אמינה, איכותית וערכית". וזהו. יש לה תיאוריה, יש לה השקפה, יש לה קוראים ויש לה מעמד ברשת. אנשים קוראים, מאמינים ומגיבים:

- "פוסט מדויק ונפלא, תודה חנה".
- "מי האדם? אם תגידי לי, אדאג להפיץ את שמו של הבן זונה. לא אכפת לי משום צו בית משפט ותמיד אוכל להגיד שסתם שמעתי שמועה כזאת ברחוב".
- "שיהיה למתלוננת המון בהצלחה אני מחזקת ואני מבינה אותה".
- "זה נורא, האונס".

הבלוג של בית הלחמי הוא זירת הזובור העיקרית, אבל בהחלט לא היחידה. מאמרים דומים של פעילות פמיניסטיות אחרות מתפרסמים באתרי אקטואליה ובבלוגים למיניהם, ומיד מופצים ברשתות החברתיות והופכים ללהיטים. כמו בית הלחמי, גם הכותבות האחרות נזהרות: הן אמנם מפרות לכאורה צו איסור פרסום בעצם כתיבתן על הפרשה שלי, שאסורה לפרסום אפילו אגב טשטוש זהותי, אך נמנעות מאזכור מפורש של שמי; בכל זאת, הפרת צו איסור פרסום של בית משפט בישראל היא עברה פלילית שדינה חצי שנת מאסר, וכנראה אף אחת מהכותבות לא רוצה להיכנס לכלא בגלל מאמר שפרסמה.

*

כאן, בוואקום הזה של הערפול סביב זהותי בפרסומים עליי ברשת, נכנס לתמונה גבר אמריקאי בשם ריצ'רד סילברסטיין, שמתגורר בסיאטל, וושינגטון, צפון-מערב ארצות הברית. הוא מכונה "הבלוגר היהודי המפורסם בעולם". הבלוג הפופולרי של סילברסטיין מתפרסם באנגלית, אך נושא שם עברי - "תיקון עולם". מטרתו של הבלוג היא "קידום הדמוקרטיה הישראלית, חשיפת סודות של ביטחון לאומי" (Promoting Israeli

(democracy, exposing secrets of the national security state). האתר מתמחה בעיסוק בפרשות שאסורות לפרסום בישראל, בדרך כלל מטעמים ביטחוניים. כך, למשל, הציבור בישראל נחשף לפרשת ענת קם רק לאחר שפורסמה בבלוג המפורסם. דיווחיו של ריצ'רד סילברסטיין באתר "תיקון עולם" נחשבים אמינים למדי, אם כי לעתים עולים סימני שאלה בנוגע לאיכותה של עבודתו העיתונאית.

וזאת כותרת הכתבה של סילברסטיין על הפרשה שלי:

"כתב טלוויזיה ישראלי מואשם באונס, הפשע לכאורה וזהותו נתונים בצו איסור פרסום... עד עכשיו".

מתחת לכותרת הופיעה תמונת הפרופיל שלי בפייסבוק, ומתחתיה הכיתוב: "יואב אבן: העיניים של אנס קר כאבן?" הכתבה נפתחה במילים האלה:

"חנה בית הלחמי, אחת הבלוגריות הפמיניסטיות המובילות בישראל, שכתבה בעבר בתשוקה על פשעים נגד נשים במדינתה, מדווחת על המקרה של יואב אבן, כתב הבריאות של ערוץ 2, שמואשם באונס אלים של חברה לעבודה. חנה מתארת את חומרת האונס: הוא אנס אותה באופן שהמילה 'ברוטלי' עדינה מכדי לתאר".

איסור הפרסום אינו תקף בחו"ל, וכך הקוראים, שפיתחו סקרנות בבלוג של חנה בית הלחמי, הגיעו בתוך זמן קצר לבלוג של הקולגה האמריקאית סילברסטיין, והתעלומה מיד נפתרה. מדובר במנגנון וירטואלי חוצה גבולות ומדינות, שמשמר עניין אצל הקוראים בישראל.

המשך הכתבה של הבלוגר היהודי האמריקאי הוא, למעשה, אסופה של ציטוטים נרחבים מהמאמר של הבלוגרית הפמיניסטית הישראלית, מה שמעורר חשד שבית הלחמי עצמה היא שהדליפה לקולגה האמריקאית את המידע על הפרשה המסתורית החדשה שאסור לדווח עליה בישראל. החשד מתגבר נוכח הקרדיט הנדיב שקיבלה: "אחת הבלוגריות הפמיניסטיות המובילות בישראל, שכתבה בעבר בתשוקה על פשעים נגד נשים במדינתה". כך עובדת השיטה, ואין ארוחות חינם.

כמה שעות אחר כך נכנסה לתמונה דמות מפורסמת מאוד בישראל והצטרפה לחזית החדשה שנפתחה נגדי באינטרנט. מדובר באשת תקשורת שאני מעריך מאוד, ולכן נכנה אותה כאן "אשת תקשורת שאני מעריך מאוד". הבוקר היא פרסמה בפייסבוק שלה קישור לכתבה של ריצ'רד סילברסטיין באתר "תיקון עולם", ומעל לקישור היא הוסיפה משפט, בניגוד מוחלט לצו איסור הפרסום של בית המשפט. כך היא כתבה: "האתר האמריקאי 'תיקון עולם' מפרסם שכתב ערוץ 2 יואב אבן חשוד באונס".

עכשיו זו כבר לא הבלוגרית חנה בית הלחמי. עכשיו זאת כבר ליגה אחרת. אשת התקשורת שאני מעריך מאוד היא מליגת-העל. אינטלקטואלית, פמיניסטית בולטת, אישה אינטליגנטית מאוד, מקורית וחריפה. אנשים מקשיבים לה. היא כותבת בעיתונים הגדולים ומופיעה בטלוויזיה בתדירות גבוהה. יש לה יותר מ-4,700 חברות וחברים בפייסבוק, רבים מהם נחשבים בעצמם למה שנהוג לכנות "מובילי דעת קהל". מטבע הדברים, הפרסום שלה מייצר אין-ספור דיונים פומביים ברשת האינטרנט, שמכילים הרבה הכפשות ורכילויות מרושעות בנוגע אליי.

חברתי אלה, שבית המשפט מינה לפקח עליי במעצר הבית עם מיטל, מספרת לי עכשיו שהיא התקשרה אליה, לאשת התקשורת שאני מעריך מאוד. הן מכירות, הן עבדו יחד לפני כחמש שנים. אלה קיוותה שההיכרות האישית תעזור. היא הזכירה לה שיש צו איסור פרסום גורף על הפרשה, ושאסור לה לפרסם את מה שפרסמה לפני כמה שעות. היא ביקשה ממנה בנימוס למחוק את הפרסום. אשת התקשורת שאני מעריך מאוד ענתה לה שהיא מודעת לקיומו של הצו. היא יודעת, ומן הסתם, היא מבינה היטב מהי משמעות הפרתו, משום שהיא עצמה עוסקת גם בעיתונות. ובכל זאת היא בחרה להפר אותו, כי כזאת היא: פרובוקטיבית ואמיצה.

בשיחתן בטלפון ניסתה אלה להסביר לה ש"הפעם היא פשוט טיפסה על העץ הלא נכון". היא סיפרה לה שהפרסום נבלם עד כה בגלל צו איסור פרסום **שהמשטרה ביקשה, לא אני**. אלה הוסיפה ששתי ערכאות שונות של בית המשפט, שבחנו את הראיות בתיק, החליטו שאין סיבה לעצור אותי. היא כמעט התחננה בפניה שתחוס עליי ותמחק את מה שפרסמה בדף הפייסבוק שלה, אבל אשת התקשורת שאני מעריך מאוד ענתה לה ביובש: "או-קיי, רשמתי לפניי, תודה". פרטים נוספים שחברתי אלה הוסיפה בניסיון לשכנע אותה, "שבאמת הפעם היא פשוט טועה", נענו באותה תשובה - "רשמתי לפניי, תודה".

זמן קצר לאחר השיחה עם אלה הסירה אשת התקשורת שאני מעריך מאוד את מה שכתבה בפייסבוק. זה קרה לפני שלוש-ארבע שעות. היא פשוט מחקה את המשפט שכתבה הבוקר: "האתר האמריקאי 'תיקון עולם' מפרסם שכתב ערוץ 2 יואב אבן חשוד באונס". המילים נמחקו, אבל את הקישור לאתר האמריקאי "תיקון עולם" היא השאירה. רק עכשיו, ממש לפני כמה דקות, בעודי כותב את השורות האלה, היא מחקה גם את הקישור. אבל הנזק כבר נגרם: השמועה התפשטה כמו וירוס. את הווירוס פיתחה הבלוגרית הפמיניסטית חנה בית הלחמי, אבל אשת התקשורת שאני מעריך מאוד שדרגה אותו ויצרה ממנו מוטציה קטלנית ומידבקת במיוחד.

כפי ששמתם לב, אני לא מפרסם את שמה של אשת התקשורת שאני מעריך מאוד. **לא אעשה לה את מה שעשתה לי.** זאת הבחירה שלי, והסיבה לכך היא הסרת הקישור בתוך פחות מיממה מהרגע שהעלתה אותו לדף הפייסבוק שלה. אינני יודע מדוע חזרה בה, אני יכול רק להעריך: לדעתי, היא לא חששה להפר את צו איסור הפרסום, למרות שמדובר לכאורה בעברה פלילית שדינה חצי שנת מאסר. אילו פחדה, מלכתחילה לא הייתה מפרסמת. היא פרובוקטיבית ואמיצה. זהו חלק מהקסם שלה. אז מדוע הסירה? ההערכה שלי היא שאנשים שהיא מכירה, מיוודדת איתם ומעריכה את דעתם - התקשרו אליה מיוזמתם והסבירו לה שהפעם היא טועה, ושהיא גורמת עוול לאדם חף מפשע.

וזאת התוצאה של מה שעשתה: בשעות האחרונות אני מקבל עשרות טלפונים מחברים וממכרים, שרבים מהם לא ידעו על הסיפור שלי עד עכשיו. ההורים שלי כיבו את הטלפונים שלהם בגלל הבושה. אימא שלי שוב בוכה, ואפילו אבי - בפעם הראשונה - נשמע ממש מדוכא. וכך קורה שאני, היעד של השקרים וההכפשות, מעודד את רוחם של אחרים ברגעים הקשים הללו, למרות שכל מה שאני רוצה עכשיו זה להיות לבד ושיעזבו אותי בשקט. אז אני מוזג לעצמי כוסית וודקה, ועוד אחת ועוד אחת אחרונה, ניגש לחדר האמבטיה, מצחצח שיניים, נכנס למיטה, עוצם עיניים ומנסה לשמור על אופטימיות. איך אומרים, מחר זה יום חדש, נכון?

35. בחזרה למעצר בית

יום שלישי, 26 באפריל 2011

נרדמתי רק בשבע בבוקר. למרות האלכוהול לקח לי זמן להירדם. בעשר וחצי, השכם בבוקר מבחינתי, הנייד צלצל. מספר חסוי. סיננתי. הוא צלצל שוב. הצצתי, ומיד זיהיתי: מספר משטרתי. התיישבתי במיטה ועניתי. זה היה רפ"ק ר', ה"מפקד", על הקו:

"יואב?"

"כן".

"בוקר טוב".

"בוקר טוב".

"איך אתה?"

"היו ימים יותר טובים".

"מה, הערתי אותך?"

"כן. תגיד, למה אתם לא מחזירים לי את החפצים שהחרמתם לי? המחשב, הסלולרי שלי, האיי פוד, כל מה שלקחתם. לפי מה שהבנתי, החקירה כבר מזמן הסתיימה".

"הסתיימה, אבל עדיין אין לנו אישור להחזיר לך".

שתיקה של כמה שניות, ואז הוא הביא את הבומבה:

"אני מתקשר אליך כדי לעדכן אותך שהיום בשלוש בצהריים אנחנו הולכים לבית המשפט כדי לבקש להסיר את צו איסור הפרסום בנוגע למקרה שלך".

פצצה לראש. יכולתי להרגיש את המוח שלי נחבט בדופנות הגולגולת, מבפנים, וסופג מכה נוספת כשאני נופל וראשי נחבט ברצפת הזירה. אני שוכב, שרוע על גבי, ומביט בשופט

שרוכן מעליי. דמותו מעורפלת, מטושטשת, אבל הקול חודר אל אוזניי: "אחת, שתיים, שלוש, ארבע, חמש..."

"יואב...?"

"כן, סליחה, אני כאן."

"חשבתי שהתנתקנו."

"תגיד, למה אתם מבקשים דווקא עכשיו להסיר את הצו? החקירה הרי כבר הסתיימה. מילא אם הייתם מבקשים את זה קודם, כשנעצרת, בשביל לבדוק אם יגיעו מתלוננות נוספות. את זה הייתי מבין. אבל עכשיו? למה עכשיו?"

"כי אין עוד צורך בצו הזה מבחינתנו."

"בסדר, אבל למה עכשיו? מה ההיגיון? התקשורת תכסח אותי! חכו קצת, תראו אם מוגש נגדי כתב אישום או שהתיק נסגר! אם מוגש כתב אישום - אז בסדר, תסירו את הצו, תקרעו לי את הצורה! אבל אם התיק נסגר כי אני לא אשם, אז למה לעשות לי את זה???"

"אין בררה, יואב."

"אתם הורגים אותי!"

"יואב, זאת לא החלטה שלי. זאת ההוראה שקיבלנו."

"אה, הבנתי."

התקשרתי לכרמי. הוא לא היה מופתע:

"אל תדאג, אני יודע מה לעשות. אף אחד לא יפרסם עליך כלום, ואם

צריך - אני אגיע עם זה לבית המשפט העליון."

"אבל, כרמי..."

"יואב, אתה סומך עליי?"

הוצאתי בקבוק בירה מהמקרר, לקחתי את הפותחן וניסיתי לחלוץ את הפקק, אבל לא הצלחתי. כפות הידיים שלי רעדו כאילו אני חולה פרקינסון. החזרתי אותו למקרר, פתחתי

את הפריזר והוצאתי את בקבוק הוודקה. לא צריך פותחון, רק לסובב את הפקק. שתייתי ישר מהבקבוק, הנחתי אותו על השיש וצעדתי לאטי, מתנדנד קלות, למרפסת. נשענתי על המעקה, הדלקתי סיגריה, שאפתי שכטה ממושכת ועמוקה, נחנקתי, התכופתי אל מעבר למעקה והקאתי. הדירה שלי עורפית, אז אני הקאתי לחצר, לא לרחוב. זה כבר קרה לי בתקופה האחרונה כמה פעמים, מאז החלו הפרסומים באינטרנט. התקפי הקאה שנגרמים מעומס כבד מדי של ניקוטין בגוף שלי. לא תמיד אני מספיק להגיע מהסלון לשירותים כשההתקף פוקד אותי, אז מדי פעם זה קורה במרפסת.

לאחר שרפלקס ההקאה נרגע, הלכתי לאמבטיה, שטפתי פנים, צחצחתי שיניים, גרגרתי קצת מי פה, ניגבתי את הפנים, הוצאתי קוביית שוקולד מהמקרר כדי להיטיב מעט את הטעם בפי, חזרתי למרפסת, הדלקתי סיגריה חדשה וחשבתי: למה הם עושים לי את זה? למה דווקא עכשיו?

הפעלתי את תוכנת הסקייפ במחשב הנייד וניסיתי ליצור קשר עם אוסטרליה, עם קתרין. היא לא ענתה לי. אחרי שעה כרמי התקשר. מתברר שבמשטרה לא ידעו שישנה בקשה גם מטעמי לצו איסור פרסום. עכשיו, כשהם יבקשו להסיר את צו איסור הפרסום מטעמם, הוא לא יוסר באופן אוטומטי: יתקיים דיון בפני שופט, ובדיון הזה כרמי ינסה לשכנע את השופט שאין טעם בהסרת הצו כי החקירה כבר הסתיימה. כרמי הבטיח ש"יעשה את המוות למשטרה בבית המשפט". האמנתי לו.

ניגשתי למחשב, ובתוך דקות ספורות של שיטוט במסדרונות הרשת גיליתי שהמתקפה עליי רק הולכת ומתלהטת. קראתי את הכתבות והמאמרים שהתווספו, וגם את הטוקבקים, ונחרדתי. זה ממש עינוי. מילא הפרסומים שעל פיהם התעללתי בלילית בסגנון הסרט "התפוז המכני", ולכן היא מאושפזת עכשיו במצב קשה בבית החולים, ואני עצמי עדיין עצור. מילא זה. כבר התרגלתי. עכשיו יש שם דברים חדשים, שלא ראיתי אתמול: הערות זועות על המראה שלי, על הלבוש שלי, על האופן שבו בחרתי להציג את עצמי בפייסבוק, על החברות והחברים שלי, על המקצועיות שלי בעבודתי כעיתונאי ועוד. אני לא מדבר כאן רק על תגובות מרושעות, אלא על כתבות ומאמרים על הפרשה שלי בעשרות אתרי אינטרנט ובלוגים. כמעט כולם אימצו את הגרסה של הבלוגרית הפמיניסטית חנה בית הלחמי, שעל פיו לילית היא קורבן של אונס אכזרי, ושכעת היא פצועה, ואילו אני הולך להיחלץ מהסיפור הזה כי אני "איש תקשורת מפורסם". והנה בעוד

רגע יוסר צו איסור הפרסום לבקשת המשטרה, וכל הצונאמי שמציף את הרשת יגלוש החוצה, לעיתונים, לטלוויזיה, לרדיו. אני לא אוכל לצאת מהבית.

אני מתבייש. אני פשוט מתבייש. לא ממש חשבתי על זה לעומק עד עכשיו, על הבושה. חשבתי על הכתם, לא על הבושה. הכתם הוא מה חושבים עליי אחרים, הבושה היא מה שאני עצמי מרגיש בנוגע לזה. בושה מזוקקת, כלימה רעה ורעילה, שאוכלת אותי מבפנים. **איך אפשר לצאת מהבית ככה?**

התקשרתי לאימא שלי, להכין אותה לאפשרות שמה שהיא קוראת עכשיו באינטרנט זה רק הפרומו, שכן המשטרה מבקשת להסיר את צו איסור הפרסום. זאת הייתה שיחה קשה, קשה זה בלשון המעטה. הורים לא מגדלים ילדים כדי לשמוע בשורות קשות כאלה. אמי מגיבה בהתאם.

החלטתי: אני חוזר למעצר בית באופן עצמאי, ולא מתוקף החלטה של בית המשפט. אני פשוט מתבייש להראות את פרצופי ברחוב. אני מפעיל את תוכנת הסקיפ ומנסה שוב ליצור קשר עם אוסטרליה הרחוקה. אבל קטרין לא עונה לי. מוזר, בדרך כלל היא עונה די מהר.

יום רביעי, 27 באפריל 2011

התעוררתי בשתיים-עשרה בצהריים, אחרי ארבע שעות שינה, וקיבלתי עדכון מעניין: כתבת הפלילים של גלי צה"ל, הדס שטייף, פרסמה בפרופיל שלה בפייסבוק את הידיעה הבאה:

"שימו לב. המהומה סביב חקירת כתב ערוץ 2, היא על לא מאומה. הכתב נחקר, יצא דובר אמת, החקירה הובילה לכך שאונס לא היה. הפרקליטות קבעה שאין מקום להגיש כתב אישום, התיק נסגר. זיכרו, משטרה שהעזה להגיש כתב אישום נגד נשיא, לא נבהלת מלהגיש כתב אישום נגד כתב, ובלבד שיהיה בו ממש. במקרה הזה המשטרה מנעה על פי חקירתה מלעשות עוול לכתב. האמינו לי..."

על פי הדס שטייף, המשטרה המליצה לפרקליטות שלא להגיש נגדי כתב אישום, והתיק נגדי נסגר. זה נכון? זה לא נכון? אני לא מכיר אותה באופן אישי, אבל אני יודע שהיא כתבת פלילים ותיקה ומנוסה. מן הסתם, ידוע לה שיש צו איסור פרסום, ברור לה שהיא משחקת באש, ולמרות זאת - היא בוחרת לפרסם את המידע הזה בדף הפייסבוק שלה. יש להניח שהיא חשבה היטב על הצעד הזה, אולי התלבטה, ובוודאי בדקה ביתר קפדנות. אם היא טועה, זאת לא סתם טעות: זאת תהיה טעות שתיזכר.

אני עדיין לא קופץ משמחה, כי מבחינתי הסיפור לא נגמר עד שאני מקבל מסמך רשמי מהפרקליטות, שמבשר לי שהתיק נסגר. הדברים הללו מרגיעים אותי, כמוכן, אבל אני עדיין לא מבין: אם התיק כבר נסגר, אז מדוע הפרקליטות לא מפרסמת את החלטתה? ואם הוא עוד לא נסגר אבל אמור להיסגר בקרוב, אז למה דווקא עכשיו מתעקשת המשטרה להסיר את צו איסור הפרסום? הם הרי יודעים היטב שיש הבדל גדול בין אופן הסיקור התקשורתי של אדם שהמעמד שלו הוא חשוד באונס ואולי יוחלט להעמידו לדין, ובין אדם שכבר הוחלט לסגור את התיק נגדו. את החשוד - התקשורת תכסח. לעומת זאת, אדם שהתיק נגדו כבר נסגר מקבל יחס תקשורתי שונה לגמרי: מדווחים עליו כעל גבר שחטף תלונה על אונס, והתלונה התבררה כתלונה לא אמינה מספיק, ולכן הגבר שוחרר. אמנם בשני המקרים ייגרם לו נזק גדול, אבל בכל זאת - יש הבדל משמעותי.

אז מה הסיפור? בשיחת טלפון אחת יכולים בפרקליטות לבשר לעולם שהתיק נסגר ולחסוך ממני את הסיוט הזה, אבל הם בוחרים שלא לעשות זאת. למה? נמאס לי, החלטתי לעשות משהו שלא עשיתי עד כה, מהרגע שהתלונה הוגשה נגדי: לנסות לברר מה לעזאזל קורה פה. להרים כמה טלפונים ולבדוק. די, מספיק, החקירה הסתיימה כבר מזמן, כך שאין שום חשש שאשבש הליכי חקירה.

התחלתי לברר מה עומד מאחורי הידיעה שהדס שטייף פרסמה, וזה מה שגיליתי:

- המשטרה העבירה את התיק לפרקליטות בצירוף המלצה לסגור את התיק.
- כנראה שבפרקליטות אכן התקבלה החלטה לסגור את התיק, החלטה שעדיין לא מתפרסמת בגלל עניינים של בירוקרטיה משפטית.
- ההוראה להסיר את צו איסור הפרסום הגיעה מהדרגים הגבוהים ביותר במשטרה. לא מדובר בהחלטה של מרחב ירקון בתל אביב, אלא בהוראה שיצאה מירושלים, מהמטה הארצי של משטרת ישראל. המפקד לא שיקר כשאמר לי שזאת "הוראה שהגיעה מגבוה".

הסיבה להחלטה היא הביקורת שהמשטרה סופגת באינטרנט, כאילו אני זוכה להגנה של צו איסור הפרסום מכיוון שאני עיתונאי מוכר.

• אם כרמי לא יצליח לשכנע את בית המשפט להשאיר על כנו את צו איסור הפרסום, אני בצרות צרורות. גם כלי התקשורת הגדולים והחשובים יצטרפו לחגיגה.

אז מה קורה ברשת שמלחיץ כל כך את רשויות אכיפת החוק? ובכן, מתברר שהקמפיין נגדי תפס תאוצה מטורפת מיד לאחר שאשת התקשורת שאני מעריך מאוד פרסמה בדף הפייסבוק שלה לינק לכתבה של הבלוגר האמריקאי ריצ'רד סילברסטיין. הפכתי לכוכב-על ברשת: אתרי אקטואליה, צ'טים, רשתות חברתיות, בלוגים, טוקבקים. הכול כולל הכול. לדיווחים על הפרשה שלי מוצמדות פרסומות מסחריות. בכמה אתרים צירפו פרסומות של עורכי דין, שמתמחים בייצוג חשודים בעברות מין. קוראים לזה שיווק ממוקד או פרסום ממוקד או משהו כזה.

ההתפתחות הזאת באינטרנט מסקרנת את כלי התקשורת הגדולים, שעד כה נמנעו מלסקר את הפרשה שלי בגלל צו איסור הפרסום. קצתם מחליטים לדווח עליה בזהירות, בלי לחשוף את זהותי. הנה דוגמה לכך, ציטוט מכתבה של איילה צורף והילה רז, שפורסמה היום (יום רביעי, 27 באפריל 2011) בעיתון "דה-מרקר". כותרת הכתבה היא, "בפייסבוק ובגוגל לא שמעו על צווי איסור פרסום":

"כמה שעות לאחר שעלה הפוסט המדובר באנגלית, החליטה אשת התקשורת הפמיניסטית מרב מיכאלי להפיץ אותו בקרב 4,755 חברים בפייסבוק. היא העלתה פוסט שכלל קישור לפוסט בבלוג האמריקאי, והוסיפה: 'האתר האמריקאי (שם הבלוג) מפרסם את שמו של (שם החשוד) שחשוד באונס'. כמה שעות לאחר מכן, ולאחר שצבר תגובות רבות של גולשים וגולשות, עשרות רבות של לייקים ושיתופים, החליטה מיכאלי להסיר את הפוסט. מיכאלי סירבה להתייחס לשאלה מדוע הסירה את הפוסט".

אתם ודאי אומרים לעצמכם עכשיו: רגע, אבל רק לפני כמה עמודים סיפרת לנו שאתה לא רוצה לחשוף את זהותה של אשת התקשורת, וכינית אותה "אשת התקשורת שאני מעריך

מאוד!" ובכן, זה היה אתמול. אני עדיין מעריך אותה מאוד, אבל היום זהו יום חדש. זוכרים שסיפרתי לכם, בסיומה של ההקדמה לספר, שיש לנו פערים להשלים? אז הפערים הללו הושלמו כבר מזמן. עכשיו אנחנו בזמן אמת, והדברים נכתבים בעודם מתרחשים. אין לי מושג כרגע מה אכתוב מחר, כי אני לא יודע מה יקרה מחר. מה שקרה אתמול נכתב אתמול, ומה שקורה היום - נכתב היום. אתמול העדפתי שלא לחשוף את שמה של מרב מיכאלי, אבל היום - לאחר שנחשפתי לממדיו של הנזק שגרמה לי - שיניתי את דעתי.

מיכאלי (שאינני מכיר אותה באופן אישי) סירבה להשיב לשאלה של "דה מרקר" מדוע הסירה את הפרסום. היא סירבה גם להתראיין אצל העיתונאי ירון דקל בתוכנית הרדיו "הכול דיבורים" ברשת ב' של קול ישראל. התעלומה באשר למניעה של מיכאלי הייתה אמורה להיוותר עלומה, אלמלא חברי הטוב אוהד, שיצר איתה קשר לאחר שפרסמה את הפוסט שלה. הוא פנה אליה בפייסבוק. כמו חברתי אלה, גם הוא פנה אליה ביוזמתו, בלי לבקש את רשותי או אפילו ליידע אותי מראש. הוא ניסה להסביר לה שהיא טועה, ביקש ממנה לבדוק את העובדות, אפילו הציע להשמיע לה את שיחת הטלפון שהוקלטה ביום שלאחר המפגש. הוא אמר לה: "לילית מנצלת את הרגישות שלך בנושא זה, ואת נפלת בפח". מרב מיכאלי ענתה לו:

מרב מיכאלי:

"אוהד היקר, תודה על הפנייה, אני בטוחה שאתה מאמין בדברים ומאמין ליואב ואדרבה, אם אתה מאמין בכל זה, אתה ודאי צריך לעמוד לצדו. עם זאת, אני מניחה שאתה מקבל את הדברים מהצד שלו בלבד, ולא פגשת את הנפגעת ולא שמעת את הצד שלה אלא דרכו.

אני לגמרי לא מתיימרת להחליט אם הוא אנס אותה או לא; קטונתי. מה שאני יודעת היטב זה שאונס ותקיפה מינית הם דברים שקורים כל הזמן, לכל סוגי הנשים, בעיקר כשיש אליהן גישה. אני יודעת כמה שהמוני נשים עוברות תקיפה מינית שיש הרבה מאוד דרכים לעשות אותה. רובן לא חולמות להתלונן ואחוז תלונות השווא בתקיפה מינית הוא הנמוך ביותר מבין תלונות השווא בכל פשע אחר - אחוז וחצי.

כך שאין לי סיבה לחשוב שהיא ממציאה או משקרת. אבל יותר מזה: התפקיד שלי מבחינתי הוא לחזק נשים, להאמין להן, לתת להן כוח וכלים

להתמודד עם מצבן כמיטב יכולתי. לגברים יש בדרך כלל מערכת תומכת, שמסרבת להאמין שהם עשו את זה, והנפגעות כמעט תמיד מוצאות את עצמן לבד.

אני מבינה שכחבר שלו אתה מרגיש שאולי באופן כללי זה נכון, אבל במקרה הספציפי הזה זה לא כך ונעשה לו עוול גדול. מבינה אותך באופן אישי.

אני, כאמור, לא יודעת מה היה שם, אבל הרי גם אתה לא."

הדלקתי את המחשב, ושוב ניסיתי לתפוס את קתרין. כלום. היא לא ענתה. התחלתי לחשוד. אולי היא לא עונה כי היא קראה את הכתבה בבלוג של ריצ'רד סילברסטיין? כן! זה מה שקרה! איך לא עליתי על זה קודם? היא קראה והחליטה לתפוס מרחק. אני בטוח שזה מה שקרה. איך לא חשבתי על זה קודם? נכנסתי לגוגל, הרצתי את השם שלי באנגלית: "Yoav Even", ונחרדתי. הכתבה של ריצ'רד סילברסטיין באתר "תיקון עולם" היא התוצאה הראשונה שקופצת בתוצאות החיפוש עם התמונה שלי והכיתוב המרושע: "יואב אבן: העיניים של אנס קר כאבן?" זהו, אני בין-לאומי עכשיו. לא רק קתרין, כל החברות והחברים מההשתלמות בסי-אן-אן יוכלו לקרוא עכשיו על הפרשה שלי. שלחתי לקתרין הודעה ושאלתי אותה אם היא כועסת עלי.

כבר ארבע לפנות בוקר. אני עייף, אבל חייב לעשות קצת קניות לפני שאני צונח למיטה. לחם, גבינה, ירקות וסיגריות. עדיף מזון קל, יותר קל להקיא אותו בהתקפי ההקאות מהניקוטין. זאת שעה מצוינת לקניות. הרחובות ריקים, הסיכוי לפגוש מכרים - קלוש. אני מגיע לסופר, אוסף בזריזות את המצרכים לסל המתכת עם הידיות הכתומות וניגש לקופה לשלם. המוכרת מזכירה לי בנימוס שמכירת אלכוהול אחרי השעה אחת-עשרה בלילה אסורה על פי חוק. אני מוותר על שמונה בקבוקי בירה קרלסברג, משלם על יתר המצרכים, חוזר ומתארגן לשינה. אני מותש. אני עצוב. עוד יום.

36. יש שופטים בתל אביב

יום המישי, 28 באפריל 2011

כרמי העיר אותי בתשע וחצי בבוקר משינה טרופה.

"קום, חמוד, קום! יש לי בשורות טובות בשבילך!"
"סגרו את התיק נגדי???" כי הדס שטייף פרסמה בפייסבוק שלה לפני
כמה ימים שהתיק נסגר!"
"לא... עד שלא קיבלנו תשובה רשמית מהפרקליטות, התיק עוד לא
נסגר. ועדיין לא קיבלנו שום תשובה. אבל בית המשפט קיבל את
הבקשה שלנו לצו איסור פרסום!"

כרמי הציע שניפגש לארוחת בוקר. הוא רצה להראות לי את הפרוטוקול. כרמי הציע בית
קפה, אבל אני לא רציתי להיראות במקומות ציבוריים בימים אלה. כרמי הבין. הוא יגיע
אליי. ניגשתי למטבח והכנתי לנו ארוחת בוקר: סלט ירקות, גבינות, לחם וקרואסונים
שקניתי בלילה. לאחר שסיימתי, ירדתי למטה לתפוס לו חניה.

בתוך חצי שעה הוא כבר ישב על הבר אצלי ונתן לי את הפרוטוקול של הדיון בבית
המשפט. גם הפעם הייתה כותרת המסמך הרשמי של בית המשפט: "מדינת ישראל נגד
יואב אבן", אבל המדינה עצמה - כך מתברר - דווקא לא באמת נגדי בדיון הזה. היא
נשארה בצד, יושבת על הגדר ולא מתערבת, כפי שהמשטרה ניסחה בבקשתה לבית
המשפט:

"נבקש להסיר את צו איסור הפרסום אשר ניתן לבקשתנו, אין לנו כרגע
עילה חוקית לאיסור הפרסום, שכן החקירה הסתיימה. התיק נמצא
בפרקליטות. אנו משאירים לשיקול דעתו של בית המשפט את הבקשה
להוצאת צו איסור פרסום מטעמו של החשוד".

קראתי את פרוטוקול ההחלטה של בית המשפט, וגיליתי שכבוד השופט בני שגיא - אותו השופט מבית משפט השלום, שסירב לבקשת המשטרה להאריך את מעצרי בשבוע שלם - הבין היטב את הפוליטיקה שמאחורי בקשת המשטרה להסיר את צו איסור הפרסום: הוא קבע כי בית המשפט מקבל את בקשתי לצו איסור פרסום, בשל הנזק הרב שעלול להיגרם לי מפרסום הפרשה בכלי התקשורת, שכן בהתחשב בראיות נגדי שהוצגו בפניו - לא יהיה זה נכון לגרום לי את הנזק הזה. מיד לאחר מכן נתן השופט למשטרה בדיוק את מה שביקשה - הוא הבהיר כי הצו ה"ישן" שהוצא לבקשת המשטרה מבוטל, וקבע:

"יובהר כי צו איסור הפרסום שהוטל כעת, הינו מכוח בקשת החשוד".

וזה בדיוק מה שהמשטרה רצתה: הוכחה שהם לא מגינים עליי כי אני כתב טלוויזיה מוכר, כפי שהוטח נגדם בביקורת באינטרנט. עכשיו יוכלו לרחוץ בניקיון כפיהם - הנה, הם לא מגינים עליי. לא רק שהתעקשו להשליך אותי לשבוע שלם למעצר, הם אפילו ביקשו מבית המשפט להסיר את צו איסור הפרסום על כל הפרשה. אי אפשר לטעון נגדם שעשו לי חיים קלים.

כבוד השופט בני שגיא קיבל החלטה אמיצה. הוא הבין מדוע המשטרה מבקשת להסיר את צו איסור הפרסום בענייני, וידע שהביקורת שהוטחה במשטרה עד כה, תוטח כעת בו באופן אישי. הרי כעת יהיה זה הוא ה"אשם" בכך שאסור לדווח על הפרשה, ואני משוכנע שזה רק עניין של זמן עד שהוא יהפוך יעד לביקורת פמיניסטית בשל ההחלטה הזאת.

זהו, אפשר לנשום לרווחה: יש צו איסור פרסום, והצו בתוקף כל עוד לא יוגש נגדי כתב אישום. אם יוגש - שיקרעו לי את הצורה, מה אכפת לי? זאת תהיה הבעיה האחרונה שלי, יהיו לי דברים דחופים יותר לטפל בהם.

הסלולרי שלי לא הפסיק לצלצל, אבל התעלמתי ממנו. כרכרתי סביב כרמי, מכין לו עוד קפה, מוזג עוד מים קרים, עוד דיאט קולה, מנסה לפטם אותו בעוגיות ובשוקולדים. הוא אכל, המלאך שלי, והציע לי להצטרף אליו, אבל לא היה לי תיאבון. כשהוא סיים לאכול, התיישבנו בסלון. הוא ביקש ממני סיגריה. מתברר שהסיגריה, שהוא שנורר ממני כשניגשנו מיוזמתנו לתחנת המשטרה וביקשנו שיחקרו אותי, לא הייתה מעידה חד-פעמית. הוא חזר לעשן אחרי שנים ארוכות שלא נגע בסיגריה.

התעלמנו מהסלולריים שלנו, ופשוט ישבנו וקשקשנו. סתם ככה, שיחה על החיים. כנראה אנחנו חווים עכשיו נפילת מתח מסוימת, כי עברנו בהצלחה יתרה את המכשלה האחרונה (כנראה) לפני השלב האחרון והמכריע. כל שנותר כעת זה להמתין בשקט להחלטה המיוחלת על סגירת התיק.

שאלתי את כרמי איך ייתכן שהוא מדבר ב-ח' ו-ע', למרות שהוא ממוצא עיראקי ולא תימני. כרמי חייך ואמר שהוא נשאל על כך לא מעט. הוא סיפר לי שגדל בשכונת התקווה בתל אביב של שנות ה-60 של המאה הקודמת, ושכך דיברו הילדים בשכונה, אז גם הוא דיבר כך, וזה נשאר. הוא מספר שגדל בדירת 30 מ"ר, שבשעות היום שימשה חנות של אמו התופרת. הוא סיפר לי על השירותים בחצר, על צינור הגומי ששימש מקלחת, על פינות המסתור שמצא מחוץ לדירה כדי לקרוא ספרים ולהכין שיעורים כי בבית לא היה אפשר - כל הזמן באו לקוחות, ופשוט לא היה מקום. הוא סיפר שכאשר החליט ללמוד משפטים, אביו כעס עליו. הוא ניסה לשכנע אותו שילך לעבוד, לא ללמוד. כאשר הבין שבנו עומד על דעתו, הוא ממש זעם והכריז שלא יעזור לו לממן את לימודיו.

עישנו עוד סיגריה או שתיים או חמש, ולאחר מכן כרמי נפרד ממני לשלום והלך לביתו לנוח קצת. הדלקתי את המחשב ונכנסתי לפייסבוק. לי אין דף פייסבוק כרגע, הקפאתי את החשבון שלי מיד כשהחקירה נפתחה, אבל אוהד השאיר לי את שם המשתמש והסיסמה שלו, כדי שאוכל להתעדכן בדברים חשובים מדי פעם. הצצתי בפרופיל של הדס שטייף, מסוקרן לראות אם היא פרסמה ידיעות נוספות בענייני. ואכן, היה שם משהו:

"הבוקר יוסר האיסור פרסום, תנו לכתב לחזור לחייו.....ולא בגלל שהוא כתב. הבוקר יוסר האיסור פרסום מעל שמו של כתב הערוץ השני....החקירה הסתיימה, התיק סגור, חוסר ראיות. כאישה, כמי שלא מעט גברים, עברייני מין נמצאים תחת סורג ובריח בגינה, גיני, אני מרשה לעצמי להגיד, לא כל גבר שאישה מגישה נגדו תלונה על אונס, מעשה מגונה או תקיפה, אכן אנס, או תקף... זכרו... כל אחד ואחת מאיתנו יכולים בכל רגע נתון להימצא במצבו של הכתב... בהינף עט. אין מה לעשות חקירת המשטרה והפרקליטות, הן הכלי המכריע... ותמיד.... יש לשמוע גם את הצד השני... אני במקרה הזה שמעתי בקשב רב את החוקרים... ודי לי בזה כדי להגיד. צריך להחזיר לכתב את חייו. נקודה".

נכון לעכשיו, בערך שלוש שעות אחרי שפורסם, הניב הפוסט 26 לייקים ו-23 תגובות, כמה בעדי ואחרות נגדי. גם ביקורת על שטייף עצמה יש שם. אישה אמיצה היא, כתבת הפלילים של גלי צה"ל. היא לא מכירה אותי באופן אישי, ובכל זאת - בוחרת לפרסם עמדה מאוד לא פופולרית: להתייזב לצדו של החשוד באונס במקום לצדה של ה"קורבן". אני בטוח שהיא תספוג על כך ביקורת מצד ארגונים פמיניסטיים. מן הסתם, גם היא מודעת לכך, ולמרות זאת מתייצבת לצדי.

אז מה עוד כתבו עליי היום? אני מקליד את שמי בגוגל, ועוד לפני שאני משלים את האות האחרונה בשם המשפחה שלי, מנוע החיפוש של גוגל משלים לבדו את אופציות החיפוש הפופולריות ביותר בימים האחרונים: "יואב אבן אנס", "יואב אבן אונס", "יואב אבן עצור", "יואב אבן נעצר". חד וחלק, לגוגל אין סנטימנטים. האלגוריתמים שמניעים את מנוע החיפוש הפופולרי זורקים לי את האמת בפרצוף. אני מקליד שמות של כמה גברים מפורסמים שנפלו בעבר קורבן כמוני לתלונות שווא, ונוקו מכל אשמה. גם אצלם, למרות שכבר חלפו כמה שנים, זה נראה דומה. זה כנראה לכל החיים.

שתיים בצהריים עכשיו, ואני עייף. בקושי הצלחתי לעצום עין בלילה בגלל הפחד מתוצאות הדיון הבוקר בנוגע לבקשת המשטרה להסיר את צו איסור הפרסום. עכשיו אני יכול לנשום לרווחה, אבל אני יודע שהאדרנלין בדם יקשה עליי להירדם. אני כבר מכיר את ההרגשה. אני מוזג לעצמי מנה כפולה של וודקה כדי לזרז את התהליך, שופך אותה לגרון שלי במכה אחת, בולע, מכבה את המחשב ואת הסלולרי ונכנס למיטה.

אני מניח שנרדמתי די מהר, אבל בשעה ארבע אחר הצהריים נקטעה שנתי באכזריות. צלצול ארוך ועצבני בדלת הדירה שלי. אלוהים, כמה שאני שונא צלצולים בדלת. ניגשתי והצצתי בעינית. לא היה שם אף אחד, וזה רק הגביר את הלחץ שלי. שוטרים שמתחבאים בצד? אולי צלמים? מי זה לעזאזל? המתנתי כמה שניות, פתחתי את הנעילה הכפולה, שהפכה לנוהל קבוע לאחרונה, ודחפתי את הדלת לאט-לאט. לא היה שם אף אחד, אבל על השטיח לניגוב הרגליים בכניסה היה מונח זר גדול של פרחי שוקולד, עטופים אחד-אחד בנייר צלופן צבעוני. היה חבל לי על השליח שעזב כל כך מהר ופספס את הטיפ. הרמתי את הזר, נכנסתי בחזרה פנימה, תלשתי את הפתק שהיה מוצמד אליו וקראתי:

"יעקב גלעד כתב את כל מה שנרצה להגיד כל כך יפה:

'אפילו בשרב הכי כבד

ידעתי שהגשם עוד ירד

ראיתי בחלון שלי ציפור

אפילו במשב סופה וקור'.

תשמור על עצמך, אנחנו פה לדבר + להקשיב + מה שצריך. מאמינות
בך ומקוות שהסיוט ייגמר מהר. אוהבות ומחזקות, קלי וענת".

הנחתי את זר השוקולדים על השולחן בסלון והדלקתי סיגריה. המחווה של החברות
מהעבודה מרגשת, אבל בו-זמנית גם מביכה אותי. מוקדם לי לחגוג לפני שהפרקליטות
פרסמה את החלטתה הרשמית בענייני - אם לסגור את התיק או להגיש כתב אישום.

שקעתי בהרהורים על נשים. לראשונה מאז התהפך עליי עולמי, אני חושב באופן
מעמיק על תפקידן ותפקודן של הנשים בחיי מאז האסון. מתחולל סביבי משהו די מעניין,
שלא ממש הייתי מודע לו עד כה: **עיקר התמיכה בי מגיעה מנשים**. לא מדובר רק באלה
ובמיטל, ששמרו עליי במעצר הבית לאחר שחתמו בבית המשפט על ערבות בסך 15 אלף
שקל כל אחת. אני מוקף במעטפת אוהבת, דואגת, מחזקת ומעודדת של נשים קרייריסטיות,
משכילות וחזקות. הנשים האלה מכינות אותי להתמודדות בבית המשפט, עוזרות לי לסדר,
להדפיס, לגבות וללמוד את הראיות שאציג בעוד רגע בחקירתי, מסייעות לעורך הדין שלי,
מגיעות לבית המשפט, מתקשרות ללא הרף כאשר אני במעצר בית ומתעניינות בשלומי
דרך אלה ומיטל, ממתינות בסבלנות שמעצר הבית יסתיים, ומיד מגיעות לבקר, מציעות כל
סוג של עזרה שיכולתי לדמיין, כולל כסף, יוזמות מהלכים לשמירה על שמי הטוב,
מחבקות, מנשקות, מרחמות, מלטפות, מרגיעות, דואגות, מבשלות ומכסחות את הצורה
לכל מי שמעז להביע בפניהן ספק, אפילו הקל שבקלים, בחפותי.

מדוע אני מקבל כל כך הרבה עזרה ותמיכה דווקא מנשים? אני לא צריך לחשוב
יותר מדי על השאלה הזאת, כמה מהן כבר סיפרו לי בלי ששאלתי: הנשים הללו, כולן
בעלות תודעה פמיניסטית מפותחת (ואצל קצתן רדיקלית), כועסות. הן מאוד כועסות.
זועמות. בחורות כמו לילית, הן מסבירות, מקומן בכלא. לא בגלל מה שהן מעוללות
לגברים שעליהן הן מעלילות, אלא כי בגללן לעתים קרובות לא מאמינים לנשים שבאמת
הותקפו ונאנסו. **הטיעון הזה חוזר שוב ושוב.**

כך אני מוצא את עצמי מוגן במגן אנושי שרובו נשים. וזה לא שחבריי הגברים לא תומכים בי, חלילה. אבל מטבע הדברים, מדובר בתמיכה אחרת: הם מגיעים לבקר, שותים איתי בקבוק בירה או שניים, מתעניינים בשלומי, שואלים אם אני זקוק למשהו, ולאחר שמשתכנעים שאני חזק ושהכול בסדר - ממשיכים לדרכם. אין בהם את הלהט, את הכעס ואת הבושה שיש בנשים שמגוננות עליי. יש בהם משהו אחר, בעיקר בקרב הרווקים שבהם: יש בהם פחד. הם פשוט פוחדים שזה יקרה גם להם. אחד מהם שאל אותי - מה לעזאזל אני עושה אם זה קורה גם לי? אמרתי לו שאני מקווה בשבילו שיהיו לו האמצעים לשכור את שירותיו של עורך דין פלילי מליגת-העל, ושתהיה לו ראייה פורנזית כלשהי, ראייה מוחשית, כפי שלי הייתה ההקלטה של השיחה עם לילית. אמרתי לו שאם אין לו את שני הדברים האלה, או לפחות אחד מהם, אז אני מקווה בשבילו שיש אלוהים ושהוא ביחסים טובים איתו.

הדלקתי את המחשב ונכנסתי לדף הפייסבוק של הדס שטייף:

"בית המשפט החליט להשאיר את הצו על כנו... בשל העובדה שהתיק נסגר...
בית המשפט החליט שאין להכפיש את שמו של הכתב באין סיבה... הוא יוחזר לעבודה".

אני קורא את הפוסט שוב ושוב כאילו הוא תפילה, וממלמל "אמן". הדס שטייף ממשיכה להתעקש שכבר התקבלה החלטה לסגור את התיק נגדי, אבל כל עוד לא קיבלתי הודעה רשמית מהפרקליטות - הכול פתוח. עדיין ישנה אפשרות שיוגש נגדי כתב אישום, ושארק לשנים ארוכות בכלא.

אני סוגר את הפייסבוק, מפעיל את תוכנת הסקייפ ומגלה שקתרין שלחה לי הודעה. אני נלחץ. היא רוצה לבשר לי שקראה את הכתבה על הפרשה שלי בבלוג של ריצ'רד סילברסטיין? בהודעה ששלחתי לה, לאחר שקיבלתי את הרושם שהיא מתעלמת ממני, שאלתי אותה אם היא כועסת עליי. והנה עכשיו היא עונה. היא קראה? לא קראה? היא שונאת אותי עכשיו? הלב שלי כואב. אני בכוננות ספיגה.

"הי, מותק, מה פתאום כועסת עליך? למה שאני אכעס עליך? מקווה שהכול בסדר איתך..."

אז היא לא קראה. בינתיים. אני רדוף.

יום שישי, 29 באפריל 2011

אבי מתקשר ומודיע לי שהוחלט להעביר את סבתא שלי למחלקה הסייעודית של בית האבות. כעת היא שוהה במחלקה לתשושי נפש (מתפקדים פיזית, אך זקוקים להשגחה ולסיוע), אבל מצבה מחמיר וצריך להעביר אותה. עצוב לי. בימי שגרה אני משתדל לטפל בעצמי בעניינים הללו. העובדים של בית האבות הציבורי "גיל עד", במרכז הרפואי "שיבא" שבתל השומר, מכירים אותי היטב. הספקתי אפילו להתיידד עם כמה קשישים במקום שדעתם עדיין צלולה יחסית, ותמיד שמחים לקשקש קצת עם "הנכד של פאולה מהטלוויזיה". אבל זה היה אז. הפעם הוריי ייאלצו לטפל בעניין בעצמם.

יום שלישי, 3 במאי 2011

הימים האחרונים קשים: המתקפה עליי באינטרנט הולכת ומתפשטת, והופכת אגרסיבית יותר ויותר "הודות" לכמה עשרות פעילות בארגוני נשים, שמגדירות את עצמן "פמיניסטיות רדיקליות", "אקטיביסטיות פמיניסטיות", "פמיניסטיות אמיתיות" או פשוט - "פמיניסטיות".

אני יוצא מהמיטה, ומיד מתנפל על הסלולרי. לא, אין בשורות רעות נכון לעכשיו. התחלה טובה. אני מרתיח מים לקפה, נכנס למקלחת, ובדרך חזרה למטבח אני פותח את הדלת ומרים מהרצפה את העיתון שאני מנוי עליו, "ידיעות אחרונות". הכותרות מבשרות על המבצע המוצלח לחיסולו של אוסמה בן לאדן. אני מאוד שמח שהוא חוסל, ולא רק מהסיבות שמשמחות עוד כמה מיליארדי אנשים ברחבי העולם, לי עצמי יש סיבה נוספת - אולי החיסול שלו יתפוס את תשומת הלב של הכותבים באינטרנט, והם יניחו לי קצת.

בעמוד 33 מופיעה קריקטורה של יותם פישביין. שלושה טרוריסטים של אל-קאעידה יושבים על רצפת מערה, לצדם מונחים רובה ומטען חומר נפץ, ואחד מהם אומר: "הקלטת הבאה שנוציא תצטרך להיות לקט". אני מביט בתמונה, קורא את הכיתוב ומחייך. חיוך אמיתי. זה מוזר לי.

37. נעים מאוד, קלונקס

יום חמישי, 5 במאי 2011

על פי כל הסימנים, הפרקליטות אמורה לבשר לי על סגירת התיק בימים אלה. אולי היום, אולי מחר, אולי מחרתיים, לא ברור - אבל זה אמור לקרות בימים הקרובים. באחת בצהריים אלה מגיעה אליי להיות איתי ברגעים הקשים של ההמתנה מורטת העצבים להחלטת הפרקליטות. דקות ספורות לאחר שהיא נכנסת, היא מספרת לי שמסתובבת שמועה שלפיה, בסופו של דבר, הפרקליטות החליטה **כן** להגיש נגדי כתב אישום על אונס. היא מדגישה שוב ושוב שמדובר רק בשמועה, שסיפר לה אדם אחד בלבד, ושגם הוא עצמו הדגיש בפניה שמדובר בסך הכול בשמועה, אבל זה מספיק בשביל לזעזע אותי.

איך זה יכול להיות? הרי יש לי הקלטה של שיחה איתה ביום שלאחר המפגש! מה הסיפור? אולי הם מאמינים להסבר שלה, שלמעשה אני גרמתי לה להגיד בשיחה המוקלטת דברים שלא התכוונה אליהם? **מה אני עושה עכשיו?**

אני ניגש לפריזר ומוציא את בקבוק הוודקה. הוא ריק. ריק לגמרי. יבש. אני משליך אותו לפח, לוקח בקבוק חדש מהמדף מתחת למיקרוגל, פותח אותו ושותה ישירות מהפייה. הוודקה בטמפרטורת החדר, היא לא הייתה בפריזר, אבל אין לי סבלנות להוציא קרח. אני צריך את האלכוהול עכשיו. לא בעוד חמש או עשר שניות. עכשיו. אני אוהב את הוודקה שלי קפואה, אבל זה עושה את העבודה. אלכוהול זה אלכוהול.

אני מכיר את הסטיסטיקה: 95 אחוזים מהגברים שמועמדים לדין באשמת אונס מורשעים והולכים לכלא. אלוהים ישמור, אני לא עומד בזה יותר! יגישו נגדי כתב אישום? יהיה משפט? זהו, אם זה אמיתי, הלכו לי החיים. אני לא בטוח שאני מוכן לעבור את זה. טוב, יש לי את "תוכנית בילינסון" למקרה של התרחיש הרע הזה, אבל **מה עושים עכשיו, ברגע הזה?**

חמש אחר הצהריים, ואני מתוח באופן שקשה לי לתאר. אני פשוט לא מצליח למצוא את המילים לבטא את התחושות שלי. עובר עליי עכשיו משהו חזק, פיזי, משהו שמעולם לא חוויתי בעבר. הלב שלי דופק כל כך חזק, שאני לא צריך למשש את שורש כף ידי כדי להרגיש אותו, אני פשוט שומע אותו בתוך הראש שלי. אני שוקע בימים אלה בתהומות של חרדה, צולל לתוכן, מת להגיע לקרקעית ולדעת שאין נמוך יותר - ולא מגיע.

בכל פעם אני צולל עמוק יותר למטה. אני מרגיש שירדתי הכי נמוך, ועדיין לא הגעתי לקרקעית.

אני מתקשר לכרמי.

"הי, חמוד, מה שלומך?"

"בסדר. תגיד, למה בפרקליטות לא מודיעים לנו שסגרו את התיק נגדי?"
"לא יודע, תשמע - מבחינה משפטית, ההערכה שלי לא השתנתה,

הסימנים טובים, אבל..."

"מה אבל...???"

"יש לי הרגשה, ואני מדגיש - זאת רק הרגשה - שאולי יש שם מלחמה".

"מה זאת אומרת מלחמה?"

"מלחמה בפרקליטות".

"אתה חושב שיש כאלה שרוצים להגיש כתב אישום וכאלה שלא?"

"כן, אולי".

"מה אתה אומר..."

"אבל זאת רק הרגשה... תראה, שום דבר לא השתנה מבחינה משפטית, אבל יכול להיות שבגלל כל הבלגן באינטרנט, הם חוששים לספוג ביקורת אם הם יסגרו את התיק, ולא יעמידו אותך לדין. בעיקרון זה לא אמור להשפיע, אבל אתה יודע..."

"כן..."

"בכל מקרה, אל תשכח שביקשתי שימוע למקרה שיוחלט על הגשת כתב אישום".

"תזכיר לי, מה זה אומר בדיוק?"

"זה אומר שאם הם מחליטים להגיש נגדך כתב אישום, מזמנים אותנו לפגישה בפרקליטות, ואז הם חייבים לחשוף בפניי את כל חומר החקירה, כמו במשפט. אתה זוכר שעוד לא ראינו בכלל את חומר החקירה עד היום? אז הם יראו לנו, ואנחנו נוכל לנסות לשכנע אותם שהם טועים ושצריך לסגור את התיק".

"או-קיי... ותגיד, השימוע הזה, לפעמים בעקבות השימוע הם מתחרטים ומחליטים בסופו של דבר שלא להגיש כתב אישום?"
"כן, בטח".

"או-קיי... ותגיד, אתה זוכר אולי איזה מקרה של אונס שהוחלט להגיש בו כתב אישום, ובזכות השימוע הוחלט בסוף לסגור את התיק ולא להגיש כתב אישום?"
"לא זוכר מקרה כזה כרגע... אני צריך לבדוק".

חרא, השיחה רק החמירה את מצבי. "זאת בסך הכול הרגשה", הוא הדגיש, ועם זאת - אני מרגיש שאני נופל. "הרגשה", "שמועה", המילים הלא מחייבות האלה. מילים תלושות, מפוקפקות. אבל כרגע הן מפילות אותי.

לראשונה מאז הושלכתי לגיהנום הזה, לפני יותר מחודש וחצי, אני מרגיש שאני נחלש. ההכרה בהיחלשות הזאת מגבירה את החרדה. אני בלופ. אילו הייתי צריך עכשיו - במצבי הנוכחי - להיכנס לחקירה של עשר שעות רצוף אצל החוקר הבכיר סנ"צ ד', לא הייתי עומד בזה. הייתי נשבר או מתעלף בתוך כמה דקות.

אימא שלי מתקשרת, ובמקום לעשות את הדבר הנכון ולסנן אותה, אני עונה. אחרי כמה שניות של שיחה היא מרגישה שמהו איתי לא בסדר. היא שואלת אם קרה משהו, ואני עונה שלא. היא אומרת לי שהיא יודעת שכן, היא מרגישה, ופורצת בבכי. אני מכחיש, מתעקש שהכול בסדר ומסיים את השיחה. היא לא משתכנעת, אבל הפעם - בניגוד לשיחות אחרות שבהן היא בכתה - אני לא מתעקש להמשיך לדבר איתה עד שתירגע. מה לעשות? שתבכה. אני לא יכול לעזור לה כרגע, אני צריך לטפל בעצמי קודם. אני מנתק את השיחה ושם לב שאלה בוהה בי.

"יואב, אתה עובר עכשיו התקף חרדה, צריך לטפל בזה".

"מה?"

"התקף חרדה. לא שמעת על זה?"

"שמעתי, אבל..."

"צריך לטפל בזה. צריך כדורים".

"אה...?"

"כדורים, כדורי הרגעה, אתה יודע... כדורים פסיכיאטריים נוגדי חרדות".
 "או-קיי... צריך בשביל זה מרשם, לא? אני כתב לענייני בריאות שחשוד
 באונס, אין מצב שאני נכנס עכשיו לאף מרפאה בישראל, וגם לא ממש
 בא לי ללכת לבית מרקחת, או בכלל - להראות בחוץ את הפרצוף שלי..."
 "אל תדאג".

בתוך עשרים דקות חברה משותפת של אלה ושלי מתייצבת אצלנו ומביאה לי כמה כדורי
 קלונקס. אני רוצה להתייעץ עם איש מקצוע לפני שאני בולע לראשונה בחיי כדור שמשחק
 עם המוח, אבל אני מתבייש להתקשר לפסיכיאטרים שיש לי קשרי עבודה איתם. אלה
 דואגת גם לעניין הזה. היא מעלה על קו הטלפון את אביה של חברה טובה שלה, פסיכיאטר
 במקצועו. הוא שואל אותי כמה שאלות ומציע לי לקחת שני כדורים של חצי מיליגרם. הוא
 מבטיח שזה יתחיל להשפיע בתוך חצי שעה. אני מכין לעצמי ארבעה כדורים, ליתר
 ביטחון, ומתכוון לבלוע, אבל אז אני מרגיש התקף הקאה מניקוטין בדרך, ואני חושש שאם
 אבלע את הכדור, אני מיד אקיא אותו. אני ניגש לאסלה, מקיא, שוטף פנים ובלוע את
 הכדורים הכתומים. זהו. אני מקווה שזה יעבוד.

טוב, עברה שעה, חזרתי. זה עובד! שלא תבינו לא נכון - זה לא שאני עולץ ושמת,
 אבל אני רגוע. או לפחות הרבה יותר רגוע מכפי שהייתי קודם. וגם קצת מנומנם. אבל
 המחשבה עדיין חדה, ובהיעדר הפאניקה שחלפה - אני מחליט לעשות את הדבר המתבקש
 כל כך, שהייתי צריך לעשות מזמן, לפני חמש שעות, כשאלה סיפרה לי על השמועה:
לברר. יש שמועה? אז אני אברר אם היא נכונה! החקירה כבר מזמן הסתיימה, מותר לי
 לברר מה קורה. אני מרים כמה טלפונים, ובתוך שעה מקבל עדכון: השמועה אינה נכונה.
 ההחלטה לסגור את התיק נגדי כבר התקבלה, אבל הפרקליטות החליטה לעכב קצת את
 הפרסום שלה, עד שהרעש באינטרנט יירגע קצת. כך מצטט בפניי החבר שבירר לי את
 העניין. שוב מדובר בפוליטיקה. הם מחכים, ואני בינתיים יושב בבית, ומצבי מידרדר.

ובכל זאת, תוצאותיו של הבירור טובות לי, כמובן. אמנם זה רק בירור, אבל אני
 מקווה שהוא אמין. אני לא מתייחס לתוצאותיו כאל תשובה סופית, אבל זה בהחלט מרגיע
 אותי. וגם הקלונקס עושה את שלו. שוב אני מופתע מעצמי, שלא חשבתי לעשות את הדבר
 הבסיסי והמתבקש הזה קודם לכן, פשוט לברר ברגע שאלה סיפרה לי על השמועה. כנראה
 מיד נכנסתי להתקף חרדה, פשוט נשאבתי לתוכו, ומצבי הנפשי שיבש את שיקול דעתי.

זאת הפעם הראשונה מאז התפוצצה הפרשה שאני חווה אובדן שליטה, ואין שום סיכוי בעולם שאני אתן לזה לקרות שוב. מעתה והלאה אם ארגיש התקף בדרך, אבלע קלונקס. אני מתקשר לאימא שלי לספר לה על תוצאות הבירור שעשיתי. את השמועה שגרמה לי לערוך בירור, אני מחליט לחסוך ממנה. העדכונים שלי את הוריי סלקטיביים מאוד, פרטים שעלולים להחליש אותם - מושמטים. על כל פנים, היא שומעת בקולי שנרגעתי, וגם היא נרגעת. קצת.

יום ראשון, 9 במאי 2011, ערב יום העצמאות

אזרחי המדינה חוגגים יום הולדת למולדתם. אני לא. זה כבר החג השלישי מאז נקטעו חיי, אחרי פורים ופסח. זאת פיסת חיים שלא תוחזר לי לעולם. והנה עכשיו יום העצמאות. אני שוקע בהרהורים מתמטיים: חודשיים כבר חלפו מאז דממו חיי. בעוד חודש כבר אוכל להגיד "רבע שנה חלפה", בעוד חודשיים זה יהיה כבר שליש שנה, ובעוד ארבעה חודשים - חצי שנה. התקופה שבה ספרתי בשבועות את הגיהינום שעובר עליי הסתיימה. עכשיו הוא כבר נספר בחודשים.

אנשים זקנים אומרים שהדבר החשוב ביותר בחיים הוא הבריאות שלנו. הם צודקים. אחרים מהללים את חשיבות הממון בעולם החומרני שבו אנו חיים, את הכסף שמזכה את בעליו במעמד ובכבוד. גם אותם אפשר להבין. אני, לעומתם, לומד להכיר בחשיבותו של משאב אחר, לא פחות חשוב: הזמן.

הציעו לי לבוא לכמה מסיבות ומפגשים חברתיים לכבוד יום העצמאות, אבל סירבתי בנימוס. החל מתשע בערב חודרים אל ביתי צלילי מוזיקה ממסיבות על הגגות הסמוכים וריחות של בשר חרוך על האש. בניסיון נואש לטשטש את סממני החג, אני סוגר את כל החלונות והתריסים ומגביר את המוזיקה אצלי בסלון. זה לא עוזר.

בסביבות עשר בלילה מתחילים הזיקוקים. הרעש החזק מבחוץ מכריע את הרמקולים החזקים של מערכת הסטריאו שלי. החתולים נבהלים. אני ממהר לקדוש ומכסה את אוזניו, כדי שלא יחטוף התקף אפילפסיה.

38. בשורות טובות

יום שלישי, 17 במאי 2011

השעה שתיים בצהריים, כרמי מעיר אותי, יש לו בשורות. הוא לא מבזבז שנייה:

"חמוד, הפרקליטות החליטה לסגור את התיק נגדך מחוסר ראיות".

אני קופץ מהמיטה, עירום לגמרי, נושם עמוק ומנסה להתאפס על עצמי במשך כמה שניות.
אני חייב לוודא שזה לא חלום:

"כרמי?"

"זה אני, חמוד..."

"אתה בטוח? זהו, זה רשמי?"

"זהו. הסיוט שלך נגמר..."

"איך הם הודיעו לך?"

"הם שלחו פקס..."

"פקס? זהו? אפילו לא התקשרו...?"

"רק פקס. תבין, אני שוכב בבית חולה, קודח מחום. מזל שהתקשרו אליי מהמשרד להודיע לי. חשבו שאשמח לשמוע, הם שמו לב שזה תיק חשוב במיוחד בשבילי, אז הודיעו... אני מתכוון להישאר בבית גם מחר ומחרתיים, תאר לך שלא היו מודיעים לי מהמשרד - היית יודע על זה רק ביום ראשון, בעוד חמישה ימים..."

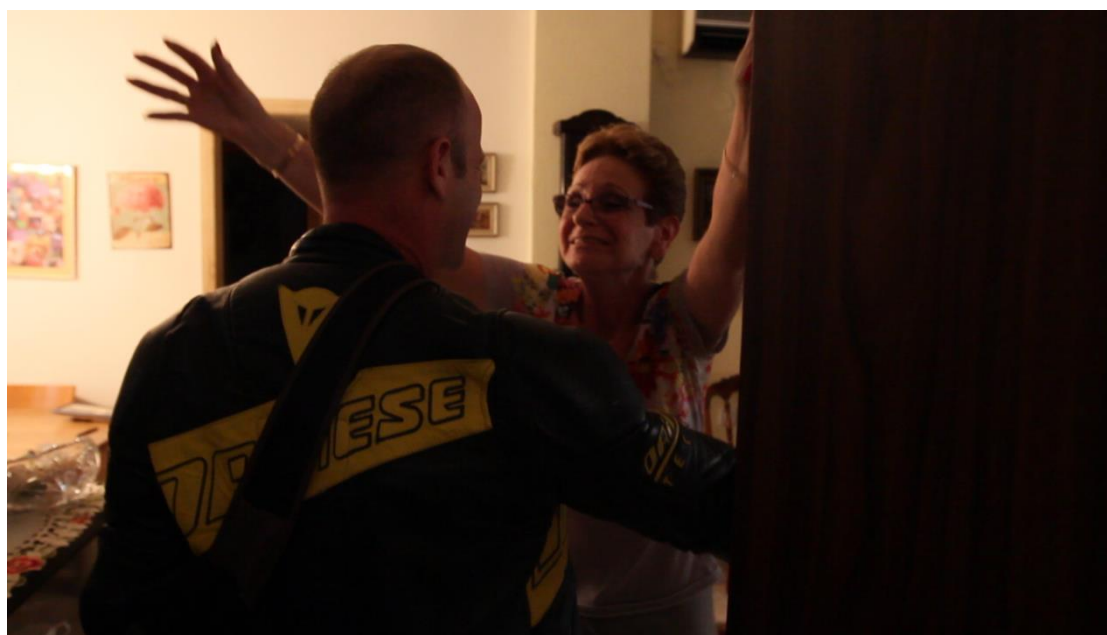
"תגייד להם תודה רבה שם, במשרד שלך..."

"אה, ועוד משהו - מן הסתם, גם לילית יודעת שהתיק נסגר. הם עדכנו גם אותה".

רק כשאני מסיים לדבר ומניח את הטלפון על השידה ליד המיטה, אני שם לב שאוהד עומד בפתח החדר עם מצלמת וידאו ומתעד הכול. בדיעבד אני מגלה שכרמי עדכן אותו מראש.

הם חברים טובים. לאוהד יש מפתח של הבית שלי. הוא נכנס בשקט כדי שלא להעיר אותי ולהיחשף בפניי, ורק לאחר שהתמקם והפעיל את המצלמה - הוא שלח הודעת טקסט לכרמי ואישר לו להתקשר אליי עם הבשורה.

עדכנתי בטלפון את המעסיקים שלי, ומיד לאחר מכן נסענו לבית הוריי בגבעתיים, אוהד, המצלמה שלו ואני. כך נראית אימא שלי חנה ממש ברגע שבו בישרתי לה שהתיק נסגר:

(מתוך הסרט "הצד שלו", במאי: אהד יתח)

זה היה חיבוק ארוך וחזק. היא לחשה לי באוזן שהיא לא נושמת כבר 60 יום. היא אמרה את המשפט הזה כמה פעמים, לא פעם אחת. ואז היא חזרה לנשום. גם את הרגע הזה אוהד צילם:

(מתוך הסרט "הצד שלו", במאי: אוהד יתח)

לאבי בישרתי בטלפון, הוא היה בעבודה. אחר כך התקשרתי לאחים שלי, ולאחר כשעה חזרתי לביתי. זהו, לא יוגש נגדי כתב אישום. מדינת ישראל לא מעמידה אותי לדין באשמת אונס. אני הולך לקבל את החיים שלי בחזרה, פחות או יותר.

התקשרו אליי כמה חברות וחברים, הציעו שנצא לבלות בערב, לחגוג את הבשורות הטובות. הם צודקים, מגיע לי להתפרק קצת. הסכמתי. טעיני שהסכמתי. הייתי צריך להמשיך לשבת בבית.

קבענו לתשע וחצי ב"גילדה", בר שכונתי באזור שדרות רוטשילד. אני עצמי לא הזמנתי אף אחד, לא רציתי להתעסק בזה בכלל. ביקשתי משני חברים קרובים שיזמינו על פי שיקול דעתם. בתשע התיישבנו שלושתנו על הבר. היתר, כעשרים חברים, הגיעו בתוך שעה. אבל לא רק הם הגיעו. בסביבות השעה עשר הופיעו גם צלמי פפראצי. הם המתינו לי בחוץ, ומדי פעם ניסו לצלם אותי דרך אחד החלונות של מרפסת העישון החיצונית.

באחת בלילה מילטו אותי מהמקום. איתי, בעל הבית, הוביל אותי דרך המטבח, ומשם לחצר אחורית, שדרכה ברחתי בקלות מהצלמים שהמתינו לי בכניסה הקדמית. רצתי לשדרות רוטשילד עם אוהד, תפסנו מונית, נכנסנו לתוכה במהירות והאצנו בנהג לנסוע לרחוב קרליבך, למועדון "החתול והכלב".

יום רביעי, 18 במאי 2011, היום הראשון לאחר שהתיק נסגר

משמונה בבוקר אני מקבל הודעות טקסט, שמפנות אותי לאתרים שמסקרים את חגיגות השחרור שלי. אני במצב רוח טוב, אז אני מחליט שלא להתפתות ולקרוא. בצהריים אני קופץ לבית הוריי, לוקח כמה עוגות שאימא שלי אפתה במיוחד לרגל סגירת התיק נגדי, ולראשונה זה חודשיים קופץ לבקר במקום העבודה שלי. יכולתי לבקר עוד קודם לכן, לפני שהתיק נגדי נסגר, אבל נמנעתי מכך. התביישתי להיכנס למקום שאני עובד בו כבר שתיים-עשרה שנים, כשהסטטוס המשפטי שלי הוא חשוד באונס. אבל עכשיו כבר אפשר. התגעגעתי ורציתי להודות לכל החברות והחברים שתמכו בי.

סיימתי לענות על כל השאלות, נכנסתי לחדר שאני עובד בו, סגרתי את הדלת, התיישבתי ליד שולחן העבודה, נשענתי לאחור על הכיסא ועצמתי את עיניי. אני עדיין לא עובד, אבל אני בעבודה. זאת התחלה, לא? אלוהים, כמה התגעגעתי למקום הזה! הדלקתי את המחשב ונכנסתי למדורי הרכילות והבראנז'ה כדי לקרוא מה כתבו על הבילוי שלי אמש.

nrq מעריב:

"צלם של 'רייטינג' תפס אמש את כתבי ועובדי חדשות ערוץ 2, כשהגיעו לחגוג עם חברם יואב אבן, שנעלם לאחרונה מהמסך. למי שהתגעגע, בקרוב צפוי אבן לחזור לתפקידו בחברה".

מתחת לכותרת שובצו כמה תמונות של חברות וחברים ברגע כניסתם לבר ותמונה מטושטשת שלי שצולמה דרך החלון. הדיווח לא מפר את צו איסור הפרסום כי הוא לא מכיל שום פרט על הפרשה עצמה, וזאת זכותם של כלי התקשורת לדווח על כך שיצאתי לבלות עם חברים. אבל לאחר בירור קצר במנוע החיפוש של גוגל תגובות הגולשים מכאיבות. קראתי, ברור שקראתי. כבר ברגע הראשון הבנתי שזה יכאב, אבל לא יכולתי לעצור:

- "יואב אבן לא נעלם – הוא היה בחקירה בגלל שהוא אנס".
- "גועל נפש של אדם. מה קרה, לתקשורת עלה השתן לראש. בטוח כשזה איש ציבור 'עלק' ידוע אז סותמים פיות. איזה מדינה ואיזה שחיתות. אבל עוד יצוצו

בנות אחרות. האמת תצא בסוף לאור ובגדול. גדולים ממנו התגלו... החזיקי מעמד".

- "כפי שכבר ציינתי: החבורה שבתמונות היא כזו שלא הייתי רוצה לפגוש בסמטה חשוכה, לא הייתי נותנת לאף אחד מהם/ן לעשות בייביסיטר ולא הייתי ממליצה לאף אישה לבוא איתם במגע. אה, וגם לא הייתי קונה מהם אוטו או מלווה להם כסף. עניין של שמירה על ביטחוני האישי, הנפשי והפיזי" (הבלוגרית הפמיניסטית חנה בית הלחמי חתומה על התובנה הזאת).
- "גועל נפש! פוגע בנפש טהורה וחוגג".
- "פשוט לא להאמין! מערכות הצדק לעולם לא תהיינה לצדנו, נשים ונפגעות".
- "פשוט להקיא".
- "אני מציעה להתחיל לִיין אונס. מי הבליון/יחצ"ן שרוצה להתחיל עם ההפצה? אפשר גם לעשות מבצעים אונס 1+1 במתנה. יואב אבן הוא אנס אנס אנס..."
- "אם הקורבן של האונס האכזרי הזה קוראת עכשיו את השורות האלה, אני רוצה שתדעי שכולנו מחבקות אותך, מאמינות לך ונתמוך בך בכל דרך שתידרש".

לא מדובר כאן בטוקבקים אנונימיים. התגובות מתפרסמות דרך הפייסבוק של המגיבים, ובו-בזמן לפרסום בכתבה עצמה - התגובה מתפרסמת גם בדף הפייסבוק שלהם באופן גלוי ופומבי, מתחת לשמם ולתמונתם. כך, למעשה, כל אחת מהתגובות שקראתם עכשיו נחשפה למאות או לאלפי חברי/ה של המגיב/ה בפייסבוק, שמגיבים בעצמם על התגובה, משתפים ומפיצים הלאה. התהודה עצומה.

פעילה פמיניסטית בשם טל גוטמן כתבה כך:

"ככה נראה צדק: האנס משוחרר וחוגג בפאב, המתלוננת מרוסקת".

התגובה שלה בכתבה ב-nrg מעריב מתפרסמת באותו הזמן גם בוול (קיר) שלה בפייסבוק ויוצרת דיון חדש, פומבי, בעל קיום נפרד משלו, שנראה כמו תכנון של פעולה, שמטרתה

לפגוע בי פיזית (חברותיה של הפעילה הפמיניסטית טל גוטמן מיוצגות כאן באמצעות ראשי התיבות של שמן):

- פ"צ: "אם לא הייתי כל כך מותשת, הייתי הולכת אליו כבר עכשיו".
- פ"צ: "תוכלי לברר לי איפה הוא מחר בערב?"
- טל גוטמן: "כן".
- פ"צ: "מצטרפת?"
- טל גוטמן: "לא, אני לא אהיה אחראית למעשיי".
- פ"צ: "גם אני לא. אבל כבר לא אכפת לי".
- טל גוטמן: "גם אם תרצחי, יסגרו את התיק. לכי".
- מ"ר: "מה לעזאזל הוא חוגג? את השחרור שלו?"
- טל גוטמן: "כנראה. וקודם הוא שתה קפה בשמש המלטפת. בחילה".
- פ"צ: "הולכת לנסות לישון. אנא עדכניני. אני רצינית לגמרי".
- מ"ר: "קשה לי לעכל את זה... והוא כל כך דומה פיזית לחלאה שניצל אותי ארבע שנים... בא לי לשפוך לו חומצה על הפרצוף!"
- מ"ר: "מבאס שאני לא גרה באזור תל אביב, בטח הייתי קמה ועושה משהו".
- ש"א: "אני יודעת איפה הוא גר..."
- מ"ר: "ומה אפשר לעשות עם המידע הזה?"
- טל גוטמן: "חגורת נפץ, למשל".
- מ"ר: "השאלה היא איפה מוצאים אחת כזו".
- טל גוטמן: "נכין אחת לבד, חשוב ללכת על בטוח".
- מ"ר: "איך מכינים דבר כזה?"
- מ"ר: "לא עדיף להצטייד בבקבוק חומצת מלח?"
- טל גוטמן: "גם וגם לתוצאה מושלמת".
- מ"ר: "צריך לאתר אותו כשהוא לבד, שלא יהיו נפגעים חפים מפשע".

מה, לעזאזל, אני עושה עכשיו אם אני שומע דפיקה בדלת, מציץ בעיניתי ורואה חבורה של פמיניסטיות עם בקבוקים מלאים בחומצה בידיהן? באמת, מה אני אמור לעשות? לפתוח

את הדלת ולהתעמת איתן? אולי אני אתעלם ואמתין בסבלנות שיימאס להן ויעזבו? אבל כמה זמן ייקח עד שילכו? ומה אני אגיד אחר כך לשכנים?

בסופו של דבר, אני מחליט לעשות את הדבר המתבקש: אני לוקח את תדפיס דף הפייסבוק של הפעילה הפמיניסטית טל גוטמן, עולה על האופנוע ונוסע לתחנת המשטרה, למרחב ירקון ברחוב ראול ולנברג בתל אביב. השוטרת המנומסת והאדיבה מזדעזעת כשהיא קוראת את התדפיס, ומבטיחה שהפעילה הפמיניסטית טל גוטמן תזומן לחקירה. אני שואל אותה אם זו תהיה חקירה באזהרה, והיא אומרת שהיא מניחה שכן. אני שואל אם היא חושבת שיוגש נגדה כתב אישום, והיא אומרת שאין לה מושג ושאי אפשר לדעת כרגע. אבל היא כותבת על הנייר המשטרתי: **"איומים, הסתה לטרור או לאלימות"**. נשמע רציני. מעניין מה יקרה עם התלונה הזאת. אני מבטיח לעדכן.

אחרי הביקור במשטרה הלכתי להתאמן בחדר הכושר. אחד המדריכים שם ניגש אליי, לקח אותי הצידה וסיפר לי שאחת המנוויות במקום תלתה על לוח המודעות שם את הכתבה של הבלוגר ריצ'רד סילברסטיין, עם התמונה שלי ועם הכיתוב "יואב אבן: העיניים של אנס קר כאבן?" הוא עדכן אותי שהדף הוסר, כמובן, אבל לך תדע כמה אנשים הספיקו לקרוא לפני שהוסר, ובכלל - כמה דברים מהסוג הזה קורים סביבי, ואין לי מושג בכלל.

בעודנו מדברים, הסב מדריך כושר אחר את תשומת לבנו לאחד ממסכי הפלזמה שתלויים על הקיר מול ההליכונים ואופני הכושר. הנה, עכשיו גם בתוכנית של גיא פינס מדווחים שאמש חגגתי עם חברים בבר תל אביבי, בלי לדווח לצופים מדוע חגגתי (כדי שלא להפר את צו איסור הפרסום). הרבה צופים יושבים עכשיו בביתם ותוהים מי אני בכלל, ומדוע טורחים לדווח עליי בתוכנית של גיא פינס. יש כאלה, אפשר להניח, שמריצים את שמי במנוע החיפוש של גוגל, מתעדכנים ומחברים את הנקודות.

יום חמישי, 19 במאי 2011, היום השני לאחר שהתיק נסגר

כמו אתמול, גם הבוקר הזה מתחיל בהודעות טקסט לסלולרי שלי, שמעדכנות אותי בפרסומים נוספים באתרי הרכילות והבראנז'ה באינטרנט. הפעם אלה דיווחים על כך שלראשונה זה חודשיים הגעתי אתמול למקום עבודתי עם עוגות. גם היום לא מתפרסמים פרטים על הפרשה עצמה, וגם הפעם אינני יכול לבוא בטענות נגד המפרסמים. אסור להם לדווח על המעצר שלי, אבל הם לא מפרים את האיסור הזה. התגובות שוב באותו סגנון.

הרשת עמוסה בכיכרות, ואני מובל למאות מהן שוב ושוב לסקילה וירטואלית. כנראה אנשים כמוני פשוט לא אמורים לחגוג כי דבק בנו כתם, למרות שהתיק נסגר. בעיקר נשים סוקלות אותי, אבל גם גברים. פרטים ביוגרפיים שלי, שמעולם לא העליתי על דעתי שיזיקו לי, גויסו למערכה נגדי. למשל בחור, שעל פי הפרופיל שלו בפייסבוק מטיף לסרבנות לשירות בצה"ל, פרסם בפייסבוק שלו תמונה מהפייסבוק שלי, שבה אני מצולם ליד נגמ"ש באימון בצאלים, וכתב:

"יואב אבן, גבר - גבר ישראלי וייתכן שגם לא אנס. צולם בזמן שירות מילואים בצבא המוסרי ביותר בעולם, קרדיט לצלם (לא ידוע). תייגו את עצמכם ואת חבריכם, למען יופץ התצלום א-מאמם" (א-מאמם = המהמם)".

הוא תייג עשרים מחבריו הקרובים בתמונה שלי, מה שגרם להפצתה האוטומטית בקרב עוד כמה אלפי מנויים בפייסבוק בשלב הראשון, ומי יודע לעוד כמה בשלבים הבאים. ולא להא להם שעדיין לא פתחו פרופיל בפייסבוק, להלן ממדי החשיפה של פרסום מהסוג הזה: נניח שלכל אחד מעשרים החברים שתויגו בשלב הראשון יש בממוצע 300 חברים משל עצמו, אז **השלב הראשון** הוא חשיפה של התמונה עם הכיתוב המכוער לעוד 6,000 בני אדם (למתקשים: 20 כפול 300 = 6,000). עכשיו, נניח שרק רבע מאותם 6,000 שנחשפו לתמונה - כלומר 1,500 - הפיצו אותה הלאה. בהנחה שגם לכל אחד מהם יש בממוצע כ-300 חברים, אז **השלב השני** של הפיגוע הווירטואלי הזה הוא הפצה לעוד 450 אלף מנויים בפייסבוק. ויש גם שלבים שלישי, רביעי, חמישי ומי יודע כמה עוד. החשיפה, היקפה והמהירות שבה היא מתבצעת הן הסיבה לכך שהרשתות החבריות הן מהפכה. מהפכה שהתלבשה על תשוקה בלתי ממומשת לשתף.

בעולם הישן היו כותבים עליך כתבה גדולה בעיתון או בטלוויזיה, ומי שראה ראה, מי שזכר זכר, ומי שלא לא. וזהו. כמו מכה חזקה וחד-פעמית שצריך לשרוד אותה. בעולם החדש כללי המשחק שונים: הפרסומים האלה נשארים לעולמי עד במסדרונות הרשת. לא מדובר כאן בשידור חד-פעמי או בנייר לעטוף בו דגים מחר. עכשיו זה לתמיד: הקלקה קלילה בגוגל, והכול קופץ. עוצמת ההרס ברשתות החברתיות היא אדירה, בלתי נתפסת.

הפייסבוק והטוויטר כבר הפילו משטרים חזקים ומפחידים, ששלטו באוכלוסיות מדוכאות ומפוזרות. קטן עליהם להרוס אדם בודד.

39. בשורות רעות

יום ראשון, 22 במאי 2011

אני מתעורר ונשטף במבול של שיחות טלפון והודעות טקסט. 21 שיחות שלא נענו. קרה משהו. אני מניח שזאת לא אראלה ממפעל הפיס שמחפשת אותי.

ובכן, מתברר שלילית ישבה וכתבה את גרסתה לאירועי הלילה הארוך בביתי. ביממה האחרונה הגרסה התפרסמה באינטרנט והפכה ללהיט היסטרי ברשת. מדובר במסמך מפורט, ארוך, מביך ושקרי. רבים קראו אותו. הוא התפרסם בבלוג מסתורי של מישהי אנונימית שמכנה את עצמה "פמיניסטית זועמת אחת", וטוענת שאינה מתגוררת בישראל, ולכן היא לא מפרה את צו איסור הפרסום על הפרשה, למרות שהיא חושפת בו את שמי המלא. אין בבלוג הזה שום דבר מלבד המסמך שבו מפורטת גרסתה של לילית, וניכר בו שנוצר במיוחד כדי לפרסם אותה.

זאת הפעם הראשונה שהפרשה שלי מתפרסמת באופן כזה - בשפה העברית ובחשיפה מלאה של זהותי. המסמך מתפשט ברשת כמו וירוס-על, הרבה יותר חזק מכל מה שפורסם עד עכשיו. רוב התגובות היו - איך נאמר בעדינות - לא נעימות. שוב אני עובר לינץ' וירטואלי.

בתוך שעה אני מגלה שללילית יש איש יחסי ציבור (יחצ"ן), ושהמסמך הזה שרץ ברשת הוא עבודה שלו, של היחצ"ן. אני מכיר היטב את עבודת היחצ"נים. הם משתמשים בכישוריהם ובקשריהם כדי לשכנע את כלי התקשורת לפרסם כתבות על הלקוחות שלהם, שמעוניינים בחשיפה תקשורתית ובפרסום. התשלום הממוצע ליחצ"ן על שירות כמו שלילית מקבלת הוא בערך 1,500-2,000 דולר לחודש. ליחצ"ן שלה קוראים מאיר סוויסה, בעברו עיתונאי שסיקר את תחום הפלילים (לא מאיר סוויסה הבדרן).

מתברר שמאיר היחצ"ן עובד בשביל לילית כבר כמה שבועות. הוא פנה בשמה לכל כלי התקשורת הגדולים בישראל (או לרובם) וניסה לשכנע את מקבלי ההחלטות שם לראיין את הלקוחה שלו. לפחות שלושה כלי תקשורת מובילים - עיתון יומי, ערוץ טלוויזיה ואתר חדשות פופולרי - אכן ראינו אותה והבטיחו לפרסם את הריאיון אם

וכאשר יוגש נגדי כתב אישום. למיטב ידיעתי, לילית לא דרשה תשלום על הראיונות. מה שעניין אותה זה הפרסום.

אני ממשיך לחפור ומגלה עוד פרטים שמפתיעים אותי. למשל, מתברר שמאיר היחצ"ן הוא זה שביקש מלילית לכתוב את גרסתה למפגש איתי ושלה אותו במייל - מסמך וורד של תשעה עמודים - לכלי תקשורת רבים. סיגל, חברה טובה ועיתונאית במקצועה, היא אחת מאלה שקיבלו את המייל הזה. היא העבירה לי את המייל המקורי שקיבלה ממאיר היחצ"ן, והוסיפה הערה משלה:

"יואבי, שים לב - כנראה מאיר, היחצ"ן של לילית, פשוט לקח את המייל המקורי שהיא שלחה לו והעביר הלאה לעיתונאים, כמו שהוא, וכנראה הוא לא שם לב שנשארה שם הודעה אישית שלילית כתבה לו. אל תפספס את זה..."

לא עלה על דעתי לפספס. כך כתבה לילית ליחצ"ן שלה מאיר, כשהעבירה לו את גרסתה כפי שביקש ממנה:

"מאיר, שלום רב,
אני ממש מתנצלת.
מסתבר שטעיתי בתאריכים ולא חידדתי מספיק פרטים. הייתי חייבת לתקן, עדכון זה סופי.
לילית".

התקלה הזאת בעבודתו של מאיר היחצ"ן מלמדת אותי שלילית כנראה כתבה כמה גרסאות ובחרה את ה"מוצלחת" שבהן. אני מניח שמאיר היחצ"ן ביקש ממנה להוסיף ולשנות פה ושם, עד שתתקבל התוצאה הרצויה. הגיוני, כך עובדים יחצ"נים. אני מצלצל לסיגל, אני רוצה לשמוע מה היא חושבת.

"סיגל, קראתי... את קולטת? זה הכול עבודה של יחצ"ן! ועכשיו כל העולם קורא את החרא הזה, את הגרסה שלה, ובטח הרבה אנשים מאמינים לה... איזה ייאוש..."

"אני מבינה אותך, אבל תנסה לקחת את זה בפרופורציות. העיקר שהתיק נגדך נסגר, זה הכי חשוב. אגב, אתה מבין עכשיו מה קורה פה...?"

"האמת שלא לגמרי, בגלל זה התקשרתי אליך..."

"מזל שיש לך חברות חכמות. תקשיב טוב: המסמך הזה, שעלה לרשת **רק אתמול**, מסביר את כל מה שקורה ברשת כבר **חודש שלם**, מהרגע שהתפרסמה הכתבה בבלוג של חנה בית הלחמי. זה הסיפור: כנראה חנה בית הלחמי קיבלה את המייל הזה ממאיר, היחצ"ן של לילית, קראה את המסמך, החליטה שהיא מאמינה ללילית, כתבה את הכתבה עליך, פרסמה בבלוג שלה וזהו. מכאן הכול התגלגל. כל הטרורף הזה ברשת - ריצ'רד סילברסטיין בבלוג שלו בארצות הברית, מרב מיכאלי בפייסבוק שלה - הכול התחיל מהמייל שהיחצ"ן של לילית שלח".

"אבל איך זה קשור ל..."

"זה קשור, תקשיב טוב: הרי היא עצמה - חנה בית הלחמי - מודה בזה. **היא לא נפגשה עם לילית**, אילו היא הייתה נפגשת איתה, היא הייתה כותבת את זה. היא אפילו **כותבת בעצמה**, חנה בית הלחמי, שהיא קראה את המסמך הזה שלילית כתבה!"

"איפה היא כותבת את זה?"

"בתגובות למטה בבלוג שלה, לא קראת?"

"אה... קראתי, אבל אני לא זוכר שם משהו..."

"חכה שנייה, אני מקריאה לך, תן לי להיכנס לבלוג שלה... הנה זה, תקשיב טוב: יש פה מישהי בשם שלומית דוידוביץ', שכותבת בתגובות לחנה בית הלחמי את המשפט הבא: '**האמירה 'אני מאמינה באמונה שלמה לאלמונית שהתלוננה'**, מקוממת אותי מפני שהיא נאמרת מבלי שאת יודעת (כך התרשמתי) במי מדובר (כוונתי למתלוננת), ואינך מכירה את פרטי המקרה. לכאורה את נלחמת בעוול באמצעות אי-צדק".

"רגע, אבל מה התשובה של בית הלחמי לתגובה הזאת? היא עונה לה?"
 "כן. הנה התשובה שלה: 'קראתי את עדותה. אי אפשר להמציא דבר כזה'. זאת התשובה של בית הלחמי. אתה מבין? בכל מקום שבו התקלה הפמיניסטית חנה בית הלחמי והחברות שלה כותבות שהן 'מכירות היטב את פרטי האירוע', או שהן 'קראו את עדותה של המתלוננת', הן בעצם מתכוונות לזה שהן קיבלו מייל מיחצ"ן... וזהו!"
 "כן, היא בעצם מודה שהיא לא מכירה אותה, היא רק קראה את ה..."
 "יופי, איינשטיין... אתה מבין? הפוסטמה הזאת חנה בית הלחמי קיבלה מייל מיחצ"ן, וזהו! הלכה ופרסמה!!! היא לא דיברה עם לילית, היא לא מכירה אותה, ובעצם - היא אפילו לא יודעת אם לילית קיימת בכלל..."
 "מה זאת אומרת, לא יודעת אם היא קיימת...?"
 "תחשוב על זה - זה היה יכול להיות תרגיל של איזה סטודנט לתקשורת: הוא היה ממציא מסמך כזה על מישהו מפורסם שנעצר בחשד לאונס, סתם ככה מהראש שלו, מצרף שם מספר טלפון של איזה חברה שלו, שהוא מתדרך אותה מראש לשתף פעולה עם המתיחה הזאת, שולח לכל מיני בלוגרים טמבלים, ומתישהו זה היה נתפס ומתחיל לרוץ ברשת... אתה קולט? ואם נגיד מישהו מהם היה רוצה לדבר עם ה'מתלוננת' כדי לשמוע את זה מפיה, הוא היה מחייג לחברה של הסטודנט, והיא כבר הייתה מורחת אותו..."
 "נכון! וואו, זה כמו התרגיל המבריק ההוא של חיים צינוביץ' מלפני כמה שנים, איך קראו לזה? עם השיר ההוא..."
 "השרוף, כן, בדיוק. כולם נפלו בפח."

*

גם הדס שטייף קראה את המסמך שלילית כתבה ושהיחצ"ן שלה הפיץ. שטייף נשאלה על כך על ידי העיתונאית לימור אבן (אין קרבה משפחתית), שראיינה אותה לכתבה שפורסמה בעיתון "ליידי גלובס". שטייף אמרה:

"קיבלתי את המכתב שהמתלוננת כתבה, ובו היא מפרטת בפרטי פרטים מה קרה. נדהמתי. אני מטפלת בנפגעות תקיפה מינית כבר שנים

ארוכות ויודעת היטב מה המשמעות של מכתב כזה. נפגעות תקיפה מינית לא נחשפות באופן הזה, הן מתביישות, הן מפחדות".

כשאני חושב על המאמצים של לילית לקבל חשיפה תקשורתית, יש לי הרגשה שכמו רבים אחרים, גם היא רוצה להתפרסם ולהפוך לסלב. לא אופתע אם אגלה שמתישהו בעבר היא הגישה מועמדות לתוכנית ריאליטי ונדחתה. אילו יכולתי להיכנס לתוך המוח שלה, אני מניח שהייתי מוצא שם פנטזיות מפורטות של תהליך הפיכתה לסלב: הנה מובילים אותה לאחר כבוד לחדר האיפור באולפן הטלוויזיה, מזמינים אותה להיכנס לאולפן הממוזג. מישו מעובדי האולפן מגיש לה כוס מים קרים, והנה זה מתחיל: המראיית מודה לה "שהסכימה להתראיין", ומוסיפה שהיא בטוחה "שזה מאוד קשה לה", ושהיא "מעריכה אותה על אומץ הלב". לילית משיבה שהיא "עושה את זה בשביל נשים אחרות שנפגעו, ולא יכולות לזעוק את זעקתן", ולא "בשבילה עצמה".

אני משוכנע שהיא תפרוץ בבכי במהלך הריאיון. זה יהיה בכי שיקרע את לבם של הצופים. מי יישאר אדיש לבכי הזה? קרוב לוודאי שזה יקרה בשידור חי. יופי של דרמה טלוויזיונית. הרייטינג ירקיע שחקים, והריאיון יופץ מיד ביו-טיוב וברשתות החברתיות. לילית - בעקבות הדרמה שיצרה בשידור חי ונוכח נכונותה להתראיין - תהפוך למרואיינת מבוקשת. בכל פעם שתסוקר פרשת אונס חדשה, והנאנסת עצמה תסרב להתראיין - יזמינו את לילית, שתמיד תשמח לבוא כפרשנית לענייני אונס או משהו כזה ולספר שוב על "החוויה הנוראית שעברה" וכמה היא "מצטמררת בכל פעם שהיא שומעת על מקרה נוסף" וכולי. בתוך כמה חודשים היא תהפוך לסלב. מדורי הרכילות ידווחו עליה. ידווחו בעדינות וברגישות, כמו בן. בכל זאת, מדובר בנאנסת. יכתבו עליה דברים מהסוג הזה:

"לילית, הנאנסת האמיצה, שהחליטה להיחשף בתקשורת כדי לעורר מודעות נגד אלימות מינית, נראתה לפני כמה ימים במסעדה בתל אביב עם בחור חדש ומסתורי, כשהם מתנשקים ומחזיקים ידיים. תגובתה של לילית: 'אין תגובה. אני לא מדברת על חיי האישיים'. נאחל לה בהצלחה!"

בשלב הבא יזמינו אותה להשתתף בתוכנית ריאליטי, ואולי - אם יתמזל מזלה - היא תקבל תוכנית טלוויזיה משלה בשעת צהריים נידחת. הרי ממילא תתפנה משרה בטלוויזיה, שכן אחד מכתבי הטלוויזיה הושלך לכלא.

אבל התוכנית של לילית להפוך לסלב נתקלת בבעיות, למרות שיש לה יחצ"ן. התיק נגדי נסגר, ואני חוזר לעבוד באותו המקום ובאותו התפקיד. כלי התקשורת שראינו אותה לא ישדרו את הראיונות כי התיק נגדי נסגר, ובית המשפט הוציא צו איסור פרסום שעדיין בתוקף. אז לילית מפרסמת את גרסתה ברשת האינטרנט. ברשת הכול עובר.

יום שני, 23 במאי 2011

פחות מיממה חלפה, ושוב אני חוטרף. איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית בישראל עתר לבית המשפט בבקשה דחופה להסרת צו איסור הפרסום שהוצא לבקשתי. מדובר בעתירה משותפת של לילית ושל האיגוד, וחתומים עליה שני פרקליטים נכבדים: עו"ד ליאת קליין, שמייצגת את האיגוד, ועו"ד לוליק אסל, שמייצג את לילית. יש לה גם עורך דין, ללילית, לא רק יחצ"ן. היא פותחת חזית חדשה. בשתיים הקודמות שפתחה - הפלילית והתקשורתית - היא נהדפה, אז היא פותחת חזית שלישית - חזית משפטית. עכשיו כבר יש לה שני עורכי דין שנלחמים בשבילה, יחצ"ן וארגון חזק ומכובד.

זוהי התפתחות רבת-משמעות במישור התקשורתית של הפרשה, היות שאיגוד מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית הוא הארגון החשוב מסוגו במדינת ישראל. התגייסותו של הארגון המקושר והמתקשר לעזרתה של לילית יוצרת רושם כאילו היא אכן נפגעת של עברת מין, למרות שהיא לא.

וכדי שלא יהיו אי-הבנות בנוגע למעמדו הרם של הארגון, כך נכתב בדברי ההקדמה במסמך שהוגש לבית המשפט:

"איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית ולנפגעי תקיפה מינית בישראל, היא עמותה רשומה הפועלת למעלה מעשרים שנה כארגון גג של תשעה מרכזי סיוע בפריסה ארצית..."

אני קורא את העתירה של עורכת הדין שמייצגת את האיגוד, ומבין שמדובר כאן בסיכול ממוקד, ואני המטרה: נשות האיגוד מבקשות מבית המשפט לפרסם לא רק את פרטי

הפרשה, **אלא גם את שמי המלא**, כלומר לחשוף את זהותי. נשות איגוד מרכזי הסיוע הולכות על הראש שלי בכל הכוח. גם הן. להלן ההסבר, כפי שהציגה עורכת הדין של האיגוד:

"ראשית, יש לציין כי פעמים רבות פרסום שמותיהם של חשודים, ובעיקר במקרים בהם מדובר בעבירות מין, עשוי לשמש כלי חיוני לקידום פעילותן של רשויות האכיפה. כך, פעמים רבות, פרסום שמו של חשוד, מביא לתלונות של נפגעות נוספות אשר לבדן חששו לפנות ולהתלונן על שעברו, ובכך מסייע לרשויות החוק להגיע לנפגעות נוספות. יתירה מכך, פרסום שמו של מי שחשוד בעבירות מין עשוי למנוע פגיעה בנשים נוספות, ולאפשר אכיפה יעילה של החוק".

מדוע נשות האיגוד טוענות שחשיפת זהותי עשויה "**לשמש כלי חיוני לקידום פעילותן של רשויות האכיפה**"? הרי החקירה הסתיימה. התיק נגדי נסגר. אין עוד פעולות של רשויות האכיפה שאפשר לקדם. מדובר בעתירה שכל תכליתה היא לאפשר פסטיבל תקשורת על חשבונני ועל חשבון משפחתי. אנחנו מתבקשים לשלם כאן מחיר כבד מכיוון שגם האיגוד רוצה חשיפה תקשורתית, לא רק לילית.

נדמה שלנשים שעומדות בראש הארגון החשוב קשה לקבל את הסיוע הזה לפרשה שלי. משום כך בעתירה הן מכנות אותי ה"חשוד", למרות שאני כבר לא חשוד, שכן התיק נסגר, ומאותה סיבה הן מכנות את המתלוננת "נפגעת עברת מין", **למרות שהיא לא נפגעת. היא מתלוננת.**

*

במדינת ישראל לא נהוג למתוח ביקורת על איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית. קראתי אין-ספור כתבות, שבהן התראיינו מנהלות הארגון (הן מתראיינות הרבה), ולא מצאתי ולו מילת ביקורת אחת עליהן ועל פועלן. זה נדיר מאוד שארגון, שמקבל חשיפה תקשורתית גדולה כל כך יותר מעשרים שנה, לא יקבל ביקורת פה ושם. אפילו ארגונים שמסייעים לניצולי שואה סופגים ביקורת מדי פעם, וכך גם ארגון יד לבנים של משפחות חללי צה"ל. אבל אף אחד לא מעז לפרסם דבר נגד איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית, כי נשים, שמגדירות את עצמן לוחמות למען נפגעות עברות מין,

נתפסות כצודקות מעצם הגדרתן. מי שיפרסם מילת ביקורת מיד יוקע כמי שמעודד אלימות מינית, אז אף אחד לא שואל שאלות, ואף אחד לא מעלה תהיות למרות שיש על מה. המקרה שלי מעיד שיש על מה.

אבל אני לא מפחד למתוח ביקורת על העומדות בראש האיגוד. איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית בישראל, לפחות במקרה שלי, מסייע למתלוננת-שווא. נשות הנהלת האיגוד החליטו להקצות משאבים למען מאבק משפטי/תקשורתי של מתלוננת-שווא שיש לה יחצ"ן. יש להניח שתקציבו של האיגוד מצומצם, כמו תקציבן של רוב העמותות בישראל. פעילויות באות זו על חשבון זו. צריך לבחור למי לסייע ועד כמה ניתן לסייע במגבלות התקציב. כאשר איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית בישראל מקצה משאבים כדי לסייע למתלוננת-שווא, שמנסה לקבל חשיפה תקשורתית, הדבר בא על חשבון פעילויות שהאיגוד יכול לעשות כדי לסייע לנפגעות תקיפה מינית אמיתיות. חבל.

40. סוג של הרשעה

אומרים שתיק סגור הוא תיק סגור, ושלא משנה אם נסגר מחוסר ראיות או מחוסר אשמה. זה אולי נכון, אבל לא במקרה שלי. עובדה היא שמאז נסגר התיק נגדי, אני שומע שוב ושוב שאלה אחת:

"אבן, מה נסגר, חוסר ראיות או חוסר אשמה?"

אנשים למדו לשאול את השאלה הזאת ולייחס לה חשיבות. ובצדק. גם אני הייתי שואל. מבחינה משפטית, אני אמנם חף מפשע כי לא הורשעתי מעולם בעברה פלילית כלשהי. אבל המציאות, למרבה הצער, שונה. היא שונה כי **כשמדובר בעברות מין, סגירת תיק בעילה של חוסר ראיות היא סוג של הרשעה**. חברות וחברים, שקראו את טיוטת הספר, המליצו למחוק את המשפט הזה, לטובתי. הם הסבירו שהוא מבליט את אות הקין שאני נושא. ייתכן מאוד שהם צודקים, אבל אני לא מפחד ולא מתבייש. האמת צריכה להיאמר, גם אם היא עלולה להזיק לי: סגירת תיק של תלונה על עברת מין מסיבה של חוסר ראיות הפכה לסוג של הרשעה ציבורית. היא מטילה קלון על הנאשם בשל מה שעולה מבין השורות שלה. "חוסר ראיות" זה לא "חוסר אשמה". זה אומר שלא היו די ראיות כדי להרשיע את הנאשם, אבל זה לא אומר שהוא לא ביצע את המעשה שבגללו הוגשה התלונה. אין די ראיות כדי להעמיד למשפט ולהרשיע, אבל יש די ראיות כדי להותיר ספק בלבן של התובעות בפרקליטות, ולכן הן החליטו לסגור את התיק מחוסר ראיות, ולא מחוסר אשמה. אז מבחינה משפטית אני חף מפשע לכל דבר ועניין, כי לא הועמדתי לדין ולא הורשעתי, אבל ההרגשה היא שהורשעתי הרשעה ציבורית על ידי רשויות התביעה.

אומרים לי שסגירת תיק מחוסר ראיות היא התנהלות נפוצה ומקובלת, כאשר מדובר בתלונות על אונס שמהותן מילה נגד מילה: הגבר טוען שיחסי המין היו בהסכמה, והאישה טוענת שבכפייה. הבעיה היא שסגירת התיק בעילה של חוסר ראיות היא מעין סגירת תיק עם קריצה. גם אני נהגתי לחשוב כך בכל פעם ששמעתי על תיק מסוג זה שנסגר מחוסר ראיות. כשמעתי על חשודים בעברות מין, שהתיק נגדם נסגר מחוסר

ראיות, הנחתי שהיה להם מזל, לממזרים. היו נגדם ראיות, אבל למזלם הן לא היו ברורות וחזקות מספיק, אז הם יצאו מזה. בקושי, אבל יצאו.

המשמעות של סגירת תיק של עברת מין מסיבה של חוסר ראיות היא כתם שמלווה את הגבר כל חייו, למרות שלא הורשע ואפילו לא הועמד לדין. עד יומו האחרון יתלחשו מאחורי גבו שהוא "היה פעם עצור בחשד לאונס", אבל "יצא מזה בשל חוסר ראיות. היה לו מזל". מעסיקים פוטנציאליים יתחמקו ממנו, נשים יתרחקו ממנו, והיתר סתם ירכלו עליו. אפילו מבין הקרובים אליו ביותר, אולי גם קרובי משפחה, יהיו מי שיסתירו ספק שנותר. כי בסופו של דבר, התיק נסגר מחוסר ראיות, אז מן הסתם "יש דברים בגו". אם לא היו "דברים בגו", אז למה לא חוסר אשמה?

אני מגלה עוד משהו שלא ידעתי בנוגע למושג הזה "חוסר ראיות": מתברר שאני לא יכול לומר ש"נוקיתי מכל חשד", למרות שהתיק נגדי נסגר, שכן זוהי "פריווילגיה", ששמורה רק לבני-המזל שהתיק שלהם נסגר מחוסר אשמה, ולא מחוסר ראיות כמו במקרה שלי. לא ידעתי את זה עד לפני כמה ימים, אבל מתברר שמבחינה משפטית, אדם שהתיק נגדו נסגר מחוסר ראיות אינו יכול לטעון לכך שנוקה מכל חשד, כי הוא לא. הוא נוקה מחשד סביר, אבל לא מכל חשד. נותר חשד בלבם של ברוני החוק שהחליטו על סגירת התיק. אולי חשד קטן, אבל חשד. אולי זהו אפילו חשד ממש קטן. קטנצ'יק. חשדון. הבעיה היא שבחשד לעברות מין אפילו חשדון קטנטן זה כתם.

אני משתוקק לומר, לכתוב, לצעוק ולזעוק שנוקיתי מכל חשד, אבל אני לא יכול. אני צריך להילחם על הזכות הזאת. הפעם זהו קרב משפטי נגד התובעות במחלקה הפלילית של פרקליטות מחוז תל אביב, שמטרתו לטהר לחלוטין את שמי מהטינופת שדבקה בו עקב החלטתן לסגור את התיק נגדי מחוסר ראיות. אני צריך להגיש לפרקליטות ערר על עילת הסגירה של התיק, ולבקש להמיר אותה מ"היעדר ראיות מספיקות" ל"חוסר אשמה".

ויש עוד עניין שלא ידעתי. מתברר שיש לי רישום פלילי של תיק אונס, והרישום הפלילי הזה ילווה אותי עוד הרבה שנים, אולי עד יומי האחרון. אילו היה התיק נסגר מחוסר אשמה, הרישום היה נמחק לעד ממחשבי המשטרה, אבל אצלי הוא יישאר כי התיק נסגר מחוסר ראיות. בכל בדיקת רישיונות אקראית, כששוטרי התנועה יקלידו את מספר תעודת הזהות שלי במחשב בניידת, זה יקפוץ להם מול העיניים. אפשר להניח שהיחס יהיה בהתאם. בטח אם זו תהיה שוטרת. וזה לא הכול: מתברר שאינני יכול להתמנות לתפקידים ציבוריים רגישים בגלל הרישום הפלילי שלי. שופט, למשל, כבר לא אהיה. גם על תפקיד

ראש המוסד או ראש השב"כ אינני יכול להתמודד. אמנם אין לי כוונה, אבל למה שלא תהיה לי אפשרות?

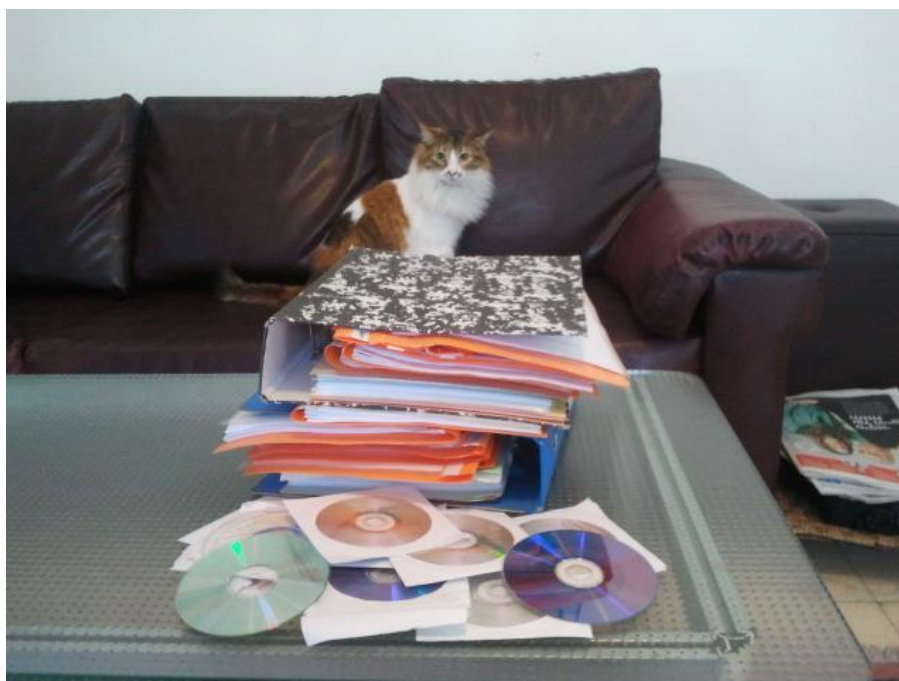
צריך להילחם בדבר הזה. אז אני מגיש ערר לפרקליטות בדרישה לשנות את עילת הסגירה של התיק מחוסר ראיות לחוסר אשמה. מבחינתי, מדובר בהליך משפיל ויקר, אבל הכרחי. בעקבות הגשת הערר אני נחשף לתיעוד נדיר מאוד, אולי אפילו חסר תקדים, של חקירת תלונת שווא על אונס.

41. השגתי את חומר החקירה החסוי

יום שני, 6 ביוני 2011

לא אני ולא כרמי נחשפנו לחומר החקירה המשטרתי בתיק שלי. הוא היה נחשף בפנינו אילו היה מוגש נגדי כתב אישום ובעקבותיו הייתי עומד למשפט, אבל התיק נסגר. מכיוון שלא הוגש כתב אישום, החומר הלוהט הזה היה אמור להיגנז לעד במשטרה ובפרקליטות, בלי שאדע מה יש בו. אבל על פי החוק, אדם שמגיש ערר על עילת הסגירה של התיק שלו ומבקש לשנותה מחוסר ראיות לחוסר אשמה, זכאי לקבל את חומר החקירה במלואו. כך אני מקבל את חומר החקירה. שליח מגיע למשרדו של כרמי, מוסר לידי שני קלסרים עבי כרס ועשרים דיסקים עם צילומי וידאו של החקירות של לילית ושלי. אני מצלם ומשכפל הכול ורץ הביתה.

הנה זה כאן, בתצלום (ברקע: שירן בהופעת בכורה בספר):

לא היה לי מושג על היקף המאמצים והמשאבים שהרשויות השקיעו בתיק שלי, עד שעברתי על חומרי החקירה. ספרתי - 32 אנשי מקצוע התעסקו בתלונת השווא שהוגשה

נגדי: מתברר שבצח"מ (צוות חקירה מיוחד) המשטרתי, שהוקם במרחב ירקון במיוחד לחקירה שלי, היו 16 חוקרים ובלשים, ששבעה מהם קצינים, ולרשימה הזאת יש להוסיף עוד ארבעה שופטים, ארבע קלדניות, תובעת מהפרקליטות שליוותה את החקירה, ושבעה מפענחים מקצועיים של צילומי הווידאו של החקירות. מעניין כמה כל זה עלה למשלם המסים.

עומקה של החזירה לפרטיותי מפתיע אותי: חוקרי המשטרה הדפיסו את כל הודעות הטקסט מהסלולרי שלי, נכנסות ויוצאות, בשלושת החודשים האחרונים. הם הדפיסו גם את כל מספרי הטלפון הקיימים בזיכרונות המכשיר הסלולרי שלי, הודעות אישיות בפייסבוק ועוד כל מיני דברים מהסוג הזה. כל חיי הודפסו ותויקו בקלסרים. גם משטרת נתב"ג עודכנה בחקירה שלי. הוצא נגדי צו עיכוב יציאה מהארץ.

תהיתי אם השוטרים הצליחו לשחזר את ההודעות שלילית שלחה לי לאחר המפגש בינינו, אותן הודעות שבהן היא מפצירה בי להיפגש איתה שוב, ואני מתחמק. כזכור, פניתי לפייסבוק בבקשה שיסייעו לי, אבל לא קיבלתי מהם תשובה עד היום. אמנם סנ"צ ד', המכונה כאן ה"בכיר", נתן לי לעיין במסמך הזה במהלך החקירה שלי, אבל שנייה או שתיים לאחר שמסר לי אותו, הוא חטף אותו מידיי, כך שלא באמת הספקתי להבין אם הם הצליחו לשחזר משהו, ומה בדיוק. ובכן, מתברר שחוקרי משטרה שמתמחים בכך, הצליחו להלן ציטוט מדברים שלילית כתבה לי בהודעות המסתוריות הללו, כשניסתה לשכנע אותי להיפגש שוב, ואני הסברתי לה שאני חושש בגלל ההודעה ששלחה יום אחרי המפגש בינינו, אותה הודעה שבה היא כתבה שלא רצתה לשכב איתי, ואפילו ניסתה להתנגד ולא הצליחה:

"מה שעבר עבר. והיתה אי הבנה.. קצר בתקשורת... והנה אני שוב חוזרת... זה לא נושא למשטרה זה נושא של בינו לבינה..."

בהודעות הללו, שהמשטרה שחזרה, אני מנסה להסביר ללילית את החשש שלי מפגישה נוספת איתה, לאחר שהאשימה אותי שניצלתי את מצבה וכפיתי עליה סקס. לילית מתחילה לאבד את הסבלנות. היא רוצה להיפגש שוב וכותבת לי:

"עצור! אתה רוצה לסכם משהו באופן סופי בכדי שתניח למחשבה הרעה הזאת או שאתה רוצה ללעוס שוב ושוב את אותו מסטיק".

בחקירה הממושכת שעברתי, התחננתי בפני השוטרים במרחב ירקון שינסו לשחזר את ההודעות הללו באמצעות כלים שלהם ודאי יש ולי אין. עכשיו מתברר לי שהם לא התעצלו, והצליחו. אין לי ספק שההודעות הללו סייעו להוכיח את חפותי.

עוד גיליתי בחומר החקירה החסוי, שלילית לא מחקה אותי מרשימת החברים שלה בפייסבוק, גם לאחר שהגיעה למסקנה שנאנסה באמצעות סם אונס. אני עצמי לא מחקתי אותה גם לאחר שהבנתי שהיא התלוננה נגדי במשטרה, כי חששתי שיאשימו אותי בשיבוש ראיות, אבל איזה אינטרס יכול להיות לה לשמור על המעמד שלי בפייסבוק שלה? השוטרים שגבו מלילית את עדותה מאוד הופתעו מהעניין, והם שאלו אותה שוב ושוב איך ייתכן שהאנס והנאנסת עדיין חברים בפייסבוק. היא התקשתה לספק תשובה הגיונית והסבירה שציפתה שאני אהיה זה שאמחק אותה.

דבר נוסף שהעסיק את החוקרים היה שיחת טלפון - שלא ידעתי על קיומה - שלילית קיימה כשנחה בחדרי בין סיבוב הסקס הראשון לשני. אני חשבתי שהיא פשוט הלכה לישון, לא ידעתי שהיא תתעורר עוד מעט ותרצה עוד סקס. עכשיו אני מגלה שהיא התקשרה לשותפתה לדירה. מתברר שהיא שכחה את מפתח הבית שלה כשיצאה אליי, אז היא ביקשה מהשותפה להשאיר לה אותו בארון החשמל שבחדר המדרגות, כדי שתוכל להיכנס כשתגיע מחר בבוקר. החוקרים ביקשו להבין מדוע לא ביקשה עזרה. היא הרי עשתה שיחת טלפון אחת, מדוע לא חייגה 100 למשטרה?

עוד אני לומד מחומר החקירה החסוי, שבניגוד לשמועות שנפוצו כאילו לילית אושפזה בבית החולים עקב האונס הקשה שעברה, מתברר שהיא לא קיבלה שום טיפול רפואי. לא קיבלה ולא פנתה לקבל. נוסף על כך גיליתי שהיא החלה לגלגל את גרסת האונס באוזני מקורביה רק שבוע אחרי המפגש בינינו. זה בדיוק פרק הזמן שעבר עד שהיא הבינה שאין לי שום כוונה להמשיך להיפגש איתה, למרות שאמרתי לה שניפגש שוב בשיחה שהקלטתי יום לאחר המפגש. כל עוד חשבה שניפגש שוב, היא לא סיפרה לאף אחד שנאנסה.

הפרוטוקולים מחקירתה של לילית מגלים לי שעד מעצרי היא נחקרה במשטרה שלוש פעמים. באותו הזמן החוקרים לא היו מודעים לקיומה של השיחה המוקלטת שיש

ברשותי. רק לאחר שנעצרת, נחשפו החוקרים לשיחה והאזינו לה. ואז הם חקרו את לילית בפעם הרביעית ושאלו על דברים שאמרה בשיחה המוקלטת. כבר שבוע שלם שהיא מפמפמת להם גרסה של אונס אכזרי, והנה עכשיו מתברר להם שהיא הוקלטה ביום שלאחר המפגש, כשהיא מודה שייתכן שביקשה ממני "לזיין אותה חזק" תוך כדי האקט. החוקרים לא מספרים לה שהיא הוקלטה. הם אומרים לה שזו גרסתי ושואלים אותה אם זה נכון. אלה מילים שאפשר להגיד בסקס, אבל לא סביר שייאמרו בעת אונס. החוקרים שואלים את לילית על כך, והיא משיבה: "אם אמרתי את זה, אז אני מפגרת". אני חושב שברגע הזה בדיוק הבינו במשטרה שתיק החקירה נגדי הולך לפח.

בימים הקרובים כרמי יצלול לתוך המסמכים והצילומים הללו, ינבור בתוכם ויזקק מהם את הראיות שמוכיחות שלילית המציאה אונס שלא היה ולא נברא. המטרה: כתיבת מסמך שישכנע את הפרקליטות לשנות את עילת הסגירה של התיק נגדי מחוסר ראיות לחוסר אשמה. היות שמדובר בכמות עצומה של חומר חקירה, כתיבת מסמך שכזה היא עבודת נמלים. עורכי הדין הפליליים מכנים את ההליך הזה "משפט על הנייר", והתמחור הוא בהתאם. וכך יוצא שאמנם נחסכה ממני ההוצאה הענקית של ייצוג משפטי במשפט אמיתי, אבל עכשיו אני צריך לנהל את אותו משפט כמעט על הנייר.

כבר חלפו שלושה שבועות מאז שהתיק נגדי נסגר, ושבועיים מאז שחשבתי שסיימתי לכתוב את הספר. הפרק הבא הוא תוספת של הרגע האחרון, הצצה נדירה, ואולי אפילו ראשונה מסוגה, לצדו השני של הסיפור של תלונת שווא - **הצד של המתלוננת**.

42. הצד שלה

על פי עדותה במשטרה, לילית היא מתלוננת סדרתית. שלוש תלונות עד כה. אני התלונה השלישית. היא סיפרה בעדותה שהתלונה הראשונה הייתה נגד בחור צעיר, שלקח אותה טרמפ לפני כמה שנים, עצר בצד במקום חשוך, הוציא את איבר מינו, לקח את כף ידה וניסה לגרום לה לגעת בו. היא נבהלה ונכנסה לפאניקה, והבחור ניסה להרגיע אותה ולשכנע אותה לגעת בו. לילית מספרת שהתיק נסגר מחוסר ראיות, כי לפני שהוא תקף אותה מינית, השיחה ביניהם הייתה דווקא נעימה, והיא אפילו נתנה לו את מספר הטלפון שלה כי הוא מצא חן בעיניה. לדבריה, השוטרים אמרו לה שאין להם בררה אלא לסגור את התיק, כי "זה לא יראה טוב בבית המשפט", מכיוון שהיא נתנה לו את מספר הטלפון שלה. כנראה בדיוק כמוני, גם הוא לא היה מודע בכלל לכך שמבחינתה הוא עשה משהו רע. להפך. הוא חשב שמצא חן בעיניה, וכנראה גם היא מצאה חן בעיניו כי **הוא באמת התקשר אליה.** וזמן קצר אחר כך הוא מצא את עצמו במשטרה, נחקר בחשד לעברת מין. אילו לא היה מתקשר, ייתכן מאוד שלא היה נתפס. לילית אמרה בעדותה: **"הוא בשיא טיפשותו התקשר אליי, וכך הוא נלכד"**.

התלונה השנייה הייתה ממש לא מזמן, כשנה לפני שהכרתי אותה. לילית התלוננה נגד "אדם מבוגר", שלטענתה "אונן ליד תחנת אוטובוס שהיו שם ילדים". וזהו, לילית לא מפרטת מעבר לכך, והחוקרים לא שואלים אותה.

*

על פי עדותה במשטרה, לילית התנדבה בעבר במרכז סיוע לנפגעות תקיפה מינית. כשגבו ממנה עדות, שאלו אותה השוטרים אם פנתה למרכז סיוע לנפגעות כדי לקבל עזרה לאחר שאנסתי אותה. לילית ענתה: "לא. אני התנדבתי במרכז בעבר ואני מכירה את הפעילות שלהם". גם כאן היא לא מפרטת מעבר לכך, וגם לא מתבקשת לפרט. אבל בהמשך העדות היא אומרת:

"גם אם הייתי סולחת וזה לשמחתי לא קרה ויואב לא אפשר שזה יקרה אז המצב הוא שבסופו של דבר הוא ביצע בי פשע ומתישהו זה היה יוצא, הייתי מתעוררת ומבינה שאסור שדברים כאלה יקרו לא רק המקרה הזה

אלא גם מקרים אחרים שהיו יכולים לקרות והיו אולי. אולי המקרה הזה מאחר וחששתי שמדובר במשהו סדרתי אז זה גם חשוב בשביל נשים אחרות שאו לא דיברו שקרה להן דבר דומה איתו או יקרה להן משהו בעתיד ולא ידברו".

מהדברים האלה אני מתרשם שלילית פועלת במישור הציבורי, לאו דווקא האישי. היא רואה את התמונה הכוללת. זה הרושם שהייתה רוצה שיתקבל. היא נאנסה, אבל לא בשם עצמה היא מתלוננת, אלא בשמן של האחרות שנאנסו ושתקו או שייאנסו בעתיד.

*

את הציטוט הבא מעדותה של לילית אני מביא כדי למנוע מחשבות שגויות, שמא לילית היא אישה מסכנה שסובלת מבעיות פסיכיאטריות, שמונעות ממנה להיות אחראית מלאה למעשיה. כך היא נשאלה וענתה:

"האם את לוקחת תרופות באופן קבוע?"

"אלטרוקסין - כדור נגד תת-פעילות של בלוטת התריס לצורך איזון של המערכת ההורמונלית".

"ביום האירוע נטלת תרופות נוספות מלבד אלטרוקסין?"
"לא".

*

לילית האשימה אותי שטפטפתי סם אונס למשקה שמזגתי לה. כך הסבירה את העובדה שהרגישה "מסטולית לגמרי, סמרטוט", למרות ששתתה אצלי "רק שני דרינקים". את שרידי סם האונס אפשר למצוא בבדיקת דם אך ורק במהלך היממה שלאחר האירוע, ומכיוון שלילית התלוננה נגדי שלושה שבועות אחרי המפגש בינינו, לא היה טעם בבדיקה כזאת.

במסגרת החקירה זומנה לעדות גם אחותה של לילית. היא זומנה כי לילית סיפרה לה שנאנסה עוד לפני שהתלוננה, ובחקירות מהסוג הזה המשטרה מזמנת לעדות את כל מי שהמתלוננת סיפרה לו, שכן זה יכול לחזק ולבסס את עדותה. ככל שסיפרה **ליותר אנשים**, וככל שסיפרה **קרוב יותר** למועד התקיפה - כך מתבססת אמינות גרסתה. אלא שבמקרה

של לילית לא בטוח שעדותה של אחותה הועילה לה. כך סיפרה האחות של לילית בעדותה במשטרה:

"לפני שבועיים ביום שבת, אחותי ביקשה להגיע אלי לדבר איתי, התקשרה אלי בשבת בבוקר, לא זוכרת שעה. היא באה וישבה אצלו ודיברה בהתחלה איתי ועם הבן שלי... שהוא ברמן באולם אירועים... ושמעתי אותה שואלת אותו אם הוא יודע על סם האונס איך זה משפיע".

על פי העדות של האחות, לילית ניסתה ללמוד את השפעותיו של סם האונס מהאחיין שעובד כברמן. ייתכן שכפי שאני התכוננתי היטב לחקירה שלי, גם לילית התכוננה לעדות שלה. גם לה היה זמן, היא הרי לא התלוננה מיד או יום למחרת, אלא רק לאחר שלושה שבועות. אולי ביקשה לוודא שגרסתה כאילו שמתה לה סם אונס תישמע רצינית ומדויקת. לא ברור אם ההכנה הזאת פגעה באמינות הגרסה שלה, כי השוטרים לא שאלו אותה מדוע טרחה להתעדכן כך מהאחיין הברמן.

*

במהלך עדותה במשטרה אמרה לילית את המשפט הבא:

"עשיתי שם כל מיני שטויות שאני לא יכולה להסביר אלא כתוצאה מזה שהוא כנראה שם לי משהו במשקה".

כשאני קורא עכשיו את מסמכי החקירה החסויים, אני מגלה שאכן יצאתי דובר אמת בבדיקת הפוליגרף המשטרית, כשנשאלתי אם שמתה לילית סם אונס במשקה שמזגתי לה. עוד אני מגלה שכפי שחששתי במהלך הבדיקה, תשובה שלי לשאלה אחרת שנשאלתי שם - "האם נתת סטירה לילית" - הייתה גבולית. כשעניתי אז בשלילה, תהיתי אם ייתכן שסטרתי לה פעם אחת במהלך האקט, רק כדי שתרגיש כמה זה לא נעים, ותפסיק לנסות לסטור לי. חששתי שבגלל זה אצא דובר שקר בשאלה זו, ולכן ביקשתי לעשות בדיקת פוליגרף חוזרת, שבה ישאלו אותי אם הרבצתי לה כדי לנטרל את התנגדותה, במקום השאלה על הסטירה. כזכור, קצין הפוליגרף רפ"ק א', המכונה כאן "קג"ב", השיב לי שאין אפשרות לבדיקה חוזרת, אבל הגיש לי עט ונייר וביקש ממני לכתוב ולפרט מדוע הייתה לי

בעיה עם השאלה. עכשיו אני קורא שהוא כתב במסמך המשטרתי של בדיקת הפוליגרף ש"הנבדק הביע אי-נוחות מהשאלה", וצירף כתצהיר את הדף שכתבתי. אני מבין שנהגתי נכון כשהתעקשתי להתריע על הבעיה שהייתה לי עם השאלה על הסטירה, אבל בדיעבד אני מבין שכנראה זה לא ממש חשוב. **מטרת הפוליגרף הייתה אחת: לבדוק אם שמתי או לא שמתי ללילית סם אונס במשקה שלה. כל יתר השאלות היו רק תפאורה. אגב, לילית עצמה לא נשלחה לבדיקת פוליגרף, למרות שאילו באמת הייתה נאנסת, בדיקת פוליגרף יכולה להיות אמצעי נפלא בשבילה כדי להוכיח לשוטרים ולפרקליטות שהיא אכן נאנסה. אבל על פי חומר החקירה, היא לא ביקשה מיוזמתה, וחוקרי המשטרה לא הציעו לה. כשאני מנסה לברר מדוע, אני מגלה שהמשטרה לא שולחת מתלוננות לבדיקת פוליגרף, גם כשיש חשש ממשי שהן משקררות, כדי שלא להעליב אותן. זאת המדיניות.**

*

השוטרים שגבו את עדותה של לילית, ניסו להבין ממנה מהו הסיכוי שהחדרתי סם אונס למשקה שלה כשהיא לא שמה לב. הנה דוגמה:

לילית: "הלך למלא קרח, אני לא ראיתי... כשהוא מזג את הוודקה לא שמתי לב, לא ראיתי... לא השגחתי על הכוס, בטחתי בו במיליון אחוז... היה לי קשה להאמין שבן אדם מפורסם ירצה לעשות לי משהו".
חוקרת: "האם באיזה שהוא שלב השארת את הכוס שלך על השולחן איתו?"

לילית: "יכול להיות שסובבתי את הראש, הייתי מסטולית...".
חוקרת: "שהוא היה ליד הוויסקי והוודקה, את ראית מה הוא עושה?"
לילית: "לא".

מהשאלות האלה ומהתשובות שניתנו להן אני מסיק כמה קל לטפול על גבר האשמת שווא בשימוש בסם האונס:

מי מזג? האנס.

ראית שמזג? לא ראיתי שמזג.

השגחת על הכוס? לא השגחתי על הכוס.

גמרנו, זה מספיק. אתה חשוד בהחזרת סם האונס למשקה של האורחת. היא לא שמעה, לא ראתה, לא ידעה. ניצלת אותה.

*

כשנעצרתי, נפוצו שמועות כאילו לילית אושפזה במצב קשה בבית החולים בעקבות האונס האכזרי שעברה. על פי השמועות הללו, היא נפצעה, בין היתר, ממכות שספגה ומחפצים שהחזרתי לגופה. זה פורסם באינטרנט, ומשום כך רבים חושבים שזאת האמת.

כפי שנודע לי בדיוני הארכת המעצר שלי בבית המשפט, לילית תיעדה את החבלות שנותרו על גופה ונוצרו, לטענתה, מהאונס האכזרי שעברה. היא מסרה את התמונות לחוקרי המשטרה כשהגיעה להגיש נגדי תלונה. אני עצמי, וגם כרמי, לא ראינו אותן עד עכשיו, כי מדובר בחלק מחומר החקירה החסוי. רק עכשיו אני רואה אותן לראשונה. ובכן, מדובר ב-12 תמונות סטילס, שמתעדות שפשוים ושטפי דם לא גדולים על גבה, על הזרוע שלה ועל הרגל. לילית לא טענה שהכיתי אותה, אלא שהחבלות נוצרו כשניסתה להתנגד לי. בית המשפט סירב להאריך את מעצרי למרות שהתמונות הללו הוצגו בפניו. זה מוזר. בכל זאת, מדובר בתלונה על אונס, וישנן תמונות שמתעדות חבלות בגופה של המתלוננת. הציטוטים הבאים, כך על פי ההתרשמות שלי, מספרים על חשדות שעלו אצל השוטרים בנוגע לאמינותן של התמונות:

חוקרת: "אני כעת מציגה בפניך את התמונות אשר הבאת על דיסק האם

את צרבת את הדיסק?"

לילית: "אני צרבתי את הדיסק ולא עשיתי שום שינוי בתמונות".

לילית מנדבת פריט מידע זה למרות שלא נשאלה כלל אם עשתה או לא עשתה שינויים בתמונות. בהמשך עדותה של לילית, החוקרת, שגובה ממנה את העדות, מגלה בעיה בתאריך שמופיע בתמונות:

חוקרת: "מדוע התאריך של המצלמה מראה 30/10/2009?"

לילית: "אני לא יודעת לכוון את התאריך אבל במחשב שלי יש את התאריך הנכון".

התאריך שמופיע בתמונות במצלמה של לילית, 30.10.2009, הוא כמעט שנה וחצי לפני שהכירה אותי. החוקרת ממשיכה להקשות:

חוקרת: "ומתי הורדת אותם בדיוק?"

לילית: "ב-30/2".

חוקרת: "אבל אין שלושים בפברואר!"

לילית: "אה לא..."

חוקרת: "זה מה שאני מסבירה לך... יש עשרים ושמונה יום בחודש פברואר..."

החוקרת מנסה להבין מתי צולמו התמונות, ולילית נוקבת בתאריך שלא קיים בלוח השנה. כרמי מגלה עוד משהו בהקשר הזה, משהו שגם השוטרים וגם אני פספסנו: לילית הביאה איתה למתן עדותה במשטרה 12 תמונות. בעדותה היא מספרת ששלוש מהן צילם, על פי בקשתה, חבר מהעבודה, ואת היתר היא צילמה בעצמה **ביום אחר**. לפיכך, על פי גרסתה שלה, בתמונות שהיא עצמה צילמה אמור להיות תאריך **שונה** מהתאריך בתמונות שהחבר צילם, אבל **בכל 12** התמונות מוטבע אותו התאריך: 30.10.2009.

*

ידעתי שמשטרת ישראל זימנה לחקירה כמה מחברותיי. תמר הייתה אחת מהן, ועדותה הובאה בספר זה במלואה. עכשיו, כשאני עובר על חומר החקירה החסוי, אני יודע בדיוק מי נחקרה **ומתי**. בסך הכול זומנו לחקירה 12 חברות שלי, מתוכן שש חברות אפלטוניות; בת הזוג האחרונה שלי, שהקשר איתה הסתיים לפני כשנה, והיא מכונה כאן דורית מכיוון שזהו שמה, והיא לא מתביישת בי; ידידה אחת שהקשר איתה הוא גם מיני; שתי נשים ששכבתי איתן רק פעמיים; מישהי ששכבתי איתה רק פעם אחת (תמר); ומכרה שזומנה בטעות, כי החוקרים קיבלו רושם מוטעה ששכבנו, כשקראו התכתבויות בינינו. כשמשטרת ישראל ביקשה מבית המשפט להאריך את מעצרי בשבוע שלם, היא ניסתה לשכנע את השופטים שאם אשוחרר ממעצר, אני עלול ליצור קשר עם החברות

והמכרות האלה, לתדרך אותן ולבקש מהן לספר לשוטרים שאני גבר עדין ומתחשב, שלעולם לא יתקוף אישה. בשפה משפטית תדרוך כזה מכונה שיבוש הליכי חקירה. אלא שעכשיו, כשאני קורא את המסמכים המשטרתיים, אני מגלה שגביית העדויות מהחברות ומהמכרות הסתיימה עוד לפני ששוחררתי למעצר בית. גם אילו רציתי לעשות את המעשה המטופש ולקחת את הסיכון המיותר, לא יכולתי לשבש את חקירתן. עובדה. כשביקשו מבית המשפט את הארכת מעצרי, ידעו השוטרים שאין בכך שום טעם. הם ידעו כי כבר הספיקו לחקור את החברות והמכרות שרצו לחקור. הטיעון שאם לא אהיה במעצר אמיתי, אני עלול לשבש את חקירה, הוא קשקוש. כבר אז זה היה קשקוש.

אז מה הסיפור? רמז שגלש מאזור הדמדומים אל התיעוד הרשמי של הפרשה שלי, מופיע במסמך שהמשטרה הגישה לבית המשפט בניסיונה העיקש להשאיר אותי שבוע נוסף במעצר:

"יש לציין כי החקירה עצמה מלווה ע"י פרקליטה מטעם פרקליטות מחוז ת"א (פלילי)".

לפני שאסביר מה עומד מאחורי הסעיף הזה במסמך המשטרתי, נדרש כאן הסבר מקדים **קצרצר**: כאשר חקירה פלילית נפתחת במדינת ישראל, החשוד נשאב לתוך תהליך שמנהלים שלושה גופים שונים ונפרדים: המשטרה, הפרקליטות ובית המשפט. תפקידה של המשטרה הוא לחקור; תפקידה של הפרקליטות הוא להחליט אם יש די ראיות שמצדיקות הגשת כתב אישום עם סיכוי סביר להרשעה; ותפקידו של בית המשפט - כאשר הפרקליטות אכן מחליטה להגיש כתב אישום - הוא להכריע במשפט אם החשוד זכאי או אשם. בחקירות בחשד לעברות חמורות, כמו אונס, לעתים נציג הפרקליטות מעורב כבר בשלב החקירה. הוא מתעדכן, הוא מייעץ, ולעתים - בא בדרישות לחוקרים.

כאן בדיוק אני אכלתי אותה: במסגרת הבריורים שרק עכשיו אני מעז לעשות, נודע לי שמשטרת מרחב ירקון לא רצתה לעצור אותי בכלל. אפילו לא ליום אחד. הם לא רצו להשליך אותי ללילה בתא המעצר בסיומה של החקירה, אבל נציגת הפרקליטות ביקשה. הם לא רצו לקחת אותי לבית המשפט ולבקש מהשופט להאריך את מעצרי בשבעה ימים נוספים, אבל נציגת הפרקליטות ביקשה. הם לא רצו להגיש ערר על סירובו של השופט להאריך את מעצרי, אבל נציגת הפרקליטות ביקשה. אולי משום כך כתבה

המשטרה במסמך הרשמי שהוגש מטעמה לבית המשפט, ש"יש לציין כי החקירה עצמה מלווה על ידי פרקליטה מטעם פרקליטות מחוז תל אביב". פרט טכני יבש, שאולי הופיע מסיבות של בירוקרטיה משפטית, ואולי צורף כדי לבטא את האי-נוחות של המשטרה מההתעקשות על מעצרי.

הבירורים האלה מזכירים לי את מה שחשדתי בו כבר מזמן: המעצר שלי והקרקס בבית המשפט היו מיותרים. חשתי בכך עוד לפני שהתיק נגדי נסגר. ממש הרגשתי את זה בכמה סיטואציות. הבולטת במיוחד הייתה כשרפ"ק ר', ה"מפקד", גונן עליי בגופו מפני הצלמים בבית המשפט, כאילו הייתי קרוב משפחה או חבר קרוב, דקות ספורות לפני שניסה לשכנע את בית המשפט לעצור אותי לשבוע שלם נוסף. אפשר להניח שמדובר בעניין חריג, היות שהוא קצין משטרה ואני חשוד באונס אכזרי. דורית, בת זוגי לשעבר, שנחקרה על ידיו, סיפרה לי שממש בזמן שגבה ממנה עדות, הוא קיבל את ההוראה לרוץ לבית המשפט ולהילחם על המשך מעצרי. לפני שעזב, סיפרה דורית, הוא אמר לה שהוא "עושה את זה, אבל לא בלב שלם".

היו עוד רמזים לחילוקי הדעות בין המשטרה לפרקליטות. כתבי פלילים, שהתקשרו למקורות שלהם במרחב ירקון ממש עם סיום החקירה שלי, בסביבות השעה **שבע** בערב, התבשרו שהוחלט שאין סיבה לעצור אותי, אפילו לא ללילה אחד, ושתכף אשתחרר הביתה בתנאים מגבילים. ההחלטה, כך מתברר, התהפכה בן-רגע, כי בשעה **שמונה** בערב בישר לי סנ"צ ד' (החוקר הבכיר) שהחליט לעצור אותי. למחרת, בדיון על הארכת מעצרי בבית המשפט, סיפרו עיתונאים, שהגיעו לסקר את הפרשה שלי, ש"המקורות שלהם במשטרה טוענים שזאת הצגה לתקשורת, כדי שאף אחד לא יוכל לטעון שעשו לי חיים קלים בגלל שאני כתב טלוויזיה".

זאת הסיבה שכתבתי קודם ששילמתי מחיר כבד על היחס האדיב והמנומס שקיבלתי מהשוטרים רוב הזמן. זרקו אותי למעצר מיותר וגררו אותי לדיון מיותר ומשפיל בבית המשפט, כאילו אני באמת אנס מסוכן שצריך להאריך את מעצרו.

אני נזכר ברגעים הקשים על ספסל העצורים בבית המשפט, כשיותר מעשרה צלמים עומדים מולי ומצלמים אותי כאילו אני חיה בכלוב, ואני משוכנע שעוד רגע הצילומים המבזים האלה יתפרסמו בכל כלי התקשורת. אל תשכחו שרק בזכות צו בית משפט, שאני **עדיין** נלחם שלא יוסר, התמונות המשפילות האלה **עדיין** לא פורסמו. גם עכשיו, בעת ששורות אלה נכתבות, עוד לא נחלצתי מהצרה הזאת: ייתכן מאוד שבעתיד

הקרוב, אם בית המשפט ייענה לעתירה של איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית, אני איאלץ לספוג את הבושה הנוראית הזאת. וכל זה בגלל מעצר שעכשיו אני מגלה שמלכתחילה היה מיותר מבחינת המשטרה.

ההצגה הזאת, שהפרקליטות מנהלת על הגב שלי באמצעות מעצר מיותר, מכעיסה אותי. יש לי הרגשה שזוהיתי מיד כהזדמנות נפלאה להדגים שדין אחד לכולם: קצת מפורסם, אבל לא באמת חזק ומקושר. אבל מה אני יכול לעשות? בניגוד לשטויות שפורסמו עליי באינטרנט, אני לא באמת אדם שמחובר למוקדי הכוח של האליטות. אני בסך הכול כתב לענייני בריאות, מה אני כבר יכול לעשות לאלה שהשליכו אותי למעצר מיותר? ללכלך עליהם בקופת חולים?

43. מנסה לחזור לשגרה

יום שני, 6 ביוני 2011

בתשע בבוקר אני קופץ למשטרת מרחב ירקון ומקבל בחזרה את המכשיר הסלולרי שלי, המחשב הנייד והאייפוד. את יתר הדברים שהוחרמו לי עדיין אין אישור להשיב לי. אני מדליק בהתרגשות את הסלולרי וממתין בסבלנות שיחזור לחיים אחרי חודשיים וחצי שהיה סגור. פנטזתי לא מעט על הרגע הזה. לפי מה שחברות וחברים סיפרו לי, אני הולך לקרוא ולשמוע עכשיו מאות הודעות תמיכה מרגשות. הוא נדלק ונראה בסדר גמור, אבל אין שום הודעה חדשה. אפילו לא אחת. אפילו לא אחת! אני מתקשר למוקד התמיכה הטכנית של המפעיל הסלולרי, מבקש עזרה ומתבשר שההודעות האלה אבדו לעד כי המכשיר היה מנותק תקופה ארוכה. איזה חרא.

אני מנסה לחזור לשגרה. הדבר הכי חשוב כרגע הוא לחזור לעבודה, להתפרנס, להשלים פערים ולתקן נזקים. זה לא קל, למרות שהתיק נגדי נסגר והסכנה חלפה, כי בו-בזמן אני צריך להמשיך להילחם בחזית המשפטית/תקשורתית שפתח נגדי איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית.

גם את חיי החברה שלי אני רוצה לשקם. לחזור לצאת לבלות, לפגוש אנשים סתם ככה בשביל הכיף. אבל את כל זה אני צריך לעשות בפרופיל נמוך ככל האפשר, כי אני מושך אש. אני כתב טלוויזיה, שמככב בפרשת מין מסתורית שאסור לפרסם אותה, אז מחפשים אותי. כשאני מגיע לאירוע חברתי שיש בו צלמי פפראצי - הם מתנפלים עליי כאילו הייתי מגה-סלב. אין לי טענות כלפיהם, זאת עבודתם, והיא לגיטימית. לא התמונות והידיעות שהם מפרסמים הן שמפריעות לי, אלא תגובותיהם של הגולשים ברשת, הטוקבקיםטים.

אתמול יצאתי למסיבה. זה היה ברחוב שוקן בתל אביב, ואני הגעתי לשם עם שתי חברות, נוגה ויפעת. בכניסה לבניין עמדו שלושה או ארבעה צלמי פפראצי, וכשראיתי אותם, נבהלתי. לא ידעתי שזה אירוע כזה, עם צלמים בכניסה. אילו ידעתי - לא הייתי בא. אבל היה מאוחר מדי, ולא יכולתי להשתפן ולברוח למרות שרציתי, כי החברות היו מתאכזבות. אז כבשתי את מבטי במדרכה וצעדתי במהירות, מאיץ בחברות למהר איתי פנימה. קיוויתי שהצלמים יפססו אותי, שלא יזהו שהבחור עם הג'ינס הקרועים, הטי שרט

והקעקועים הוא כתב הטלוויזיה, שהם רגילים לראות על המסך עם עניבה וז'קט. לרגע באמת חשבתי שהצלחתי: צלמי הפפראצי היו עסוקים באיזו דוגמנית או שחקנית, שנעמדה מולם והתמסרה להבזקי המצלמות שלהם כאילו היא בתצוגת אופנה, ואנחנו שלושתנו חמקנו פנימה לתוך הלובי, לכיוון המעלית.

ואז שמעתי צעדי ריצה, וקול של אישה קורא בשמי. זאת הייתה צלמת פפראצי, שזיהתה אותי למרות כל המאמצים שלי לחמוק ממנה ומחבריה. הרגשתי את גלי האור הלבן של הבזק המצלמה שלה מתנפצים על גבי ועל העורף שלי. היא רצתה את הפנים שלי וקראה בשמי כדי שאסתובב אליה. נלחמתי ברפלקס הטבוע בכל אדם לסובב את ראשו למי שקורא בשמו, כי ידעתי שברגע שאני עושה את זה - אני חוטף את ההבזק בפרצוף, ואז יפרסמו תמונה שלי, ואני אקרא את הטוקבקים המרושעים על "האנס שיוצא לבלות" או משהו מהסוג הזה. הבטתי בנורית החיווי שמעל פתח הכניסה למעלית וראיתי שהמעלית בקומה ארבע כרגע, עושה את דרכה אלינו, לקומת הקרקע. עוד כמה שניות וזה נגמר. אבל הצלמת לא ויתרה:

"יואב! יואב! יואב! יואב! יואב, נו תסתובב רגע, אל תהיה כזה!"

הצמדתי את מצחי לדלתות המתכת הסגורות של פתח פיר המעלית והתפללתי שתגיע כבר. נוגה ויפעת סגרו עליי מהצדדים, אחת מימין ואחת משמאל, ומנעו אפשרות לצלם אותי מהפרופיל. אחת מהן לחשה לי: "אל תדאג, תכף המעלית מגיעה". והיא אכן הגיעה אחרי שלוש או ארבע שניות שהרגישו כמו שעתיים, ואני נמלטתי פנימה, בעוד הבזקי המצלמות מזנבים בגבי.

ברגע שנכנסנו פנימה, ניגשתי לבר, הנחתי כדור הרגעה על הלשון ושטפתי אותו לתוך הקיבה עם מנה כפולה של וודקה, שנגמעה בלגימה בודדת. אני יודע שאסור לקחת כדורי הרגעה עם אלכוהול, אבל לא הייתה לי בררה. הבנתי שייתכן מאוד שמחר אתעורר לעוד טוקבקים מרושעים בגלל הצלמים בכניסה, והייתי זקוק להרגעה מיידית. כמו רבים מהדברים האסורים, זה היה נפלא: מכת האלכוהול טשטשה אותי מעט, ועד שהשפעתה פגה - החומר הפעיל של הכדור התפרק לי בדם והחל לתת את אותותיו המוכרים והממכרים.

במהלך המסיבה ניגשו אליי ללא הפסקה אנשים שמכירים אותי וחיבקו אותי כאילו חזרתי מעולם המתים. חיבקו, נישקו, ואמרו: "כמה כיף לראות אותך! איך דאגנו לך!"

ניסינו ליצור איתך קשר אבל לא הצלחנו, שמרו עליך ולא נתנו להתקרב אליך, ואי אפשר היה להשיג אותך! כמה טוב שחזרת!!! זה חימם את הלב שלי, כל החיבוקים והנשיקות, אבל ידעתי שעל כל אחת שמחבקת או אחד שמחבק, ישנם כמה עשרות שלא מכירים אותי באופן אישי, ורובם חושבים שאנסתי, והם מתלחששים מאחורי גבי, וזה קורה גם עכשיו, במסיבה. הרגשתי את זה. זה העיקר ועצבן והלחיץ, אבל כדור ההרגעה עזר לי להתמודד.

אז הבוקר קשה לי להתעורר. אני מטושטש לגמרי מערבוב החומרים האסור של אמש. יש סיבה לאזהרה לא לקחת כדורי הרגעה יחד עם אלכוהול. זה אכן מרגיש רע. אין לי חשק לקום, אבל אין בררה. אני הרי רוצה לקבל את החיים שלי בחזרה. אני צריך לקחת אוויר, לעטות על הפנים חיוך מזויף כאילו טוב לי כי התיק נסגר, לצאת לעולם ולקחת בחזרה את החיים שנגזלו ממני.

בצהריים אני נושם לרווחה, כשאני מגלה שלא פורסמו תמונות שלי מהכניסה למסיבה אמש. צלמי פפראצי לא אוהבים תמונות מהגב. הצלחתי להתחמק מהם. בתשע וחצי בערב אני כבר בחזרה בבית, אחרי אימון בחדר הכושר ומקלחת. ואז אני מגלה שנגמר נייר הטואלט. לא נורא. עשר דקות של צעידה נחמדה עם האיפוד, ואני בחזרה בבית, מצויד במה שחסר. אני תוחב את האוזניות לאוזניים, מסובב את החוגה עד שהיא נעצרת על אחד הסטים האהובים של ארמין ואן בירון, מגביר את עוצמת הקול למקסימום, יורד לרחוב ומתחיל לצעוד. ואז אני נזכר במשהו. איך לא חשבתי על זה?

תכננתי לצעוד ל-AM PM באבן גבירול, מול כיכר רבין, ושכחתי לגמרי שכדי להגיע לשם, אני חייב לחלוף על פני מסעדת "בראסרי". אני עצמי לא נמנה עם הלקוחות שם, כי אוכל לא מעניין אותי כבילוי, אבל אפילו אני יודע שמדובר באחד המקומות החביבים ביותר על אנשים מוכרים, סלבס. ובמקום שישנם סלבס יש גם צלמי פפראצי. פאק! זה בדיוק מה שחסר לי עכשיו, שצלם פפראצי יצלם אותי צועד עם חבילה גדולה של נייר טואלט, ומחר תתפרסם התמונה עם הכיתוב: "גם לאנס יש צרכים".

אז אני עולה בחזרה במהירות את 68 המדרגות לדירתי, נכנס פנימה, משליך בכעס את האיפוד על השולחן בסלון, לוקח את הקסדה ויורד למטה. עכשיו כולי נוטף זיעה מהריצה במדרגות. אני חובש את הקסדה על הראש ונוסע לקנות את נייר הטואלט במקום אחר, שאין בו סכנת פפראצי. אני פותח את המשקף של הקסדה, בתקווה שהרוח תייבש את הזיעה לפני שתיספג בריפוד הפנימי שלה. זה לא עוזר. מעט מדי רוח ויותר מדי זיעה. אני מרגיש את הזיעה מהראש שלי נספגת בריפוד של הקסדה. אני שונא שזה קורה. כבר

הרבה זמן שכל מה שיכול להידפק בחיים שלי, נדפק. אפילו הדברים הקטנים. אין ספק שזאת שנה מאוד לא מוצלחת מבחינתי.

אני חוזר הביתה, מתפנה לעניינים שלשמש יצאתי, מתקלח, מדליק את המחשב ונכנס לפייסבוק. כן, פתחתי מחדש את הפרופיל שלי לפני כמה ימים, לאחר שהיה מוקפא במשך יותר מחודשיים. יש בו משהו לא טבעי, בפייסבוק, לאדם שמנסה לשמור על פרופיל נמוך, כי הוא יודע שמחפשים אותו כדי להרע לו. המהות של פייסבוק היא שיתוף של אנשים, רובם זרים, בפרטים אישיים. זה נחמד, אבל אני צריך להתרגל לזה מחדש. ולהיזהר. אבל ממש להיזהר! יש לי חשבון ארוך ונוקב עם הרשת החברתית הזאת. היא הכניסה אותי לצרות צרורות, כשפתחה ערוץ הידברות ישיר ביני לאישה זרה שכמעט חיסלה אותי. אבל זה לא יהיה חכם מצדי לסגור לצמיתות את חשבון הפייסבוק שלי. רק טיפשים מנסים להילחם בקדמה. הרשתות החברתיות הפכו לחלק מהחיים, גם החיים שלי, ואני רוצה את החיים שלי בחזרה.

המהלך הזה מאלץ אותי להתמודד עם הודעות נאצה אישיות, שנשלחות אליי מאנשים זרים. זרם ההודעות לא פוסק - "אנס מטונף", "הלוואי שתירקב בגיהנום", "גם אני לא מאמינה לך" וכולי. אני יכול, כמובן, להימנע מהודעות כאלה באמצעות חסימת תיבת הדואר שלי לפניות מאנשים שאינם רשומים כחברים שלי, אבל אני בוחר שלא לעשות זאת. פייסבוק, כפי שסיפרתי בתחילת הספר, הפך לכלי עבודה יעיל וחשוב לעיתונאים. אף עיתונאי לא רוצה לפספס סיפור טוב, גם אני לא. אז אני בוחר להמשיך לספוג בשקט את ההודעות המכוערות האלה מאנשים שלא מכירים אותי, ושאין להם מושג מה באמת קרה. אין בררה, או שהפרופיל שלך סגור לפניות, או שהוא פתוח. אין פילטר שמסנן רוע בהודעות הנכנסות.

לא רק הודעות נאצה מתקבלות בפייסבוק שלי. בעיקר, אבל לא רק. ישנן גם הודעות אחרות לגמרי, של אנשים ששמעו על הסיפור שלי, הגיעו למסקנה שנפלתי קורבן לתלונת שווא, והם מבקשים לחזק אותי ולעודד אותי. משום-מה רוב ההודעות האלה מגיעות מנשים. בדרך כלל הן כותבות שקראו את גרסתה של לילית, שהופצה באינטרנט על ידי היחצ"ן שלה, ועוד במהלך הקריאה הבינו "שאונס לא היה שם". אני עונה בנימוס לכולן ומודה להן מקרב לבי. זה באמת מחמם את הלב. להפתעתי, כמה מהן מעוניינות לפגוש אותי, להכיר אותי. אני מתחמק, אבל לא נעים לי. אני מסביר בסבלנות שזאת לא תקופה טובה בשבילי להכיר נשים. כמה מהן, לפחות על פי הפרופיל שלהן בפייסבוק,

נראות נשים ממש איכותיות ויפות. אני מנסה להסביר להן שממילא אין טעם ושאני עושה להן טובה גדולה, כי אני חוסך להן את עוגמת הנפש העתידיה, כשיגלו שמחוץ למסך הטלוויזיה אני נמוך ומקריח, אבל זה לא עוזר, ולמען האמת, גם לא ממש מצחיק אותן. נשים יפות לא יודעות להתמודד עם סירובים. קצתן מנסות להסביר לי שאין סיבה לחשוש ושלא כל הנשים רעות, אבל אני לא משתכנע. הדיאלוגים האלה מביכים אותי ומסרסים אותי. אחת מהן חותמת את שיחתנו הווירטואלית במשפט שנחקק בזיכרוני: "מעולם לא נאלצתי להתנצל על זה שאני אישה".

*

עשר וחצי עכשיו. צלצול בדלת. אני נבהל. הרעש הזה עדיין עושה לי רע. זה אוהד, ואני לא אמור להיבהל כי אני יודע שהוא אמור לבוא, הרי הזמנתי אותו לפני חצי שעה. זה לא עובר לי, הבהלה הזאת מצלצול בדלת. אבל מה אני יכול לעשות? אני לא רוצה לבקש מאנשים שישלחו לי הודעת טקסט כשהם מחוץ לדלת במקום לצלצל. זה מביך. אוהד נכנס, מביט על המחשב שלי ומחייך:

"פששש... סחתיין, אחי, חזרת לפייסבוק..."

"כן, אתה יודע..."

"אתה צריך להיזהר".

"כן".

"יש בלגן...?"

"כן... קיבלתי כמה הודעות לא נעימות מאנשים שאני לא מכיר".

"טוב, זה היה צפוי... ומה עם לילית?"

"מה זאת אומרת מה עם לילית...?"

"היא מחקה אותך סוף-סוף מרשימת החברים שלה? אתה יודע, אחרי

הפדיחה שהייתה לה במשטרה, כשהם שאלו אותה למה היא לא מחקה

אותך אחרי שאנסת אותה, והיא לא ידעה מה להגיד..."

"ברור שהיא מחקה! מה נראה לך...?"

"בדקת?"

"לא, האמת שלא".

"נו, אז יאללה, בוא נבדוק..."

"או-קיי... רגע... וואי, אני לא מאמין! היא לא מחקה אותי! אנחנו עדיין חברים בפייסבוק... אתה קולט?! היא כבר יודעת שמצפים ממנה למחוק אותי כי שאלו אותה על זה בחקירה, היא כבר מבינה שזה נראה רע, ולמרות זאת היא לא מוחקת אותי!"
"הסיפור שלך לא מפסיק להפתיע."
"אבל למה? למה היא לא מוחקת? מה היא חושבת שיקרה, שנתפייס וננסה שוב?"
"אולי..."
"אוהד, בוא תראה! יש לנו חברים משותפים, ללילית ולי..."

אני מוחק את לילית מרשימת החברים שלי בפייסבוק. גם חברינו המשותפים נבעטים משם. מאותו רגע מדי כמה ימים אני נכנס לפרופיל שלה ומתעניין. אלה לא ההגיגים שהיא רושמת שמעניינים אותי, וממילא אינני יכול לראותם כי הקיר שלה חסום לאלה שאינם נמנים עם חבריה. אבל העלאת הפרופיל שלה מספקת לי בדיוק את מה שאני צריך לדעת: האם התווספו לי בימים האחרונים חברים, שהם גם חבריה? כל מי שמופיע בקטגוריה "חברים משותפים" נמחק מרשימת החברים שלי בו במקום. הפרופיל של לילית משמש לי מעין פילטר: אני לא מעוניין בחברים שהם גם חברים שלה בפייסבוק. אפילו חברות וחברים שאני מכיר גם מחוץ לפייסבוק, בעולם האמיתי, נמחקים. כמה מהם שואלים אותי מדוע מחקתי אותם, אני מסביר, הם מבינים, ובתוך דקות הם מעדכנים אותי שמחקו את לילית מרשימת החברים שלהם, ואני מצרף אותם בחזרה לשלי.

44. הפגנה נגדי

יום שלישי, 7 ביוני 2011

מתארגנת הפגנה נגדי. הפגנה אמיתית, עם שלטים, מגאפונים ויתר האקססוריוז המוכרים. פעילה פמיניסטית בשם אלינור סידי פרסמה בפייסבוק הודעה, שהכותרת שלה היא "הקמפיין להרחקת עברייני מין מהתוכנית של גיא פינס". הנה ציטוט:

"יואב אבן, כתבנו לענייני בריאות, הזמין אליו הביתה בחורה, נקרא לה X (לילית), סימם אותה ואנס אותה... הבויז קלאב, תבינו, מגונן על חבריו ובתוך זמן קצר קיבל אבן את מה שלא מקבל אף גנב/רוצח/שודד: הוא קיבל התרעה מראש שאיפשרה לו להיפטר מהראיות ולהתכונן לחקירה. כשהשוטרים החלו לחקור את התלונה ולחפש ראיות לביצוע הפשע – הם לא מצאו כלום... התיק של X נסגר מחוסר ראיות. זה לא לגמרי מפתיע, בהתחשב בעובדה שהאנס קיבל התרעה מראש שאיפשרה לו להיפטר מהראיות... חבריו של האנס חגגו את שחרורו ממעצר בית במסיבה מתוקשרת שהגיעה למדורי הרכילות. מפגן הכוח סוקר היטב והשיג את מטרתו להרתיע נשים אחרות מלהתלונן ולחשוף סיפורי פגיעה. יחסי הכוח מוטים באופן א-סימטרי לטובת האנס ולרעת X. הוא מחזיק בכל הכוח החברתי, התקשורתי, המעמדי... הבויז קלאב דואג לחבריו. הבויז קלאב השיג צו איסור פרסום. הבויז קלאב קיבל התרעה מראש שאיפשרה להעלים ראיות. הבויז קלאב הצליח לסגור את התיק וגם להשתיק את הקריאה למתלוננות נוספות... הבויז קלאב חייב להיסגר. אם תיק נפל בפרקליטות ואף אחד לא שמע, האם לא היה אונס? ביום חמישי, ה 9 ליוני בשעה 18:00 מול פרקליטות מחוז ת"א, רחוב הנרייטה סולד 1, נתאסף לזעוק כנגד הזלזול הבוטה שנוהגת המדינה בבטחון האישי של כל אחת ואחת מאיתנו... אנחנו צריכות עזרה ונשמח אם תפיצו לכל עבר... דרושה מתנדבת תיאום הסעות... דרושה מתנדבת תקשורת".

הבשורה המטורפת, שמגיעה אליי בשורות האחרונות של הטקסט, שולחת אותי לבלוע שני כדורי קלונקס ולבדוק בגוגל מי זאת אלינור סידי. ובכן, אלינור סידי היא פעילה צעירה, נמרצת ומוכרת בקהילה הגאה בירושלים, שכותבת דרך קבע מאמרי דעה בבמות נחשבות ומשפיעות, כמו Ynet (ממשפחת "ידיעות אחרונות") ו-nrg (ממשפחת "מעריב"), ומשתתפת בפאנלים ובמושבים מכובדים במוסדות יוקרתיים, כמו החוג למגדר באוניברסיטת בר-אילן. פעילותה למען זכויותיהם של חברות וחברי הקהילה הלהט"בית בעיר קשה כמו ירושלים **ראויה להערכה כנה ואמיתית**, אך אולי אלינור סידי מרגישה שהיא לא מקבלת את ההכרה, ההערכה והחשיפה התקשורתית שהיא ראויה להן, אז היא מרחיבה את תחומי פעילותה הציבורית.

תגובות של נשים, שאישרו בפייסבוק את השתתפותן בהפגנה, חשפו בפניי קבוצה של פעילות פמיניסטיות, שכולן מעורבות בצורה כזאת או אחרת בפעילות ציבורית למען נפגעות תקיפה מינית. אתם כבר פגשתם כמה מהן בספר: קראתם ציטוטים ממאמרים שכתבה חנה בית הלחמי, ונחשפתם גם לטל גוטמן, שפרסמה בדף הפייסבוק שלה את כתובתי המדויקת וקראה לחבריה לבוא אליי הביתה ולתקוף אותי עם חגורת נפץ וחומצת מלח.

את עיקר האש מהפעילות הפמיניסטיות סופגים גברים מפורסמים, שהוגשו נגדם תלונות על עברת מין, כמו כוכב של תוכנית ריאליטי, שחקן כדורגל, כוכב טלוויזיה, זמר, דוגמן, שחקן, קצין בכיר בצבא או במשטרה, עורך דין מפורסם ועוד. יש הרבה כאלה לאחרונה. הן מתנפלות על האובייקט עוד לפני שהוחלט בכלל אם יועמד לדין או שהתיק נגדו ייסגר כי התלונה שקרית, ודורשות להשליכו לכלא. הן רוצות דם. רובן מתוחכמות ומשכילות, אבל לעתים הן מתנהגות כמו אספסוף.

להפתעתי הרבה, רבות מהן מספרות בפומבי כי נפלו בעצמן קורבן לתקיפות מיניות, אפילו אונס של ממש. הן עושות את זה בחופשיות ובפתיחות מעל כל במה אפשרית, באינטרנט ובעולם שבחוץ, באופן מוחצן וגלוי, שעל פי גורמים מקצועיים אינו מאפיין נשים שהותקפו מינית. אחת מהן מספרת לכל מי שמוכן לשמוע, שמדי יום היא חווה 40 הטרדות מיניות. לא אנקוב בשמה כי אין לי תיעוד שכך היא אומרת, אבל ישנם קוראים שמבינים בדיוק למי אני מתכוון כי היא אמרה את זה גם להם.

ביני לבין עצמי אני תוהה מה קדם למה: האם קודם "הותקפו מינית", ורק לאחר מכן הפכו לפעילות בנושא, או שמא זה קרה להפך? כשקוראים את הטקסטים שהן כותבות, לעתים מתקבל הרושם שמדובר בשילוב של שנאת גברים באשר הם עם כמיהה ילדותית לתשומת לב. הנה דוגמה של טקסט כזה, שכתבה אחת המארגנות של ההפגנה נגדי:

"הערב הייתי בכיכר, בין האנשים שבאו לחזות בבחור שקפץ לתוך ערימת קרטונים אחרי שעמד על מגדל בגובה 25 מ' 36 שעות ברציפות. חשבתי לעצמי - זה מה שאנחנו - ילדות, נערות ונשים, ילדים, נערים וגברים שהותקפו מינית - עושים כל חיינו! אבל אף אחד לא בא לכיכר לחזות בנס הבריאה מחדש של חיינו, באומץ שלנו, ביכולת המדהימה להישאר שפויה ולא ליפול. אף אחד לא בא למחוא לנו כפיים ולהעריץ אותנו".

היצר הזה לתשומת לב מקבל משנה תוקף כשמתעמקים בכותרת המוזרה שמתנוססת בראש דף ההפגנה נגדי שפורסם בפייסבוק: "הקמפיין להרחקת עברייני מין מהתכנית של גיא פינס". ומדוע התכנית של גיא פינס? כי כאשר "העזתי" לצאת לחגוג את סגירת התיק נגדי, המתינו לי מחוץ לבר צלמי פפראצי וצוות צילום של התכנית של גיא פינס. ואכן למחרת שודרה ידיעה מצולמת על "כתב ערוץ 2 יואב אבן שחגג עם חבריו ובקרוב יחזור למסך". מארגנות ההפגנה יכלו לבחור באינספור כותרות אחרות לדף האירוע שהופץ בפייסבוק, ובכל זאת בחרו בכותרת תמוהה שמתמקדת דווקא בפרסום ש"זכיתי" בו בתכנית הטלוויזיה הנחשקת. אני משוכנע שמה שעומד מאחורי הכותרת הזאת, היא מחשבות מהסוג של "למה הוא כן ואני לא? גם אני רוצה להתפרסם! אני פמיניסטית אקטיביסטית, לוחמת למען נפגעות של עבירות מין, גם לי מגיע!"

יום חמישי, 9 ביוני 2011, שעה 18:00 בערב, פרקליטות מחוז ת"א

ואכן, מתקיימת הפגנה נגדי. שוב אני בולע שני כדורי הרגעה וממתין לעדכונים. מובן שאינני מעז להתקרב למקום, אבל גורמים מטעמי נמצאים שם, מצלמים ומדווחים לי.

על פי הדיווחים שאני מקבל מהם, במקום נמצאות כ-100 מפגינות, וההפגנה עצמה - אף שאיננה גדולה במיוחד - סוערת וקולנית.

זו תחושה איומה, לשבת בבית ולקבל עדכונים מהפגנה שמתקיימת נגדך באותם רגעים. אני מרגיש שנוא. מצורע. אנשים שאינם מכירים אותי בכלל מתעבים אותי עד כדי כך שהם טורחים להכין שלטים, לצאת מביתם ולהפגין נגדי. התכוננתי ונערכתי להרבה התפתחויות מטורפות לאחר שנודע לי שהוגשה נגדי תלונה שקרית על אונס, אבל שום דבר לא הכין אותי לתרחיש קשה כל כך של הפגנה נגדי. המועקה נוראית. עצוב לי.

כמה שעות אחר כך כבר יש צילומים מההפגנה. 30 דקות של צילומי וידאו שחברי הטוב אבי בן שמחון צילם. גם המפגינות צילמו, וזמן קצר לאחר ההפגנה העלו סרטון קצבי של ההפגנה באתר יו-טיוב, שאורכו כחמש דקות, וכותרתו היא "הפגנה אני ציבור ואותי זה מעניין". אני צופה בצילומים האלה שוב ושוב כי אין טוב כמראה עיניים, גם כשהטוב הוא רע כל כך. לצילומים האלה יש גם קול, ולעתים הוא מלמד אותי יותר מהתמונות. למשל, מהקריאות במגאפון אני לומד שלמראית עין זאת בכלל לא הפגנה נגדי, אלא נגד המשטרה והפרקליטות, ש"מעיזות" לסגור תיקי אונס במקום להגיש כתבי אישום. אם הבנתי נכון, הקריאות במגאפון רומזות על קונספירציה, ששותפות לה זרועות הממשל למיניהן, ומטרתה היא פטירת אנסים מעונש. או משהו כזה. להלן מקבץ מייצג:

"סגירת! תיקים! היא פרס לאנסים!"

"תיק! סגור! אנס! פטור!"

"בפרקליטות! במשטרה! אונס הוא עסקה טובה!"

"בפרקליטות! בצבא! אונס הוא עסקה טובה!"

"בפרקליטות! בממשלה! אונס הוא עסקה טובה!"

"בעיתונות! במשטרה! אונס הוא עסקה טובה!"

במגאפון אוחזת פעילה פמיניסטית ותיקה ומוכרת בשם דורית אברמוביץ', ועשרות המפגינות חוזרות אחריה בשירה מלווה בתיפוף על תופים שהובאו במיוחד להפגנה. דורית אברמוביץ', יש לציין, נתפסת כאינטלקטואלית של ממש, גם בעיניי. מדובר באישה אמיצה וערכית, שהייתה שותפה בהקמת ארגונים חשובים למען זכויות אדם בישראל. גם היא כותבת בבמות נחשבות, כמו ynet (מבית "ידיעות אחרונות") ו-nrg (מבית "מעריב"),

ומשתתפת בפאנלים נכבדים במוסדות אקדמיים. חלק ניכר מפעילותה ומעיסוקה מוקדש בצורה כזאת או אחרת לנושא של עבריינות מין. כלי התקשורת הגדולים והחשובים מראיינים אותה לא מעט בנושא, כי היא נתפסת כמייצגת אותנטית וחשובה של עמדת ארגוני הנשים.

בשנת 1998 פרסמה אברמוביץ' את ספרה הראשון, שנקרא "המלך עירום: גילוי עריות במבט פמיניסטי". הספר התפרסם בהוצאת "בבל", וכך נכתב עליו באתר של ההוצאה לאור האליטיסטית:

"כל אישה שלישית וכל גבר שביעי הם קורבנות של תקיפה מינית. אחת משש ואחד מעשרה הם קורבנות של גילוי עריות... 'המלך עירום' מתאר את תהליך השחרור של המחברת, דורית אברמוביץ', ממעגל האימים לחיים שיש בהם לא רק בושה ואשמה, אלא גם שמחה ואחוה. כמי שגדלה בבית גילוי עריות, קוראת המחברת תיגר על התרבות הקיימת, המנציחה היררכיה של משרתים ואדונים".

השליטה של אברמוביץ' בהפגנה, כך אני מתרשם מצילומי הווידאו, היא מוחלטת. היא אווזת במגאפון, שואגת לתוכו וקובעת את הטון, הקצב והמלל לעשרות המפגינות, שחוזרות אחריה בשירה ובתיפוף (האות "ל" מייצגת כאן את האות הראשונה בשמה של לילית):

"כולנו ל! כולנו ל! כולנו ל!"

"כולנו ל! כולנו ל! כולנו ל!"

"כולנו ל! כולנו ל! כולנו ל!"

מטרתן של הקריאות האלה, כך אני מעריך, היא להזכיר לכולם שאמנם באופן רשמי ההפגנה היא נגד סגירת תיקים, אבל הסיבה האמיתית היא אני, או ליתר דיוק: הבעת מחאה נגד סגירת התיק של יואב אבן, והבעת תמיכה פומבית בלילית, המתלוננת נגדו.

כך נראה הרגע שבו דורית אברמוביץ' השמיעה את הקריאות "כולנו לי!",
 וסחפה אחריה עשרות מפגינות, שזועקות בגרון ניחר קריאות תמיכה במתלוננת
 שווא סדרתית:

(צילום: אבי בן שמחון, מתוך הסרט "הצד שלו", במאי: אוהד יתח)

המסרים העיקריים שהעבירו השלטים שהמפגינות נופפו בהם, ואף הופיעו כלשונם בשלטים עצמם, היו ש"אין עשן בלי אש", ו"סגירת תיקים היא עידוד אנסים". המפגינות, כך על פי השלטים, למעשה דורשות שכל תלונה על אונס - מופרכת ככל שתהיה - תביא להעמדה לדין של החשוד. לשיטתן, סגירת תיקים היא מושג שצריך להימחק מהלקסיקון כשמדובר בתלונות על עברות מין, לא משנה מה הן נסיבות התלונה.

נדמה שהמשתתפות בהפגנה תודרכו להצניע את מטרתה האמיתית, אני, כדי שלא יסתבכו עם החוק בשל צו איסור הפרסום הגורף שעדיין בתוקף. תחשבו על זה רגע - זה קצת בעייתי להפגין נגד מישהו שאסור לפרסם עליו שום דבר, כולל את עצם קיומה של הפרשה. שימו לב כמה מתוחכם היה הייעוץ המשפטי שהן קיבלו לפני שיצאו לרחוב, כדי שיוכלו להפגין נגדי בלי שייחשפו לסכנה של תלונה פלילית ו/או תביעה אזרחית מצדי. בראיונות לכלי התקשורת סירבו מובילות ההפגנה בתוקף להתייחס לשאלה אם ההפגנה היא נגדי. אני יודע שכך היה, כי חברי אבי בן שמחון, צלם טלוויזיה במקצועו, הסתובב שם עם מצלמת וידאו, ראיין אותן וניסה לסחוט תשובה, אך לשווא. על שאלות אחרות הן

ענו בחפץ לב, אך כששאל עליי - פשוט סירבו לענות. אחת מהן, צעירה חביבה, הסכימה לרמוז ואמרה בחיוך:

"יש צו איסור פרסום... עדיף שאני לא אגיד... כאילו, אתה יכול להסתכל על השלטים... צריך לחפור קצת, אנחנו לא יכולות להיות מתועדות כשאנחנו אומרות את זה..."

שמעתי לעצתה של הפעילה הפמיניסטית החביבה וחפרתי קצת בצילומי השלטים. היא צודקת, התשובה אכן מתחבאת שם, במשחקי מילים עם שם המשפחה שלי: "אין תרופה לאבן בנפש", "יש אנשים עם לב של אבן":

(צילום: מתוך הסרטון "הפגנה אני ציבור ואותי זה מעניין", חן פטר, מתפקדות - הלובי לשוויון בין המינים, פורסם באתר יו-טיוב)

(צילום: מתוך הסרטון "הפגנה אני ציבור ואותי זה מעניין", חן פטר, מתפקדות - הלובי לשוויון בין המינים, פורסם באתר יו-טיוב)

תוך כדי צפייה אני מגלה שיש עוד "כוכב" בהפגנה, עורך דין. אני לא מכיר את הסיפור שלו, אך מכיוון ששמו לא מופיע בשלטים, אני מניח כי חטף תלונת שווא על אונס, ושגם הוא מנסה לחזור לחייו, ועכשיו הוא מתמודד עם הפגנה נגדו. כמוני כמוהו, וכך זה נראה בזמן אמת:

(צילום: מתוך הסרטון "הפגנה אני ציבור ואותי זה מעניין", חן פטר, מתפקדות - הלובי לשוויון בין המינים, פורסם באתר יו-טיוב)

אומרים שתמונה אחת שווה אלף מילים. אני לא יודע אם הפתגם הזה תקף לתמונה הבאה, אבל היא בהחלט שווה עוד משפט או שניים לפני שתצפו בה, כי חברי הטוב אבי בן שמחון הצליח לקלוט בעדשת המצלמה שלו רגע מעניין מאוד בעיניי: הרגע שבו הכתם מתרחב במהלך ההפגנה. שימו לב, שלוש הצעירות בצדה השמאלי של התמונה הן עוברות אורח, הן אינן משתתפות בהפגנה. היות שמקום ההפגנה נקבע בסמוך לפרקליטות ולבית המשפט, באזור שבו ממוקמות כמה מחברות עורכי הדין הגדולות בארץ, ייתכן מאוד שהן מתמחות או עורכות דין צעירות שעברו במקום במקרה. זה הרגע - כך נראה מהתצלומים - שבו הן מנסות לברר מיהו עורך הדין שהן נקלעו להפגנה נגדו:

(צילום: אבי בן שמחון, מתוך הסרט "הצד שלי", במאי: אוהד יתח)

אגב, ביררתי: עורך הדין שהפמיניסטיות האקטיביסטיות מפגינות נגדו לא נחשד באונס בכלל. שלוש נשים הגישו נגדו תלונות על הטרדה מינית, אבל התיק נגדו נסגר, לאחר שחקירת המשטרה העלתה שהן חברות, ושככל הנראה חברו יחד כדי לתפור לו תיק והגישו תלונת שווא משולשת.

בשלב מסוים של ההפגנה התלהטו הרוחות, ועשרות מפגינות ירדו לכביש וחסמו אותו. השוטרים הגיבו במהירות. הם ניגשו למנהיגה בשטח, דורית

אברמוביץ', וביקשו שתחזיר את ההפגנה למקומה, למדרכה. אברמוביץ', יש לציין, התנהגה אל השוטרים בכבוד ובנימוס ונענתה לבקשתם לאלתר ובלי להתווכח:

(צילום: אבי בן שמחון, מתוך הסרט "הצד שלו", במאי: אוהד יתח)

אני מריץ את סרטון ההפגנה נגדי ביו-טיוב שוב ושוב ומביט בעיניהן של הפעילות הפמיניסטיות שמפגינות נגדי. הפעם אני מתמקד בעיניים שלהן, לא בשלטים שהן נושאות. מה הן רוצות ממני? מה לרדיפה הזאת ולפמיניזם? אני מריץ את המילה "פמיניזם" בגוגל ומוצא הגדרה של פרופ' בל הוקס האמריקנית, שנחשבת לאחת מהוגות הדעות החשובות ביותר של הזרם הפמיניסטי הרדיקלי: **"פמיניזם - תנועה לסיום הסקסיזם, הניצול הסקסיסטי והדיכוי הסקסיסטי"**. הגדרה תמציתית וקולעת, בעיניי. נשים אכן סבלו ועדיין סובלות מניצול ומדיכוי סקסיסטיים. אני חושב שאני מבין עכשיו בעצמי איך זה מרגיש.

45. תאוות פרסום

יום שני, 18 ביולי 2011

אני מתעורר בשמונה וחצי בבוקר ובולע כדור הרגעה. בעוד שעתיים וחצי יתקיים דיון בבית משפט השלום בתל אביב, שבסופו יודיע השופט על הכרעתו בנוגע לעתירה הדחופה של איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית, שמבקש להסיר את צו איסור הפרסום ולחשוף את שמי. זה לא דיון שנוכחתי הפיזית נדרשת בו, ומובן שאין לי שום כוונה להופיע. הפעילות הפמיניסטיות עלולות להמתין לי שם, כשהן מנופפות בשלטים עם כתובות נאצה נגדי. כשאעבור לידן, הן יצעקו, אולי יקללו, לך תדע מה עוד. הן רדיקליות, כך הן מגדירות את עצמן. אולי בעוד רגע יתייצבו בפתח ביתי עם חומצת מלח ביד, כפי שאיימו בפייסבוק.

בשעות הבוקר ישנם הרבה צלמי עיתונות בבית המשפט בתל אביב, והם יוזעקו לשם בתוך שניות כדי לתעד את האקשן. כוס או בקבוק מים שתוכנם ניתז לעבר פרצוף המום ונבוך, זאת פרובוקציה שמצטלמת נפלא. ואז, אם בית המשפט יחליט לקבל את עתירת האיגוד ויסיר את צו איסור הפרסום נגדי, הצילומים המשפילים הללו יפורסמו וישודרו עוד היום. בתוך שעה או שעתיים הם כבר יהיו זמינים ברשת, כעבור זמן קצר גם בטלוויזיה, ומחר גם בעיתונים. אין לי שום כוונה לתת לזה לקרות. אז אני הולך לעבודה כרגיל, כאילו לא מתקיים היום דיון מכריע בגורלי.

אלה ימים קשים בעבודה. אלפי רופאים זועמים מאיימים להשבית את בתי החולים, ואפילו להתפטר מעבודתם, במחאה על תנאי העסקתם ועל מצבה הקשה של מערכת הבריאות הציבורית. אני נוסע לירושלים עם חברתי קטי דור, כתבת הבריאות של ערוץ 1, כדי לסקר את המשא ומתן המתקיים בין נציגי ההסתדרות הרפואית לנציגי האוצר, ובדרך אני מספר לה על הדיון שמתנהל עכשיו בבית המשפט. היא שואלת למה אני לא שם. אני מסביר לה. היא שואלת אם אני מפחד מהפמיניסטיות. אני עונה שאני לא מפחד, אבל אני מעדיף לא להיתקל בהן. היא שואלת מדוע לא לקחתי יום חופשה. אני עונה שהייתי בבית שלושה חודשים, ושאי אפשר להמשיך ככה. די, מספיק.

תוך כדי עבודה בירושלים אני מקבל לסלולרי הודעות טקסט, שמעדכנות אותי בהתפתחויות בבית המשפט בתל אביב. מתברר שגם הפעם הדיון מתקיים אצל כבוד

השופט בני שגיא, מבית משפט השלום בתל אביב. בפעם הקודמת, כשהתבקש להכריע בנוגע לבקשתי לצו איסור פרסום, הוא פסק לטובתי ואישר את הצו. כפי שצפיתי, הוא אכן ספג ביקורת על כך מארגוני נשים. אני מקווה מאוד שהביקורת לא השפיעה עליו, ושגם הפעם הוא ימנע פגיעה מיותרת בי.

לילית עצמה, כך מדווחים לי חברות וחברים שהגיעו לדיון, הגיעה לבית המשפט, כשהיא מלווה בפעילות פמיניסטיות, שלובשות טי שרטים עם הדפס שכתוב בו, "כך נראית פמיניסטית אמיתית". כשהיא מתיישבת על הספסל באולם הדיונים, הן מתיישבות לידה ומחבקות אותה. לילית עצמה, כך נמסר לי, נראית מבוישת, שפופה, מכונסת בעצמה ועצובה. היא כובשת את מבטה ברצפה, ולא מוציאה מילה לאורך כל הדיון. כך נראית נפגעת אמיתית של עברת מין. זה מלחיץ אותי ומשעשע אותי בו-זמנית. מלחיץ, כי כך השופט אולי ירחם עליה ויטה את החלטתו לטובתה. משעשע, כי הרבה דברים אפשר להגיד על לילית, אבל ביישנית היא לא. אילו הייתה ביישנית, לא היה לה יחצ"ן.

בשעה שתים-עשרה וחצי אני מתבשר שיש החלטה, ובתוך דקות ספורות הפרוטוקול נשלח אליי. כבוד השופט בני שגיא מבית משפט השלום בתל אביב קיבל את הטענה שלי, שייגרם לי נזק חמור אם שמי יפורסם, בשל אות הקין שיוטבע בי. הוא קבע שהטיעון של איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית - שלפיו פרסום העובדה שהתיק נגדי נסגר מחוסר ראיות יאזן את הנזק שייגרם לי - אינו משכנע. גם את הטיעון - שלפיו הנזק שייגרם לי הנו מוצדק, כי פרסום שמי בכלי התקשורת יעודד נשים נוספות שאולי אנסתי להתלונן נגדי - בית המשפט דחה. השופט הזכיר בנימוס לאיגוד מרכזי הסיוע, שהחקירה נגדי הסתיימה והתיק נסגר, ומשום כך אין בכך טעם.

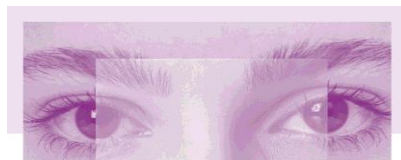
לרוע מזלי, השופט קיבל טיעון אחר של איגוד מרכזי הסיוע:

"ביחס לרצון לעורר ולקיים דיון ציבורי - נכון אני לקבל את הטיעון בדבר חשיבותו של הדיון הציבורי בנושא הטיפול המשטרתי והתביעתי בעבירות מין בכלל, ויתכן שאף בפרשה זו בפרט... יחד עם זאת, לא שוכנעתי כי פרסום שמו של המשיב לאחר סגירת התיק בהיעדר ראיות מספיקות, יקדם דיון זה במישור הענייני, ולא במישור הרכילות".

במילים אחרות - מותר לפרסם את פרטי הפרשה, אבל אסור לפרסם את השם שלי או פרטים מזהים אחרים. אני מקבל בהכנעה את הכרעת בית המשפט, למרות שקיוויתי והתפללתי שהצו יישאר בתוקף במלואו, כולל האיסור על פרסום פרטי הפרשה או אפילו פרסום קיומה. אין לי שום כוונה למתוח ביקורת על החלטת בית המשפט אך ורק בגלל שהיא פחות נוחה לי מההחלטות הקודמות בענייני. היות שההחלטה נראית לי הוגנת, אני מחליט שלא להגיש ערר, אלא להתמודד עם השלכותיה.

אני קורא שוב את החלטת בית המשפט ומעכל את משמעותה: בתוך פחות מיממה, וליתר דיוק - בעוד 21 שעות מרגע זה, יוכלו כלי התקשורת במדינת ישראל לפרסם כתבות שמסקרות בהרחבה את הפרשה, למעט שמי או פרטים שעלולים לחשוף את זהותי. בקיצור, נפתחת נגדי חזית נוספת, חזית תקשורתית, והאויב שלי בקרב החדש הוא ארגון חזק ומקושר שאיננו מבזבז זמן: בתוך שעתיים או שלוש מרגע ההכרעה שלח איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית בישראל לכלי התקשורת הודעה לעיתונות, שבה נכתב, בין היתר, הדברים הבאים (ההדגשות הופיעו מקור):

"

איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית
ולנפגעי תקיפה מינית בישראל

שימו לב: הפרשה עדיין תחת צו איסור פרסום וחלקו יפוג רק

מחר, 19.7.2011, בשעה 10:00

הודעה לעיתונות:

בהחלטתו מהבוקר משדר בית המשפט מסר לפיו סוגיית

האלימות המינית ראויה לדיון ציבורי פתוח ולא להשתקה

סלקטיבית במחשכים.

בית המשפט החליט היום ה-18.7, על הסרה חלקית של צו איסור פרסום גורף שהוטל על חקירת חשדות לכאורה של עבירות מין חמורות שביצע נושא משרה בתחום התקשורת... בית המשפט השתכנע וקיבל

את עמדתנו לפיה במקרים כמקרה שלפנינו נכונה הגישה המתירה פרסום החשדות, מבלי לפגוע בחזקת החפות העומדת לחשוד, ועל כן טובה וראויה ההחלטה.

לפרטים נוספים:

דוברת איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות ולנפגעי תקיפה מינית."

בתחתית המסמך הופיעו שמה של דוברת האיגוד ומספר הטלפון הנייד שלה. אני מבין היטב את הדינמיקה שמתקיימת בעקבות שיגור של הודעה כזאת: עיתונאים רבים מתקשרים עכשיו לדוברת, מבררים פרטים ומתחילים להכין כתבות. הצו החדש אמנם מתיר לפרסם את פרטי הפרשה רק מחר בבוקר, אבל הכתבות הללו נכתבות ונערכות כבר עכשיו. מן הסתם, בעוד דקות ספורות אתחיל לקבל בעצמי טלפונים מעיתונאים שיבקשו לראיין אותי - בעילום שם, כמובן, כי כך מורה הצו. אין לי שום כוונה להתראיין. את מה שיש לומר אני כותב בספר שאתם קוראים עכשיו, אבל אני מבין שאני צריך להתגונן, ואפילו - בפעם הראשונה - להשיב אש. תקופת ההבלגה הסתיימה, וגם לי יש נשים שנלחמות בשבילי, לא רק ללילית.

מי שמתנדבת לקרב היא אישה יקרה בשם אירינה שלמור, המייסדת והבעלים של משרד יחסי הציבור "שלמור תקשורת", שנחשב לאחד הגדולים והמובילים בישראל. אירינה מעודכנת היטב בפרטי הפרשה כי בנה הוא חבר קרוב שלי, וכבר מזמן היא אמרה לי שאם אזדקק לסיוע שלה, אקבל אותו באהבה גדולה וחינם. היא יודעת מה עובר עליי. אני מרים לה טלפון ומבשר לה על ההתפתחות המדאיגה. היא אישה עסוקה, יש לה על הראש 30 עובדים, שמטפלים בעשרות חברות ותאגידי גדולים, אבל היא עוזבת הכול ומתמקדת בעניין שלי.

הבעיה העיקרית כעת היא שכלי התקשורת, שרק עכשיו יכולים לדווח על הפרשה שלי, פשוט אינם מכירים את הפרטים, כי הם לא קראו את חומר החקירה שנחשף בספר זה בפרקים הקודמים. הם לא יודעים שיצאתי דובר אמת בבדיקת הפוליגרף המשטרתית, כשעניתי שלא שמת לי ללילית סם אונס במשקה שלה כפי שהיא טוענת, **הם לא יודעים שלילית היא מתלוננת סדרתית (על פי עדותה במשטרה)**, הם לא יודעים כלום. צריך ליידע אותם בפרטי הפרשה, לפני שהם קונים באינטרנט את מרכולתו של מאיר, היחצ"ן של לילית.

אירינה מבקשת מכמה תקציבאיות במשרדה להניח לעבודתן השוטפת מול הלקוחות הקבועים ולהתמקד במלחמה על מה שיותר משמי ומכבודי. מדובר במלחמה אינטנסיבית, שדורשת מיומנויות וקשרים של אנשי מקצוע מנוסים בתחום של ניהול משברים בתקשורת: הכתבות ייערכו בשעות הקרובות, וכמו שאומרים - הזמן קצר והמלאכה מרובה.

וכך יוצא שהמלחמה התקשורתית הזאת מתנהלת בין שתי קבוצות של נשים: מצד האחד של המתרס ניצבות נשות איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית, שמנסות לשכנע את כלי התקשורת לעסוק בפרשה למרות שהתיק נגדי נסגר, ומצדו השני - אירינה שלמור והתקציבאיות שלה, שמנהלות קרב בלימה עיקש.

יום שישי, 29 ביולי 2011

כבר חלפו עשרה ימים מאז הוסר באופן חלקי צו איסור הפרסום בנוגע לפרשה שלי. למזלי הרב, היו מעט פרסומים, ואף אחד מהם לא היה מרושע. אני מניח שמדובר בשילוב של כמה גורמים שחברו יחדיו והצילו אותי מעוד לינץ' תקשורתי: הגורם הראשון והמשמעותי ביותר הוא, כמובן, האיסור לחשוף את זהותי, שהופך את הסיפור כולו למעניין פחות; הגורם השני הוא ההתגייסות של אירינה שלמור והתקציבאיות שלה; והגורם השלישי הוא שהתקשורת חסה עליי כי אני בשר מבשרה. כן, בהחלט ייתכן שכלי התקשורת הגדולים לא ששו לדווח על הפרשה שלי. **הנה, כתבתי את זה. אני מודה ב"אשמה"**. עם זאת, אין לי שום כוונה להתנצל על כך, שכן בעיניי, גם מעט הפרסומים הללו נולדו בחטא. רק בגלל העתירה של איגוד מרכזי הסיוע לבית המשפט מותר כעת לדווח על הפרשה שלי. עתירה שכזאת, כנגד גבר שהתיק נגדו כבר נסגר והוא מנסה לחזור לחייו, מהווה רדיפה, לדעתי.

*

השעה אחת-עשרה בבוקר, ורק עכשיו התעוררתי. יום שישי היום. אני מכין קפה, מדליק סיגריה, פותח את הדלת ומכניס את העיתון. מאז ומעולם הייתי מכור לעיתונים, והעיתון של יום שישי הוא האהוב עליי מכולם. זה הפך לטקס קבוע: אני מתיישב במרפסת עם הקפה והסיגריה, מתחיל עם הטור של נחום ברנע במוסף לשבת של "ידיעות אחרונות", ומשם עובר לזה של יאיר לפיד במוסף "7 ימים". אבל הפעם משהו תופס את עיני ומשבש את הסדר הקבוע של הריטואל.

מתברר שהמאמצים והמשאבים, שהשקיעו נשות איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית, השתלמו להן. הן קיבלו את החשיפה התקשורתית שייחלו לה. בשער של המוסף "7 ימים" מתנוססת הפניה לכתבה בעמוד 46, שכותרתה היא "סלבריטאים בחדר החקירות". הכתבה עצמה, תחת הכותרת "ריאליטיצדק", מפרי עטה של העיתונאית אתי אברמוב, עוסקת בריבוי התלונות על עברות מין שהוגשו לאחרונה נגד סלבריטאים, כולן מאותו הז'אנר - גרסה מול גרסה: הגבר טוען שהיחסים היו בהסכמה, והאישה טוענת שהיחסים היו בכפייה.

בגוף הכתבה מופיעה סקירה של תלונות על עברות מין מהתקופה האחרונה, שהמכנה המשותף לכולן הוא שהתיקים נסגרו או עומדים להיסגר, ושהנזק שנגרם לגברים שהתלוננו נגדם הוא איום. במצעד הבושה הזה צועדים שחקנים, כוכבי ריאליטי, כוכב כדורגל ועוד. מובן שגם אני מככב בכתבה הזאת, במגבלות של צו איסור הפרסום, שאוסר לפרסם את שמי וזהותי:

"הברנז'ה סוערת בשבועות האחרונים סביב טענה לעבירת מין נוספת שהוגשה נגד איש תקשורת. המעשים שתיארה המתלוננת היו לכאורה קשים וכללו - כך על פי התלונה - אונס ומעשה סדום. אלא שבתום החקירה החליטה הפרקליטות לסגור את התיק מחוסר ראיות. עוד במהלך החקירה הוציא איש התקשורת צו איסור פרסום על שמו ועל פרטי הפרשה. לאחר שהתיק נסגר עתרה המתלוננת, בסיוע המרכז לנפגעות תקיפה מינית, לבית המשפט וביקשה כי הצו יבוטל. בית המשפט החליט לצמצם מעט את הצו ולהתיר את פרסום הפרשה - אולם ללא שמו של איש התקשורת ופרטים מזהים שלו".

בהמשך הכתבה מתקבלת התמורה למאמצי האיגוד להביא לפרסום הפרשה שלי: מיכל רוזין, מנכ"לית איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית, מתראיינת על הפרשה שלי בבמה הנחשקת ביותר בעיתונות הכתובה בישראל, במוסף "7 ימים" של העיתון של המדינה. כך היא מספרת בריאיון:

"בכל מקרה אחר, אם זה היה מורה בבית הספר או אדם ברחוב, לא היה צו איסור פרסום על המקרה. **לא דרשנו לפרסם את שמו**, אלא את הפרשה. שיידעו בכלל שקיימת כזאת פרשה".

אני קורא את הדברים האלה ומופתע. הרי כל חשוד רשאי לבקש מבית המשפט צו איסור פרסום בטרם הוגש נגדו כתב אישום, גם אם הוא לא אדם מפורסם. היא לא יודעת את זה? האם היא רומזת שבתי המשפט בישראל מפלים לטובה סלבריטאים? זו טענה שלא מחזיקה מים. בתי הכלא מלאים בסלבריטאים. שר אוצר ישב בכלא, נשיא המדינה לשעבר בדרך לכלא, ואלה רק דוגמאות.

כמו כן אני מתקשה להבין מדוע מיכל רוזין מספרת בריאיון ש"לא דרשנו לפרסם את שמו, אלא את הפרשה". הרי הארגון שרוזין עומדת בראשו דרש באופן מפורש להתיר את פרסום הפרטים המזהים אותי כדי לעודד נפגעות נוספות - אם ישנן כאלה - להתלונן נגדי. בית המשפט בעט בטיעון הזה, שכן החקירה כבר הסתיימה והתיק נסגר. רוזין לא יודעת את זה? אחת משתיים: או שמנכ"לית איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית בישראל משקרת בריאיון, או שהיא לא טרחה לקרוא בכלל את העתירה שהגיש הארגון שהיא עומדת בראשו. שתי האפשרויות מאפיינות התנהגות של פוליטיקאית רודפת פרסום.

46. שני אחוזי מיתוס

לקראת סופו של הריאיון במוסף "7 ימים" נשאלת מנכ"לית איגוד מרכזי הסיוע שאלה עקרונית ומתבקשת:

"אז אין בעיניך דבר כזה 'תלונות שווא'?"

המנכ"לית מיכל רוזין עונה:

"אפילו במשטרה אין דבר כזה תלונות שווא. גם הם מודים שאי אפשר אף פעם להגיד באופן מלא שתלונה היא תלונת שווא".

שטויות. לא נכון. במשטרה דווקא כן מכירים בקיומן של תלונות שווא. הרי מדי פעם התקשורת מדווחת על חקירות שהתברר בהן כי המתלוננת העלילה על הגבר עלילת שווא, ובדיווחים הללו מתראיינים קציני משטרה במדים, שמספרים כיצד חשפו את התרמית. בדרך כלל זה קורה לאחר שהמתלוננת מתוודה כי בדתה את התלונה. לעתים זה קורה אצל נשים שמבקשות לנקות את עצמן מאשמה לאחר שנתפסו במעשה אסור, כמו נשים שבוגדות בבן זוגן, או צעירות דתיות שלא שמרו על בתוליהן. במקרים אחרים מתברר שמדובר בניסיון סחיטה. ואלה רק דוגמאות. יש להניח שמיכל רוזין מכירה מקרים כאלה, ולמרות זאת היא טוענת ש"אין דבר כזה תלונות שווא".

נדמה שהכפירה של מנכ"לית איגוד מרכזי הסיוע בעצם קיומן של תלונות שווא על עברות מין חריגה אפילו בקרב הפמיניסטיות האקטיביסטיות. רובן דווקא מודות שהתופעה אכן קיימת, אך היקפה - לשיטתן - זניח. הן טוענות ששיעור תלונות השווא בעברות מין הוא שני אחוזים, וזה לשיעור תלונות השווא במקרים של עברות רגילות - גנבות, הונאות וכולי. ישנן כאלה שמחמירות עוד יותר. מבחינתן גם שני אחוזים הוא שיעור מוגזם. מרב מיכאלי, למשל, טוענת שזה רק אחוז וחצי. אבל מקובל להתייחס אל שני האחוזים כאל הנתון הרשמי.

שני אחוזים - זה מספר הקסם שיקפוץ לכם ממסך המחשב בכל פעם שתקלידו את הביטוי "תלונות שווא" עם המילה "אונס". הנתון הזה עולה בכל דיון או ויכוח בנושא, וכבר מזמן הפך למיתוס. אף אחד לא מנסה לערער עליו או לאתגר אותו, למרות שאין לו בסיס מחקרי רציני. וכך תופעת תלונות השווא נדחקת לשוליים ונתפסת כסטיית תקן אזוטריה וחסרת משמעות, למרות שלא בטוח בכלל שהיא כזאת. אז מה עומד מאחורי המיתוס של שני האחוזים? בואו ניקח את מספר הקסם ונשתעשע בו קצת. אלה הם הנתונים הרשמיים של משטרת ישראל, כפי שפורסמו בכתבה שבה התראיינה מיכל רוזין על הפרשה שלי:

"לפי נתוני המשטרה... ב-2009, למשל, נפתחו 4,517 תיקי עבירות מין. מתוכם כבר נסגרו 261 בעילת חוסר אשמה פלילית. אגב, יש לזכור כי בחלק מהתיקים הללו, שבכל זאת יגיעו לבית המשפט, ימצא האשם זכאי לחלוטין".

ציטוטים של נתונים כאלה עוברים ללא שום ניסיון לעמוד על טיבם, ולכן העירוב של מספרים יבשים ומונח משפטי מעורפל שנקרא "חוסר אשמה", לא מייצר רגש, מחשבה או תהייה אצל הקוראים. חבל. נתמקד בעובדות: **תלונה על עברת מין שנסגרת מחוסר אשמה היא תלונת שווא**. הרשויות חקרו והגיעו למסקנה שהתלונה שקרית, ולכן התיק נסגר מחוסר אשמה, ולא מחוסר ראיות. לפיכך בשנת 2009 עברו **261 גברים** גיהינום שנמשך חודשים ארוכים על לא עוול בכפם, עד שנוקו מכל אשמה. אל תוך הגיהינום הזה נשאבו גם בני משפחתו הגרעינית של הקורבן, ולכן המספר האמיתי של הנפגעים מתלונות שווא בשנת 2009 הוא **כאלף**.

ועכשיו מתמטיקה פשוטה ברמה של בית ספר יסודי: 261 תלונות מתוך 4,517 הן **כמעט שישה אחוזים**, כך שכבר עכשיו הגענו לנתון שהוא **פי שלושה מהמיתוס**. לא שיניתי ולא נגעתי, רק חישבתי כמה זה באחוזים. מוזר שלא עשו את זה עד כה. נמשיך להשתעשע ולחשב. מי שתקדם את החישוב היא מיכל רוזין. דווקא היא. כך סיפרה מנכ"לית איגוד מרכזי הסיוע בריאיון איתה במוסף "7 ימים":

"60 אחוז מהתלונות על עבירות מין במשטרה ובפרקליטות נסגרות מחוסר ראיות".

הפעם רוזין צודקת. זאת אכן הסטטיסטיקה. מבחינה משפטית, אי אפשר לקבוע מה באמת מסתתר מאחורי תלונה שנסגרה מחוסר ראיות. רשויות החוק קבעו שאין בתיק ראיות כדי לבסס הרשעה, אך נותר ספק שהעברה אכן בוצעה, ולכן ייתכן אחת משתיים: או שאכן בוצעה עברת מין, אך למרבה הצער, לא ניתן להוכיח אותה; או שלא בוצעה עברה למרות הספק שנוטר. מילה כנגד מילה - או שהמתלוננת משקרת, או שהחשוד באונס משקר. אין לדעת. **השאלה היא מה מתחבא מאחורי הנתון המסתורי הזה, 60% תיקים שנסגרים מחוסר ראיות?** מהי ההתפלגות האמיתית? כמה וכמה? כמה מהתיקים שנסגרים מחוסר ראיות מסתירים עברייני מין בר-מזל שניצל, וכמה מהם מספרים סיפור דומה לשלי? קשה להעריך. האם מחצית מהגברים הללו הם אומללים שחטפו תלונת שווא? אולי רק שלישי? רבע? חמישית? תגידו אתם. אבל כל אפשרות שתבחרו תביא לתוצאה שהיא הרבה יותר מאותם שני אחוזים זניחים, שהפכו למיתוס שאין לערער עליו. תוסיפו שישה אחוזי תיקים שנסגרים מחוסר אשמה שחישבנו קודם, ועוד חמישה אחוזים של אלה שהועמדו למשפט וזוכו, ותגלו שהגעתם ל-20%. אפילו בחישוב הכי שמרני זה מגיע ל-20% תלונות שווא מסך התלונות על עברות מין. המשמעות היא שאחת מכל חמש תלונות שמוגשות היא תלונת שווא.

ובמספרים קונקרטיים: אם מדי שנה מוגשות כ-4,500 תלונות על עברות מין, וכ-20% מהן תלונות שקריות שהוגשו מכל מיני סיבות, אז מדובר בכ-900 מקרים בשנה, כלומר שתיים-שלוש תלונות שווא מידי יום. זה המון, וזה מספר לא מופרך, המבוסס על חישוב זהיר ושמרני. כשמכניסים למשוואה הזאת גם את המשפחות הגרעיניות של קורבנות העלילה, רדיוס הפגיעה מגיע לאלפי ישראלים בשנה.

בעיניי, השאלה המתבקשת היא **מדוע אף אחד לא מדבר על הנתון הזה?** התשובה פשוטה מאוד: כי הוא לא קיים. אין נתון כזה. מה שקראתם בפסקאות הקודמות הוא בסך הכול הערכה, ואין לה שום תוקף. הנתון עצמו, כתוצר של מחקר רציני, פשוט לא קיים, כי אף אחד לא ניסה להגיע אליו. ככל הידוע לי, אף מוסד אקדמי בישראל לא טרח לבחון את הסוגיה המסקרנת הזאת. עשרות חוגים ופקולטות למשפטים, לקרימינולוגיה,

לפסיכולוגיה, לסוציולוגיה, לעבודה סוציאלית ולמגדר, ובשום מקום לא נעשתה אף עבודת מחקר רצינית. ואם נעשתה, ובחיפושי הרבים לא מצאתיה, כנראה מסתירים אותה היטב. נניח לחישובים ולספקולציות. ניקח רק את המיתוס של שני האחוזים ונתייחס אליו כאל נתון קדוש, שאין לערער עליו או לפקפק בו. כזכור, על פי נתוני משטרת ישראל, מוגשות מדי שנה כ-4,500 תלונות על עברות מין. שני אחוזים מהמספר הזה הם 90. כלומר, 90 קורבנות חפים מפשע מדי שנה. עם חמישה אחוזים שמועמדים למשפט ומזוכים זיכוי מלא - והפעם מדובר בסטטיסטיקה רשמית - מדובר ב-300-400 קורבנות חפים מפשע מדי שנה. ספר שהשם שלו הוא "הצד שלו" חייב לפמפם את הנתון הזה, כפי שאיגוד מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית מפמפם את המיתוס של שני האחוזים. אני חוזר ומדגיש: 300-400 גברים - לא כולל בני משפחותיהם - עוברים מדי שנה גיהינום, מכיוון שהוגשה נגדם תלונת שווא על תקיפה מינית.

47. תבואי, תתלונני, אל תדאגי, יהיה בסדר

זה לקח קצת זמן, אבל בסופו של דבר נעשה צדק: עדות שקר היא עברה פלילית, ומתברר שבעקבות החקירה שלי המשטרה פתחה בחקירה נגד לילית. היא נעצרה אתמול בערב, נחקרה, הושלכה ללילה בתא המעצר, ועכשיו זאת היא שעוברת את מסע ההשפלה בבית המשפט, שכן המשטרה מבקשת להאריך את מעצרה בשלושה ימים. אני מגיע לדיון שעוסק בהארכת מעצרה. היוצרות התהפכו - היא עצורה, ואני אדם חופשי. אני מנסה ללכוד את מבטה. זוג עיניים ירוקות ננעצות בי מטווח קרוב. אני מרגיש אותן. עיניים נוקבות, מבט יציב שאינו מרפה. מי ישפיל ראשון את מבטו? אני או העיניים הירוקות?

אני מרגיש מכה במצח. לא ממש מכה, אלא מין טפיחה כזאת, ועוד אחת ועוד אחת. אני מתעורר מההזיה על לילית, אבל העיניים הירוקות עדיין שם, במרחק של 20 סנטימטר מהראש שלי. אני מביט בהן. אלה לא העיניים של לילית, אלא העיניים של קדוש המתוק. הוא העיר אותי בטפיחות עדינות עם כף רגלו הקדמית על המצח שלי כי הוא רוצה מלחמת עיניים של בוקר. הוא ממשיך ליזום את המלחמות האלה. לך תסביר לו שהתיק נסגר וכבר אין צורך בכך.

לאחר שאני מתעורר מהפנטזיה המתוקה שלי, שבה לילית עצורה בחשד שהגישה תלונת שווא, אני תוהה מה הסיכוי שהחלום הזה יתגשם. אין סיכוי שהוא יתגשם. בדקתי. מתברר שמדינת ישראל מעניקה חסינות פלילית למתלוננות שווא. אמנם החוק קובע שמדובר בעברה שהעונש עליה הוא עד חמש שנות מאסר, אבל ישנה הנחיה של הפרקליטות שלא להעמיד אותן לדין. כל אישה יכולה להיכנס לתחנת המשטרה הקרובה לביתה, להגיש תלונת שווא על עברת מין ולצאת מזה בלא כלום. היא תביט בהנאה מהצד איך חיים שלמים של אדם חף מפשע ושל קרובי משפחתו מתרסקים, היא תביא לבזבז משאבים של משטרה ופרקליטות שכורעות תחת הנטל של טיפול בעומס של תלונות אמיתיות, ובכל זאת - כמעט אף פעם לא יוגש נגדה כתב אישום, גם אם יוכח בוודאות שתלונתה כוזבת. קרוב לוודאי שגם אם תודה שבדתה את התלונה מלבה, היא לא תועמד לדין.

רוב בני האדם יחששו לבצע עברה פלילית, שהעונש עליה הוא מאסר בפועל של חמש שנים, גם אם הם יכולים להפיק ממנה טובת הנאה משמעותית. הסיבה לכך היא

שילוב של ייסורי מצפון עם אימה מהעונש הצפוי אם ייתפסו. אבל כשיש חסינות, מדובר בסיפור אחר. החסינות מבטלת את האימה ומותירה רק את המצפון, ונשים שהמצפון שלהן חלש - עלולות להתפתות. אישה ששוקלת ברצינות לנקום בגבר על אהבה נכזבת, על פיטורים או על כל דבר אחר שהכעיס אותה, מהר מאוד תגלה שיש לה חסינות. גם אם השקר ייחשף באמצעות הקלטה או צילום של המתלוננת, כשהיא מתוודה כי בדתה הכול מדמיונה, קרוב לוודאי שהעבריינית לא תועמד לדין. לא משפט, לא הרשעה, לא מאסר בפועל, לא מאסר על תנאי, לא עבודות שירות, לא רישום פלילי, כלום. כשמשרת ישראל מדווחת על 261 תלונות על עברות מין שנסגרו מחוסר אשמה בשנת 2009 (לפי "7 ימים"), הכוונה היא ש-261 עברייניות **נתפסו על חם** באותה השנה, כשהן מגישות תלונת שווא, אך הוחלט שלא להעמיד אותן לדין. קרוב לוודאי שהחסינות מעודדת הגשת תלונות שווא. מדובר בהיגיון פשוט - אם הרשויות נותנות מראש חסינות מעונש על ביצוע עברה פלילית כלשהי, סביר מאוד שיימצאו האנשים שיבצעו אותה.

אני לא מצליח להבין את ההתנהלות של איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית. הרי לכל אחד ברור - גם לי במצבי - שישנם הרבה יותר גברים עברייני מין מאשר נשים רעות שמגישות תלונות שווא. **אבל צריך לבדוק**. כשנשות האיגוד מתגייסות באופן אוטומטי להגן על מתלוננת שווא סדרתית, הן חופרות תחת הקייס הצודק שלהן. חבל.

48. פמיניסטיות זועמות מחפשות אותי

יום ראשון, 31 ביולי 2011

בשבועות האחרונים מתקיימת סביבי תופעה שאין לי הסבר לגביה: הפעילות הפמיניסטיות, שמובילות את קמפיין ההכפשות נגדי באינטרנט, מציעות לי חברות בפייסבוק. מה הן רוצות ממני? לא יכול להיות שכולן חזרו בתשובה והגיעו להכרה כי נגרם לי עוול.

בחודשים האחרונים פיתחתי רפלקסים של ניצוד. הם מתעוררים עכשיו. הנטייה היא להתחמק ולברוח, ואם אי אפשר לברוח, אז לעמוד יציב, לחזק את שרירי הבטן, ולספוג. אבל מטבעי אני סקרן, אני עיתונאי, אני לא יכול להתאפק נוכח בקשות החברות הללו. אז אני משיב להן. אני לא מאשר את בקשות החברות שלהן, כמובן, כי אין לי שום כוונה לאפשר להן לצפות בפרופיל שלי בפייסבוק. אני פשוט עונה להן בלי לאשר את בקשות החברות. לכולן אני עונה את אותה התשובה בדיוק, תשובה שהיא בעצם שאלה: מדוע הן מציעות לי חברות בפייסבוק לאחר שהכפישו אותי באינטרנט.

כמעט כולן התעלמו מהשאלה שלי, ולא שמעתי מהן שוב, אבל אחת ענתה. מדובר בפעילה פמיניסטית בולטת ומוכרת בשם ליאן רם, אחת ממנהיגות הלינץ' הווירטואלי שמתבצע בי זה חודשיים. הדיאלוג בינינו בפייסבוק סקרן אותי מאוד, כי הוא אפשר לי הצצה נדירה לתוך מטה הפיקוד של צבא הפעילות הפמיניסטיות שמנסה להשמיד אותי. אני מצדי הקפדתי להשיב לה בנימוס, וגם היא שמרה על התנהגות נאותה, אם כי לא תמיד דייקה בפרטים, ולבסוף - נעלמה בלי לומר שלום. להלן ההתכתבות במלואה (כולל תוספות בסוגריים, שיסייעו להסביר למה מתכוונת הפעילה הפמיניסטית):

יואב אבן: "למה את מציעה לי חברות אחרי שהובלת קמפיין הכפשות

מכוער כל כך נגדי ברשת, מבלי לטרוח לבדוק את העובדות?"

ליאן רם: "הקמפיין שהובלתי לא היה נגדך, אלא נגד הפרקליטות שלא

מאפשרת לנפגעות להגיע למשפט. אם אתה בטוח שמה שקרה שם היה

לגמרי בהסכמה, האינטרס שלנו אמור להיות זהה - להוציא את האמת

לאור בפני בית משפט".

"**יואב אבן**: לפי מה שאת אומרת, כל תלונה על אונס - מופרכת ושקרית ככל שתהיה - חייבת להגיע לבית משפט, כלומר להסתיים בהעמדתו לדין של החשוד. במילים אחרות - אפשר לסגור את הפרקליטות ולפטר את הפרקליטים. לרקע כללי - שתדעי - זה לא קיים בשום מקום בעולם, וטוב שכך. כשהתלונה שקרית ומופרכת, התיק נסגר, ועל פי סעיף 70 ה(1)(1), כאשר בית המשפט מתרשם שהנזק שייגרם לחשוד הוא גדול מאוד והראיות חלשות - מותר להוציא צו איסור פרסום, כל עוד החשוד לא מועמד לדין. וכך היה במקרה שלי. ואת וחברותייך הפרתן ברגל גסה את החוק והובלתן קמפיין דוחה נגדי - כן, נגדי - קראתי הכול. את וחברותייך מוציאות שם רע לתנועה הפמיניסטית. גרמתן לי נזק נוראי שייקח לי שנים לתקן, ולא פחות חמור - גרמתן נזק גדול לנושא עצמו. בגלל תמיכתן במתלוננת שהגישה תלונה שקרית, מתלוננות בעתיד ייתקלו בחומה בצורה של חוסר אמון. ועכשיו, אני שואל שוב: למה הצעת לי חברות?"

ליאן רם: "לא כל תלונה על אונס (צריכה להגיע לכתב אישום, אלא) תלונה על אונס שיש בה ראיות. (הדברים שכתבת לי, שעל פיהם כאשר) 'בית המשפט מתרשם שהנזק שייגרם לחשוד הוא גדול מאוד והראיות הן חלשות - מותר להוציא צו איסור פרסום כל עוד החשוד לא מועמד לדין' - זה נורא בעיניי. אם החשוד לא אשם, הנזק שיגרם לו בטל בשישים. אם הוא אשם, הנזק שיגרם למתלוננת בלתי ניתן לתפיסה. עם מה שמתחולל נגד נשים, הגיע זמן שיסתכלו קצת פחות על הנאשם וקצת יותר על הנפגעת.

לא מקבלת את הביקורת שלך על הבחירה שלנו לעמוד לצד הנפגעת. סטטיסטית, הסיכוי שהיא משקרת אפסי. כמו שליהי אמרה בהפגנה: יש להן גב, קבוצה גדולה שמאמינה להן, הן צריכות להרגיש שאל מול ההשתקה של המדינה ואל מול האלימות של הטוקבקיסטים, יש להן אי של שקט ותמיכה בקרבנו. הצעתי לך חברות כי אני רוצה לדעת אם אתה חוזר לתפקידך בערוץ 2".

יואב אבן: "ומי אמר לך שיש ראיות? אולי יש ראיות שסותרות? את ראית את חומר החקירה? את לא ראית. את רק קראת את הגרסה שהיחצ"ן שלה הפיץ ברשת. ואם הנושא של צו איסור פרסום נורא בעיניך, זה רק בגלל שאף אחד מקרוביך לא חטף תלונה שקרית על אונס. תאמיני לי, גם זה נורא. ממש נורא. יש גברים שמתאבדים. וזה לא נכון שלא מסתכלים על הנאשם, אלא על הנפגעת. ואגב - היא לא נפגעת, היא מתלוננת. תדייקי. נפגעת זו מישהי שהוכח כי היא נפגעה. ובנוגע לסטטיסטיקה - זה מיתוס. זה לא שני אחוזים, זה הרבה יותר. זה נתון שאימצתן כי הוא נוח לכן. ובנוגע להשתקה של המדינה, אז לידיעתך - במקרה שלי הוקם צח"מ, שזה צוות חקירה מיוחד של 17 חוקרים ובלשים, מחציתם קצינים, נחקרתי תשע שעות רצוף, הושלכתי למעצר, ולמחרת עברתי פוליגרף ויצאתי דובר אמת. וזו רק אחת הראיות שהוכיחו שמדובר בתלונה שקרית. אין שום השתקה של המדינה, חשודים בעברות מין מטופלים בצורה מחמירה מאוד, ואני יודע את זה כי עברתי את החוויה על בשרי. האלימות של הטוקבקיסטים הייתה מהצד שלכן, לא שלי, ואל תאלצי אותי להתחיל עם ציטוטים כמו 'גברים עם לב של אבן', או לדבר על אחת מחברותייך שפרסמה את כתובתי המדויקת והציעה לבוא ולשים לי מטען נפץ (טל גוטמן). ויש לי עוד המון דוגמאות, כולל דברים שאת פרסמת, אבל אין לי כוח לקום ולחפש עכשיו. כי אתן הרי לא נותנות לעובדות לבלבל אתכן. אני מאוד מקווה שבבילך שאף אחד מהגברים הקרובים אלייך, בן, אח או חבר, לא יאלץ לעבור את הגיהנום שאני עברתי. על כלום. בגלל תלונה מופרכת של מתלוננת סדרתית. זכותן לתמוך במתלוננות - ותתרגלו למונח הזה - מתלוננות, כל עוד החשוד לא הורשע - אבל מה שעשיתן כאן הוא נוראי, ויגיע יום שתבינו את זה. ובנוגע להצעת החברות שלך - יכולת פשוט לשאול אם אני חוזר (לעבוד בערוץ 2), לא צריך להציע חברות בשביל זה."

כך הסתיים הדיאלוג. על הודעתי האחרונה בחרה ליאן רם שלא לענות מסיבותיה שלה. אני יכול רק לנחש מדוע, והניחוש שלי הוא שהיא פתאום גילתה "שהנפגעת", שהיא

וחברותיה הפעילות הפמיניסטיות לחמו למענה במסירות כזאת, היא מתלוננת סדרתית על פי עדותה במשטרה. אני מאמין שהיא הוכתה בהלם, ולכן נעלמה בלי לתת הסבר (וגם לא אמרה שלום, אבל לא על נימוסיה יש לי ביקורת). כך או אחרת, אני מבין שייתכן מאוד שהפעילות הפמיניסטיות מתכננות פעולה חדשה נגדי, על כך ש"העזתי" לחזור לעבוד. ליאן רם אמרה זאת בפירוש בהודעתה האחרונה, בטרם קטעה את הדיאלוג ונעלמה: "הצעתי לך חברות כי אני רוצה לדעת אם אתה חוזר לתפקידך בערוץ 2". אני מניח שזאת לא הדאגה לקריירה שלי שמדריכה אותה.

יום שלישי, 2 באוגוסט 2011

שתים-עשרה בצהריים. אני יוצא מפגישה במגדל ברחוב דניאל פריש בתל אביב, ליד בית ציוני אמריקה. בעודי מתקרב לגרם המדרגות למרגלות המגדל שמוכיל לרחוב, אני רואה שבצדו השני של הרחוב מתקיימת הפגנה. אני נעמד במקום ומביט מרחוק. עוד מבט בוחן מגלה שמדובר בהפגנה של נשים, ושהמילה הדומיננטית בשלטים שהן אוחזות היא "אונס". יש שם גם צלמי עיתונות. אני סב על עקביי ונכנס בבהלה בחזרה ללובי של המגדל. ניגשים אליי בחור ובחורה בשנות השלושים לחייהם:

"סליחה, אתה כתב בערוץ 2, נכון?"
"כן".

שתיקה. אני בוחן אותם, והם אותי. הוא שחרחר וגבוה מאוד, היא קטנטונת, בלונדינית ותכולת עיניים. שניהם אלגנטיים, מוקפדים, אולי עורכי דין באחד המשרדים הגדולים והמפוארים במגדל. היא פונה אליי:

"למה אתם מצלמים ומראיינים בכלל את הנשים האלה? צריך להתעלם מהן, אסור לתת להן במה!"
"מה...?"

לא הבנתי. לא עשיתי את החיבור המתבקש. שוב שתיקה, ואז הגבר פנה אליי:

"באת לסקר את ההפגנה, לא?"

"לא, באתי לכאן לפגישה. על מה הן מפגינות?"

"נגד איזה עורך דין".

"מה הוא עשה?"

"לפני כמה חודשים הוא חטף תלונה על עברת מין, ולא מזמן הפרקליטות החליטה לסגור את התיק. אז הן מפגינות נגדו".

אני יודע בדיוק על מי הם מדברים - זהו אותו עורך דין ש"כיכב" בהפגנה נגדי. הם מביטים בי, אני מביט בהם, וכולנו - יחד - שותקים. הם חשדנים. אני מחליט ליידע אותם כדי להפיג את חשדם:

"תשמעו, אני לא איזה עיתונאי מניאק שמנסה להפיל אתכם בפח ולדלות פרטים על עורך הדין שהן מפגינות נגדו. אני עצמי עובר את אותו סרט בדיוק, אפילו קשה יותר, ואם אתם לא מאמינים לי אז אתם מוזמנים להיכנס לגוגל דרך האייפון שלכם ולהקליד את השם שלי. השם המלא זה יואב אבן, התיק נגדי נסגר לפני חודשיים וחצי, ואני עדיין בקושי נושם".

אני לא באמת התכוונתי שהם יריצו את השם שלי עכשיו בגוגל, אבל זה בדיוק מה שהבחור עושה: בודק, מביט בצג, ולאחר שנייה או שתיים מעביר את המכשיר לחברתו, כדי שתתרשם גם היא מאמינותי. אני יודע בדיוק במה הם מביטים עכשיו, בהשלמת אפשרויות החיפוש האוטומטית של גוגל: יואב אבן אנס, יואב אבן אונס, יואב אבן עצור, יואב אבן חשוד, יואב אבן מעצר, יואב אבן רצה את ארלוזורוב וכולי. הבחורה משיבה את האייפון לבעליו ואומרת לי:

"סליחה, לא ידענו".

"לא ידעתם כי יש צו איסור פרסום. אבל ברשת אני כוכב, כפי שראיתם עכשיו בגוגל. תגידי, הוא למעלה, עורך הדין? הוא יודע? שלא ירד למטה. הן יקרעו לו את הצורה מול המצלמות שם".

"לא, הוא לא עובד כאן".

"אז למה הן מפגינות דווקא כאן?"

"כי בבניין הזה נמצאים המשרדים של לשכת עורכי הדין".

"הבנתי. אתם מכירים אותו? מה הסיפור שלו?"

"מכירים. מה הסיפור? הוא חטף תלונת שווא, זה הסיפור. אם הוא

עברייך מין, אז אני רוצחת סדרתית".

"הבנתי. טוב, יש מצב שאתם יכולים לעזור לי? אני מפחד לצאת החוצה

לאופנוע שלי, כי הן יזהו אותי ויעשו לי פדיחות מול הצלמים. יש כאן איזו

יציאה אחורית לבניין?"

"לא, אין. רק דרך המדרגות מלפנים".

"פאק. טוב, תודה. תמסרו לו שיהיה חזק".

"גם אתה. נמסור לו".

אני חייב לעבור דרך המדרכה מול המפגינות, ויש סיכוי לא רע שהן יזהו אותי. מה אני עושה עכשיו? מחכה בלובי שההפגנה תסתיים, או מסתכן ויוצא החוצה? לא אכפת לי לחכות בלובי רבע שעה או חצי שעה, אבל יש לי הרגשה שזה ייקח הרבה יותר זמן. הן טרחו, הכינו שלטים, הביאו מגאפונים, הזמינו את כלי התקשורת, ובאופן כללי נראה שהן לא ממהרות לשום מקום.

לאחר התלבטות לא פשוטה אני מחליט להסתכן. אני מרכיב את משקפי השמש שלי, מצמיד את המכשיר הסלולרי לאוזן, פותח בשיחה דמיונית עם אף אחד, כובש את מבטי במדרכה וצועד במהירות לכיוון האופנוע שלי. הרחבה שבין גרם המדרגות לרחוב היא הנקודה החלשה, הסיוט של כל מפקד קרבי: שטח נשלט ללא מוצא, שכיוון המילוט היחיד ממנו הוא ישר לתוך אש האויב. במקרה שלי, למזלי, האויב לא זיהה אותי, למרות שעברתי במרחק של עשרים מטרים ממנו, אולי פחות. היו שם כמאה פעילות פמיניסטיות, אותן נשים שרודפות גם אותי. במבט החטוף, שבטיפשותי הגנבתי אליהן, הספקתי לזהות כמה מהן. לפני שהתעשתי והסטתי את המבט, הספקתי לקרוא כמה מהשלטים שהן מחזיקות: "עו"ד אנס", "אנס סדרתי בלשכת עורכי הדין" ו"עו"ד, אנסת את אחותי!" כנראה מדובר בתסריט קבוע: תלונת שווא, חקירה, מעצר, בית משפט, מעצר בית, לינץ' באינטרנט והפגנה.

רק אחרי שאני עולה על האופנוע, מתרחק קצת מהמקום ומסדיר את נשימתי, נופל לי האסימון: הן מתכננות להפגין גם נגדי, וזאת הסיבה שבגללה הפעילה הפמיניסטית ליאן רם שאלה אותי לפני כמה ימים אם אני חוזר לערוץ 2! מה אני עושה אם מחר הן יפגינו מול מקום העבודה שלי? אנחנו חיים במדינה דמוקרטית, מותר להן לעשות את זה. זאת תהיה השפלה נוראית, בושה שאין לתאר. אפילו מול אנשים שמכירים אותי ויודעים שאני לא אשם, זה עדיין מאוד מביך.

תוך כדי נסיעה אני מחליט שלפחות בשבועות הקרובים רצוי שאחזור לנוהל משקף כהה בקסדה כשאני מגיע בבוקר לעבודה, כדי שאם הן ימתינו לי שם עם שלטים ומגאפונים, אני פשוט אאיץ באופנוע ואברח משם בלי שירגישו. זה מתסכל ומייאש. חשבתי שאחרי שהתיק ייסגר, השימוש היחיד במשקף הכהה בקסדה יהיה נגד השמש. זה הולך להיגמר מתישהו? מה יהיה עם הפעילות הפמיניסטיות האלה?

49. תיקון

כמעט כל יום אומרים לי את המשפט הבא:

"אבן, בטח הפקת הרבה לקחים ולמדת על עצמך הרבה מהסיפור הזה".

האמת? לא הפקתי שום לקח. שילמתי מחיר כבד, אבל לא למדתי כלום. שום תועלת לא יצאה לי מהסיפור הזה. אולי התחשלתי, אבל לא החכמתי. דבר אחד כן למדתי: להיזהר. ואני אכן נזהר. אני כמו אדם שכבר שנים רבות נוהג לטייל להנאתו מדי ערב בשדה שליד ביתו עם הכלב והאיפוד, ויום אחד הוא דורך על מוקש נעל שמעיף לו חצי רגל. מתברר שהשדה ליד ביתו הוא שדה מוקשים, שריד מאחת מהמלחמות הרבות שהיו כאן, והוא לא ידע על כך כל השנים הללו. איך ידע? אין גדר ואין שלטי אזהרה. אבל עכשיו הוא יודע, אז עכשיו הוא נזהר. הוא מסתפק בטיולים קצרים בגינה בחצר ביתו, מדדה על קביים או על רגל תותבת במרחב המצומצם, הפרטי והבטוח שלו. פחות כיף לו בחצר מאשר בשדה הפתוח, אבל כך עדיף, כי בחצר אין מוקשים, והוא לא יכול להרשות לעצמו לאבד גם את הרגל השנייה.

שאלה אחרת ששואלים אותי לא מעט היא אם אני כועס על המשטרה. התשובה היא לא. שוטרי מרחב ירקון היו הוגנים ומקצועיים. הם שמרו על כבודי, השפילו אותי רק כשהדבר נדרש לצורכי חקירה והקפידו ליישם את הכלל, שעל פיו אדם חף מפשע כל עוד לא הוכחה אשמתו. החקירה עצמה אמנם הייתה קשה מאוד, לעתים ממש אכזרית, אבל זה תפקידם. לא ביקשתי הנחות, וגם לא קיבלתי. הם לא חסכו במשאבים ובמאמצים, וטוב שכך: מכיוון שהחקירה הייתה כל כך מעמיקה ויסודית, הם הגיעו לאמת, ולכן התיק נגדי נסגר.

גם במישור התקשורת נהגו במשטרת מרחב ירקון בהגינות, כשנמנעו מהשפילתי ומחשיפת זהותי שלא לצורך. ישנם קציני משטרה בכירים, כך מספרים לי, שאומרים שבטיפול בפרשה שלי יושמו לקחים מפרשות קודמות של גברים מפורסמים שחטפו תלונות שווא. אני מניח שהם מתכוונים למקרים כמו זה של השחקן רמי הויברגר, שנחקר במאי 2007 בחשד שביצע מעשה מגונה במאפרת שעבדה איתו שנה קודם לכן, ולפתע

נזכרה להתלונן במשטרה. לפני כמה חודשים, באפריל 2011, סיפר הויברגר בריאיון למוסף "7 לילות" של "ידיעות אחרונות", שהופתע לשמוע הדלפות מהחקירה שלו דקות ספורות לאחר שיצא מתחנת המשטרה, כשהאזין לרדיו ברכבו בדרך הביתה. התיק נגד הויברגר נסגר מחוסר אשמה, לא מחוסר ראיות כמו במקרה שלי. כלומר - מדובר בוודאות בתלונת שווא.

ניצלתי הודות להקלטה של השיחה עם לילית ביום שלאחר המפגש בינינו. לולא ההקלטה הייתי בכלא עכשיו. מכשיר קטן, שחיברתי לטלפון לפני שהתקשרתי ללילית, הציל את חיי. יכולתי שלא לחשוב על האפשרות הזאת בזמן אמת. יכולתי שלא להתייעץ עם כרמי ולקבל ממנו עצה טובה בזמן אמת - להקליט, כמובן. יכלה להיות תקלה במכשיר ההקלטה. אני חושב על כך הרבה. אני משוכנע שישנם בבתי הסוהר גברים חפים מפשע, שיושבים בכלא כי לא חשבו על האפשרות להקליט את המתלוננת, כשהחלו לחשווד שהיא עלולה לפגוע בהם.

נדמה שהטכנולוגיה הופכת לאויבת הגדולה ביותר של מתלוננות שווא על עברות מין. לאחרונה מתרבים הדיווחים על גברים שניצלו מתלוננת שווא הודות לפלאי הסמארטפונים למיניהם, שזוכרים חודשים ואפילו שנים אחורה. ישנם גברים ששוחחרו ממעצר וניצלו משנים ארוכות בכלא, לאחר שעורכי הדין שלהם הצליחו לשחזר הודעות מסתוריות באפליקציות או בצ'טים כאלה ואחרים, שהוכיחו שמדובר בעלילה. גבר שהיה חוטף תלונה כזאת עד לפני כמה שנים, היה מורשע ונשלח לשנים בכלא, כי המכשירים הסלולריים של אז שמרו אולי 20 או 50 הודעות אחורה, לא יותר.

יש לי עוד מחשבות. למה זה קורה? מדוע נשים יכולות להרוס במחי תלונה שקרית אחת את החיים של גברים חפים מפשע? אני סבור שאנחנו, כחברה, חייבים למתוח את הקצוות עד כמה שאפשר כדי שנשים ירגישו בנוח להתלונן נגד עברייני מין אמיתיים. חייה של מתלוננת על אונס אמיתי הם קשים והרוסים. בוודאי קשים משלי. זאת חובתנו המוסרית לעודד אותן להתלונן ולהקל עליהן ככל האפשר. אבל יש לזה מחיר. המחיר הוא הקלות הבלתי נסבלת שבה אישה, כל אישה, יכולה להרוס את חייו של גבר חף מפשע. כל גבר.

אולי זה תיקון של עוול היסטורי. במשך אלפי שנים, ובכל רחבי העולם, גברים דיכאו, השפילו ואנסו נשים. החל מאיש המערות וכלה בחזיר השוביניסטי עטור דרגות הקצונה בצבא ההגנה לישראל, שהטריד, תקף ואנס חילות צעירות ממנו, כאלה שיכלו

להיות בנותיו. עד לפני שנים לא רבות מדי מראה של חיילת צעירה, שיוצאת ממשרדו של קצין נערץ כשהיא בוכה וסתורת שיער, היה די שכיח בבסיסים רבים. כולם ראו, כולם הבינו, וכולם סתמו את הפה שלהם.

אז אולי זה באמת תיקון של עוול היסטורי. מישהו מסוגל לדמיין אישה מתלוננת על אונס, לא משנה כמעט באילו מקום ותרבות על פני הגלובוס, נגיד - לפני אלף שנה? לפני חמש מאות שנה? באיזו רצינות התקבלה תלונה על אונס לפני מאה ועשרים שנים, כשלנשים לא הייתה אפילו זכות בחירה? לאורך כל ההיסטוריה, ממש עד לא מזמן, התבצעו מעשי אונס בחסות הממסד, בעידודו או סתם בהתעלמותו. אונס נתפס כחלק לגיטימי ובלתי נפרד משלל מלחמה של כוחות כיבוש באשר הם, עוד פריט בשורה של פריטים אחרים שנבזזו: מזון, זהב, נשים. איש המערות, הפרש עטור השריון ממסעות הצלב לפני כאלף שנים, והקצין שכולם מפחדים ממנו בבסיס - כולם חלק ממסורת אכזרית, עתיקת יומין ואוניברסלית. ועכשיו, אחרי שהחוק, הנורמות והסיקור התקשורתית השתנו לבלי הכר, הגיע הזמן לשלם את המחיר.

50. הנושא חדל להיות טאבו החל מעכשיו

יום שישי, 2 בפברואר 2012, ארבע לפנות בוקר

לראשונה מאז הכרתי את לילית, יש אישה זרה בבית שלי. היא ישנה עכשיו במיטה שלי, ואני יושב על הבר בין הסלון למטבח וכותב. קוראים לה דנה, והכרנו לפני שש שעות בבר תל אביבי, שנמצא כמה דקות הליכה מביתי. הגעתי לשם בערך בעשר עם חבר. דקות ספורות אחרי שהתיישבנו, היא נכנסה למקום עם חברה, והן התיישבו במקומות היחידים שנותרו פנויים על הבר, שבמקרה היו צמודים לאלה שלנו. בתוך זמן קצר, אחרי כמה חיוכים ופולרטוטים, הפכנו לקבוצה אחת צוחקת ושמחה, ולאחר כשעה - לשתי קבוצות. חברתה של דנה והחבר שלי שקעו בשיחה משלהם, תוך התעלמות מוחלטת מהחברים שהגיעו איתם, אנחנו. דנה ניסתה לפתוח בשיחה:

"זהו, עכשיו זה רק אתה ואני..."

"כן..."

"יש לך חברה?"

"לא."

"מעניין..."

"כן... תשמעי, אני רוצה לספר לך משהו..."

סיפרתי לה. אין בררה. אם היא לא תשמע על כך ממני, אדון גוגל יספר לה. צריך להקדים אותו, כדי שלא תקרא את גרסתה של לילית באינטרנט לפני שתשמע את שלי ממני. סיפרתי הכול בקצרה. הנחתי שהיא תירתע ממני, כשתגלה שעד לפני כמה חודשים הייתי חשוד באונס ושיש לי רישום פלילי, אבל לא היה אכפת לי. כשסיימתי, הזמנתי לה כוס קאווה ולי צ'ייסר וודקה וגמעתי את שלי בשלוק אחד. דנה הביטה בי, לגמה קלות מהכוס שלה, הניחה אותה בעדינות על הבר, הושיטה את כפות ידיה ללחיים שלי, ליטפה אותן בעדינות ואמרה לי:

"איזה בת זונה..."

חייכתי אליה אבל לא הרגשתי בנוח עם המגע שלה. היא הרגישה במבוכה שלי והתרחקה. הזמנתי עוד צ'ייסר. בעודי לוגם, נעמד הזוג שליידנו ובישר לנו שהם עוזבים. יחד. "יש לי הרגשה שאתם תסתדרו בלעדינו טוב מאוד", אמרה חברתה של דנה וחייכה אליה. החבר שהגיע איתי הניח כמה שטרות על הבר, קרץ לי, ואז הם הסתובבו ויצאו. דנה חייכה אליי ואמרה:

"יאללה, בוא נתחפף גם אנחנו, מיציתי כאן".

"לאן נתחפף?"

"אתה גר לבד או עם שותפים?"

"לבד".

"אז אליך".

"תשמעי... אני לא חושב ש...".

היא התקרבה אליי, חייכה ואמרה:

"אבל אני לא שאלתי אותך מה אתה חושב".

"אז-קי", אבל... קחי בחשבון ש...".

"יאללה, בוא כבר".

שתייתי את מה שנותר בכוס, שילמתי את החשבון, ויצאנו. צעדנו אליי, אוחזים ידיים ושותקים. ידעתי שמוקדם לי מדי להזמין הביתה אישה זרה, אבל לא יכולתי לסרב לה. היא הייתה מתוקה וחכמה ושנונה וטובת לב, והמחשבה על סירוב שישלח אותה לבדה לביתה סירסה אותי. המבוכה גברה על הפחד.

נכנסנו לדירה שלי, שמתי מוזיקה, והתיישבנו על הספה. הפעם האחרונה שהכנסתי לביתי אישה שאינני מכיר הייתה לפני כחצי שנה, וזאת הייתה לילית. הייתי מבועת.

"מה יש לך לשתות?"

"רוצה קפה? דיאט קולה?"

"יש אלכוהול?"

"כן, בטח... בירה? וודקה? ויסקי?"

"יש לך רדבול?"

"בטח, יש".

"אז וודקה רדבול".

גם לילית שתתה אצלי וודקה רדבול. ניגשתי למקרר. בפריזר שכבו להם שני בקבוקי וודקה, אחד ישן, חצי מלא, והשני חדש, סגור ובתול. לקחתי את החדש וחזרתי לסלון עם הבקבוק, הפחיות והכוסות. הנחתי על השולחן ואמרתי לה:

"תמזגי לך, אני נכנס שנייה לשירותים וכבר חוזר".

הסתגרתי לדקה או שתיים בחדר האמבטיה ושקעתי בחישובים: או-קיי, הבקבוק חדש וסגור, גם הפחית, והיא מוזגת לעצמה כשאני רחוק ממנה. היא לא תוכל לטעון ששמתי לה סם אונס בעת המזיגה, ואם תטען - גם הפעם אעבור בהצלחה את מבחן הפוליגרף. התחלה טובה, אם כי היא עדיין תוכל לטעון ששמתי את הסם אחר כך, בלי ששמה לב. שבתי לסלון. היא לגמה מהכוס שמזגה לה וחייכה אליי. התיישבתי על הספה, הרחק ממנה ככל שיכולתי. היא טפחה עם כף ידה על המושב שלידה וסימנה לי להתקרב:

"אני לא נושכת..."

"אני יודע..."

"אז בוא הנה..."

"בואי נראה סרט..."

"סרט? עכשיו...?"

"כן... בא לי. סרט מצחיק, אני רוצה לצחוק..."

"אתה רציני?"

"לא בא לך?"

"אה... או-קיי, אפשר..."

הזמנתי סרט, התקרבותי אליה והתיישבתי לידה, קפוא ומאובן. עוד לפני שכתוביות הפתיחה נעלמו, היא השעינה את ראשה על החזה שלי. לא הגבתי. דנה לא באה בשביל לראות סרט. לאט ובעדינות היא החלה ללטף אותי, לנשק אותי בצוואר, ואז תפסה את השלט של הממיר, לחצה עליו, הקפיאה את התמונה, הסתובבה עם גבה למסך, התיישבה עליי והביטה לתוך עיניי.

"תגידי, לא מעניין אותך הסרט?"

"יש לי פה עניינים יותר חשובים."

"אבל, דנה, אני באמת לא יכול..."

"מה אתה אומר... אני דווקא מרגישה שאתה מאוד שמח להרגיש אותי יושבת עליך... או שזה אקדח בכיס שלך? רגע, בעצם במקרה שלך אני צריכה להגיד: אתה שמח לראות אותי, או שזה דילדו בכיס שלך...?"

כן, סיפרתי לה גם על עניין הדילדו שלילית רצתה לחוות איתי ואני סירבתי, כשהתקשקשנו בפייסבוק לפני שנפגשנו.

"מצחיקה... ברור שאני שמח... את יפה ומושכת, אני פשוט קצת לא בעניינים מאז הבלגן..."

"אתה מתנזר?"

"לא בדיוק... אם הייתי מכיר אותך קודם, והיינו שוכבים עוד לפני הבלגן שהיה לי, זה היה יותר קל עכשיו..."

"למה, מה ההבדל?"

"כי מישהי שהייתי איתה לפני הבלגן היא לא זרה, ואז אני מרגיש בטוח כי אני יודע שהיא לא תפגע בי, שהיא לא תתלונן עליי שאנסתי אותה."

"על מה אתה מדבר, למה שאני אתלונן עליך???"

"לא יודע... נגיד, אם אני לא אתקשר אלייך מחר או בכלל, ואת תתבאסי עליי ותחליטי לנקום."

"וואו, אני לא מאמינה, בחיים לא קרה לי דבר כזה... חמוד, תנוח! מי בכלל רוצה שתתקשר אליה? אני רוצה לעשות אותך, לא להתחתן

איתך... ובכל מקרה, אתה לא תוכל להתקשר אליי גם אם תרצה. אני לא נותנת לך את מספר הטלפון שלי, אני רק לוקחת את שלך, ואם תהיה טוב ויבוא לי, אז אולי אני אתקשר אליך ואבוא שוב לנצל אותך מינית".

הבנתי אותה. היא בחורה מושכת, ברור שדבר כזה עוד לא קרה לה. גם לנשים פחות מושכות זה לא קורה. היא מרגישה עכשיו מה עובר על גברים בסיטואציות כאלה, כשהם מנסים להתחנף, לחזר ולעורר כדי לקבל סקס. היפוך התפקידים הזה היה יכול לשעשע אותי אלמלא הנסיבות שגרמו לו. בעודי חושב על כך, דנה הורידה את החולצה והחזייה, תפסה את כפות ידיי והניחה אותן על החזה שלה. המגע היה נעים, אבל הדבר היחיד שיכולתי לחשוב עליו היה שהנה, אני כבר עמוק בתוך עברה של מעשה מגונה. דמיינתי את עצמי יושב מול עיני הפוליגרף של סנ"צ ד', החוקר הבכיר, ומנסה לשכנע אותו שגם הפעם זאת היא שיזמה, וששום דבר לא נעשה בכפייה.

דנה חייכה אליי, תפסה את שולי החולצה שלי, הסירה אותה, קמה ממני, הדפה אותי בעדינות לאחור והחלה לפתוח את רוכסן המכנסיים שלי. נלחצתי. היא הייתה מהירה מדי בשבילי. תפסתי בעדינות את כפות ידיה, משכתי אותן אליי, כרכתי את זרועותיה סביב כתפיי והשענתי את ראשי על כתפה. היא הופתעה. גברים לא מתנהגים כך בסקס מזדמן. נדרשו לה כמה שניות עד שפענחה את ההתפתחות המפתיעה, ואז היא חיבקה אותי חזק וליטפה את ראשי. זה בדיוק מה שהייתי צריך. בכל זאת, אישה זרה.

"אתה בסדר?"

"כן".

"אני מרגישה את הלב שלך, הוא דופק ממש חזק! אתה לחוץ?"

לא עניתי. זה היה מספיק מביך גם בלי השאלות שלה. היא המשיכה לחבק וללטף אותי עוד שניות ארוכות, אולי דקה או שתיים. נרגעתי. ואז היא השלימה את פתיחת הרוכסן במכנסיים שלי ועשתה בי משהו, שבחקירה שאולי תגיע בהמשך ייחשב כעברה נוספת של מעשה מגונה שביצעתי בה. זהו, אין דרך חזרה, ואין טעם לעצור עכשיו. לא רק שאין טעם, זה אפילו עלול להכניס אותי לצרות: אם אבלום את ההתקדמות שלה, היא עלולה לכעוס עליי, ואישה זרה כועסת אחרי בילוי לילי אינטימי בביתי - עלולה להיות מסוכנת.

אחרי כמה דקות מענגות ומבהילות בו-זמנית דנה התפשטה, נשכבה על גבה, חייכה אליי וכיוונה בנימוס את ראשי אל בין רגליה לעוד עברה של מעשה מגונה. לך תסביר אחר כך בחקירה, שגם את המהלך הזה היא יזמה. כשמיצתה גם את הפרק הזה, היא ביקשה ממני להביא קונדום והובילה אותי לחמורה שבעברות המין: אינוס.

בעודי גוהר מעל דנה, חשבתי: טוב, אז נכון לעכשיו כבר בוצעו כאן שלוש עברות של מעשה מגונה ועברת אינוס אחת. הפעם אין לי תיעוד של התכתבויות בפייסבוק, ואין לי שיחה מוקלטת כמו עם לילית, כך שאם היא תתלונן - אני בצרה גדולה יותר מאשר בפעם הקודמת. וזאת כבר תהיה תלונה שנייה, ואין לי שום ראיות שיעידו על חפותי. יופי, כל מה שחסר עכשיו זה שהיא תבקש מין אנאלי ותוסיף לי עברה של ביצוע מעשה סדום.

יום שישי, 3 בפברואר 2012, שעה אחת-עשרה בבוקר

אני מתעורר לאטי, משחזר את אירועי אמש ונבהל. אני זוכר שנרדמנו מחובקים, כמו עם לילית, אבל עכשיו אין לה זכר בביתי. כנראה דנה קמה מוקדם ועזבה בלי להעיר אותי. אני צועד בעצבנות לחדר האמבטיה, ובדרך עובר ליד דלת הכניסה. יש שם פתק קטן. שוב פתק. אני לוקח את המכשיר הסלולרי שלי ומצלם אותו:

אני תולש את הפתק ובוהן אותו היטב. לא כתוב כלום, גם לא מאחור. אני מצלם אותו שוב מזווית אחרת, ומיד אחר כך מחביא את הפתק בתוך הדרכון שלי. לאחר כמה דקות, בעודי

מצחצח שיניים, אני תוהה אם טביעת שפתיים מאפשרת זיהוי כמו טביעת אצבעות, למקרה שדנה תתכחש לפתק כשתגיש נגדי תלונה. חבל שהיא לא כתבה שם את מספר הטלפון שלה.

כמה שעות אחר כך אני מקבל הודעת טקסט לסלולרי:

"היי, זאת דנה. אל תיבהל, אני עדיין לא רוצה להתחתן איתך... רק רציתי להגיד לך שבחיים לא היה לי לילה מוזר כזה... זה היה ממש אתגר לשבור את ההתנגדות שלך... אם תרצה שידור חוזר אתה מוזמן לסמס לי, עכשיו גם לך יש את מספר הטלפון שלי.... וגם אני שומרת לעצמי את הזכות ☺ מקווה שתתאושש במהרה מהגיהינום שעבר עליך... נשיקות".

הודעה מצוינת! עם הפתק שהיא השאירה על הדלת, אני מכוסה. הכול היה בהסכמה. לחצתי על צילום מסך בסלולרי, למקרה שההודעה תימחק, וגיביתי את התמונות - של הפתק ושל ההודעה - בארבעה עותקים: בדיסק און קי, בעוד דיסק און קי, בדיסק הקשיח של המחשב הנייד שלי, וכמובן - במייל ששלחתי לעצמי. עכשיו אני רגוע.

*

אמצע-סוף פברואר 2012

לפני כשבועיים יצא לי לעשן סיגריה על הספסל בשדרה מתחת למקום העבודה שלי עם מישהי שעובדת באותו הבניין, אבל בערוץ טלוויזיה אחר שנמצא בקומה אחרת. קוראים לה טלי, והיא הסכימה שאציג אותה בספר בשמה האמיתי, ולא בשם בדוי. מעולם לא דיברנו, אבל הכרנו בפנים. היא כבת שלושים. היה נחמד לדבר איתה.

ברגע שהבנתי שיש פלרטוט על הספסל, שאלתי אותה אם היא מכירה את הסיפור שלי. היא אמרה שלא. התפלאתי, אמרתי לה שכולם בבניין שלנו יודעים, אבל היא התעקשה שאין לה מושג, ושהיא לא מתעניינת ברכילויות של הבניין, ושאלה מה הסיפור. אמרתי שהלוואי שזאת הייתה רק רכילות של הבניין, ואז סיפרתי לה בקצרה. אין טעם להסתיר, כשאדון גוגל מצרף לשמי את המילה אנס עוד לפני שמסיימים להקליד אותו במלואו במנוע החיפוש.

לפני כמה ימים פגשתי אותה שוב במקרה. היא אמרה לי שטוב שסיפרתי לה את הסיפור שלי בפגישתנו הקודמת, כי מיד לאחר שנפרדנו היא נכנסה לבניין, ואחת העובדות

שם נזפה בה על כך שהיא "מדברת עם אנס". היא סיפרה לי שהיא נזפה בה חזרה על זה שהיא מדברת כך, "למרות שאין לה מושג על מה שקרה שם". הודיתי לה. והנה דילמה מעולמו של גבר עם כתם: לעשות שלום עם הראש לנשים שעובדות בבניין שלי אך איננו מכירים באמת, או שעדיף לוותר? הרי כל אחת מהן יכולה להיות "ההיא שמכנה אותי אנס", ומן הסתם, יש יותר מאחת כזאת. מה עושים? אני בחור מנומס באופיי, אבל לא מתחשק לי להיות נחמד לאנשים שמתעבים אותי. דילמה.

*

בחודשים האחרונים אני נחשף ללא מעט סיפורים דומים לשלי על גברים שחטפו תלונות שווא על עברות מין, עברו את כל ההליכים הנלווים, ובסוף חזרו לנשום אחרי שהתיקים נסגרו מחוסר ראיות. את הסיפורים האלה מספרים לי חברות, חברים, מכרות ומכרים. רוב הסיפורים הם על קרובי משפחה - אבא, אח, בן, דוד, בן דוד. אני שואל מדוע לא סיפרו את סיפוריהם עד כה. הם עונים לי שחששו שלא יאמינו להם. הם מתביישים. רק לי הם מרגישים בנוח לספר. למשל, מכרה שפגשתי במקרה סיפרה לי על בן דודה שנשלח למאסר של שנתיים, לאחר שהועמד לדין באשמת אונס של מישהי שיצא איתה במשך כמה שבועות. הוא לא הורשע באונס בסופו של דבר, אלא בעברה חמורה פחות של מעשה מגונה בכפייה. התלונה המקורית אמנם הייתה על אונס, אבל אמינותה של המתלוננת נתפסה כבעייתית, אז הפרקליטות הציעה עסקת טיעון מקילה, כי חששה שבית המשפט יזכה אותו, והוא עצמו חשש שבית המשפט לא יאמין לו, וישלח אותו לשנים ארוכות בכלא, אז הוא חתם. בן הדוד עדיין בכלא, ומאז - כך מספרת המכרה - המתלוננת מתרברבת בפני חברותיה על כך ש"נקמה בו כי היה שקרן ומניאק".

אני מגלה שלסיפורים האלה יש נרטיב זהה. הניואנסים שונים, אבל הבסיס הוא אותו בסיס. האישה אומרת שהגבר כפה את עצמו, הגבר אומר: "מה פתאום כפיתי, שאני אכפה???" היה מין בהסכמה!!! הפרקליטות מגישה כתב אישום, הגבר ששומע על סטיסטיקה של 95 אחוזי הרשעה נבהל, הפרקליטות מצדה חוששת מזיכוי כי יש חורים בגרסת המתלוננת, והיא עלולה להתרסק בחקירה הנגדית של הסנגור שמייצג את הגבר, הפרקליטות מציעה לגבר עסקת טיעון "מפתה" של הודאה בַּאשמה פחותה תמורת מאסר קצר יותר, הגבר המבוהל מסכים, ובית המשפט מאשר את עסקת הטיעון, אף שלשופטים אין מושג מה יש או אין בחומר החקירה, כי עסקאות טיעון מקילות את העומס הנוראי הקיים בבתי המשפט בישראל. וזהו. אדם חף מפשע נשלח לכלא. סוף הסיפור.

*

אחת השאלות השכיחות ביותר ששואלים אותי לאחרונה היא: "נו, אז מה קורה עם לילית עכשיו?" השאלה הזאת, שחוזרת על עצמה שוב ושוב ובאותן המילים בדיוק, משעשעת אותי. אני עונה שאנחנו לא בקשר. ואז מגיעות שאלות הבהרה: היא הגישה ערר על סגירת התיק? היא תובעת ממני פיצויים בתביעה אזרחית? באיגוד מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית ממשיכים לסייע לה? היא עוד ממשיכה ללכלך באינטרנט? היא עדיין מחזיקה יחצ"ן כדי לקבל חשיפה תקשורתית? הפעילות הפמיניסטיות עוד על הגב שלך?

הנה התשובות: לילית אכן הגישה ערר על סגירת התיק נגדי. עדיין יש לה עורך דין, והוא הגיש את הבקשה בשמה. הסיכוי שבקשתה תתקבל ושהפרקליטות תגיש נגדי כתב אישום הוא נמוך, אבל לא מדובר בתרחיש דמיוני. אם חלילה יתרחש, אצטרך להתמודד עם אימה, שלעומתה מה שקראתם עד כה הוא משחק ילדים. באשר ליתר השאלות: תביעת פיצויים אזרחית היא עדיין לא הגישה, אבל הזכות הזאת שמורה לה למשך שנים רבות. אני לא יודע אם איגוד מרכזי הסיוע עדיין בתמונה, וגם לא ניסיתי לברר, אבל לא אופתע אם כן. לפי שעה, לא נתקלתי בניסיונות נוספים שלה לפגוע בי עם יחצ"ן או בלעדיו, אבל ניסיון העבר מלמד שיייתכן מאוד שהיא כבר מתכננת את המהלך הבא ממש ברגעים אלה. בנוגע לפעילות הפמיניסטיות - הן ירדו ממני. אני מקווה שלתמיד, אבל יש לי הרגשה שהן יחזרו לאחר שספר זה יתפרסם. ועוד משהו - הבטחתי לעדכן אתכם מה קורה עם התלונה שהגשתי במשטרה נגד טל גוטמן, הפעילה הפמיניסטית שקראה לאחיותיה למאבק להגיע לביתי ולשפוך עליי חומצה. ובכן, לא קרה כלום. לפני כמה שבועות קיבלתי מהמשטרה מכתב, שבו הם בישרו לי שהוחלט לא להמשיך בחקירה. כמעט מרגיש לי מיותר לעדכן אתכם בפרט הזה, אבל הבטחתי.

*

הסופר צ'רלס בוקובסקי כתב פעם, שרק כאשר תהיו בכלא, תגלו מי הם החברים האמיתיים שלכם. רק חברי אמת יעמדו לצדכם כשתהיו מאחורי סורג ובריח. אני עצמי, כך למדתי מהמבחן הזה, בורכתי בשפע של חברות וחברים אמיתיים. טיב הקשרים החברתיים שלי פורט כבר די והותר. אני מוקף בחברות ובחברים, אבל עדיין לא כל כך בא לי

להיפגש ולצאת לבלות יחד. עדיין אין לי את הרצון והאנרגיות לתחזק קשרים חברתיים. אני מעדיף לשבת בבית. לכתוב, לבהות, לחשוב.

הפכתי לשומר חוק אובסיבי. המפגש שלי עם זרועות האכיפה עשה את שלו. אני לא נוהג אם שתיתי יותר מבירה אחת, למרות שלפי משקל גופי מותר לי שתיים. אור אדום במעבר חצייה הוא אור אדום, גם אם השעה היא ארבע לפנות בוקר ואני צועד ברחוב נידח. חברים צוחקים עליי כשאני נותר עומד על המדרכה מאחור, ממתין בסבלנות לאור הירוק במעבר החצייה בכביש ריק מתנועה, כשאין אף כלי רכב באופק, אבל לא אכפת לי; אם נמאס לי מהמסטיק בפי, אתאפק עד לפח האשפה הקרוב. כנ"ל לגבי בדל סיגריה שכבר מזמן כבה ומעיק בנוכחותו המזערית אך המיותרת - הוא ימתין לפח הקרוב למרות הפיתוי להניח לו לחמוק מבין אצבעותיי ולצנוח לרצפה, כאילו בטעות נפל; כשאני נוהג, אני לא צופר לאף אחד ולא אכפת לי כמה אתעכב, רק מניעה של תאונת דרכים תגרום לי להפעיל את המפגע הסביבתי הזה (אגב - גיליתי שכך בדיוק מצווה החוק); אני לא נדחף בתור, אני לא מנסה לתחמן את הרשויות, אני לא מציע לאינסטלטור שבא לתקן נזילה בביתי שאשלם לו במזומן בלי קבלה כדי לא לשלם את המע"מ, אני לא מפלרטט עם המוכרת בפיצוצייה כדי שתסכים למכור לי בירה קרה בליל קיץ חם, למרות שכבר אחרי אחת-עשרה בלילה, אני לא צועק ולא מקלל. וכך קרה שלפני שבועיים נכנסתי לחנות מחשבים ושילמתי כמעט 500 שקלים תמורת התוכנה "אופיס" (Office) של מיקרוסופט. שמעתם פעם על ישראלי שעושה דבר כזה? יש לי חברות וחברים שכשסיפרתי להם, נדהמו לשמוע שהתוכנה הזאת עולה כסף.

*

אלה ומיטל - החברות ששמרו עליי במעצר הבית לפני כמה שבועות, ותוך כדי כך הפכו לחברות קרובות בעצמן - בישרו לי שתיהן, בצירוף מקרים משמח, שבני זוגן הציעו להן נישואים. מיטל ביקשה ממני להיות ה"רבי" בטקס החתונה שלה ושל בן זוגה ההולנדי וים, שיתקיים בתל אביב. בקשתה של מיטל ריגשה אותי. אני משוכנע שרוב המוזמנים שם ידעו שהייתי עצור בחשד לאונס ממש לאחרונה. ובכל זאת, מיטל בחרה בי:

(צילום: אמיר והב)

אצלי, לצערי, זה נראה כמו תרחיש דמיוני, או לכל הפחות - רחוק. במישור הרומנטי אני אדיש לחלוטין. הממד הזה פשוט נמחק לגמרי מסדר היום שלי. אין לי שום עניין בבנות המין היפה, יפות ככל שיהיו. לא עניין, לא שאיפות, לא מטרות ולא תוכניות. אפס, כלום אחד גדול. אילו היו מחברים את לבי למוניטור רגשי, היו מתקבלים קו ישר וצפצוף ארוך כמו בסיומה של החייאה כושלת. אני לא מנסה לרגש אף אחת, ולא מתרגש מאף אחת. לפעמים אני מפלרטט אבל אפילו מספר טלפון אני לא מבקש, כי ברור לי שלא אעשה בו שימוש. אני יודע מחברותי שנשים נפגעות מגברים כאלה, שמבקשים את מספר הטלפון אבל לא מתקשרים. לפעמים הן ממש מסתובבות ימים שלמים בצפייה לשיחת הטלפון מהבחור הנחמד שפגשו בבר או במועדון. אני לא רוצה להיות גבר כזה.

האדישות ניכרת גם בחיי המין שלי. הקצב ואורח החיים של הרווקים והרווקות בתל אביב, בעיקר של אלו שאוהבים את חיי הלילה שלה, מזמנים לא מעט הזדמנויות לסקס מהיר ובלתי מחייב. אבל אני די מחוץ למשחק כרגע. כבר שכחתי את תחושת ההתרגשות הנפלאה, שמתפרצת ברגע שאתה אוזר אומץ וניגש לבחורה זרה שמוצאת חן בעיניך.

לא פעם סיפרו לי חברות על החשש הזה שמנקר בהן בערב חופשי, משוחרר ורווי אנרגיות של לטרוף את החיים, כשהן נעתרות להזמנה של גבר שהכירו ממש עכשיו, תוך

כדי בילוי, וממשיכות איתו לביתו או לביתן. הוא נראה בסדר גמור, אבל זאת רק אינטואיציה. בסיטואציה כזאת מובנה סיכון שלגברים קשה להבין אותו, שמא יתברר חלילה שהבחור שהיה כל כך מקסים ומנומס לפני רגע בבר או במועדון, יהפוך פתאום למפלצת. אני, בניגוד לרוב הגברים, יכול להבין היטב את הפחד הנשי הזה. אני חווה את הגרסה הגברית שלו.

לרתיעה שלי מנשים זרות יש קיום נפרד משל עצמה. אמנם אני כבר מבין שהיא מוגזמת ומיותרת, אבל היא יושבת בתוכי כמו טפיל, ניזונה מזיכרונות חזקים של חוסר אונים. למשל, לפני כמה ימים היה לי סיוט נוראי, שבו חלמתי על נערת פיתוי יפהפייה שנשלחת אליי על ידי חורשות רעתי, שוכבת איתי, ומיד לאחר מכן הולכת למשטרה ומתלוננת עליי. מובן שאני מבין שזה חלום פרנואידי ומטומטם, ושאני צריך לטפל בעצמי, אבל אני לא בטוח שמדובר בתרחיש בלתי סביר באופן קיצוני. אל תשכחו שאני פותח כאן - בספר שאתם קוראים עכשיו - חשבון עם לא מעט ארגוני נשים חזקים. מי שתצליח לשלוח אותי לכלא, תקבל צל"ש פמיניסטי. גם אם תיכשל במשימתה להשליך אותי לכלא כי התיק נגדי ייסגר, כמו בפעם הקודמת, הנזק עדיין יהיה עצום. זאת תהיה תלונה שנייה. מילא תלונת שווא אחת, מאמינים לי שנפלתי קורבן, אבל שתיים? **מי יאמין לי גם בפעם השנייה?** אני לא מעלה כאן תרחיש פנטזיונרי. התופעה קיימת. למדתי עליה לא מזמן מסרט תיעודי בשם "נערות פיתוי" (שרון כידון). ישנן צעירות נאות שעובדות בלסבך גברים בשערוריות מין מביכות.

לא רק במישור הרומנטי ההתנהגות שלי עם נשים השתנתה. כל שהייה עם אישה זרה ללא אנשים נוספים סביבנו מעוררת בי אי-שקט. לא תתפסו אותי נכנס למעלית עם אישה זרה, שנינו לבד. אני מעדיף להמתין למעלית הבאה. כשאני מפלס את דרכי בבר או במועדון צפופים, זרועותיי צמודות לגופי כדי למנוע חיכוך אקראי עם נשים זרות. אני מייחס לזה חשיבות עצומה. אחד מחבריי בעבודה, איש חכם ומוכר, אמר לי: "אבן, שים לב, אתה עדיין במגרש, אבל הוציאו לך כרטיס צהוב". הוא צודק. אם אחטוף תלונה נוספת, אני נבעט מהמגרש. מכל מגרש. גם אם אצליח להוכיח שזאת שוב תלונת שווא, אאבד את הפרנסה שלי, אאבד את כל עולמי.

*

אני חייב להפסיק לעשן, בדחיפות. אני מחסל במוצע כמעט שתי קופסאות של סיגריות מדי יום. זה מסוכן. גם להיגמל מכסיסת הציפורניים שלי אני צריך. הסיגריות

מחלישות אותי, ואני צריך להיות חזק. כסיסת הציפורניים משדרת חוסר ביטחון, ואני צריך לשדר עוצמה. בקרוב תיפתח המלחמה הבאה, לאחר שהספר יופץ. המלחמות הקודמות התנהלו בחזרי חקירות, בתאי מעצר ובאולמות בית המשפט. עכשיו המלחמה עוברת לזירה הציבורית. אני כבר לא "איש התקשורת שאסור לציין את שמו". אני כבר לא אנונימי. אני יודע למה אני נכנס, אני מבין שאשלם מחיר כבד, ואני מוכן לשלם אותו.

החשיפה שלי בספר מביכה אותי. **מביכה, לא מביישת.** אני רוצה שכולם ידעו מה עובר על גבר שחוטף תלונת שווא על תקיפה מינית. אנחנו יודעים מה עוברת אישה שנאנסה: המאבק בגבר התוקף, התחנונים אליו, הכפייה שלו, המקלחת הממושכת לניקוי הזוהמה ובכי התמרורים הבלתי נשלט תוך כדי השטיפה, הדילמה אם להתלונן, הקושי הכרוך במתן העדות במשטרה ובבית המשפט, שמכונה כפי כול "אונס שני". נכתבו על כך ספרים, הופקו על כך סרטים. זה מזעזע. מובן שאין מה להשוות בין שני הפשעים - אונס הוא עברה חמורה **יותר** מתלונת שווא על אונס. אבל אני מסרב לקבל את התיאוריה של ארגוני הנשים, כאילו המלחמה בעברות מין מחייבת התנערות מוחלטת מקיומן של תלונות שווא. **ההפך הוא הנכון.**

הסיפור שלי הוא לא על לילית ועליי, אלא על הקלות הבלתי נסבלת שבה אישה יכולה להרוס חיים של גבר חף מפשע וליהנות מחסינות פלילית, הודות לסביבה שבה כמעט כל האיזונים והבלמים, שאמורים למנוע דבר כזה, נדפקו לגמרי. אני מספר לכם סיפור מהחיים, שאף אחד עוד לא סיפר לפניי: ישנם הרבה גברים שחוטפים תלונות שווא על עברות מין, וכך זה נראה. זהו. הדלקתי נורה אדומה, תרצו - תתייחסו, לא תרצו - לא תתייחסו. אני את שלי עשיתי. **הנושא חדל להיות טאבו החל מעכשיו.**

אנשים יקרים שחרדים לגורלי מנסים לשכנע אותי לגנוז את הספר. הם אומרים לי - הצלחת להשתיק את הפרשה, מה אתה צריך את זה? מה תעשה אם תצוץ מישהי מהעבר ותטען שגם אותה אנסת? אבל אני לא מפחד. **גבר עם שלדים בארון לא מפרסם ספר כזה.**

*

אני מאוד מקווה שהערר של לילית על סגירת התיק נגדי יידחה. אם חלילה יתקבל ויעמידו אותי למשפט, אני אתפטר מעבודתי. גם אם אצליח לגייס כמה מאות אלפי שקלים לייצוג משפטי איכותי במשפט שיימשך לפחות שנה, קרוב לוודאי שבסופו של דבר איאלץ להסתפק בעסקת טיעון, שכוללת הודאה בעברה חמורה פחות מאונס, תמורת מאסר "קצר"

של שנתיים או שלוש. קשה מאוד לנצח סטטיסטיקה של 95 אחוזי הרשעות במשפטים על עברות מין. באשר לערר שאני הגשתי על עילת הסגירה, אני עדיין ממתין להחלטת פרקליטות מחוז תל אביב. אם יידחה, אני אעתור לבית המשפט העליון. אם העתירה תידחה, אני אבדוק אילו הליכים משפטיים עדיין אפשריים מבחינתי. כל עוד יהיו לי ערוצים משפטיים שאפשר להילחם בהם ומשאבים לממן את המלחמה - אני אמשיך.

אם אצליח בסופו של דבר לשנות את עילת הסגירה של התיק שלי מחוסר ראיות לחוסר אשמה, אני מתכוון להגיש תלונה במשטרה נגד לילית. מבחינה משפטית, מסמך שקובע כי התיק נסגר מחוסר אשמה, הוא הוכחה שמדובר בתלונת שווא. אני אגש איתו למשטרה ואגיש תלונה פלילית נגדה על עדות שקר. זאת זכותי החוקית. העונש, כזכור, הוא עד חמש שנות מאסר. מעניין מה יקרה. היא תיחקר? תועמד לדין? תישלח לכלא? או שהנורמות והחסינות יגנו עליה? תהיו בקשר. אני אעדכן.

his.side.book@gmail.com

נ"ב

מחירו של ספר זה הוא 25 ₪, והתשלום הוא רשות. אני מאמין שישנם מספיק אנשים הגונים כדי שהמודל הזה, מכירת אמון, יעבוד. כדי לשלם, [תקליקו כאן](#) לחזרה לאתר הבית של הספר, ובחרו שם באפשרות של "תשלום (רשות)".

אם תרצו, יש שם גם אפשרות לקבוע בעצמכם/ן את גובה התשלום. ובכל מקרה,

תודה שקראתם/ן את הספר שלי!

יואב אבן

51. ברגשי כבוד

- תודה **לאבי וייס**, מנכ"ל חדשות ערוץ 2. תודה שהאמנת בי מהרגע הראשון. תודה שהחלטת להמשיך לשלם לי את משכורתתי בתקופה שנאלצתי לשבת בבית, ולא יכולתי לפרנס את עצמי. אצילות הנפש שהפגנת איננה מובנת מאליה.
- תודה **ענקית לאורי שלוש**, המשנה למנכ"ל חדשות ערוץ 2, שבלעדיו לא הייתי. תודה לחיליק שריר, סמנכ"ל תוכן חדשות ערוץ 2. אשרי העובד שמועסק במקום שמתייחס כך לאנשיו, דווקא כשמתבקש כל כך להתנער מהם ולתפוס מרחק.
- תודה לחברי עו"ד **כרמל בתו**, או כפי שאנחנו קוראים לו בחבר'ה - כרמי. מזל שיש לי חבר שהוא אחד מעורכי הדין הפליליים הטובים בארץ.
- תודה להוריי, דן וחנה אבן. סליחה על הצער והסבל שגרמתי לכם.
- תודה לאחים שלי, עמית אבן-פז ודורון אבן, ולגיסותיי לוני אבן-פז ורונה אבן.
- תודה לחברותיי הטובות **אלה הר נוי ועו"ד מיטל רזה**, שזנחו את חייהן, את בני זוגן ואת פרנסתן כדי לשבת איתי במעצר בית במשך 12 יום. תודה מיוחדת גם לחברי אמיר והב על נכונותו להצטרף לצוות.
- תודה **ליועצת התקשורת תמי שינקמן**, "רימון כהן שינקמן".
- תודה **לחוקר הפרטי אשר ויצמן**, "ויצמן יער חקירות".
- תודה **למו"ל ערן זמורה**, הוצאת "כנרת, זמורה - ביתן, דביר".
- תודה **לעו"ד צבי גלמן**, משרד אריאל שמר ושות'.
- תודה **ליועצת התקשורת אירינה שלמור**, "שלמור תקשורת".
- תודה לסופר והמו"ל **רם אורן**.
- תודה **למגישת הטלוויזיה שרון כידון**.
- תודה לד"ר **הלל סומר**.
- תודה לעו"ד **יהונתן קלינגר**.
- תודה לחברי **פרופ' גבי ברבש**.
- תודה לחברתי **נועה איל**.
- תודה לחברתי **אתי נקש**.
- תודה לחברתי **רוחיק זורבסקי**.

- תודה לחברי **אוהד יתח**. בבקשה אל תיעלב שאתה לא בסעיף הראשון.
- תודה לחברי **רוני דניאל**. בבקשה אל תיעלב שאוהד מופיע לפניך.
- תודה לחברתי הסופרת **מרסל מוסרי**.
- תודה לחברי **שלומי אפריאט**, "טופ ליין תקשורת", קריית שמונה.
- תודה לחברתי **רוני בק**, אשת מקצוע נפלאה, שעמלה לילות כימים על הטקסט הראשוני של הספר, עשתה בו סדר והיגיון, שיפצה, הידקה שייפה וליטשה.
- תודה לחברות שזומנו לחקירה במשטרה. צר לי שנאלצתן לעבור את החוויה הקשה הזאת בגללי. אני מתנצל על הפגיעה בפרטיותכן. סליחה.
- תודה להדס שטייף, כתבת הפלילים של תחנת הרדיו גלי צה"ל. הדס שטייף היא העיתונאית היחידה שפרסמה ידיעות שמבוססות על בדיקה עיתונאית אמיתית, ולא על רסיסי שמועות ורכילויות. נפעמתי מאומץ הלב שהפגינה כשהתייצבה לצדי בדיווחים שלה למרות שלא הכירה אותי, ועל אף שידעה שתספוג על כך ביקורת.
- תודה לחברות ולחברים שקראו את הטיוטה והציעו רעיונות לשיפור הטקסט: **עירית שלוש**, רקפת וינטרוב, פרופ' גבי ברבש, דני קושמרו, יעל מלצר, עו"ד עדי אברהמוב, מיכאל גורביץ', אתי נקש, יובל בורשטיין, עו"ד ליאור גבאי, תום צרף ולאה מנגשה.
- תודה לחברות ולחברים שהגיעו לדיוני הארכת המעצר שלי בבית המשפט: אוהד יתח (הנה אתה ראשון בסעיף הזה), אלה הר נוי, עו"ד מיטל רוה, עו"ד דקלה נעים (דינקי), אבי בן שמחון, בועז שמיר, גלעד שלמור, ניר אזולאי, וכמובן - עמית אבן-פז, אחי.
- תודה לחברות ולחברים שתמכו בי במילים ובמעשים לאורך כל הדרך: אוהד יתח (שוב ראשון), מיה סלנט, אמיר והב, עו"ד דקלה נעים (דינקי), עמית מורג, לי אברמוביץ', עו"ד רועי שחר, עירית שחר, אורי רובין, תומר קסטרו, אביגיל שסטצקי, לילך סונין, ענבר נויהוז, עו"ד איציק רביב, אבי בן שמחון, דורית צדוק, ניר אזולאי, תום צרף, יורן בר, גלית זנגוויל, שירלי ספקטור, איתי אנגל, ד"ר יוסי צימרמן, שרון גיטלמן (ליידי לייק), שרון זליקובסקי, וים מידלבוס, גלעד שלמור, אלה הר-נוי, עו"ד מיטל רוה, ניצן קפלינסקי, דנה ברן, יעלי אבנרי, יעל ברנובסקי, ד"ר אסנת יעקובי, שרית שפורר, נטע אטיאס, נועה שטיינר, מיכל שיר, מיכל ארליך, וכמובן - תודה לשירן ולקדוש המתוקים.
- תודה לכל החברות והחברים שניסו לשכנע אותי לגנוז את הספר ולעולם לא לפרסם אותו בשל הנזק הכבד שייגרם לי. אני מקווה שלא אתחרט שפעלתי בניגוד לעצתכם.